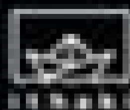
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

Anansi Çocukları

NEIL GAIMAN

[illegible] Özbank çevirisiyle



NEIL GAİMAN

ANANSİ ÇOCUKLARI

Nasıl olduğunu bilirsin. Kitabı alırsın, ithaf sayfasını açarsın, bir de bakarsın ki yazar, kitabı, yine sana değil bir başkasına ithaf etmiş.

Bu kez değil ama.

Çünkü henüz tamşmadık/birbirimizi uzaktan tanıyoruz/ birbirimize deli oluyoruz/uzun zamandır görüşmedik/bir şekilde dostuz/hiç tanışmayacağız, ama eminim ki buna rağmen birbirimizi hep çok seveceğiz...

Bu kitabı sana ithaf ediyorum.

Nedenini ve sana ne dilediğimi en iyi sen bilirsin.

İÇİNDEKİLER

BİR

Ki Bu Bölümde

ÇOĞUNLUKLA İsimler ve AİLE İlişkileri Anlatılır

Çoğu şeyin başladığı gibi, bu da bir şarkıyla başlar.

Ne de olsa önce söz vardı ve söz dediğinizin bir melodisi olurdu. Dünya bu şekilde yaratıldı, boşluk bu şekilde bölümlere ayrıldı, topraklar ve yıldızlar ve düşler ve küçük tanrılar ve hayvanlar bu şekilde dünyaya geldi.

Hepsi şarkıyla söylendi.

Şarkıcı önce, gezegenlerle ve tepelerle ve ağaçlarla ve okyanuslarla ve küçük vahşi hayvanlarla işini bitirdi, sonra da büyük vahşi hayvanlar yine şarkıyla var edildiler. Varlığın sınırındaki uçurumlar ve av arazileri ve karanlık hep şarkıyla söylendi.

Şarkılar kalıcıdır. Şarkılar süreklidir. Bir şarkı doğru söylendiğinde, imparatorları maskara eder, hanedanları devirir. Şarkıların anlattıkları olaylar ve insanlar, toprağa, düşe ve yokluğa karıştıktan çok sonra bile yaşamaya devam ederler. Şarkıların gücü budur.

Şarkılarla yapabileceğiniz başka şeyler de vardır. Sadece dünyalar kurmaya ya da varoluşu yeni baştan yaratmaya yaramaz şarkılar. Şişko Charlie Nancy’nin babası, mesela, dışarı yıktığında harika olacağını umduğu, ummanın da ötesinde harika olacağını bildiği bir gece geçirmek için şarkıları kullanırdı.

Şişko Charlie’nin babası bara girmeden önce barmen, o geceki karaokenin büyük bir fiyasko olacağı kanaatindeydi; ama sonra ufak tefek yaşlı adam mekâna girdi, bir köşeye kurulmuş uyduruk sahnenin yanında oturan ve daha yeni bronzlaşmış tenleriyle gülüşlerinden turist oldukları anlaşılan sarışınlara doğru aldırmaz tavırlarla yürüdü. Onlan şapkasını eğerek selamladı çünkü pınl pınl yeşil bir fötr şapkası ve limon sarısı eldivenleri vardı. Sonra kızların masasına yanaştı. Kızlar kıkırdadı.

‘'Eğleniyor musunuz hanımlar?” diye sordu.

Kızlar kıkırdamaya devam etti. Evet çok iyi vakit geçiriyorlardı, teşekkürler, burada tatildeydiler. “Daha yeni başladık, hele bir bekleyin,” dedi adam onlara.

Kızlardan yaşlıydı, hem de çok ama çok yaşlıydı; fakat zarafetin ta kendisiydi adeta. Saraylıları çağrıştıran kibar tavırlarıyla, böyle şeylerin hâlâ önemsendiği geçmiş bir çağdan fırlamış gibiydi. Barmen rahat bir nefes aldı. Barda böyle biri varsa, gece iyi geçecek demekti.

Barda karaoke vardı. Dans vardı. Yaşlı adam, o gece uyduruk sahneye şarkı söylemek için bir değil, iki kere çıktı. Sesi güzel, gülümsemesi mükemmeldi ve dans ederken ayakları uçuşuyordu. İlk seferinde sahneye “What’s New Pussycat?”i söylemek için çıktı. İkinci kez sahneye çıktığındaysa Şişko Charlie’nin hayatını mahvetti.

Şişko Charlie, annesi artık bir daha açmamak üzere kesinkes kapattığı bir defter varsa (ve bahis konusu bey buna itiraz edecek olursa, itirazını alıp münasip bir yerine sokabilirdi), onun da bahtsız bir hata sonucu bu yaşlı keçiyle yaptığı evlilik olduğunu, ertesi sabah evi terk edeceğini, çok uzaklara gideceğini ve aklı varsa adamın onu takip etmeyeceğini dünya aleme ilan ettiğinde on yaşından biraz küçüktü. Büyüyüp, daha çok egzersiz yapmaya başladığı on dört yaşma kadar geçen süre zarfındaysa; yani hayatının sadece birkaç yılında, “şişko” olmuştu. O şişko değildi. Hatta doğrusunu söylemek gerekirse, toplu bile sayılmazdı. Sadece köşeleri biraz yuvarlaktı, o kadar. Ama Şişko Charlie ismi, tenis ayakkabısının tabanına yapışmış bir sakız gibi üzerine yapışıp kalmıştı. Kendisini insanlara “Charles” ya da yirmili yaşlanmn başlarında yaptığı gibi Chaz ya da imza atarken, C. Nancy diye tanıtırdı, ama nafile: O isim, duvardaki çatlaklan ve buzdolabının arkasındaki dünyayı işgal eden hamam böcekleri gibi, yaşamının her yeni sayfasına sızardı ve, beğenin ya da beğenmeyin -ki o beğenmezdi-, bir de bakardınız yeniden Şişko Charlie oluvermiş.

Mantıklı değildi ama, bunun sebebinin babası olduğunu biliyordu Şişko Charlie. Çünkü bu ismi ona babası takmıştı ve babası bir şeye bir isim taktı mıydı, o isim yapışır kalırdı.

Bir zamanlar Şişko Charlie’nin büyüdüğü Floridadaki sokağın karşısındaki evde yaşayan bir köpek vardı. Uzun bacakları ile dik

kulaklarıyla ve bebekken burun üstü duvara toslamış gibi duran suratıyla, kestane rengindeki boxer cinsi bir köpekti bu. Başı dik, kuyruğu kalkıktı. Köpekler dünyasında, bir aristokrat olduğu her halinden belliydi. Köpek yarışmalarına girmiş, Türünün Birincisi, Klasmamnın Birincisi ve hatta Yarışmanın Birincisi gibi madalyalar kazanmıştı. Köpek, Yedinci Campbell's Macinrory Arbuthnot ismini kullanmaktan haz duyardı; sahipleriyse, kendisiyle samimileşmeye cüret ettiklerinde, ona kısaca Kai derlerdi. Bu böylece sürdü gitti. Ta ki bir gün Şişko Charlie'nin babası, verandasındaki döküntü salıncakta tembel tembel birasını yudumlarken, komşunun bahçesindeki palmiye ağacından bahçenin çitlerine kadar uzanan bir tasmanın ucunda, bir aşağı bir yu kan, salma salma gezen köpeği görene dek.

"Amma da şapşal bir köpek bu ya," dedi Şişko Charlie'nin hahası. "Tıpkı Donald Duck'ın arkadaşı Goofy'ye benziyor."

Ve böyleee bir zamanların şampiyon köpeği bir anda değişti ve dönüştü. Şişko Charlie için bu hadise sanki köpeği babasının gözlerinden görmek gibi bir şey olmuştu ve şöyle bir düşününce o da "hakikaten de Goofy gibi şapşal bir köpek bu ya!" demişti kendi kendine. Köpek sanki pelüşten yapılmıştı.

Yeni ismin tüm sokak boyunca yayılması çok uzun sürmedi. Yedinci Campbell's Macinrory Arbuthnot'm sahipleri tüm güçleriyle direndiler, ama nafile. Bir kasırganın karşısına dikilip onu dinmeye ikna etmeye çalışsalar daha çok şansları olurdu. Yoldan geçen yabancılar bile durup, bir zamanların gururlu köpeğini "Merhaba Goofy. Aferin benim şapşal oğluma?" diye sevmeye başlamışlardı. Kısa bir süre sonra sahipleri köpeği artık yarışmalara sokmaz oldular, zira cesaretleri kırılmıştı. "Şapşal bir köpek," diyordu hakemler, "Goofy gibi..." İşte böyle. Şişko Charlie'nin babasının verdiği isimler yapışır kalırdı. Acı gerçek buydu.

Şişko Charlie'nin babasının en kötü özelliği bu değildi ama. Büyüdüğü yıllarda, babasınm birçok özelliği en kötü seçilmeye adaydı: Gözünün hep dışarıda olması ve ellerinin hiç rahat durmaması -en azından mahallenin kadınları öyle der, babasını annesine şikâyet ederlerdi, sonra da evde kıyamet kopardı-: sigar adım verdiği ve sürekli olarak içtiği o küçük siyah purolar, ki kokulan elini sürdüğü her şeye sinerdi; garip bir çeşit step

dansından zevk alması, ki Şişko Charlie bu dansın 19201i yıllann Harlem’inde yanm saatliğine moda olup, sonra gözden düşmüş olduğundan kuşkulanırdı; dünya politikası konusunda mutlak ve giderilmesi imkânsız cehaleti ve bununla birlikte, anlaşıldığı kadanyla, televizyondaki komedi dizilerinin gerçek insanlann gerçek yaşamlanna ve gerçek yaşam mücadelelerine yanm saatlik bir pencere açtığına tüm benliğiyle inanması. Şişko Charlie’ye göre bunlann hiçbiri tek başına babasının en kötü özelliği değildi, ama teker teker her biri en kötüye kendisince bir katkı yapardı.

Şişko Charlie’nin babasının en kötü özelliği, utanç verici olmasıydı.

Elbette herkes anasından, babasından utanır, işin olmazsa olmazıdır bu. Ana-baba olmanın doğasında, sadece var olarak utanç vermek vardır; aynı şekilde, belli yaştaki çocuklar da doğaları gereği, ana babalan sokakta onlarla konuşmaya yel-tense bile utançtan yerin dibine geçerler.

Gelgeldim, Şişko Charlie’nin babası bu işi ince bir sanat haline getirmişti ve Şişko Charlie’ye en basitinden tutun da -mesela Şişko Charlie’nin ıpıslak bir yatağa girdiği günü unutması mümkün değildi- en çetrefillisine kadar eşek şakalan yapmaktan ne kadar zevk alıyorsa, onu utandırmaktan da bir o kadar hoşlamrdı.

“Nasıl yani?” diye sordu Şişko Charlie'nin nişanlısı Ro-sie, bir akşam. Normalde babasından hiç bahsetmeyen Şişko Charlie, yaklaşmakta olan düğünlerine babasını da davet etmenin neden çok ama çok kötü bir fikir olduğunu anlatmaya çalışıyor ama pek de beceremiyordu. O sırada. Güney Londra’daki bir şarap bannda oturmaktaydılar. Şişko Charlie, uzun yıllardan beri babasıyla arasına girebilecek en iyi iki şeyin dört bin mil ile Atlantik okyanusu olduğuna kanaat getirmiş durumdaydı.

“Bak şimdi...” dedi Şişko Charlie ve maruz kaldığı aşağılanmaları sırayla aklından geçirirken, ayak parmaklarının gayri ihtiyari kıvrıldığım hissetti. İçlerinden birini seçti. “Şey, bir defasında, ben çocukken, okul değiştirdiğimde babam bana, üstüne basa basa, çocukken 'Başkanlar Günü'nü nasıl hevesle beklediğini anlatmıştı, çünkü bir kanun varmış ve o kanun uyarınca o gün okula en sevdikleri başkanın kıyafetleriyle giden çocuklara kocaman bir torba şeker verilirmiş."

“Aa. Ne iyi bir kanunmuş o,” dedi Rosie. “Keşke Ingiltere’de de öyle bir kanun olsa." Rosie Birleşik Kralhk’ın dışına hiç çıkışmamıştı: tabii bir defasında genç tatilciler kulübüyle bir adaya vaptıgt seyahati saymazsanız ki, Rosie bu adanın Akdeniz’de bir verlerde olduğuna yemin edebilirdi. Coğrafyası pek iyi olmasa da. sıcak kahverengi gözleri ve iyi bir kalbi vardı Rosie’nin.

“Hayır efendim, hiç de iyi bir kanun değil. Hatta öyle bir kanun yok. Tamamen babamın uydurması. Zaten bir sürü eyalette Başkanlar Günü’nde okullar tatil olur, tatil olmayan eyaletlerde de en sevdiğin başkan gibi giyinmek diye bir adet yoktur. Başkan gibi giyinmiş çocuklara ne kongre kararı gereği kocaman bir torba şeker verilir ne de ilerleyen yıllarda, ortaokul ve lisede ne kadar popüler olacağın, tamamıyla hangi başkan gibi giyineceğine bağlıdır. Sıradan, silik tipler ilk akla gelen başkanlar gibi giyinirler; Lincoln, Washington veya Jefferson gibi... Ama John Quincy Adams veya Warren Gamaliel Harding veya işte öyle daha az bilinen başkanlar gibi giyinenler ilende çok popüler tipler olurlar. Ve Başkanlar Gûnû’nden önce bu konudan bahsetmek uğursuzluk getirir. Ya da daha doğrusu, uğursuzluk filan getirmez de, babam öyle demişti.” “Kızlı erkekli herkes mi başkanlar gibi giyiniyormuş?” “Tabii, ne sanmıştın? Erkekler de, kızlar da. Dolayısıyla ben de Başkanlar Günü’nden evvel bir hafta boyunca, en dog-nı başkanı seçebilmek için Dünya Ansiklopedisinden başkanlar hakkında okunabilecek her şeyi okudum.”

“Babanın seni kandınyor olabileceği hiç mi aklına gelmedi?”

Şişko Charlie başını salladı. “Babam sana kafayı taktığında aklına öyle bir şey gelmez, gelemez. Dünyanın en iyi yalancısıdır o. İnandırıcıdır.”

Rosie, Chardonnay şarabından bir yudum aldı. “Peki sonunda okula hangi başkan olarak gittin?”

“Tait. Yirmi yedinci başkan. Babamın bir yerlerden bulduğu kahverengi bir takım elbiseyi giydim. Pantolonun paçalarını kıvırdım, önüme de bir yastık sokuşturdum. Yüzüme bir de bıyık çizdim. O gün okula beni babam götürdü. Büyük bir gururla yürüdüm. Öteki çocuklar beni görür görmez bağrışıp, parmaklarıyla göstermeye başladılar. Bir noktada kendimi erkekler

tuvaletindeki bir bölmeye kilitleyip ağladım. Üzerimi değiştirmek için eve gitmeme bile izin vermediler. Cehennem gibiydi.”

“Bir şeyler uydursaydm ya,” dedi Rosie. “Okuldan sonra bir maskeli baloya gideceğini filan söyleseydin. Veya gerçeği anlatsaydın.”

“Tabii, tabii,” dedi Şişko Charlie, asık bir yüzle, anımsayarak.

“Eve döndüğünde baban ne dedi?”

“Kahkahadan kırıldı. Kıkırdadı, sırıttı, kıs kıs güldü ve işte o kadar. Sonra da bana, ‘Artık bu Başkanlar Günü şeyini kaldırmışlar herhalde. Hadi gel, sahile gidip denizkıziarına bakalım’ dedi.”

“Denizkıziarına mı?”

“Babamla sahile gidip kıyı boyunca yürürdük ve o beni dünyanın en utanç verici insanı kadar utandırırdı; birden şarkı söylemeye başlar, kumsalda, ayağını sürüye sürüye bir çeşit kum dansı yapar ve yürürken insanlarla konuşurdu; hiç tanımadığı, daha önce hiç görmediği insanlarla... Ve ben de bundan nefret ederdim, ama işte bana Atlantik’te denizkızlarının bulunduğunu, çok hızlı ve çok dikkatli bakarsam günün birinde birini görebileceğimi söylerdi. ‘Bak!’ derdi, ‘Gördün mü? Kızıl saçlı, yeşil kuyruklu lam bir afet.’ Ve ben de bakardım, bakardım, ama hiçbir şey göremezdim.” Şişko Charlie kafasını salladı, masadaki kâseden bir avuç fındık aldı, fındıktan teker teker ağzına attı ve her birini, sanki izi hiç silinmeyecek, yirmi yıllık bir aşağılanmaymışçasına hırsla çiğnedi.

“Hımm," dedi Rosie, pırıl pırıl bir gülümsemeyle. “Gerçekten de sevimli bir adama benziyor baban, tam bir cinsmiş! Bir yolunu bulup düğüne muhakkak gelmesini sağlayalım. Ortama ruh katar.”

Şişko Charlie, biran gırtlağına kaçan fındık yüzünden boğulur gibi oldu. Sonra, “İnsanın düğününde olmasını isteyeceği en son şey bu değil mi," diye sorarak söze başladı; yani bir düşünseydi ya Rosie, insanın babası geliyordu ve düğününe ruh katıyordu... Babasının hâlâ şu yeryüzündeki en utanç verici insan olduğundan hiçbir kuşku duymadığını anlattı. Yaşlı keçiyi yıllardır görmüyor olmaktan ne kadar memnun olduğunu ve annesinin hayatında yaptığı en iyi şeyin babasını terk edip İngiltere’ye gitmek ve teyzesi Alanna ile yaşamak olduğunu da ekledi. Tüm bu söylediklerini

vurgulamak için, “eğer babamı düğüne davet edersem, Allah belamı versin, hatta bir değil, iki, iki de değil üç defa versin,” dedi. Konuşmasını, “aslında evleniyor olmanın en iyi yanı, düğüne babamı çağırmak zorunda olmamaktır,” diyerek noktaladı.

Sonra, Rosie’nin yüzündeki ifadeyi ve normalde dostça bakan gözlerindeki o buz gibi pırıltıyı gördü ve telaşla, aslında ikinci en iyi şey demek istediğini açıklayarak yaptığı gafı düzeltmeye çalıştı, gelgeldim artık çok geçti.

“Bu fikre alışacaksın, başka çaresi yok,” dedi Rosie. “Ne de olsa, düğün dediğin küslerin barışması için mükemmel bir fırsattır. Aranızda bir kırgınlık olmadığını göstermene bahane olur işte, fena mı?”

“Ama aramızda bir kırgınlık var," dedi Şişko Charlie. “Hatta bir değil, bir sürü kırgınlık var.”

“Sende adresi var mı?” diye sordu Rosie, “Veya telefon numarası? Sanırım en doğrusu ona telefon etmen. İnsanın tek evladı evleniyorsa, bunu bir mektupla öğrenmesi ayıp olur... Sen onun tek çocuğusun, değil mi? E-postası var mı?”

“Evet. Onun tek çocuğu benim. E-postasının olup olmadığı konusunda ise hiçbir fikrim yok. Yoktur herhalde.” Şu mektup denilen şey ne kadar iyi, diye geçirdi içinden Şişko Charlie, her şey bir yana postada kaybolup gidebilirler.

“Elinde ona ulaşabileceğin bir adres ya da telefon numarası olmalı ama.”

“Yok,” dedi Şişko Charlie, dürüstçe. Babası muhtemelen taşınmıştı. Florida’yı terk edip, telefon ve hatta adres bile bırakmadan bir yerlere gitmiş olması muhtemeldi.

“Pekala,” dedi Rosie, sertçe, “O zaman kim bilir?

“Bayan Higgler,” dedi Şişko Charlie ve artık içindeki mücadele azminin tükendiğini hissetti.

Rosie tatlı tatlı gülümsedi. “Peki, Bayan Higgler kim?” diye sordu.

“Bir aile dostu,” dedi Charlie. “Ben çocukken yan komşu-muzdu.”

Bayan Higgler ile yıllar önce, annesi ölüm döşegindeyken, bir defa konuşmuştu. Bayan Higgler'ı annesinin isteği üzerine, babasına bir mesaj iletmek için aramış ve ondan babasına, annesiyle bağlantıya geçmesini söylemesini istemişti. Şişko Charlie, birkaç gün sonra telesekreterinde, kendisi işteyken bırakılmış bir mesaj bulmuştu. Mesajdaki sesin, biraz yaşlı ve sarhoş çıkmakla birlikte, babasına ait olduğu belliydi.

Babası, zamanının olmadığını, işleri nedeniyle Amerika'dan ayrılamayacağını söylemişti. Sonra da Şişko Charlie'nin annesinin her şeye rağmen müthiş bir kadın olduğunu ilave etmişti. Birkaç gün sonra da hastane odasına bir vazo dolusu çiçek gelmişti. Şişko Charlie'nin annesi, kartı okuduğunda suratını asmış ve söylenmişti.

“Benden bu kadar kolay kurtulacağını düşünüyorsa," demişti, “bak diyeyim sana, daha başına gelecek var." Ama hemşireden çiçekleri yatağının başköşesine yerleştirmesini istemiş ve Şişko Charlie'ye de defalarca, babasının gelip gelmeyeceğini, onu son bir defa ziyaret edip etmeyeceğini, bu konuda bir şeyler duyup duymadığını sorup durmuştu.

Şişko Charlie her seferinde duymadığını söylemişti. Zaman içerisinde, bu sorudan da, kendi verdiği cevaptan da ve hayır, babam gelmeyecek, derken yüzünün aldığı ifadeden de nefret etmeye başlamıştı. Şişko Charlie'ye göre en kötüsüyse aksi, ufak tefek bir adam olan doktorun, onu bir kenara çekip artık çok vakit kalmadığını, annesinin ölmek üzere olduğunu, bundan sonra tek yapabileceklerinin onu son anına dek mümkün olduğunca rahat ettirmek olduğunu söylediği gündü. Şişko Charlie başını sallamış ve annesinin yanına gitmişti. Annesi onun elini tutmuş ve tam gaz faturasını ödeyip ödemediğini sormaya başlamıştı ki, koridorda bir gürültü kopmuştu. Zangırdayan. çınlayan, vuran, öten, nefesliler ve bas ve davul türü, koridorlardaki afişlerin insanları sessizliğe davet ettiği, hemşirelerin de buz gibi ve azarlayan bakışlarıyla insanları bu davete uymaya zorladığı hastanelerde duymanın âdetten olmadığı türden bir gürültüydü bu.

Gürültü gittikçe artmıştı.

Şişko Charlie bir an için bunların teröristler olabileceğini düşünmüştü. Ama annesi gürültüyü duyunca zayıfça gülümsemiş ve “Yellow Bird," diye

fısıldamıştı.

“Ne?” demişti Şişko Charlie. Annesinin bilincini yitirmeye, saçmalamaya başladığından korkmuştu.

“Yellow Bird,” demişti annesi, bu kez daha yüksek ve emin bir sesle. “Çaldıkları şarkının adı.”

Şişko Charlie kapıya gitmiş ve dışarı bakmıştı.

Hastane koridorunda, hemşirelerin itirazlanna, pijamalar içerisindeki hastaların ve ailelerinin şaşkın bakışlarına hiç aldırmadan, küçük bir New Orleans Caz Bandosu ilerliyordu. Bir saksafon, bir tuba ve bir trompet vardı. Dev gibi bir adam boynuna bir kontrbas asmış gibi duruyordu. Başka bir adam da bas davulu çalıyordu. En önde de, jilet gibi damalı takım elbisesi, yeşil fötr şapkası ve limon sansı eldivenleriyle Şişko Charlie nin babası yürüyordu. Bir enstrüman çalmıyordu ama hastane koridorunun cilalı yüzeyinde, yumuşak tabanlı ayakkabılarla bir çeşit step dansı yapıyor, hastane personelini şapkasını çıkartarak tek tek selamlıyor, kendisine konuşacak ya da itiraz edecek kadar yaklaşan herkesin de elini sıkıyordu.

Şişko Charlie dudaklarını ısırmış ve kendisini duyabilecek birileri vardır umuduyla, yer yarılsın da dibine geçeyim, bu mümkün değilse ani, merhametli ve ölümcül bir kalp krizi geçireyim diye dua etmişti. Ama nerede onda o şans? Şişko Charlie canlılar dünyasında kalmaya, bando yaklaşmaya, babası da dans etmeye, el sıkmaya ve gülümsemeye devam etmişti.

Eğer dünyada adalet diye bir şey varsa, diye düşünmüştü Şişko Charlie, *babam koridorda yürümeye devam eder, bizi geçer ve doğrudan üroloji servisine gider;* ama dünyada adalet diye bir şey yoktu ve babası onkoloji servisinin kapısına geldiğinde durmuştu.

“Şişko Charlie,” demişti, öyle yüksek bir sesle söylemişti ki bunu servisteki, kattaki, hastanedeki herkes onun Şişko Charlie’yi tanıyan biri olduğunu rahatlıkla anlamışa. “Şişko Charlie, yoldan çekil. Baban geldi.”

Şişko Charlie yoldan çekilmişti.

Bando, babasının öncülüğünde, yılan gibi kıvrılarak odaya girmiş ve doğru Şişko Charlie’nin annesinin yatağına gitmişti. Bando yaklaşırken

yataktaki kadın başını kaldırıp gülümse-mişti.

“Yellow Bird,” demişti kadın, zayıf bir sesle. “En sevdiğim şarkı.”

“Böyle bir şeyi unutsam, ne biçim bir erkek olurdum?" demişti, Şişko Charlie’nin babası. Kadın kafasını yavaşça sallamış, elini uzatmış ve adamın sarı eldivenli elini sıkmıştı.

“Affedersiniz,” demişti, elinde bloknot tutan, ufak tefek, beyaz bir kadın, “Bu şahıslar sizinle birlikte mi?"

“Hayır,” demişti Şişko Charlie, yanakları kızararak. “Benimle değiller. Valla.”

“Ama bu sizin anneniz, öyle değil mi?” demişti kadın, öldürücü bakışlarla. “Sizden bu insanların daha fazla rahatsızlık vermeden, odayı derhal terk etmelerini sağlamanızı rica etmek zorundayım."

Şişko Charlie bir şeyler mınldanmıştı.

“Ne dediniz?"

“Dedim ki, onların herhangi bir şey yapmasını sağlayabileceğimi *hiç* sanmıyorum."

Şişko Charlie kendisini, artık bundan daha kötüsü olamaz nasıl olsa, diye avutuyordu ki, babası davulcudan plastik bir poşet almış ve içindeki bira kutulannı çıkartıp bandosunun elemanlarına, hemşirelere ve hastalara dağıtmaya başlamıştı. Sonra da bir puro yakmıştı.

Bloknotlu kadın dumanı görür görmez, “Affedersiniz," demiş ve bir füze gibi, kendisini odanın öte yanma, Şişko Charlie’nin babasının yanma fırlatmıştı.

Şişko Charlie işte o anda, en akıllıca davranışın sıvışıp gözden kaybolmak olduğuna karar vermişti. O gece evinde oturmuş ve diz çöküp giyotinin bıçağını ensesinde hissetmeyi bekleyen bir idam mahkûmu gibi, telefonun ya da kapının çalmasını beklemişti; ama kapı çalmamıştı.

O gece neredeyse hiç uyumamış ve ertesi gün, öğleden sonra, kendisini en kötüsüne hazırlamış bir halde, sessice hastaneye süzülmüştü.

Yataktaki annesi, aylardan beri hiç olmadığı kadar mutlu ve rahat görünüyordu. Şişko Charlie içeri girdiğinde, “Gitti,” demişti kadın. “Kalamazmış. Keşke sen de gitmeseydin öyle, Charlie. Müthiş bir parti oldu. Nasıl eğlendik anlatamam.”

Şişko Charlie’nin kanserlilerin bulunduğu bir hastane odasında, babası tarafından caz bandosu eşliğinde verilen bir partiye katılmaktan daha kötü bir şey tahayyül etmesi mümkün değildi. Susmuştu.

“Kötü bir adam değil o,” demişti Şişko Charlie’nin annesi, gözünde muzip bir pırıltıyla. Sonra kaşlarını çatmıştı. “Hayır, aslında bu da tam olarak doğru sayılmaz, İyi bir adam da değil, kesinlikle, ama dün gece kendini iyi hissetmemi sağladı.” Kadın gülümsemiş ve bir an için yeniden gençleşmişti.

Bloknotlu kadın kapıda durmuş, parmağını kıvırarak Şişko Charlıe'yi yanına çağırmıştı. Şişko Charlie odayı sürünüTcesı-ne aşmış, daha kadımn duyma menziline girmeden özür dilemeye başlamışn. Yaklaştıkça kadınm, kamına kramplar sokan o öldürücü bakışları yerine bir kedi yavrusunu anduan mülayim ifadesiyle karşılaşmıştı. “Babanız", demişti kadın.

“Özür dilerim.” demişti Şişko Charlie, çocukluğundan beri babasından her bahis açıldığında, hep demek zorunda kaldığı gibi.

“Hayır, hayır, hayır,” demişti eski cadı. "Özür dilemenizi gerektirecek bir şey yok. Sadece şeyi soracaktım. Babanız. Onunla bağlantıya geçmemiz gerekse, ne telefonunu biliyoruz ne de adresini. Aslında dün gece ona da sorabilirdim, ama aklımdan çıkmış işte.”

“Bir telefonu olduğunu zannetmiyorum," demişti Şişko Charlie. “Onu en kolay Florida'ya gidip, arabanızı eyaletin doğu kıyısını boydan boya kesen A1A otobanında sürerek bulabilirsiniz. Öğleden sonraları, köprünün birinde balık tutarken rastlayabilirsiniz ona. Akşamlan ise bann birine takılır.”

“Ne kadar sevimli bir adam,” demişti kadın, özlemle. "Ne iş yapıyor?"

“Dedim ya. Ona soracak olursanız ekmek ve balık mucizesi der.”

Kadın Şişko Charlie’ye boş boş bakmış, o da kendisini salak gibi hissetmişti. Aynı şeyi babası söylediğinde insanlar gülmekten kırılırdı oysa.

“Yani, hani Incil’de var ya. Ekmek ve balık mucizesi. Babam aylaklık edip balık tuttuğunu ve hâlâ para kazanabiliyor olmasının bir mucize olduğunu söylerdi. Bir çeşit şaka.”

Buğulu bir bakış. “Evet. Dûn çok komik şakalar yaptı." Kadın dilini şapırdatmış ve sonra yeniden ciddiyete bürünmüştü. “Şimdi, asıl konumuza dönecek olursak, saat beş buçukta burada olmanızı istiyorum.”

“Neden?”

Annenizi götürmek için. Ve eşyalarını da. Dr. Johnson size söv İçmedi mi? Onu taburcu ediyoruz."

“Onu eve mi yolluyorsunuz?”

“Evet, Bay Nancy.”

“Ya kanser... Kanser ne olacak peki?”

“Anlaşıldığı kadarıyla yanlış alarmmış.”

Şişko Charlie'nin aklı nasıl yanlış alarm olabileceğini almamıştı. Daha bir hafta evvel annesini bir bakım evine yerleştirmekten bahsetmişlerdi. Doktor, “aylar değil, haftalar” ve “kaçınılmaz sonu beklerken onu mümkün olduğunca rahat ettirmek” gibi ifadeler kullanmıştı.

Şişko Charlie yine de saat 5.30’da gelmiş ve annesini hastaneden çıkartmıştı. Annesininse artık ölmek üzere olmadığına hiç de şaşırmış bir hali yoktu. Eve giderken Şişko Charlie’ye, yaşamı boyunca biriktirdiği parayla dünyayı gezeceğini söylemişti.

“Doktorlar üç ayım kaldığını söylüyorlardı,” demişti kadın. “Ben de, eğer bu hastane yatağından kurtulacak olursam, Paris’e, Roma’ya falan gideceğim diye düşünmüştüm. Barbados’a ve Saint Andrews’a geri dönecektim. Belki Afrika’ya da gidecektim. Ve Çin’e de. Çin yemeklerini severim."

Şişko Charlie ne olduğunu anlamamıştı, ama olan her neyse suçun babasında olduğundan emindi. Annesine ve ağır bir bavula Heathrow Havaalanı’na dek eşlik etmiş, ona uluslararası gidiş terminalinin kapısında el sallayarak veda etmişti. Kadın pasaportunu ve biletlerini sıkı sıkı

kavramış yürürken gülümsüyor ve Şişko Charlie'nin uzun yıllardır görmediği kadar genç görünüyordu.

Annesi Şişko Charlie'ye Paris'ten, Roma'dan, Atina'dan, Lagostan ve Cape Town'dan kartpostallar yollamıştı. Nanking den yolladığı kartpostalda, Çin'de insana Çin yemeği diye yutturdukları şeyi hiç beğenmediğini ve Londra'ya dönüp, *doğru dürüst* bir Çin yemeği yemek için sabırsızlandığını yazmıştı.

Şişko Charlie'nin annesi. Saint Andrews'taki Karayıp Adası nın Williamstown şehrinde, bir otel odasında uykusunda ölmüştü.

Güney Londra'daki bir krematoryumda yapılan cenaze töreninde, Şişko Charlie babasını görmeyi beklemişti: Yaşlı adamın peşinde bir caz bandosuyla içeri girmesi veya sıralar arasındaki koridorda, bir palyaço ordusuyla veya üç tekerlekli bisikletlerini sürerken bir yandan da sigaralarını tüttüren yarım düzine şempanzeyle resmi geçit yapması işten bile değildi; Şişko Charlie tören başladıktan sonra bile omzunun üzerinden, kilisenin kapısına bakıp durmuştu. Ama babası orada değildi, sadece annesinin arkadaşları ve uzaktan akrabaları vardı ve bunların çoğu da siyah şapkalar takmış, gözlerindeki yaşlan silen, sümküren ve başlannı sallayan yaşlı ve şişman kadınlardı.

Şişko Charlie, kilisenin arkasında, kendisiyle aynı yaşlardaki bir adamın varlığını son ilahi sırasında düğmeye basılıp, annesi yürüyen bant üzerinde son yolculuğuna çıktığında fark etmişti. Babası değildi bu adam. Tanımadığı biriydi, hatta eğer babasını gözlemiyor olsa, arkada, gölgeler arasında duran adamın farkına bile varmayabilirdi... Ama şık siyah bir elbise giymiş, gözlerini yere çevirmiş, ellerini kavuşturmuş yabancıya fark etmişti işte.

Bakışları adamın üzerinde biraz fazla uzun kalmış ve o sırada yabancı da gözlerini kaldırıp Şişko Charlie ye bu işte birlikteyiz diyen neşesiz bir tebessümle bakmıştı. Böyle bir ifadeyi yabancı birinin suratında görmezdiniz genellikle, ama Şişko Charlie adamın kim olduğunu çıkartamamıştı. Başını çevirmiş ve yeniden kilisenin ön tarafını izlemeye başlamıştı, ö sırada "Alçaktan Uç, Tatlı Araba" isimli şarkı çalıyordu ki, Şişko Charlie annesinin bu şarkıdan hiç hoşlanmadığını biliyordu.

Peder Wright ise insanları Şişko Charlie’nin büyük teyzesi Alanna'nın evine bir şeyler yemeye davet ediyordu.

Büyük tevresi Alanna'nın evinde önceden tanımadığı hiç kimseve rastlamamıştı. Daha sonra, annesinin ölümünü takip eden yıllar içinde, o yabancıyı sık sık düşünmüştü: Kimdi, neden oradaydı? Hatta o yabancının kendi hayalinin mahsulü olabileceğini bile düşündüğü olmuştu.

“Tamam, o zaman,’" dedi Rosie, Chardonnay’ini bitirirken, “Sen Bayan Higgler'ı ara ve ona benim cep telefonumu ver. Düğünü ve tarihi söyle... Bak şimdi aklıma geldi: Sence onu da davet etmeli miyiz?”

“İstersek ederiz," dedi Şişko Charlie. “Geleceğini sanmıyorum ama. Çok yaşlı bir aile dostu. Babamı çok eskilerden, ta karanlık çağlardan beri tanır.”

“Bir ağzını ara bakalım. Ona davetiye göndermemiz gerekip gerekmediğini öğren.”

Rosie iyi bir insandı. Hamurunda bir miktar Aziz Francis, biraz Robin Hood, biraz Buda, biraz da İyi Yürekli Glinda vardı. Rosie, biricik gerçek aşkı ile onun küs olduğu babasını barıştıracak olmanın yaklaşmakta olan düğünlerine, ilave bir boyTit, yeni bir heyecan katmış olduğuna hükmetmişti. Rosie için arak söz konusu olan sadece basit bir düğün değil, fiilen insani bir vazifeydi de ve Şişko Charlie Rosie’yi, nişanlısıyla onun karşı konulamaz İyilik Yapma İhtiyacı arasına hiçbir zaman girilmemesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

‘Bayan Higgler’ı yann ararım,” dedi.

“Bak sana ne diyeceğim,” dedi Rosie, burnunu son derece sevimli bir şekilde kırıştırarak. “Onu hemen bu gece ara. Amerika da saat o kadar geç değildir nasıl olsa.”

Şişko Charlie başıyla olumladı. Şarap barından birlikte çıktılar. Rosie neşeli kuşlar gibi sekiyor, Şişko Charlie ise idam sehpasına götürülen bir mahkûm gibi ayaklarını sürüyordu. Saçmalama, dedi kendi kendine. Bayan Higgler taşınmış ya da telefonunu prizden çekmiş olabilir pekala. Neden olmasın? Mümkündü. Her şey mümkündü.

Birlikte Şişko Charlie’nin, Brixton Road'un hemen arkasında, Maxwell Gardens’taki küçükçe bir evin üst katında yer alan dairesine gittiler.

“Florida’da saat kaç?” diye sordu Rosie.

“Akşamüzeri,” dedi Şişko Charlie.

“Tamam. Hadi o zaman.”

“Biraz bekleyelim. Belki dışarı filan çıkmıştır”

“Aslında hemen arasak daha iyi olabilir. Akşam yemeğinden önce yakalamış oluruz böylece.”

Şişko Charlie eski telefon rehberini buldu, H harfinin altında eski bir zarf vardı. Zarfın üzerinde, annesinin el yazısıyla bir telefon numarası, onun da altında Callyanne Higgler yazıyordu.

Telefon çaldı, çaldı.

Şişko Charlie tam Rosie’ye, “Evde yok,” demişti ki aynı anda öbür uçtaki telefon açıldı ve bir kadın sesi “Evet, kimsiniz?” dedi.

“Ee, şey. Bayan Higgler?”

“Kimsiniz?” dedi Bayan Higgler. “Eğer o lanet olası pazarlamacılardansanız, hemen şu an beni listenizden çıkartın, yoksa sizi mahkemeye veririm. Haklarımı biliyorum ben.”

“Hayır. Benim. Charles Nancy. Komşu evde yaşardım, hatırladınız mı?”

“Şişko Charlie mi? Şu işe bak. Ben de sabahtan beri senin telefon numaranı arıyordum. Ararken evin altını üstüne getirdim, peki buldum mu? Aklımda eski ajandalardan birine yazmıştım diye kalmış. Evin altını üstüne getirdim. Ve kendime, Callyanne, artık dua edip Tanrı nın seni duyacağını ve yardımına geleceğini umma zamanı geldi, dedim ve diz çöktüm, yani aslında artık dizlerim pek tutmuyor, dolayısıyla sadece ellerimi birleştirdim, ama işte yine de senin telefonunu bulamadım. Ama şu işe bak, beni sen aradın, hem boylesi bazı açılardan daha da iyi oldu, hangi açılardan dersen, para basmıyorum ben ve yurldışına telefon etmeye gücüm yetmez, böyle önemli bir konu için olsa bile, ama ben yine de sana telefon edecektim zaten, hiç merak etme, zira bu koşullar altında...

Ve kadın, artık nefes almak için mi, yoksa her zaman sol elinde taşıdığı aşırı sıcak kahveden bir yudum almak için mi bilinmez, aniden sustu. Şişko Charlie bu kısacık sessizlikte, “Babama düğünüme gelip gelemeyeceğini sormak istiyordum. Evleniyorum da,” dedi. Telefonun ucunda sessizlik vardı. “Sene sonunda ama. Daha epey bir vakit var yani.” Hâlâ sessizlik. “Nişanlımın adı Rosie,” diye ekledi, yardımcı olmaya çalışan bir sesle. Ama Şişko Charlie artık bu noktada telefon bağlantısının kesilip kesilmediğini merak etmeye başlamıştı; zira Bayan Higgler la yapılan konuşmalar genellikle tek yönlü işlerdi, çoğunlukla sizin söyleyeceklerinizi de o söylerdi, ama kadın şimdi üç şeyi tamı tamına söylemesine izin vermişti. Şişko Charlie dördüncüsü için de şansını denemeye karar verdi. “Eğer isterseniz, siz de gelebilirsiniz,” dedi.

“Tanrım, Tanrım, Tanrım,” dedi Bayan Higgler. “Kimse sana söylemedi mi?”

“Kimse bana neyi söylemedi mi?” Ve böylece Bayan Higgler uzun uzun, tek bir ayrıntıyı dahi atlamadan, her şeyi anlattı. Anlatması bittiğinde Şişko Charlie, “Teşekkürler, Bayan Higgler,” dedi. Bir kâğıt parçası üzerine bir şeyler yazdı. Sonra bir kez daha, “Teşekkürler, hayır, gerçekten teşekkürler,” dedi ve telefonu kapattı.

“Ee?" diye sordu Rosie, “Babanın telefonunu aldın mı?” Şişko Charlie, “Babam düğüne gelmeyecek,” dedi. Sonra, “Florida’ya gitmem lazım,” dedi. Sesi dümdüz, duygusuzdu. “Çek defterim bitti, yenisini almam lazım,” gibi bir şey dese, yine aynı ses tonuyla konuşurdu.

“Ne zaman?”

“Yann?”

“Neden?"

“Cenaze. Babamın. Ölmüş.”

“Ayy. Üzüldüm. Çok çok üzüldüm." Rosie Şişko Charlie’yi kollarıyla sardı ve onu sanki bir vitrin mankeniymişçesine sıkı sıkı tuttu. “Nasıl, şey, ölmüş... hasta mıydı?”

Şişko Charlie başım salladı. “Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi. Rosie onu biraz daha sıktı ve sonra anlayışlı bir edayla başını salladı ve

serbest bıraktı. Şişko Charlie’nin üzüntüsü nedeniyle konuşamadığını düşünmüştü Rosie.

Oysa mesele üzüntü değildi. Şişko Charlie çok utanmıştı.

Saygın bir şekilde ölmenin yüzlerce değişik yolu olmalıydı. Boğulan küçük bir çocuğu kurtarmak için köprünün birinden nehre atlamak mesela veya tek başına bir haydut ordusuna saldırırken, mermi sağanağı tarafından biçilmek. Mükemmelen saygın ölüm biçimleriydi bunlar.

Daha az saygın ama o kadar da kötü olmayan başka ölme biçimleri de yok değildi, doğrusunu isterseniz. İnsanın aniden, sebepsiz yere alev alması, mesela. Tıbbi olarak kuşkulu, bilimsel olarak da pek muhtemel değildi, ama yine de durup dururken tutuşup, geriye yansı içilmiş sigara izmariti tutan kömürleşmiş bir elden başka hiçbir şey bırakmamakta ısrar eden insanlar vardı bu dünyada. Şişko Charlie bunu bir dergide okumuştu. Babası bu şekilde ölmüş olsa, çok da rahatsız olmazdı. Ya da, bira parasını çalan adamların peşinden koşarken, sokakta kalp krizi geçirmiş olsaydı da...

Şişko Charlie’nin babası şöyle ölmüştü: Bara erkenden gelmiş ve karaoke gecesini “What’s New Pussycat?”i söyleyerek başlatmıştı. O gece orada olmayan Bayan Higgler’a göre bu şarkıyı öyle güçlü ve erkeksi bir şekilde söylemişti ki, Tom Jones onun yanında süslü jartiyerlerle gezinen bir tavşan kız gibi kalırdı. Michiganlı bir grup sarışın turist, bu performansı nedeniyle Şişko Charlie’nin babasına bira ısmarlamıştı. Onun hayatlarında gördükleri en şirin şey olduğunu düşünüyorlardı belli ki.

“Bütün suç onlarda," demişti Bayan Higgler, telefonda, acı dolu bir sesle. “Onu baştan çıkarmışlar.” Hepsi de daracık straplez bluzlara sığışmış, bronzlaşacagız diye güneşte gereğinden fazla kalıp İstakoz gibi kızarmış kadınlarmış ve hepsi de kızı olabilecek yaştaymış.

Bövlece adam hemen onların masasına oturup sigarını yakmış ve savaş sırasında askeri istihbaratta görev yaptığına ilişkin imalarda bulunmuş, ama hangi savaştan bahsettiğini söylemekten özenle kaçınmış ve bir insanı çıplak elle, tek bir damla bile ter dökmeden öldürmenin bir düzine yolunu bildiğini filan anlatmış.

Sonra en dolgun göğüslü ve en sarışın turisti, bir başka turist arkadaşı, “Strangers in the Night’V söylerken dans pistine sürüklemiş. Turistin boyu

ondan bir miktar uzunmuş ama Şişko Charlie’nin babasının yine de çok eğleniyormuş gibi bir hali varmış, zira adamın sırıtan ağzı, turistin göğüsleriyle aynı hizadaymış.

Dans bittikten sonra, Şişko Charlie’nin babası sıranın yine kendisine geldiğini ilan etmiş. Şişko Charlie’nin babası hakkında söylenebilecek bir şey varsa, o da hiç şüphesiz hetero-seksüel olduğuymuş; dolayısıyla mekândaki herkesin, ama özellikle de sahnenin hemen altındaki masada oturan en sarışın turistin önünde, gay marşı olan “Neysem Oyum”u söylemeye başlamış. Tüm yeteneğini döktürmüş. Tam şarkının, eğer olduğu kişi olduğunu herkese söyleyemeyecekse, ona göre yaşamın hiçbir anlamının kalmayacağını dünya âleme açıkladığı kısmına gelmiş ki, yüzü garip bir ifade almış ve bir elini göğsüne bastırıp, diğer elini de öne uzatarak, insan uyduruk bir sahneden ne kadar yavaş ve ne kadar zarif hareketlerle vuvarlanabilirse, işte o hareketlerle, önce en sanşın tatilcinin üzerine, oradan da yere yuvarlanmış.

“Hep böyle ölmek isterdi,” diye iç geçirmişti Bayan Higgler.

Sonra da Şişko Charlie’ye babasının, son bir jest olarak, düşerken uzanıp bir şeye tutunduğunu anlatmıştı ki, sonradan bunun büyük göğüslü sanşın turistin straplez bluzu olduğu anlaşılmıştı. Öyle ki, ilk başta insanlar onun, söz konusu göğsü açmak için, sahneden bilinçli olarak, şehvetli bir dalış yaptığını zannetmişler; zira kadın, göğüsleri tüm mekâna bakar şekilde çığlık atıp duruyormuş. O sırada “Neysem Oyum" müziği de çalıyormuş, ama kimse şarkı söylemiyormuş.

İzleyiciler ne olup bittiğini anladıklarında, iki dakikalık bir sessizlik olmuş ve sarışın turist, kadınlar tuvaletinde histeri krizleri geçirirken. Şişko Charlie’nin babasını ambulansa taşımışlar.

Şişko Charlie’nin aklından çıkartamadıgı şey göğüslerdi. Göğüslerin onu, tablolardaki gözler gibi bulunduğu mekânda nereye giderse gitsin, ayıplayan bakışlarla takip ettiklerini hayal ediyordu. İçinden, daha önce hiç görmediği bir bar dolusu insandan özür dilemek geliyordu habire. Ve babasının tüm bunları çok eğlenceli bulacağım bilmek de Şişko Charlie'nin dehşetine dehşet katıyordu. Şahsen bulunmadığınız bir yerde, şahsen görmediğiniz bir şeyden utanç duymak çok daha kötüydü.

Zihniniz olayları süslüyor, onları döne döne, her yönden inceliyordunuz. Yani belki sizin zihniniz değil, ama Şişko Charlie'nin zihni kesinlikle böyle işliyordu.

Şişko Charlie, utancı genellikle dişlerinde ve midesinin üst kısmında hissederdi. Televizyon izlerken, utanç verici olması muhtemel bir sahne başlar gibi olduğunda Şişko Charlie ayağa fırlayıp televizyonu kapardı. Bu mümkün olmadığında, mesela odada televizyonu izleyen başka insanlar da varsa, bir bahaneyle odadan çıkar ve utanç ânı geçene dek dışarıda beklerdi.

Şişko Charlie Güney Londra'da yaşıyordu. Amerikan aksanlı bir çocuk olarak, on yaşında gelmişti oraya. İlk geldiğinde, aksanmdan ötürü onunla çok dalga geçmişlerdi ve o da aksamndan kurtulmak için çok uğraşmış ve nihayet, dilinden yumuşak sessizlerin ve vurgulu harflerin son kalıntılarını da silerek, "Di mi?" sözünün doğru kullanımını ve vurgusunu öğrenmişti. On altı yaşına bastığında Amerikan aksanından tümüyle kurtulmayı becermişti, ama tam o sırada bu kez de okuldaki arkadaşları sanki New Yorkluymuşlar gibi konuşmak islediklerini keşfetmişlerdi. Birdenbire herkes, yani Şişko Charlie dışındaki herkes, Şişko Charlie'nin İngiltere'ye ilk geldiğinde konuştuğu gibi konuşmaya başlamıştı. Ne var ki Şişko Charlie ne zaman insan içinde bu şekilde konuşsa, annesinden kulaktozuna bir tokat yerdi.

Bütün mesele sesteydi.

Babasının ölüm biçiminden duyduğu utanç diner gibi olduğunda, Şişko Charlie'nin tek hissettiği şey boşluk oldu.

"Artık bir ailem yok," dedi Rosie'ye, neredeyse bir çocuk gibi dudaklarını bükerek.

"Ben varım," dedi Rosie. Bu Şişko Charlie'yi gülümsetti. "Ve annem de var," diye ekledi ve bu da Şişko Charlie'nin gülümsemesinin izlerini sildi. Rosie, onu yanağından öptü.

"Aslında bu gece burada kalabilirsin," dedi Şişko Charlie umutla. "Beni teselli filan edersin."

"Kalabilirim," diye onayladı Rosie, "Ama kalmayacağım."

Rosie, evlenmeden önce Şişko Charlie'yle yatmayacaktı. Bunun kendi kararı olduğunu söylemişti. Bu kararı on beş yaşındayken vermişti. Tabii o sıralar Şişko Charlie'yi tanımıyordu, ama işte karar karardı. Ona bir kez daha sıkıca sarıldı. Ve "Biliyor musun, babanla barışman lazım," dedi, sonra da evine gitti.

Şişko Charlie arada bir uyuduğu, sonra yürüdüğü, meraklandığı, tekrar uykuya daldığı huzursuz bir gece geçirdi.

Gün doğumunda uyandı. İnsanlar iş başı yaptığında, seyahat acentesini arayıp Florida'ya uçuşlarında cenaze indirimi yapıp yapmadıklarını soracak, sonra da Grahame Coats Ajansı'na telefon edecek ve ailedeki bir vefat nedeniyle birkaç gün izin alacağını ve evet, bu iznin hastalık izni ya da ücretli yıllık izninden düşüleceğini bildiğini söyleyecekti. Ama şu anda, dünya sessiz ve sakin olduğu için, son derece mutluydu.

Koridordan geçerek evin arkasındaki küçük odaya gitti ve aşağıdaki bahçeye baktı. Şafak vakti korosu başlamıştı, karatavukları ve çitin üzerinde seken serçeleri ve yakındaki bir ağacın dallarındaki benekli floryalan görebiliyordu. Şişko Char-lie, sabahları kuşların şakıdığı bir dünyanın normal bir dünya, mantıklı bir dünya, içinde olmaktan rahatsızlık duymayacağı bir dünya olduğunu düşündü.

Sonraları, kuşlar korkulacak şeylere dönüştüğünde bile, Şişko Charlie o sabahı iyi ve hoş bir şey olarak hatırlayacak, ama her şeyin o gün ve orada başladığını düşünecekti. Çılgınlıktan önce; korkudan önce.

İKİ

Ki Bu Bölümde

Çoğunlukla Cenazelerden SONRA Olan Şeyler ANLATILIR

Şişko Charlie, Florida güneşinde gözlerini kısarak, nefes nefese, Ebedi İstirahat Bahçesi'nde yürüyordu. Takım elbisesinden, koltuk aldanndan ve göğsünden yayılan ter izleri hızla büyüyordu. Ter suratından yağmur gibi boşanmaya başladı.

Ebedi İstirahat Bahçesi, gerçekten de bir bahçe gibiydi, ama garip bir bahçeydi bu: Tüm çiçekler suniydi ve toprağa gömülmüş metal vazolardan yükseliyorlardı. Şişko Charlie, "Şerefle Terhis Edilmiş Eski Askerler İçin BEDAVA Mezar Yerleri" yazan bir ilanın önünden koşarak geçti. Rengârenk yeldegirmenlerinin ve koyu mavi ve pembe oyuncak ayıların, Florida toprağının suni çiçekleriyle yan yana durduğu Bebek Mezarhgı'ndan geçti. Çürümekte olan bir Winnie the Pooh bezgince mavi gökyüzüne bakıyordu.

Şişko Charlie cenazeye katılan cemaati gördü, yönünü değiştirdi ve o tarafa giden bir patika bularak gruba doğru koştu. Mezarın başında otuz kişi, hatta belki daha da fazlası, toplanmıştı. Kadınlar koyu renk elbiseler giymiş, siyah dantellerle bezenmiş, muhteşem çiçekler gibi görünen büyük siyah şapkalar takmışlardı. Erkekler ise üzerlerinde bir damla bile ter lekesi olmayan takımlar içindeydi. Çocuklar ciddi görünüyordu. Şişko Charlie adımlarının temposunu saygılı bir yürüyüşe yakışacak kadar yavaşlattı, ama yine de, kimseye çaktırmayacak kadar tez adımlarla yürüyerek, acele etmeye çalışıyordu. Cemaate ulaştığında, çok fazla dikkat çekmeden, usulca ön saflara doğru ilerlemeye çalıştı. Ancak, birkaç kat merdiven çıkmış bir deniz aygın gibi nefes nefese kalmış olduğu, her gözeneğinden ter boşandığı ve ilerlerken birkaç insanın ayağına bastığı için, bu çabasında pek de başanlı olamadı.

İnsanlar ona, ters ters baktılar ama o bu bakışlann farkında değilmiş gibi yaptı. Şişko Charlie'nin bilmediği bir ilahi söyleniyordu. Şişko Charlie başını şarkının temposuyla sallayıp, dudaklannı öyle bir kıpırdattı ki, görenler şarkıyı sessizce söylediğini de, içinden dua ettiğini de veya

dudaklannı öylesine, rastgele biçimde hareket ettirdiğini de düşünebilirdi. Bu vesileyle tabuta da bir göz attı. Memnuniyetle tabutun kapalı olduğunu gördü.

Kalın, zırh gibi, top grisi çelikten yapılmış muhteşem bir şeydi. Kıyamet gününde Cebrail büyük borusunu öttürüp ölüleri tabutlanndan çıkmaya davet ettiğinde, babam mezannda sıkışıp kalacak, tabutun kapağına umutsuzca vuracak ve keşke demir bir levye, hatta bir oksijen kaynağıyla gömülseymi-şim, diyecek, diye düşündü.

Son olarak, oldukça melodik bir ilahi yavaş yavaş sönüp gitti. Bunu takip eden sessizlikte Şişko Charlie, mezarlığın öbür ucunda, kendisinin geldiği yönde birinin bağırdığım duydu.

Rahip, “Merhumun ardından birkaç kelime söylemek isteyen var mı?” diye sordu.

Mezara en yakın konumdaki insanların suratlarındaki ifadeye bakacak olursanız çoğunun söyleyecek birkaç şeyi vardı. Ama Şişko Charlie bunun bir “şimdi ya da asla” ânı olduğunun farkındaydı. *Biliyor musun, babanla barışmalısın.* Tamam, tamam.

Detin bir nefes aldı ve bir adım öne çıktı. Artık mezarın tam kenarındaydı. “F.e. Şey. Affedersiniz. Peki. Sanırım ben bir şevler söylemek istiyorum.”

Uzaklardaki bağırtı gittikçe yaklaşıyordu. Birkaç kişi omzunun üzerinden geriye doğru kaçamak bakışlar atarak sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Diğerleriyse gözlerini Şişko Charlie’yc dikmişti.

"Sanırım babamla hiçbir zaman çok yakın diyebileceğiniz türden bir ilişkim olmadı,” dedi Şişko Charlie. “Böyle bir ilişkinin nasıl kurulabileceğini bilmiyorduk belki de. Affedemeyeceğim bir sürü şey var, ama işte bir gün bir de bakıyorsunuz ki artık bir aileniz kalmamış.” Eliyle alnını sildi. “Sanırım ona seni seviyorum baba’ demedim hiçbir zaman. Siz, her biriniz, büyük olasılıkla onu benden daha iyi tanıyorsunuz. Siz onun hayatında vardınız, bense yoktum. Dolayısıyla bunu duymuş olmanızdan utanmıyorum. Belki de yirmi yıldan beri ilk defa söylüyorum.” Dayanıklı, metal tabut kapağına baktı. “Seni seviyorum," dedi. “Ve seni hiç unutmayacağım.”

Sonra bağırtı daha da yüksek çıkmaya başladı ve Şişko Charlie'nin konuşmasını takip eden sessizlikte, herkesin rahatlıkla anlayabileceği kadar yüksek bir sesin açıkça, "Şişko Charlie! O insanları rahatsız etmeyi bırak ve kıçını kaldırıp hemen buraya gel!" dediği duyuldu.

Şişko Charlie etrafını saran yabancı yüzlere, o yüzlerde fokur fokur kaynayan şok, şaşkınlık, öfke ve korku dolu ifadelere baktı ve kulakları yanarak, gerçeği fark etti.

"Ee. Şey. Affedersiniz. Yanlış Cenaze," dedi.

Kepçe kulaklı ve kocaman tebessümlü küçük bir oğlan çocuğu gururla, "O benim büyükannemdi," dedi.

Şişko Charlie, anlaşılmaz birtakım özürler dileyerek, insanların arasından geri çekildi. Dünyanın sonunun tam şu an gelmesini istiyordu. Bunun babasının suçu olmadığını biliyordu. ama yine biliyordu ki. babası görse gülmekten kırılırdı.

Paükada elleri bellerinde, yüzünde şimşekler çakan, gri saçlı iri bir kadın duruyordu. Şişko Charlie kadına, sanki bir mayın tarlasında yürüyormuş gibi, sanki yeniden dokuz yaşına dönmüş de başını yine belaya sokmuş gibi yaklaştı.

"Seslendiğimi duymadın mı?" diye sordu kadın. "Yanımdan geçip gittin ve insanlara çok ayıp ettin." Kadın, *ayıp* kelimesini sanki H harfi ile başlarmış gibi söylemişti. "Töreni ve her şeyi kaçırdın. Ama bir kürek ve bir öbek toprak seni bekliyor."

Bayan Higgler, aradan geçen yirmi yılda neredeyse hiç değişmemişti: Biraz daha şişmanlamış, saçlan biraz daha kırlaşmıştı, o kadar. Dudaklarını büzerek, mezarlığın patikalarından birine yöneldi. Şişko Charlie kadında hiç de iyi olmayan bir ilk izlenim bıraktığından endişe ederek, kadın önden yürürken utanmış, süklüm püklüm bir halde onu takip etti.

Bir kertenkele mezarlığın demir parmaklıklarından birine fırladı ve çubuklardan birinin üzerine yerleşerek, Florida'nın ağır havasını yaladı. Güneş bir bulutun ardına gizlenmişti, ama buna rağmen havanın sıcaklığı öğleden sonra daha da artıyordu. Kertenkele, boynunu parlak turuncu bir balon gibi şişirdi.

İlk bakışta bahçe süsü zannettiği iki uzun bacaklı turna kuşu, geçerken başlarını kaldırıp ona baktılar. Bir tanesi başını yere eğdi ve yeniden kaldırdığında gagasında bir kurbağa sallanıyordu. Kuş birkaç çene hareketiyle kurbağayı yutmak için çabalarken, kurbağa da havayı tekmeleyip can havliyle çırpınıyordu.

“Hadi, hadi,” dedi Bayan Higgler. “Oyalanma. Zaten babanın cenazesini kaçırman yeterince kötü oldu.”

Şişko Charlie, içindeki o gün dört bin millik bir yolculuk yaptığını, kiraladığı arabayı, ta Orlando’dan buraya sürdüğünü, bir de üstüne otobanda yanlış çıkışa saptığını söyleme arzusuna direndi. Ve “Allah aşkına, şehrin kıyısındaki bir süpermarketin arkasına mezarlık yapmayı kim akıl etmişti,’’diye de sormadı. Formaldehit kokan büyük beton binanın önünden yürümeye devam ettiler ve sonunda, arazinin en uç noktasındaki açık bir mezara ulaştılar. Mezarda, gösterişsiz, tahta bir tabut, tabutun üzerinde de birkaç avuç toprak vardı. Mezarın yanındaysa kocaman bir toprak yığını ve bir kürek duruyordu. Bayan Higgler küreği aldı ve Charlie’ye verdi.

“Güzel bir tören oldu,” dedi. “Babanın eski içki arkadaşlarının hemen hepsi ve sokaktaki kadınların hemen hepsi buradaydı. Sokaktan taşındıktan sonra bile bağlantıyı koparmadı baban. Görse çok hoşuna giderdi. Tabii sen de burada olsaydın daha çok hoşuna giderdi.” Başını salladı. “Şimdi, küreği al ve eğer ona veda etmek için söylemek istediğin bir şey varsa, toprağı kürerken söyle.”

“Ben sadece bir-iki kürek toprak atanm diye düşünüyordum.” dedi Şişko Charlie, “âdet yerini bulsun diye.”

“Mezarcıya mezarı açık bırakıp gitmesi için otuz dolar verdim," dedi Bayan Higgler. “Ona, rahmetlinin oğlu ta Hingiltere'den geliyor ve babasına karşı son görevini hakkıyla yapmak ister, dedim. Sadece *âdet yerini bulsun* diye değil.” “Tamam,” dedi Şişko Charlie. “Kesinlikle. Mesaj alınmış-nr.” Ceketini çıkarup çite astı. Kravatını gevşetti, boynundan çıkartıp ceketinin cebine soktu. Florida’nın çorba gibi yoğun kıvamlı havasında kara toprağı kürekle mezara atmaya başladı.

Bir süre sonra yagmurumsu bir şey yağmaya başladı ki, bu yağsa mı yağmasa mı bir türlü karar veremeyen cinsten bir yağmurdu. Bu yağmurda araba sürüyorsanız, silecekleri çalışınsanız mı çalıştırmasanız mı karar veremezdiniz. Bu yağmurda toprak küremenin tek farkı, daha çok terleyip daha yapış yapış ve daha rahatsız olmanızdı. Şişko Charlie toprağı kûremeyi sürdürdü, Bayan Higgler ise kollarını kocaman göğüslerinde kavuşturmuş; yagmurumsu şey siyah elbisesini ve üzerine tek bir siyah gül kondurulmuş hasır şapkasını nemlendiririrken, Şişko Charlie'nin mezan doldurmasını izliyordu.

Toprak çamurlaştıkça ağırlaştı.

Bir ömür, üstelik de epeyce huzursuz bir ömür, kadar uzun bir süre sonra Şişko Charlie kalan son toprağı da mezara attı

Bayan Higgler Şişko Charlie'ye yaklaştı. Ceketini çitten aldı ve ona verdi. “Yağmur tenine işledi, çamur ve ter içinde kaldın, ama büyüdün. Evine hoş geldin Şişko Charlie," dedi, gülümsedi ve onu geniş bagnna bastı.

“Ağlamıyorum,” dedi Şişko Charlie.

“Şşş,” dedi Bayan Higgler.

“Yüzümdeki ıslaklık yağmurdan,” dedi Şişko Charlie.

Bayan Higgler sesini çıkarmadı. Ona sanldı ve yavaş yavaş, ileri geri onunla birlikte sallandı ve bir süre sonra Şişko Charlie, “Tamam. Artık daha iyiyim,” dedi.

“Evde yemek var,” dedi Bayan Higgler. “Hadi gel, bir şeyler atıştır.”

Şişko Charlie otoparkta ayakkabılarındaki çamuru sildi, sonra kiraladığı gri arabaya binip yirmi yıl önce var olmayan caddelerde, Bayan Higglerim bordo steyşınını takip etti. Bayan Higgler arabayı sanki özlemini çektiği kocaman bir fincan kahveye hiç ummadığı bir anda kavuşmuş ve hayattaki en büyük amacı, mümkün olduğunca çok hız yaparken, mümkün olduğunca çok kahve içmek olan bir kadın gibi sürüyordu; Şişko Charlie de onun arkasında, elinden geldiğince ona yetişmeye uğraşıyor ve bir trafik ışığından diğerine hızla ilerlerken, bir yandan da aşağı yukarı nerede olduklarını çıkarmaya çalışıyordu.

Sonra bir sokağa saptılar ve Şişko Charlie içinde giderek yükselen bir kaygıyla, bu sokağı tanıdığını fark etti. Burası onun çocukken yaşadığı sokaktı. Evler bile, ön bahçelerini çevreleyen dikenli telden çitleri saymazsanız, üç aşağı beş yukarı aynı gibiydi.

Bayan Higgler'ın evinin önünde park etmiş birçok araba vardı. Eski, gri bir Ford'un arkasında durdu. Bayan Higgler ön kapıya yürüdü ve kapıyı anahtarıyla açtı.

Şişko Charlie çamurlu ve terden şırıl sıklam olmuş elbiselerine baktı. "İçeri bu şekilde giremem," dedi.

"Daha kötüsünü de gördüm," dedi Bayan Higgler. Sonra burnunu çekti. "Bak ne diyeceğim, içeri gir ve doğru banyoya git, elini yüzünü yıka, temizlen. İşin bitince de mutfağa gel, hepimiz orada olacağız."

Şişko Charlie banyoya gitti. Her şeye yasemin kokusu sinmişti. Çamurlu gömleğini çıkarttı, ellerini ve yüzünü küçük bir lavaboda, yasemin kokulu sabunla yıkadı. Bir havlu alıp göğsünü sildi ve pantolonundaki çamur topaklannı kazıdı. Sabah giydiğinde beyaz olan, ama artık oldukça sevimsiz bir kahverengiye dönmüş gömleğine baktı ve onu tekrar giymemeye karar verdi. Kiralık arabasının arka koltuğundaki bavulunda başka gömlekleri de vardı. Evden sessizce arabaya süzülüp temiz bir gömlek giyecek, insanların karşısına öyle çıkacaktı.

Banyonun kilidini çevirdi ve kapıyı açtı.

Koridorda dört yaşlı kadın durmuş ona bakıyordu.

Kadınları tanıyordu, hepsini tanıyordu.

"Yine ne haltlar karıştırıyorsun?" diye sordu Bayan Higgler.

"Gömlek değiştireceğim," dedi Şişko Charlie. "Gömlek arabada. Evet. Hemen dönerim."

Çenesini kaldırdı ve koridordan geçip ön kapıdan dışarı çıktı.

"Ne biçim bir dil konuşuyordu o öyle?" diye sordu küçük Bayan Dunvviddy, Şişko Charlie'nin arkasından, yüksek sesle. "Her gün rastlanmaz böylesine," dedi Bayan Bustamonte. Oysa burası Florida'nın Treasure Sahili idi ve her gün rastlanan tek bir şey varsa, o da üstü çıplak

erkeklerdi; gerçi onların üzerinde çamurlu takım elbise pantolonu olmazdı, o başka.

Şişko Charlie arabanın yanında gömleğini değiştirdi ve eve geri döndü. Dört yaşlı kadın mutfaktaydı ve harıl harıl, az evvel masaya yayılmış olduğu anlaşılan yiyecekleri küçük plastik kaplara dolduruyorlardı.

Bayan Higgler, Bayan Bustamonte'den yaşlıydı ve her ikisi de Bayan Noles'tan büyüktü, ama hiçbiri Bayan Dunwiddy'den yaşlı değildi. Bayan Dunwiddy yaşlıydı ve yaşını da gösteriyordu. Dunwiddy'den daha genç jeolojik çağlar olması gayet muhtemeldi.

Şişko Charlie çocukken Bayan Dunwiddy'yi ekvator Afrika'sında, iki ayağı üzerine daha yeni doğrulmuş insansı yaratıklara, kalın camlı gözlüklerinin üzerinden ayıplayarak bakarken tahayyül ederdi. Evrim sürecini henüz tamamlamış, tedirgin bir *Homo habilis'e* "Ön bahçemden uzak dur, yoksa kulağına kemeri yersin," derdi kadın. Bayan Dunwiddy leylak kokardı ve leylak da tam bir yaşlı kadın kokusudur. Ufak tefek yaşlı bir kadındı Bayan Dunwiddy. Ancak onu öyle kolay korkutamazdınız; yirmi yılı aşkın bir süre önce, kadının ön bahçesine kaçan bir tenis topunun peşinden koşarken bahçe süslerinden birini kırmış olan Şişko Charlie hâlâ ondan çok çekinirdi.

Bayan Dunwiddy, an itibariyle, küçük plastik bir kaptan elleriyle körili keçi eti yiyordu. "Çöpe gitmesin," dedi ve keçi kemiği parçalarını porselen bir kâseye attı.

"Bir şeyler yeme vaktin gelmedi mi arük?" diye sordu Bayan Noles.

"Yok, gerek yok," dedi Şişko Charlie. "Gerçekten."

Dört çift göz, dört gözlük üzerinden ayıplayan ifadelerle ona baktı. "Yastayım diye aç kalmanın manası yok," dedi Bayan Dunwiddy, parmaklarını yalayıp, yağlı kahverengi bir keçi parçasına daha elini uzatırken.

"Ondan değil. Acıkmadım. Hepsi o."

"İzdırabın seni bir deri bir kemik bırakacak," dedi Bayan Noles, karamsar bir zevkle.

“Yok canım bir şey olmaz, merak etmeyin.”

“Şuradaki masada sana bir tabak hazırlıyorum,” dedi Bayan Higgler. “Oraya gidip oturacaksın. Başka da bir şey duymak istemiyorum. İstediğin kadar ye. Her şeyden çok var, merak etme.”

Şişko Charlie kadının gösterdiği yere oturdu ve birkaç saniye içinde önüne haşlanmış nohut ve pilav, tatlı patates püresi, gevrek domuz, körili keçi eti, körili tavuk, kızarmış muz ve sığır ayağı turşusuyla tıka basa dolu bir tabak kondu. Şişko Charlie daha ağzına bir lokma atmadan hazımsızlık çekmeye başladığını hissetti.

“Herkes nerede?” diye sordu.

“Babanın içki arkadaşları içmeye gitti. Onun hatırasına, köprünün birinde bir balık avı partisi de düzenleyecekler.” Bayan Higgler, kocaman seyahat kupasındaki kahveyi lavaboya boşalttı ve kupaya yeni pişirdiği kahveden doldurdu.

Bayan Dunwiddy küçük, mor diliyle parmaklarını yaladı ve Şişko Charlie’nin henüz dokunmadığı yemeğinin başında oturduğu masaya yanaştı. Çocukken Bayan Dunwiddy’nin gerçek bir cadı olduğuna inanırdı, iyi bir cadı değil ama, daha ziyade, çocuklann kaçmak için fınna attıkları cadılardan. Bu onu yirmi seneden beri ilk görüşüydü, ama Şişko Charlie masanın altına saklanma dürtüsünü bastırmakta yine de güçlük çekiyordu.

“Ben zamanında çok insanın öldüğünü gördüm,” dedi Bayan Dunwiddy. “Yeterince yaşlan, sen de görürsün. Herkes günün birinde ölebilir. Biraz zaman tanımak lazım.” Duraladı. “Yine de ölümün babanın da başına gelebilecek bir şey olduğunu düşünmezdim.” Ve başını salladı.

Nasıl biriydi?” diye sordu Şişko Charlie, “Gençken yani?”

Bayan Dunwiddy ona kalın camlı gözlüklerinin ardından baktı, dudaklarını büzdü ve başmı salladı. “Benim zamanımdan önceydi o,” dedi sadece. “Sığır ayağını ye.” Şişko Charlie iç geçirdi ve yemeye başladı.

Akşamüzeriydi ve evde yalnızlardı.

“Bu gece nerede kalacaksın?” diye sordu Bayan Higgler.

“Bir motelde kalırım diye düşündüm,” dedi Şişko Charlie.

“Burada kalabileceğin mükemmel bir oda varken mi? Ve yolun sonunda mükemmel bir ev de seni beklerken. Daha gidip eve bakmadın bile. Bana soracak olursan, baban evde kalmanı isterdi.”

“Tek başıma kalmayı tercih ederim. Babamın evinde kalmaya da henüz hazır hissetmiyorum kendimi.”

“Sen bilirsin, sokağa attığın benim param değil ya,” dedi Bayan Higgler. “Zaten babanın evini ne yapacağına da karar vermen lazım. Eşyaları da var düşünmen gereken ”

“Umurumda değil,” dedi Şişko Charlie. “Eskiciye satanm. eBay’de açık artırmaya çıkartırım. Ya da belki toplayıp hepsini çöpe atarım.”

“Bak şimdi, ne ayıp!” Kadın mutfak çekmecelerinden birini didik didik etti ve bir anahtar çıkardı, anahtann ucunda kâğıttan bir etiket vardı. “Baban taşındığında anahtannı kaybederse ya da içeride unutursa diye bana yedek bir anahtar vermişti. Boynuma bağlı olmasa kafamı bile bir yerlerde unutabilirim, derdi hep. Evi sattığında bana, merak etme Calfyan-ne, demişti, uzağa gitmeyeceğim; ben kendimi bildim bileli baban o evde yaşardı, ama günün birinde evin ona artık büyük geldiğine ve taşınmak istediğine karar verdi...” Kadın konuşa konuşa Şişko Charlie’yi dışarıya, kaldırıma sürüklemiş, sonra da bordo steyşınına bindirip birkaç sokak aşağıdaki tek katlı ahşap bir eve götürmüştü.

Kapıyı açtı ve birlikte içeri girdiler.

İçeride tanıdık bir koku vardı. Hafif bir tatlı kokusu; sanki mutfak son kullanıldığında, çikolatalı kurabiye pişirilmiş de üzerinden çok uzun bir zaman geçmiş gibi. İçerisi çok sıcaktı. Bayan Higgler, Şişko Charlie’yi küçük *oturma* odasına götürdü ve pencereye takılı bir klimanın düğmesini çevirdi. Klima zangırdadı, titredi, ıslak bir çoban köpeği gibi bir koku saldı ve içerideki sıcak havayı çevirmeye başladı.

Şişko Charlie’nin çocukluğundan hatırladığı kmk dökük bir kanepenin etrafında yığınla kitap ve çerçevelenmiş birtakım fotoğraflar vardı: Bunlardan biri Şişko Charlie’nin annesinin gençken çekilmiş, siyah beyaz bir fotoğrafıydı. Kadının simsiyah, ışıl ışıl saçları topuz yapılmıştı, üzerinde de parıltılı bir elbise vardı. Hemen yanında da Şişko Charlie’nin beş-altı yaşlarında, aynalı bir kapının yanında çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu, öyle

ki insan ilk bakışta iki Şişko Charlie’nin olduğunu ve ikisinin de fal taşı gibi açık gözlerle fotoğraftan dışarı doğru baktığını düşünebilirdi.

Şişko Charlie kitap yığınının en üstündeki kitabı aldı. İtalyan mimarisi üzerine bir eserdi.

“Mimariyle ilgilenir miydi?”

“En büyük merakıydı. Evet.”

“Hiç bilmiyordum.”

Bayan Higgler omuzlarını silkti ve kahvesini yudumladı.

Şişko Charlie kitabı açtı ve ilk sayfasında, düzgün bir el yazısıyla babasının isminin yazılı olduğunu gördü.

“Onu hiç tanımadım,” dedi Şişko Charlie. “Yani gerçek anlamda,”

“Tanıması kolay bir adam olmadı hiçbir zaman,” dedi Bayan Higgler. “Onunla, ne kadar diyeyim, belki altmış yıldır arkadaştım. Ama onu tanıdığımı ben bile söyleyemem.”

“Babamın çocukluğunu biliyorsunuz o zaman?” Bayan Higgler duraksadı. Anımsamaya çalışır gibiydi. Sonra gayet sessizce, “Onu ilk tanıdığımda küçücük bir kız çocuğuydum,” dedi.

Şişko Charlie konuyu değiştirmesi gerektiğini düşündü ve annesinin fotoğrafını gösterdi. “Annemin fotoğrafını da asmış,” dedi.

Bayan Higgler kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Teknede çekildi o fotoğraf,” dedi. “Sen doğmadan önce. Hani şu yemek de yenilen tekneler vardı ya; hani tekne kara sularının üç mil dışına çıkar, sonra kumar başlar, sonra da geri dönerdi, işte onlardan. O tekneler hâlâ var mı acaba? Neyse, annen hayatındaki ilk bifteğini o gün yemiş, öyle derdi.”

Şişko Charlie annesiyle babasının o dogmadan evvel nasıl insanlar olduklannı hayal etmeye çalıştı.

“Hep çok yakışıklı bir adam oldu baban.” dedi Bayan Hig-ler, düşüncelere dalmış bir şekilde. Adeta Şişko Charlie'nin aklını okumuştu. “Tepeden tırnağa. Öyle bir tebessümü vardı ki, kızların aklını alırdı. Ve her zaman güzel giyinirdi. Bütün kadınlar ona âşıktı.”

Şişko Charlie daha soruyu sormadan cevabını biliyordu. “Siz de...?"

“Namuslu dul bir kadına böyle soru sorulur mu?” Kadın kahvesinden bir yudum aldı. Şişko Charlie kadının vanıt vermesini bekledi. “Onunla öpüşmüştüm. Uzun, çok uzun zaman önce, daha annenle tanışmadan evvel. Çok. çok güzel öpüşüyordu. Beni yine arayacağını, yine dansa götüreceğini umdum hep. Ama o ortadan kayboldu. Ne kadar diyeyim, belki de iki yıl ortalıklarda görünmedi. Geri döndüğündeyse ben Bay Higgler ile evlenmiştim, o ise yanında anneni getirmişti. Adalardan birinde tanışmış onunla."

“Üzülmüş müydünüz?"

“Evli bir kadındım artık.” Kahveden bir yudum daha. “Ayrıca ondan nefret etmen mümkün değildi. Ona doğru dürüst kızamazdın bile. Hem annene nasıl baktığını da görecektin. Bana bir kez bile öyle bakmış olsa mutluluktan ölebilirdim. Biliyorsun değil mi, düğünlerinde annenin nedimesi bendim."

“Bilmiyordum."

Havalandırma cihazından soğuk hava gelmeye başlamıştı, ama hâlâ ıslak çoban köpeği gibi kokuyordu.

“Mutlular mıydı sizce?" diye sordu Şişko Charlie.

“Başlangıçta evet.” Kadın, kocaman kahve fincanını elinde tarttı, bir yudum alacak gibi yapu, sonra vazgeçti. “Başlangıçta. Ama babanın dikkatini uzun süre üzerinde tutmayı annen bile beceremedi. Çok meşgul bir insandı baban."

Şişko Charlie Bayan Higglenn şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı. Anlayamadı. Ama kadın gülmüyordu.

“Çok mu meşgul? Neyle meşgul? Köprüde balık tutmakla mı? Balkonda domino oynamakla mı? Karaokenin kaçınılmaz icadını beklemekle mi? Meşgul biri değildi o. Tüm hayatım boyunca bir gün bile çalıştığını görmedim.”

“Baban hakkında böyle konuşmamalısın!”

“Doğru değil mi ama? Pisliğin tekiydi. Berbat bir koca ve berbat bir babaydı.”

“Elbette öyleydi!” dedi Bayan Higgler, öfkeyle, “ama onun hakkında bir insandan bahsediyormuşuz gibi yargıya varamazsın. Unutma, Şişko Charlie, baban bir tanrıydı.”

“Tanrı gibi bir insan mı yani?”

“Hayır. Bildiğin tanrı.” Kadın bunu hiçbir vurgu eklemeden, sanki “baban şeker hastasıydı” ya da “baban siyahtı” der gibi, dümdüz ve normal bir sesle söylemişti.

Şişko Charlie dalga geçmek istedi, ama Bayan Higgler’ın gözlerindeki ifadeyi gördü ve o an aklına söyleyecek komik bir şey gelmedi. Dolayısıyla, yumuşak bir sesle, “O tanrı değildi. Tanrılar özeldir. Masalsıdır. Mucizeleri filan vardır,” dedi.

“Evet, doğru,” dedi Bayan Higgler. “Bunu o hayattayken sana söyleyemezdik, ama artık öteki dünyaya göçtüğüne göre bir zaran olmaz.”

“O bir tanrı değildi. Babamdı.”

“Her ikisi de olmak mümkün,” dedi kadın. “Olur böyle şeyler.”

Sanki bir deliyle tartışmak gibi, diye düşündü Şişko Charlie. En iyisinin susmak olduğunu fark etti, ama ağzı durmadı. An itibariyle ağzı şöyle diyordu: “Bakın. Eğer babam tanrı olsaydı tanrısal güçlere sahip olurdu.”

“Sahipti de. Onları pek kullanmazdı, doğru. Ama yaşlıydı. Her halükarda, çalışmadan yaşamayı nasıl beceriyordu zannediyorsun? Ne zaman paraya ihtiyacı olsa, gider bir piyango bileti alır ya da Hallendale’de, köpek ya da at yarışlarında bahis oynardı. Hiçbir zaman dikkat çekecek kadar çok kazanmazdı, işini görecek kadan yeterdi ona.”

Şişko Charlie hayan boyunca bir şey kazanmamıştı. Hem de hiç. İş yerinde oynanan bahislerde oynadığı atın başlangıç çizgisine bile ulaşamayacağını veya tuttuğu takımın spor dünyasının fil mezarlığındaki daha önce adı duyulmamış kümelerinden birine düşeceğini daha en başından bilirdi. Çok sinir bozucu bir durumdu bu.

“Eğer babam tanrıysa -ki bu iddiayı bir an için bile kabul etmediğimi söylemek zorundayım-, o zaman neden ben de tanrı değilim? Yani demek istiyorum ki, benim bir tanrının oğlu olduğumu söylüyorsunuz, öyle değil mi?"

“Elbette.”

“E, o zaman, ben neden hiç kazanan atlara oynayamıyorum veya sihir yapamıyorum, mucizeler filan yaratamıyorum?” Kadın burnunu çekti. “Bütün o şeyler kardeşine geçti.” Şişko Charlie gülümsediğini fark etti. Tuttuğu nefesini verdi. Demek ki hepsi bir şakaydı.

“Ama biliyorsunuz Bayan Higgler, benim bir kardeşim yok,”

“Tabii ki var. Fotoğrafta seninle birlikte duran o.” Fotoğrafta ne olduğunu bilmesine rağmen Şişko Charlie bir bakış daha attı. Kadının deli olduğuna hiç şüphe yoktu. Kesinlikle saçmalıyordu. “Bayan Higgler.” dedi, mümkün olduğunca nazik bir ses tonuyla. “O fotoğraftaki *benim.* Benim çocukluğum. O aynalı bir kapı. Ben kapının yanında duruyorum. Fotoğrafta ben ve benim aynadaki aksim var.”

“Evet sensin ve aynı zamanda kardeşin.”

“Benim hiçbir zaman bir kardeşim olmadı.”

“Tabii ki oldu. Onu özlediğimi söyleyemem ama. iyi olan şendin, biliyor musun? O buradayken çok yaramazlık yapardı.” Ve Şişko Charlie'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden ilave etti: “Sen daha küçücük bir çocukken gitti.”

Şişko Charlie öne doğru eğildi. Elini Bayan Higgler’ın

kahve fincanı tutmayan, öteki kemikli elinin üzerine koydu. "Doğru değil bu,” dedi.

"Onu Louella Dunwiddy yolladı,” dedi kadın. “Kardeşin ondan korkardı. Ama yine de arada bir gelir. İsterse çok da çekici olabilir.” Kadın kahvesini bitirdi.

“Hep bir kardeşim, bir oyun arkadaşım olsun istemişimdir,” dedi Şişko Charlie.

Bayan Higgler ayağa kalktı. “Burası kendi kendine temizlenecek değil,” dedi. “Arabada çöp torbaları var. Sanırım epeyce çöp torbasına ihtiyacımız olacak.”

“Evet,” dedi Şişko Charlie.

O gece bir motelde kaldı. Sabahleyin Bayan Higgler ile babasının evinde buluştular ve çöpleri büyük çöp torbalarına doldurdular. Yardım kuruluşlarına verilecek eşyalan da başka bir torbaya koydular. Şişko Charlie’nin duygusal nedenlerle atmaya kıyamadığı şeyleriyse karton bir koliye yerleştirdiler. Çoğu Şişko Charlie’nin çocukluğundan ve daha öncesinden kalma fotoğraflardı.

Evde belgeler ve eski kâğıtlarla dolu, korsanların hazine sandıklarına benzeyen, eski bir sandık da vardı. Şişko Charlie yere oturup kâğıtların üzerinden geçmeye başladı. Bayan Higgler, odadan, elinde güve yenikli elbiselerle dolu bir torbayla çıktı.

“Bu sandığı babana kardeşin vermişti,” dedi Bayan Higgler, durup dururken. Önceki geceden bu yana fantezilerinden ilk defa bahsediyordu.

“Keşke bir kardeşim olsaydı,” dedi Şişko Charlie. Bayan Higgler konuşmaya başlayana dek bunu yüksek sesle söylemiş olduğunun farkında değildi.

“E, dedim ya sana, bir kardeşin *var* zaten.”

“Öyleyse,” dedi Şişko Charlie, “bu masalsı kardeşimi nerede bulabilirim?” Sonraları, bu soruyu neden sorduğunu hep merak etti. Kadının gönlü olsun diye mi? Onu kızdırmak için mi? Ya da boşluğu dolduracak bir şey söylemiş olmak için mi?

Her ne sebeple olursa olsun, sormuştu işte ve kadın alt dudağını ısırıp onaylar bir şekilde başını salladı.

“Öğrenmen lazım. Senin mirasın bu. Senin soyun ” Kadın, onun yanına yaklaştı ve parmağını kıvırdı. Şişko Charlie eğildi. Kadının dudakları kulağına değer gibi oldu ve fısıldadı. “*... bir... söylemen lazım...”*

“Ne?”

“Diyorum ki,” dedi kadın, normal bir sesle, “Ona ihtiyacın olduğunda, tek yapman gereken bir örümceğe söylemek. Koşa koşa gelir.”

“Bir örümceğe söylemek mi?”

“Evet, öyle dedim. Ne sanıyorsun, iş olsun diye mi konuşuyorum ben? Nefesimi açmak için konuşuyor değilim ya? Anlarla konuşmak diye bir şey duymadın mı hiç?’ Ailem buraya taşınmadan evvel, Saint Andrews’ta küçük bir kızken, tüm iyi haberleri gidip anlara söylerdik. Bu da onun gibi bir şey işte. Bir örümceğe söyle. Baban ortadan kaybolduğunda ben de ona böyle mesaj yollardım.”

“... tabii, tabii.”

“Tabii, tabii deme öyle.”

“Nasıl?”

“Sanki yaşlı bir kaçıkmışım gibi. Birkaç tahtamın eksik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

“Şey. Hepsinin yerli yerinde olduğundan hiç kuşkum yok. Gerçekten.”

Bayan Higgler yatışmışa benzemiyordu. Hiç de keyifli görünmüyordu. Masadan kahve kupasını aldı ve onaylamaz bir edayla ovaladı. Şişko Charlie haddini aşmıştı ve Bayan Higgler da bunu ona anlatmaya kararlıydı.

“Biliyor musun, bunu yapmak zorunda değilim,” dedi. “Sana yardım etmek zorunda değilim. Eğer ediyorsam, bunu baban için yapıyorum, özel bir adamdı o; ve annem için de yapıyorum, o da iyi bir kadındı. Sana büyük şeyler söylüyorum. Sana önemli şeyler anlatıyorum. Beni dinlemelisin. Bana inanmalısın.”

“Size inanıyorum,” dedi Şişko Charlie, mümkün olduğunca ikna edici bir ses tonuyla.

“Şimdi de yaşlı bir kadının gönlünü almaya çalışıyorsun.”

“Hayır,” diye yalan söyledi Şişko Charlie. “Öyle değil. Val-la değil.” Kelimelerinden dürüstlük, samimiyet ve hakikat akıyordu. Evinden binlerce mil uzakta, ölü babasının evinde, öfke nöbeti geçirmek üzere olan yaşlı bir deliyle birlikteydi. Eğer onu sakinleştireceğini bilse ayın garip bir tropik meyve olduğunu bile söyler ve buna kendi de inanırdı.

Kadın burnunu çekti. “Siz gençlerin derdi bu işte,” dedi. “Dünyada çok uzun zaman geçirmemiş olduğunuz için her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz. Oysa senin hayatın boyunca öğrenmiş olduğundan daha fazlasını unuttum ben. Baban hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, ailen hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sana baban bir tanrıydı diyorum, bana hangi tanrıdan söz ettiğimi bile sormuyorsun.”

Şişko Charlie birkaç tanrı adı hatırlamaya çalıştı. “Zeus?” diye sordu.

Bayan Higgler, çaydanlığın suyun kaynamasını zapt etmeye çalışması gibi bir ses çıkardı. Şişko Charlie, Zeus’un yanlış cevap olduğuna kanaat getirdi. “Eros?”

Kadın, patlama gibi başlayıp kıkırdamayla biten bir ses daha çıkardı. “Babanın, tüylü bir alt bezi dışında çırılçıplak, elinde kocaman bir yay ve ok tutan halini gözümün önüne getirdim de...” Biraz daha kıkırdadı. Sonra biraz kahve içti.

“Tanrıyken,” dedi, “o zamanlar ona Anansi derlerdi.”

Şimdi bak, muhtemelen sen de birkaç Anansi öyküsü bili-yorsundur. Hatta tüm dünyada Anansi’nin öykülerinden hiç değilse birini bilmeyen bir kişi bile yoktur.

Dünya henüz gençken ve tüm öyküler henüz ilk kez anla-tıhyorken, Anansi bir örümcekti. Başım belaya sokar ve sonra beladan kurtulurdu. Zift-Bebek öyküsü var ya, hani Tavşan Kardeş[9] hakkında anlatılan, o aslında başlangıçta bir Anansi öyküsüydü. Bazı insanlar onun tavşan olduğunu zanneder. Kesinlikle bir hata. O bir tavşan değildi. O bir örümcekti.

İnsanlar birbirlerine öyküler anlatmaya başladığından beri Anansi öyküleri vardır. Eskiden Afrika’da (ki her şey orada başlar), insanlar mağara duvarlarına aslan ve ayı resimleri bile yapmazdan evvel, işte o zamanlarda bile maymunlar ve aslanlar ve bufalolar hakkında öyküler anlatılırmış: Büyük düş öyküleri. İnsanlar hep böyle bir eğilim içinde olmuş. Dünyalarına bu şekilde anlam katarlarmış. Koşan ya da emekleyen ya da sallanan ya da sürünen ne varsa, o öykülerden geçmek zorundaymış ve farklı kabileler, farklı yaratıklara taparmış.

Aslan, o zamanlar bile, hayvanların kralıymış ve Ceylan da en hızlı hayvanmış ve Maymun da en aptalmış ve Kaplan en korkuncuymuş; ama insanların duymak istedikleri onlar hak-kındaki öyküler değilmiş.

Anansi öykülere kendi ismini vermiş. Her öykü Anansi'nin-dir. Bir zamanlar, öyküler Anansi'nin olmadan evvel, hepsi Kaplan'mmış (ki adalılar büyük kedilere bu ismi verirler) ve öyküler karanlık ve kötüymüş ve acıyla doluymuş ve hiçbiri mutlu sonla bitmiyormuş. Ama bu uzun zaman önceymiş. Bugün, bütün öyküler Anansi'nindir.

Dün bir cenazede olduğumuza göre sana Anansi hakkında bir öykü anlatayım, Anansi'nin büyükannesinin ölümüyle ilgili bir öykü. (Canını sıkma: Çok yaşlı bir kadınmış ve uykusunda ölmüş. Olur böyle şeyler.) Kadın evinden çok uzakta ölmüş ve dolayısıyla Anansi, el arabasıyla ta adanın öbür ucuna gitmiş, büyükannesinin cenazesini almış, arabasına koymuş. Onu kulübesinin arkasındaki incir ağacının altına gömecekmiş, çünkü.

Büyükannesinin cesedini bütün sabah ittikten sonra, kasabadan geçerken *bir viski içsem iyi olacak*, diye düşünmüş. Böy-lece, köydeki dükkana yönelmiş. Burada her şey bulunurmuş, dükkancı da epey sinirli bir adammış. Anansi içeri girmiş ve bir viski içmiş. Sonra bir viski daha içmiş ve, dur şu adama bir oyun oynayayım, diye düşünmüş. Dükkâncıya dönerek, büyükanneme bir viski götür, dışarıdaki arabada uyuyor. Ama onu uyandırman lazım, neden dersen, uykusu çok ağırdır, demiş.

Dükkâncı elinde bir şişeyle arabaya gitmiş ve arabadaki yaşlı kadına, "Hey, sana viski getirdim," demiş, ama yaşlı kadının gıkı çıkmamış. Ve dükkâncı öfkelendikçe öfkelenmiş, çünkü çok çabuk sinirlenen bir adammış. Demiş ki, uyan yaşlı kadın, ama kadının gıkı çıkmıyormuş. Sonra kadın, ölülerin sıcak günlerde bazen yaptığı bir şey yapmış: Gürültüyle osurmuş. Dükkâncı, kadın ona osurdu diye öyle kızmış ki ona vurmuş, bir daha vurmuş ve bir kez daha vurmuş. Kadın arabadan yuvarlanarak yere düşmüş.

Anansi dışarı fırlamış ve, büyükanneciğim öldü, bak ne yapağım gördün mü, öldü işte diye, ahlamaya vahlamaya başlamış. Katil! Kötü adam! Dükkâncı Anansi'ye, onu benim öldürdüğümü kimseye söyleme, demiş ve

ona beş dolu şişe viski, bir torba altın ve bir çuval muz ve ananas ve mango vermiş ki, çenesini tutsun ve gitsin.

(Çünkü Anansi'nin büyükannesini kendisinin öldürdüğünü zannediyormuş, anladın mı?)

Böylece Anansi, el arabasını çeke çeke evine gelmiş ve büyükannesini incir ağacının altına gömmüş.

Ertesi gün Kaplan, Anansi'nin evinin önünden geçiyormuş ve yemek kokusu almış. Böylece kendini içeri davet ettirmiş. Anansi içeride bir ziyafet veriyormuş ve başka çaresi olmadı-gmdan, Kaplan'ı onlarla birlikte yemeğe buyur etmek zorunda kalmış.

Kaplan, "Anansi Birader, bu güzel yemekleri nereden buldun ve sakın bana yalan söyleme. Ve bu viskilerle, şuradaki altın parçalarıyla dolu torbayı nereden buldun? Eğer bana yalan söylersen, gırtlağını parçalarım senin," demiş.

Anansi de demiş ki, sana yalan söylemem mümkün değil, Kaplan Birader. Bütün bunlan ölü büyükannemi el arabasıyla köye götürdüğüm için aldım. Tüm bu güzel şeyleri, ona ölü büyükannemi götürdüm diye bana dükkâncı verdi.

Kaplan'ın büyükannesi yaşamıyormuş, ama karısının bir annesi varmış; böylece eve gidip, karısının annesini dışarı çağırmış ve demiş ki, dışan gelsene, seninle bir şey konuşacağım. Ve kadın dışarı çıkmış, etrafına bakınmış ve sormuş, ne var? Kaplanın karısı annesini çok seviyormuş. ama Kaplan buna rağmen kadını oracıkta öldürmüş, ölüsünü bir el arabasına koymuş.

Sonrasında el arabasını çeke çeke köye götürmüş, ölü kaynanası da arabadaymış. Köye varınca, kim ceset ister, diye bağırmış. Ölü büyükanne isteyen var mı? Ama insanlar onunla alay etmiş ve ona gülmüş ve onunla dalga geçmiş ve ciddi olduğunu ve hiçbir yere gitmediğini gördüklerinde, ona çürük meyveler atmış, o da kaçmak zorunda kalmış.

Bu Anansi'nin Kaplanı salak yerine ilk koyuşu değilmiş, son da olmayacakmış. KaplanTn karısı onun annesini öldürdüğünü hiç unutmamış,

hayatı ona dar etmiş. Öyle ki. Kaplan bazı günler, keşke hiç dogmasaymışım, dermiş.

Bu bir Anansi öyküsü.

Tabii, bütün öyküler Anansi öyküsüdür. Şu öykü bile.

Eskiden, dünyayı anlatan şarkılar hâlâ söylenirken, şarkılar henüz gökyüzünü ve gökkuşağını ve okyanusu söylerken, bütün hayvanlar kendi adlarını taşıyan öyküler isterlermiş. O günlerde hayvanlar hem insan hem de hayvanmış ve örümcek Anansi onların hepsini kandırırmış, özellikle de Kaplan'ı, çünkû bütün öykülerin kendi adıyla anılmasını istermiş.

Öyküler örümcekler gibidir, uzun bacakları vardır ve öyküler avm zamanda örümcek agı gibidir; insan onlara yakalanır ama sabah çiğinde bir yaprağın altında, zarifçe birbirlerine nasıl bağlandıklarını görmek de çok güzeldir.

Ne dedin? Anansi'nin örümceğe benzeyip benzemediğini mi soruyorsun? Elbette öyleydi, insan gibi olmadığında, örümcek gibiydi.

Hayır, o şeklini hiç değiştirmezdi. Bütün mesele öyküyü nasıl anlattığınla ilgili, o kadar

ÜÇ

Ki Bu Bölümde

Bir AİLE Buluşması ANLATILIR

Şişko Charlie memleketine dönmüştü, İngiltere'ye artık ne kadar memleketi denebilirse.

Elinde küçük bir bavul ve handanmış büyük bir koliyle gümrükten çıktığında, Rosie onu bekliyordu. Sıkı sıkı sarıldılar. "Nasıl geçti?" diye sordu Rosie.

Şişko Charlie omuzlanm silkti. "Fena değil."

"Eh," dedi Rosie, "en azından artık babamın düğüne gelip seni utandırmasından endişelenmezsin"

"Evet, o da doğru tabii."

"Annem düğünü birkaç ay erteleyelim diyor, rahmetliye saygı göstermek lazımmış."

"Düğünü tümden iptal etsek annenin daha çok hoşuna giderdi."

"Hiç de değil. Annem senin gayet iyi bir kısmet olduğunu düşünüyor."

"Senin annen Brad Pitt, Bili Gates ve Prens VVilliam'ın bir bileşimine dahi 'iyi kısmet' demez. Yeryüzünde, onun damadı olmaya layık tek bir insan evladı yoktur."

"Seni seviyor," dedi Rosie, görev icabı, çok da inanmadan.

Rosie'nin annesi Şişko Charlie'yi sevmezdi ve bunu herkes bilirdi. Üzerine çok az kafa yorulmuş önyargılar, kaygılar ve kinlerden müteşekkil, sımsıkı bir sinir yumağıydı Rosie'nin annesi. Wimpole Caddesi'nde muhteşem bir dairede yaşar ve buzdolabında vitaminli şişe suyuyla çavdarlı krakerler dışında hiçbir şey bulunmazdı. Evdeki antika büfelerin üzerinde ise, haftada iki defa tozları alınan, balmumundan meyveler dururdu.

Şişko Charlie, Rosie'nin annesinin evine ilk gittiğinde balmumu elmalann birinden kocaman bir ısırık almıştı. Çok heyecanlanmıştı, o kadar heyecanlanmıştı ki, elmalardan birini almış ve ısırmıştı. Rosie deli gibi

işaret etmişti. Şişko Charlie ağzındaki mum parçasını avcuna tükürmüş ve balmumundan yapılmış meyveleri aslında çok severmiş, ya da elmanın balmumundan olduğunun ta başından beri farkındaymış da komiklik olsun diye ısırmış gibi yapmayı düşünmüştü; ama Rosie'nin annesi bir kaşını kaldırmış, Şişko Charlie'nin yanına yürümüş, elinden elmanm geri kalan kısmını almış ve bugünlerde gerçek balmumu meyvelerin ne kadar pahalı, bulmanın da ne kadar güç olduğuna ilişkin kısa bir nutuk çektikten sonra elmayı çöpe atmıştı. Günün geri kalanında Şişko Charlie, ağzındaki mum tadıyla kanepede otururken Rosie'nin annesi de değerli balmumu meyvelerinden bir ısırık daha almasın, ya da olur ya, Chippendale tarzı iskemlelerinin bacaklannı kemirmesin diye gözlerini ondan ayırmamıştı.

Rosie'nin annesinin dairesindeki büfelerin üzerinde, gümüş çerçeveler içerisinde renkli fotoğraflar dururdu. Rosie'nin küçük bir kız çocuğuyken çekilmiş fotoğrafları, Rosie'nin annesiyle babasının fotoğrafları... Şişko Charlie, Rosie isimli gizemin sırrını çözebilmek için onları dikkatle incelemişti. Rosie on beş yaşındayken ölen babası çok iri bir adamdı. Başlangıçta bir aşçıyken sonra şef olmuş, en sonunda da kendi restoranını açmıştı. Adam tüm fotoğraflarda çok iyi çıkmıştı.

Fotoğraf çekilmeden evvel bir terzi tarafından özel olarak giydirilip kuşatılmış gibi duran, şişman ve güler yüzlü bir adamdı ve tüm fotoğraflarda Rosie'nin annesinin eli adamın kıvrılmış kolunun üzerindeydi.

"Müthiş bir aşçıydı," demişti Rosie. Fotoğraflarda Rosie'nin annesinin ele avuca gelen, dolgunca vücut kıvrımları ve gülümsemesi göze çarpıyordu. Şimdiyse, aradan on iki yıl geçtikten sonra, kadın Eartha Kitt'in iskeletini andırıyordu ve Şişko Charlie kadının güldüğünü hiç görmemişti.

Tanıştıktan sonra, "Annen hiç yemek pişirir mi?" diye sormuştu Şişko Charlie.

"Bilmem. Onun bir şey pişirdiğini hiç görmedim."

"Peki ne yiyor, ne içiyor? Yani demem o ki, sadece su ve çavdarlı krakerlerle yaşanmaz ki."

"Dışarıdan bir şeyler söylüyordur, herhalde," dedi Rosie.

Şişko Charlie’ye göre Rosie’nin annesi pekala geceleri yarasa biçimi alarak, uyuyan masumların kanını emiyor da olabilirdi. Bir keresinde bu teoriden Rosie’ye de bahsetmişti ama nedense Rosie hiç de gülünç bulmamıştı.

Rosie’nin annesi, bir defasında, Rosie’ye Şişko Charlie’nin onunla parası için evlendiğine emin olduğunu söylemişti.

“Ne parası?” diye sormuştu Rosie. Rosie’nin annesi balmumu meyveleri, antika mobilyaları ve duvarlardaki resimleri de içine alacak bir el hareketiyle daireyi göstermişti.

“Ama bunların hepsi senin,” demişti, Londra’daki bir yardım kuruluşundaki işinden aldığı maaşla geçinen Rosie. Üstelik öyle yüksek bir maaşı da olmadığından, babasının vasiyetinde ona bıraktığı parayı da kullanmış ve onunla önce AvustralyalIlarla, sonra da Yeni ZelandalIlarla paylaştığı küçük bir daire ve bir de ikinci el Volkswagen Golf almıştı.

“Dünyaya kazık çakmayacağım, biliyorsun,” demişti Rosie’nin annesi, dünyaya kazık çakmaya son derece kararlı olduğunu belirten bir ses tonuyla. Dünyaya kazık çakacak ve yıllar geçtikçe daha sertleşecek, daha zayıflayacak, taşlaşacak ve daha sonunda hava ve balmumu meyve ve hasetten başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadan yaşamını sürdürebilecek hale gelecekti.

Şişko Charlie’yi Heathrow’dan arabayla eve götüren Rosie konuyu değiştirmenin vaktinin geldiğine karar verdi. “Evde sular kesik.” dedi, “bütün binada kesik.”

“Neden ki?”

“Aşağı kattaki Bayan Klinger. Bir şeyin sızıntı yaptığını söylüyor.”

“Muhtemelen Bayan Klinger’ın kendisidir sızıntı yapan.”

“*Charlie*. Acaba, diyorum, bu akşam sende banyo yapabilir miyim?”

“Sırtım sabunlayabilir miyim?”

“Charlie.”

“Tabii yapabilirsin. Sorun değil.”

Rosie öndeki arabanın arkasına baktı, sonra elini vites kolundan çekti, uzandı ve Şişko Charlie'nin kocaman elini sıktı. "Çok yakında evleneceğiz," dedi.

"Biliyorum," dedi Şişko Charlie.

"Yani demek istiyorum ki," dedi Rosie, "tüm o şeyler için bir sürü vaktimiz olacak nasıl olsa, öyle değil mi?"

"Bir sürü," dedi Şişko Charlie.

"Annem bir defasında ne demişti, biliyor musun?" dedi Rosie.

"Ee. Şey. idam cezasını geri getirmekle ilgili bir şey miydi?" "*Hayır* değildi. Demişti ki, yeni evli bir çift, ilk yıllarında her seks yapaklarında kavanoza bir bozuk para atsalar, sonraki yıllarda da her seks yaptıklarında kavanozdan bir bozuk para çıkartsalar, kavanoz yine de hiç boşalmazmış."

"E, yani ne demek bu?"

"İşte öyle," dedi Rosie. "İlginç değil mi? Akşam lastik ördeğimi alır gelirim. Havlu durumun nasıl?"

"Ee, şey..."

"Kendi havlumu da getiririm o zaman."

Şişko Charlie, kavanoza, yüzüklerin kurdelesini kesip, düğün pastasına bıçağı vurmadan evvel de birkaç bozuk para atsalar dünyanın sonunun gelmeyeceği görüşündeydi, ama Rosie'nin konu hakkındaki kanaati daha farklıydı ve mesele burada kapanıyordu. Kavanoz, mükemmelen boştu ve boş kalacaktı.

Şişko Charlie'ye göre, kısa bir seyahatten sonra Londra'ya dönmekteki asıl sıkıntı, sabahın köründe vardığınızda, günün geri kalanında yapacak pek bir şey bulamamanızdı.

Şişko Charlie çalışmayı tercih eden bir adamdı. Kanepede uzanıp, *Geri Sayım* isimli televizyon yarışmasını seyretmenin, işsizler ordusunun bir üyesi olarak geçirdiği ara dönemleri hatırlattığını düşünürdü. En doğrusunun işe bir gün erken gitmek olduğuna karar verdi. Grahame Coats Ajansı'nın Aldwych'teki beşinci ve aynı zamanda son kattaki ofisinde yaşamın akışına karıştığını hissedebilirdi. Çay odasmda, iş arkadaşlarıyla

ilginç sohbetler yapabilirdi. Muhteşem dokusu ve durdurulamaz, soluksuz hareketliliğiyle yaşamın tüm renkleri gözlerinin önüne serilirdi orada. İnsanlar onu gördükleri için memnun olurlardı.

“Yarın sabaha gelecektin, hani,” dedi resepsiyonist Annie, Şişko Charlie içeri girdiğinde. “İnsanlara yarına kadar dönmeyecek dedim. Telefon edenlere, yani.” Kadın bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

“Daha fazla ayn kalmaya dayanamadım,” dedi Şişko Charlie.

“Belli,” dedi kadın, burnunu çekerek. “Maeve Livingstone’a telefon et. Her gün arıyor.”

“Onunla Grahame Coats ilgilenmiyor muydu?”

“Eh, kadınla senin konuşmanı istiyor. Dur bir dakika.” Annie telefonu açtı.

Grahame Coats iki isimle birden anılırdı. Bay Coats değil ve asla sadece Grahame da değil. Bu onun ajansıydı, ajans insanları temsil eder ve onları temsil etme hakkının karşılığında kazançlarından belli bir yüzde alırdı.

Bir sürü dosya dolabıyla paylaştığı küçücük ofisine gitti. Bilgisavar ekranına, üzerinde “Beni *Göt: GC.”* yazan sarı bir post-it yapıştırılmıştı. Dolayısıyla Şişko Charlie, Grahame Coats'un koridorun sonundaki kocaman ofisine yürüdü. Kapı kapalıydı. Kapıyı vurdu, sonra içeriden bir ses gelip gelmediğinden emin olamadığı için, kapıyı araladı ve başını içeri soktu.

Oda boştu. İçeride kimse yoktu. “Şey, merhaba?” diye seslendi Şişko Charlie alçak bir sesle. Kimse cevap vermedi. Ama odada bir karışıklık vardı: Kütüphane duvarla garip bir açı yapacak şekilde öne çekilmiş, öylece duruyordu ve kütüphanenin arkasındaki boşluktan çekiç gibi küt küt vuran bir ses geliyordu.

Şişko Charlie kapıyı elinden geldiğince sessiz bir şekilde kapattı ve masasına döndü.

Telefonu çaldı. Açtı.

“Grahame Coats ben. Hemen buraya gel.”

Grahame Coats bu kez masasında oturuyordu ve kütüphane duvardaki yerine yaslanmıştı. Adam Şişko Charlie'ye oturması için yer göstermedi. Orta yaşlı bir adamdı ve seyrelmiş san saçlan vardı. Grahame Coats'u gördüğünüzde, aklınıza pahalı takım elbise giymiş, albino hastalığından muzdarip bir çöl faresi gelse, bunu düşünen ilk siz olmazdınız.

"Bakıyorum aramıza dönmüşsün," dedi Grahame Coats. "Bir bakıma."

"Evet," dedi Şişko Charlie. Sonra da, Grahame Coats Şişko Charlie'nin erken dönüşünden pek de hoşnut görünmediği için ilave etti: "Özür dilerim."

Grahame Coats dudaklannı büzdü, masasındaki bir kâğıda baktı, sonra yeniden başını kaldırdı. "Yarından önce gelmeyecek demişlerdi bana. Biraz erkenciyiz galiba?"

"Bu sabah geldik; yani geldim. Florida'dan. İşe gelsem iyi olur diye düşündüm. Yapacak çok iş var. Hem çalışmaya da istekliyim. Sizce bir mahsuru yoksa."

"Kesin-biiki" dedi Grahame Coats. Kesinlikle ve *tabii ki* kelimeleri arasındaki bir trafik kazasının ürünü olan bu kelimeyi ne zaman duysa Şişko Charlie gıcık olurdu. "Cenaze, senin cenazen."

"Aslında babamın cenazesi."

Sıçanımsı bir boyun hareketi. "Hâlâ hastalık izninde sayılıyorsun."

"Tamam."

"Maeve Livingstone. Morris'in endişeli dul eşi. Teskin etmek gerek. Güzel sözler ve hoş vaatler. Roma bir günde inşa edilmedi. Morris Livingstone'un mirasını tasnifleme ve kadına parasını verme işi, gece gündüz, kesintisiz bir şekilde sürüyor. Neredeyse her gün arıyor beni, elini tutasım, teselli edeyim diye. Bu arada ben de bu görevi sana devrediyorum."

"Tamam," dedi Şişko Charlie. "Ee, şey. Şeytan azapta gerek."

"Vakit nakittir," dedi Grahame Coats, parmağını sallayarak.

"İşleyen demir ışıldar?" dedi Şişko Charlie.

“Elini taşın altına sokacaksın,” dedi Grahame Coats. “Seninle sohbet etmek zevkliydi. Ama, hadi artık, ikimizin de yapacak çok işi var.”

Grahame Coats’un yakınlarında olmanın garip bir yönü vardı ki bu yön Şişko Charlie'nin hep, a) atasözleri ve basmakalıp deyimlerle konuşmasına ve b) şu fanteziyi kurmasına neden olurdu: Kocaman siyah helikopterler, Grahame Coats Ajansı’na önce ateş açarlar, sonra da kova kova alevli napalm atarlardı. Bu fantezide Şişko Charlie ofiste olmaz, Aldwych’in öte yanındaki küçük kafede oturur, buzlu kahvesini yudumlarken arada bir de tam isabet kaydeden napalm bombalarım alkışlardı.

Tüm bunlardan Şişko Charlie’nin işi hakkında, mutsuz olduğu dışında, çok da fazla bir şey öğrenmenin gerekli olmadığı gibi bir sonuç çıkarttıysanız, temelde haksız sayılmazsınız. Şişko Charlie’nin bir özelliği kafasının sayılara basmasıydı ki bu sayede işini muhafaza ederdi, diğer bir özelliğiyse çekingenlikti ki bu da onu insanlara ne yaptığını ve ne kadar yapağım göstermekten alıkoyardı. Şişko Charlie nerede çalışsa, çevresindeki herkes hızla, en üst beceriksizlik seviyelerine yükselirken, kendisi giriş düzeyindeki pozisyonlarda kalır ve çok temel ve önemli işleri mükemmelen yerine getirmeye devam ederdi; ta ki bir gün yeniden işsizler ordusuna katılıp, televizyondaki gündüz programlannı izlemeye başlayana dek. Şişko Charlie hiçbir zaman çok uzun süre işsiz kalmazdı, ama geçen on yıl içerisinde bu döngü o kadar sık tekrarlanmıştı ki, hiçbir işte kendisini tam anlamıyla rahat hissedemedi. Ama o bunu kişisel bir mesele olarak almazdı.

Grahame Coats AjansTmn en eski müşterilerinden, bir zamanların ünlü, kısa boylu İngiliz komedyeni Yorkshire’lı Morris Livingstone’un dul eşi Maeve Livingstone’u aradı. “Alo,” dedi. “Ben Grahame Coats Ajansı’mn muhasebe bölümünden, Charles Nancy.”

“Aa,” dedi telefon hattının öbür ucundaki bir kadın sesi. “Ben Grahame’m aramasını bekliyordum.”

“Kendisi şu anda meşgul. Dolayısıyla bu işi, eee, bana havale etti,” dedi Şişko Charlie. “ Size nasıl yardımcı olabilirim?” “Bilmem ki. Sormak istediğim, daha doğrusu banka müdürünün öğrenmek istediği, Morris’in mirasından kalan bakiyenin bankaya ne zaman geleceği. Grahame Coats

son konuşmamızda, son konuşmamız mıydı acaba, ay neyse işte, bana paranın bir yatırıma bağlandığını anlatmıştı, yani demek istiyorum ki, tamam anlıyorum bu işler vakit alır, aksi takdirde daha çok para kaybederim demişti ama...”

“Merak etmeyin,” dedi Şişko Charlie, “kendisinin bu konu üzerinde hassasiyetle durduğundan eminim. Ancak bu işler gerçekten de vakit alır.”

“Evet,” dedi kadın, “öyledir herhalde. Geçenlerde BBCyi aradım ve Morris’in ölümünden bu yana birçok ödeme yaptıklarını söylediler. Biliyorsunuz, *Morris Livingstone, Sanırımın* DVD’sini çıkardılar. Ayrıca, “*Arkalardan al, önler* fea!sm”ın iki sezonunu da Noel’de yeniden yayınlayacaklar.”

“Bilmiyordum,” diye itiraf etti Şişko Charlie. “Ama eminim Grahame Coats biliyordur. Bu tür şeyleri hiç kaçırmaz o.”

“DVD’yi kendim satın almak zorunda kaldım,” dedi kadın, kırgın bir sesle. “Ama yine de anımsamama faydası oldu. Yağlı boyanın uğultusu, BBC stüdyolannın kokusu... Sahne spotlarını özlemişim, bunu rahatlıkla söyleyebilirim size. Morris ile de öyle tanışmıştım, biliyor musunuz? Dansçıydım ben, kendi kariyerim vardı.”

Şişko Charlie kadına, Grahame Coats’a, banka müdürünün endişelenmeye başladığını aktaracağını söyledi ve telefonu kapadı.

Bir insanın sahne spotlannı nasıl olup da özleyebileceğim merak etti.

Şişko Charlie’nin en kötü kâbuslarında kapkaranlık bir gökyüzünden, bir spot ona doğru çevrilir ve görünmez bazı karakterler Şişko Charlie’yi ışığın altında durup şarkı söylemeye zorlarlardı. Ve Şişko Charlie ne kadar hızlı ve ne kadar uzağa koşarsa koşsun, ya da ne kadar iyi saklanırsa saklansın, onu bulurlar ve tekrar sahneye, onu hevesle bekleyen düzinelerce insanın önüne çıkartırlardı. Her seferinde, daha şarkıyı söyleyemeye başlamadan, kan ter içinde titreyerek, kalbi davul gibi çarparak uyanırdı Şişko Charlie.

Bir iş günü bitmişti. Şişko Charlie orada neredeyse iki yıldır çalışıyordu. Grahame Coats’tan sonraki en eski çalışan oydu, çünkü

Grahame Coats Ajansı'nda sık sık personel değişikliği yaşanırdı. Ama yine de kimse onu gördüğü için sevinmemişti.

Şişko Charlie bazen masasında oturur, duygusuz gri yağmur cama vururken pencereden dışarı bakar ve inanılmaz mavilikteki denizden gelen beyaz köpüklü dalgaların inanılmaz sanlıktaki kumlan yıkadığı tropik bir plajda olduğunu hayal ederdi. Şişko Charlie hayalindeki plajda kıyıya vuran dalgalan izleyen, palmiye agaçlannda şakıyan kuşlan dinleyen insanla-nn da kumun altın şansının monotonluğundan ve mükemmel bir günün, bolca rom, kırmızı krepon kâğıdından şemsiyeler ile sütten müteşekkil içkilerin bile azaltamadığı cehennemi sıkıcılığından uzakta, İngiltere'de, yağmurda, dolap büyüklüğündeki bir beşinci kat ofisinde olmayı hayal edip etmediklerini merak ederdi. Bu düşünce onu rahatlatırdı.

Eve dönerken yol üstündeki içki dükkânına uğradı ve bir şişe beyaz Alman şarabı, yanındaki küçük süpermarketten kokulu bir mum ve yakınlardaki bir pizzacıdan da pizza aldı.

Rosie saat 7:30'da yoga dersinden aradı ve biraz gecikeceğini söyledi, sonra da arabadan, saat 8:00'da trafikte takıldığını, saat 9:15'te de köşe başına vardığını söylemek için aradı ki, bu noktada Charlie şişedeki şarabın önemli bir kısmını içmiş ve küçük ve yalnız bir üçgen dilim dışında tüm pizzayı tek başına tüketmiş durumdaydı.

Sonralan o şeyi söylemesine şarabın neden olup olmadığını hep merak etti.

Rosie, elinde havlular ve şampuan, sabun ve koca bir kavanoz saç mayoneziyle[1] dolu bir süpermarket poşetiyle içeri girdiğinde saat 9:20'ydi. Şişko Charlie'nin bir kadeh şarap ve bir dilim pizza teklifini, çabuk ama neşeli bir tavırla reddetti ve trafik tıkandığında, arabada bir şeyler yediğini söyledi. Telefonla sipariş vermişti. Dolayısıyla, Şişko Charlie mutfakta oturup kalan şarabı da kadehe doldurup, soğuk pizzanın üzerindeki peynir ve salamları tırtıklarken, kadın da banyoya gidip küveti doldurmaya başlamıştı ki, aniden, oldukça tiz bir çığlık duyuldu.

Şişko Charlie banyoya girdiğinde, ilk çığlığın yankısı henüz dinmekte ve Rosie ciğerlerini ikinci bir çığlık için doldurmaktaydı. Nişanlısını kanlar içinde bulacağına öyle emindi ki, Rosie'nin hiçbir yerinin kanamadığını

gördüğünde hem şaşırdı hem de rahatladı. Rosie üzerinde mavi bir sütyen ve külotla küveti gösteriyordu. Küvetin ortasında kocaman, büyük, kahverengi bir örümcek vardı.

“Özür dilerim,” diye inledi Rosie. “Beni korkuttu.”

“Evet, öyle bir âdetleri vardır,” dedi Şişko Charlie. “Şimdi suyla gidere gönderirim ben onu.”

“Sakın öyle bir şey yapma,” dedi Rosie telaşla. “Onun da canı var. Dışarı çıkart yeter.”

“Tamam,” dedi Şişko Charlie.

“Ben mutfakta bekleyeyim,” dedi Rosie. “İşin bittiğinde haber ver.”

Ürkek bir örümceği, eski bir doğum günü tebrigiyle şeffaf bir plastik bardağa sokmaya çalışmak, bir şişe şarap içmiş durumdayken, insanın el ve göz koordinasyonunu normalde olduğundan çok daha fazla zorlayan bir iş haline gelir; hele bir de yarı çıplak nişanlınız mutfakta bekleyeceğini söylemiş olmasına rağmen, omzunuzun üzerinden eğilip size tavsiyelerde bulunuyorsa bu güçlüğü aşmak daha da zordur.

Ama sonunda, Rosie’nin tüm yardımlarına rağmen, Şişko Charlie örümceği bardağa sokma)! becerdi, bardağın ağzını da eski bir okul arkadaşının yolladığı, ön yüzünde CANIN KAÇ ÇEKİYORSA, O YAŞTASIN yazan (içindeyse, BİLİRİM, SENİN CANIN OTUZBİR ÇEKER SAPIK! MUTLU YILLAR diyerek bu gözleme komik bir boyut katan) doğum günü kartıyla sıkı sıkıya kapattı.

Örümceği aşağıya indirdi ve kapıyı açıp, insanların rahatça üzerine kusabileceği çalılık bir çitten ve aralarında çimlerin bittiği yassı taşlardan müteşekkil küçük ön bahçeye çıkardı. Bardağı havaya kaldırdı. Sokak lambasının san ışığı altında.örümcek siyah görünüyordu. Şişko Charlie, örümceğin gözlerini dikip kendisine baktığını hayal etti.

“Özür dilerim,” dedi örümceğe ve beyaz şarap damarlarında serbest dolaşıma girmiş olduğundan bunu yüksek sesle söyledi.

Tebrigi ve bardağı çatlak bir kaldırım taşının üzerine koydu, bardağı kaldırdı ve örümceğin kaçmasını bekledi. Ama örümcek kaçmadı,

hareketsiz bir şekilde, tebrikteki ayıcık karikatürünün üzerinde bekledi. Adam ve örümcek, saygı ve dikkatle birbirlerine baktılar.

İşte o an Şişko Charlie'nin aklına Bayan Higgler'ın söylediği bir şey geldi ve daha ne olduğunu anlamadan kelimeler ağzından dökülüverdi. Herhalde içindeki şeytan söyletmişti. Muhtemelen alkolün etkisiydi.

"Eğer kardeşimi görürsen," dedi Şişko Charlie örümceğe, "Söyle ona bana bir uğrasın."

Örümcek olduğu yerde durdu ve sanki kendisine söylenen şeyi düşünüyormuş gibi bir bacağını kaldırdı, sonra da yassı taşı hızla geçerek çalılıkların arasında kayboldu.

Rosie banyosunu bitirdi, Şişko Charlie'nin yanağına uzun, ıslak bir öpücük kondurdu ve evine gitti.

Şişko Charlie televizyonu açtı ama uyukladığını fark edince kapattı ve yatmaya gitti. Uykusunda öyle canlı ve garip bir rüya gördü ki, hayatı boyunca unutamayacaktı.

Kendinizi gerçek hayatta hiç gitmediğiniz bir yerde bulursanız bilin ki rüya görüyorsunuzdur. Şişko Charlie California'ya hiç gitmemişti. Beverly Hills'te de hiç bulunmamıştı. Ama Be-verly Hills'i filmlerde ve televizyonda öyle çok görmüştü ki, nerede bulunduğunu anlamakta hiç güçlük çekmemişti. Bir partideydi.

Aşağıda Los Angeles'ın titrek ışıkları parıldıyordu.

Partideki insanlar, üzerinde mükemmel kanepeler olan gümûş tepsileri taşıyanlarla, bu tepsilerde kendilerine sunulanları alanlar veya reddedenler olmak üzere ikiye ayrılıyordu. Beslenenler sınıfındaki insanlar, kocaman evde rahatça dolanıp dedikodu yapıyor, gülüyor, sohbet ediyorlardı. Her biri, Hollywood dünyasındaki nispi öneminden, en az eski Japon saraylarındaki nedimeler kadar emindi ve yine her biri, tıpkı eski Japon saraylarında olduğu gibi, kendisini tam anlamıyla güvende hissedebilmek için merdivende bir basamak daha yükselmesi gerektiğini düşünüyordu. Yıldız olmak isteyen aktörler, bağımsız yapımcı olmak isteyen yıldızlar, bir stüdyoda çalışarak iş güvencesine kavuşmak isteyen bağımsız yapımcılar, yıldız olmak isteyen yönetmenler, durumu daha az

sallantıda olan başka stüdyoların patronu olmak isteyen stüdyo patronları ve kendileri olarak beğenilmek isteyen, bu mümkün değilse de sadece beğenilmek isteyen stüdyo avukatları vardı.

Şişko Charlie, rüyasında kendisini aynı anda hem içeriden hem de dışarıdan görebiliyordu ve o an kendisi değildi. Şişko Charlie, sıradan rüyalarında kendisini çalışmalı ihmal ettiği bir muhasebe sınavına girerken görür ve sınav bitiminde ayağa kalktığında, sabah evden çıkarken, her nedense pantolon giymeyi unuttuğunu fark ederdi. Yani rüyalarındaki Şişko Charlie, biraz daha sarsak, ama yine kendisi olurdu.

Ama bu rüya farklıydı.

Bu rüyada Şişko Charlie'nin karizması ve hatta daha fazlası vardı. Zekiydi, becerikliydi, gösterişliydi, partide davetli olmayan, ama gümüş tepsi de taşımayan tek insan oydu. Ve çok eğleniyordu (ki uyuyan Şişko Charlie yi en çok şaşırtan da buydu, zira herhangi bir yerde davetsiz bulunmaktan daha utanç verici bir şeyi hayal edemezdi).

Kim olduğunu ve orada neden bulunduğunu soran herkese farklı bir öykü anlatıyordu. Yarım saat içinde, partideki insanların çoğu onun yabancı bir yatırım bankasının temsilcisi olduğuna ve stüdyolardan birini satın almak istediğine ikna olmuştu; bir yarım saat daha sonraysa Paramount stüdyolarına bir teklif vereceği partideki herkesin malumuydu.

Kahkahası gürültülü ve bulaşıcıydı ve partide en çok eğlenen oymuş gibi görünüyordu. Barmene, "Cinas" adını verdiği bir kokteyli nasıl hazırlayacağını öğretti ve bu kokteylin, içine şampanya katılsa da, aslında alkolsüz olduğunun bilimsel bir gerçek olduğunu anlattı. Bir parça şundan, biraz da ötekinden koyuyordunuz ve sonuçta ortaya parlak mor renkli bir içki çıkıyordu. Bu içkileri davetlilere neşeli bir hevesle dağıttı ve ellerindeki sodayı dahi her an patlayabilecek bir şeymiş gibi tedirginlikle yudumlayan davediler bile, çok geçmeden, mor içkileri birbiri ardına yuvarlamaya başladılar.

Ve sonra, rüya mantığı bu ya, insanlan havuzun kenarına götürdü ve onlara Suyun Üzerinde Yürüme'nin sırrını öğretmeyi teklif etti. İşin sim dedi, güvende, tavırda, yaklaşımda ve nasıl yapacağınızı bilmekte gizlidir. Ve partideki insanlar, bir anda, Su Üzerinde Yürüme'nin öğrenmesi çok hoş

bir oyun olduğunu düşünmeye başladılar. Su Üzerinde Yürümek, sanki hepsinin ruhlarının derinliklerinde bir yerlerde zaten bildikleri, ama unutmuş oldukları bir şeydi de, bu adam işin tekniğini onlara yeniden anımsatacaktı.

Ayakkabılarınızı çıkarın, dedi onlara ve herkes ayakkabısını çıkardı; Sergio Rossi'ler ve Christian Louboutin'ler ve René Caovüla'lar, Nike'larla ve Doc Martens'lerle ve menajerlerin isimsiz deri ayakkabılarıyla yan yana dizildiler. Adam, insanları bir karnaval grubu gibi havuzun kenanna dizdi, oradan da suyun üzerine çıkardı. Su serindi ve insanların ayaklanılın altında, sanki yoğun kıvamlı bir jöleymiş gibi titreşiyordu; kadınların bazıları ve erkeklerin çoğu gıdıklanarak kıkırdadılar ve birkaç genç menajer de, şişme oyun parkındaki çocuklar gibi, suyun yüzeyinde zıp zıp zıplamaya başladılar. Los Angeles'ın ışıklan, aşağıda, sislerin arasında, uzayın derinliklerindeki bir galaksi gibi pınldıyordu.

Çok geçmeden havuzun her santimetresi davetlilerle doldu; insanlar suyun üzerinde ayakta duruyor, dans ediyor, sallanıyor veya durmadan zıplıyorlardı. Bir sûre sonra havuz öyle kalabalıklaşmıştı ki, parti gülü, yani Charlie'nin rüyadaki hali, havuzun beton çeperine çıkıp gümüş bir tepside gezdirilen susamlı falafellere uzandı.

Yasemin ağacındaki bir örümcek partinin gülünün omzuna düştü ve kolundan aşağı ilerleyerek adamın avcuna ulaşn. Parti gülü örümceği gördüğüne sevinmişti ve onu neşeli bir sesle, *Hey*, diyerek selamladı.

Bir sessizlik oldu. Sanki adam örümceğin söylediği ve sadece kendisinin duyabileceği bir *şeyi* dinler gibiydi; *yeter* ki sen *iste, her şey mümkün. Değil mi ama?*

Örümceği usulca bir yasemin yaprağının üzerine koydu.

Ve tam o anda çıplak ayaklarıyla havuzda duran insanlar, ansızın, suyun katı değil sıvı olduğunu ve genelde insanların suyun üzerinde bırakın dans etmeyi ya da zıplamayı, yürümemek için bile, imkânsızlık gibi, gayet geçerli bir nedenleri bulunduğunu anımsayıverdiler.

Rüya makinesini işleten onlardı ve o insanlar birdenbire, bir ila üç metre derinliğindeki suda ıslanmış elbiseleriyle, korkmuş bir halde çırpınmaya başladılar.

Parti gülü, gayet sakin bir edayla, bazı insanlann kafasına, bazılarının da ellerine basarak, ama dengesini hiç kaybetmeden, havuzun öbür ucuna yürüdü. Sonra, havuzun tepenin yamacındaki uçurumda biten uzak kenarına ulaştığında gerilerek aşağıya atladı ve okyanusa dalarmış gibi, Los Angeles gecesinin titreşen ışıklarında kayboldu.İnsanlar kızgın, öfkeli, kafaları karışmış, ıslak bir halde havuzdan çıktılar. Bazıları neredeyse bogulacaku.

Güney Londra'da sabahın erken saatleriydi. Havada grimsi-mavimsi bir ışık vardı.

Şişko Charlie, rüyası nedeniyle sıkınuh bir şekilde yataktan kalktı ve pencereye yürüdü. Perdeler açıktı. Güneşin dogmaya başladığım gördü. Kocaman bir kan portakalını andıran güneşin çevresini, üzerine kızıl renk atılmış gri bulutlar sar-mışıı. Öyle bir gökyüzüydü ki, dünyanın en sıradan, en sıkıcı insanı bile içinde saklı kalmış bir yağlı boya resim yapma arzusu taşıdığını keşfedebilirdi.

Şişko Charlie gün doğumunu izledi. *Sabah kızıllığı,* diye düşündü, *Denizcilere uyan.*

Rüyası ne kadar garipti. *Hollywood’da bir parti. Su Üzerinde Yürümenin* Sim. *Ve hem kendisi olan hem de olmayan o adam...*

Şişko Charlie, rüyasındaki adama *aşina olduğunu,* onu bir yerden tanıdığını fark etti ve yine fark etti ki, eğer izin verirse, bu düşünce onu günün geri kalanında rahatsız edecekti; tıpkı dişlerinin arasına sıkışan bir diş ipliği veya *çapkın* ve *zampara* kelimeleri arasındaki farkın tam olarak ne olduğu sorusu gibi, bu düşünce de orada öylece duracak ve sinirlerini bozacaktı.

Pencereden dışarı baktı.

Daha sabahın altısı bile olmamıştı ve dünya sessizdi. Köpeğini dolaştırmaya çıkarmış bir erkenci, Pomeranya köpeğini kakasını yapması için ikna etmeye çalışıyordu. Bir postacı sal-lana sallana o kapıdan bu kapıya yürüyor, sonra tekrar kırmızı minibüsüne dönüyordu. Bir ara evin altındaki kaldırımda bir şey hareket etti ve Şişko Charlie aşağıya baktı.

Bahçe çitinin yanında bir adam duruyordu. Adam, Şişko Charlie'yi pijamalarıyla ona bakarken gördüğünde gülümsedi ve el salladı. Şişko Charlie'yi derinden sarsan bir anlık aşinalık hissi onu şok etti: Hem bu tebessümü hem de bu el sallamayı çok iyi tanıyordu, ama nereden tanıdığını o an çıkaramadı. Şişko Charlie hâlâ rüyanın etkisi altındaydı ve bu ona hem rahatsızlık veriyor, hem de dünyayı gerçek değilmiş gibi algılamasına neden oluyordu. Gözlerini ovuşturdu ve tekrar aşağıya baktığında adam artık çalılıkların yanında değildi. Şişko Charlie bir an için adamın sokakta yürümeye devam ettiğini ve yanında getirdiği ne kadar gariplik, sinir bozuculuk ve delilik varsa, onlarla birlikte sabah pusunda kayıplara karıştığını umdu.

Ama sonra kapı çaldı.

Şişko Charlie sabahlığını giydi ve merdivenlerden aşağıya indi.

Hayatında daha önce, kapıyı açmadan evvel kapının zincirini taktığı vaki değildi, ancak bu kez kapının tokmağını çevirmeden zincirin başını yerine taktı ve kapıyı on beş santim kadar araladı.

"Günaydın?" dedi, tedirgin bir şekilde.

Kapının aralığından gelen tebessüm, küçük bir köyü aydınlatabilirdi.

"Beni çağırdın ve işte geldim," dedi yabancı. "Şimdi, artık şu kapıyı benim için açar mısın, Şişko Charlie?"

"Sen kimsin?" Bunu söylerken adamı daha önce nerede gördüğünü anımsadı: Annesinin cenazesinde, krematoryumdaki küçük kilisede. Bu tebessümü daha önce orada görmüştü. Ve kelimeler daha adamın ağzından dökülmeden, yanıtın ne olduğunu da biliyordu.

"Ben senin kardeşinim," dedi adam.

Şişko Charlie kapıyı kapattı. Zinciri çıkardı ve kapıyı ardına kadar açtı. Adam hâlâ orada duruyordu.

Şişko Charlie, muhtemelen hayal ürünü olan ve daha önce varlığına inanmadığı bir kardeşi nasıl selamlaması gerektiğini bilemedi. Dolayısıyla, biri kapının içinde diğeriyse dışında, öylece beklediler. Sonunda kardeşi, "Bana Örümcek diyebilirsin," dedi, "içeri buyur etmeyecek misin beni?"

“Evet. Tabii. Lütfen. İçeri gel.”

Şişko Charlie adamı merdivenlerden yukan çıkardı.

İmkânsız şeyler olur. Olduklarında çoğu insan onlarla bir şekilde başa çıkar. Her zamanki gibi bugün de, yerkürenin üzerinde, aşağı yukan beş bin insanın başına milyonda bir yaşanan bir şey gelecek ve içlerinden bir tanesi bile gözleriyle gördükleri şeye inanmazlık etmeyecek. Birçoğu, kendi dilinde, “Ne garip dünya, değil mi?” anlamına gelen bir şey diyecek ve yoluna devam edecek. Dolayısıyla, Şişko Charlie’nin beyninin küçük bir kısmı yaşamakta olduğu şeyin akıllı, mantıklı, sağduyulu bir açıklamasını düşünmeye çalışırken, daha büyük bir kısmı da önceden varlığından haberdar olmadığı bir kardeşin merdivenlerde onu takip ettiği fikrine alışmaya çalışıyordu.

Mutfağa gidip orada durdular.

“Bir fincan çay ister misin?”

“Kahven var mı?”

“Korkarım sadece hazır kahve var.”

“O da olur.”

Şişko Charlie su ısıtıcının düğmesine bastı. “Uzaktan mı geliyorsun?” diye sordu.

“Los Angeles’tan”

“Uçuş nasıldı?”

Adam mutfaktaki masaya oturdu. Omzunu silkti. Her anlama gelebilirdi bu omuz silkme.

“Uzun mu kalacaksın?”

“Bilmem, daha düşünmedim.” Adam, yani Örümcek, Şişko Charlie’nin mutfağına sanki daha önce hiç mutfak görmemiş gibi baktı.

“Kahveni nasıl istersin?”

“Gece kadar koyu, günah kadar tatlı.” Şişko Charlie kahve fincanını adama verdi, şeker kâsesini de önüne itti. “Buyur.”

Örümcek kahvesine kaşıklar dolusu şeker koyarken, Şişko Charlie de karşısında oturup gözlerini ona dikti.

İki adam arasında soy benzerliği olduğu tartışmasızdı, ama yine de tek başına bu benzerlik, Şişko Charlie'nin Örümcek'i ilk gördüğü anda hissettiği yoğun aşinalık duygusunu açıklamaya yetmiyordu. Kardeşi, Şişko Charlie'nin her sabah sıkıcı bir monotonlukla aynada gördüğü düş kırıcı adamın kusurlarından arınmış hali, zihninde benzediğini tahayyül ettiği hali gibiydi. Örümcek ondan daha uzun, daha zayıf ve daha klastı. Üzerinde kızıl-siyah bir deri mont ile dar, siyah, deri bir pantolon vardı ve bu giysilerin içinde gayet rahat görünüyordu. Şişko Charlie bu adamın rüyasında gördüğü parti gülü olup olmadığını anımsamaya çalıştı. Adamın üzerinde, kendine güvenli, istediğini alan, yaşama tepeden bakan bir hava vardı: Sırf masada, bu adamın karşısında oturmak dahi Şişko Charlie'nin kendisini beceriksiz, çekingen ve biraz avanak hissetmesine neden oluyordu. Bunun sebebi Ûrümcek'in üzerindeki giysiler değildi, daha ziyade Şişko Charlie'nin o giysilerin kendi üzerinde hiç de ikna edici olmayan sahne kostümleri gibi eğreti duracaklarını biliyor olmasıydı. Sebep Örûmcek'in hiç zorlanmadan, kendinden hoşnut bir şekilde gülümsemesi de değildi; daha çok, Şişko Charlie'nin aynanın önünde sonsuza kadar çalışsa bile onun yansı kadar çekici, kendine güvenli ve neşeli bir gülümsemeyi beceremeyeceğine kesinkes emin olmasıydı.

"Annemin cenazesinde vardın," dedi Şişko Charlie.

"Törenden sonra gelip seninle konuşma)! düşündüm," dedi Örümcek. "Ama bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin olamadım."

"Keşke konuşsaydın." Şişko Charlie'nin aklına bir şey geldi. "Babamın da cenazesine gelirdin, sanıyordum."

"Ne?" dedi Örümcek.

"Babamın cenazesi. Florida'da. Birkaç gün önce."

Örümcek başını salladı. "Babam ölmedi ki," dedi. "Ölse, eminim haberim olurdu."

“Öldü. Onu kendi ellerimle gömdüm. Yani, mezara toprak doldurdum. İnanmıyorsan Bayan Higgler’a sor.”

“Nasıl öldü?” diye sordu Örümcek.

“Kalbi durmuş.”

“Bunun hiçbir anlamı yok. Bu sadece öldü demek.”

“E, evet. Öldü.”

Örümcek gülümsemeyi kesti. Şimdi sanki aradığı yanıt oradaymış gibi, dikkatle kahve fincanına bakıyordu. “Bunu kontrol etmem lazım," dedi Örümcek. “Yanlış anlama, sana inanmadığımdan değil. Ama insanın babası söz konusu olunca... Tabii benim babam senin de baban.” Ve suratını buruşturdu. Şişko Charlie bu ifadenin ne anlama geldiğini biliyordu. O da ne zaman babasından konu açılsa bu şekilde yüzünü buruştururdu, içinden. “O kadın hâlâ aynı yerde mi yaşıyor? Büyüdüğümüz evin yanında?”

“Bayan Higgler mı? Evet, hâlâ orada.”

“Yanında oraya ait bir şey var mı? Bir resim ya da fotoğraf filan?”

“Gelirken yanımda bir kutu dolusu getirdim.” Şişko Charlie büyük karton kutuyu henüz açmamıştı. Kutu hâlâ holde duruyordu. Kutuyu mutfağa taşıdı ve mutfak masasının üstüne koydu. Bir bıçak aldı ve kutuyu tutan bandan kesti. Örümcek ince parmaklarını kutuya daldırdı, fotoğrafları iskambil kâğıdı gibi kanştırdı ve sonra, 25 yıl önce anneleri Bayan Higgler’la, Bayan Higgler’m verandasında otururken çekilmiş bir fotoğrafı desteden çıkarttı.

“Bu veranda hâlâ duruyor mu?”

Şişko Charlie hatırlamaya çalıştı. “Sanırım,” dedi. Sonradan, Şişko Charlie resmin mi büyüdüğünü, yoksa Örümcek’in mi küçüldüğünü hatırlayamadı. Bunlardan ne birinin ne de ötekinin vuku bulmadığına yemin edebilirdi, ama Örümcek’in fotoğrafa girdiği, fotoğrafın da titreşip kıpraşarak onu yuttuğu tartışmasız bir gerçekti.

Şişko Charlie gözlerini ovuşturdu. Sabahın altısında mutfaktaydı. Fotoğraf ve kâğıtlarla dolu kutu boş kahve fincanıyla birlikte mutfak masasının üzerinde duruyordu. Şişko Charlie fincanı lavaboya koydu,

koridordan geçerek yatak odasına gitti, yatağına yattı ve saatin zili 7:15’te çalana dek uyudu.

DÖRT

Ki Bu Bölüm Şarap, KADIN ve Şarkıyla Dolu Bir Geceyle BİTER

Şişko Charlie uyandı.

Bir çeşit film yıldızı olan kardeşiyle buluştuğunu gördüğü rüyanın hatıraları, Başkan Taft'm, *Tom* ve Jerry'nin tüm karakteriyle birlikte yatıya geldiğini gördüğü rüyanın hatıralarıyla karıştı. Duş aldı ve işe gitmek için metroya bindi.

Aklına takılmış bir şey vardı, ama ne olduğunu gün boyunca bir türlü hatırlayamadı. Bir şeyleri kaybetti. Bir şeyleri yanlış yere koydu. Bir şeyleri unuttu. Bir defasında da masasının başında otururken şarkı söylemeye başladı; neşeli olduğundan değil, şarkı söylememesi gerektiğini unuttuğundan. Şarkı söylediğini ancak Grahame Coats başını onu azarlamak için uzattığında fark etti. “İş yerinde radyo, Walkman, MP3 oynatıcı ve benzeri müzik aletlerine izin verilmemektedir,” dedi Grahame Coats, faremsi bir bakışla. “Bu tür şeyler, günümüz iş dünyasında, çalışma yaşamında en çok tiksinilen şey olan tembelliğin emareleri olarak görülür."

“Radyo değildi,” diye itiraf etti Şişko Charlie, kulakları kt-zararak.

“Lütfen söyler misin bana, radyo değilse neydi?”

“Bendim,” dedi Şişko Charlie.

“Sen mi?”

“Evet. Şarkıyı ben söylüyordum. Özür dilerim...”

“Radyo olduğuna yemin edebilirdim. Ama yanılmışım. Tanrım. Böylesi üstün yeteneklere sahip olduğuna göre, insan-lann çalışmaya çalıştıkları bir iş yerinde masa başında pinek-lemektense sahneye çıkmak, insanlan eğlendirmek ve hatta yazları açık hava gösterilerinde yer almak için insanların kariyerlerinin yönetildiği bu ciddi kurumdaki işinden ayrılmak istiyor olabilir misin acaba?”

“Hayır,” dedi Şişko Charlie. “İşten ayrılmak istemiyorum. Düşüncesizlik ettim.”

“O zaman,” dedi Grahame Coats, “sana, banyo, duş ve hasbelkader tuttuğun bir takım var ise (mesela ben Crystal Palace’ı tutuyorum) o takımı desteklediğin tribünler dışında şarkı söylemekten kaçınmayı öğrenmeni tavsiye ederim. Aksi takdirde, ekmeğini başka bir kapıda aramak zorunda kalabilirsin.”

Şişko Charlie güldü, sonra yapmak istediği şeyin gülmek olmadığını fark etti ve ciddi görünmeye çalıştı, ama o noktada Grahame Coats çoktan odadan çıkmıştı ve dolayısıyla adamın arkasından sessizce küfredip ellerini masada kavuşturdu ve başını ellerinin üzerine koydu.

“Şarkıyı sen mi söylüyordun?” Sanatçılarla İlişkiler servisindeki yeni kızlardan biriydi soran. Şişko Charlie bu kızların adlarını öğrenmeyi bir türlü beceremezdi. Öğrendiğindeyse onlar çoktan işten ayrılmış olurlardı.

“Korkarım, evet.”

“Neydi söylediğin şarkı? Çok güzeldi.”

Şişko Charlie hangi şarkıyı söylediğini bilmediğini fark etti. “Emin değilim. Dinlemiyordum,” dedi.

Kız buna ses çıkartmamaya özen göstererek güldü. “Adam haklı aslında. Burada vakit harcayacağına, git bir albüm çıkart.”

Şişko Charlie ne diyeceğini bilemedi. Kızın gittiğinden emin olana dek yanakları kızarmış bir halde, birtakım rakamların üzerini çizdi, birtakım nodar aldı, masasına yayılmış, üzerlerinde çeşitli mesajların yazılı olduğu post-it’leri topladı, onları ekranına yapıştırdı.

Maeve Livingstone telefon etti: Acaba Şişko Charlie *lütfen* Grahame Coats’un banka müdürünü arayıp aramadığını öğrenebilir miydi? Şişko Charlie, elinden geleni yapacağını söyledi. Kadın da, aman ha unutma, diye cevapladı.

Saat dörtte Rosie, suların geldiğini söylemek ve iyi haberi vermek için cepten aradı. Annesi yaklaşmakta olan düğünleriyle ilgilenmeye karar vermişti ve onu bu konuyu tartışmak üzere akşam evine çağırmıştı.

“Eh,” dedi Şişko Charlie. “Eğer yemeği annen organize edecekse, yiyecek masrafından epey bir tasarruf ederiz.”

“Çok ayıp. Gece arayıp nasıl geçtiğini söylerim sana.”

Şişko Charlie Rosie’ye onu sevdiğini söyledi ve telefonu kapattı. Biri ona bakıyordu. Arkasını döndü.

“Çalışma saatlerinde özel telefon görüşmeleri yapanlar fırtına biçerler. Bu özlü sözü kim söylemiş, biliyor musun?” dedi Grahame Coats.

“Siz mi?”

“Evet. Gerçekten de bu sözü ben söyledim. Gerçekten de ben söyledim ve dünyada bundan daha doğru bir söz söylenmiş değildir. Bunu resmi bir uyan say.” Sonra sınttı. Bu öyle kendinden hoşnut bir sıntmaydı ki, Şişko Charlie yumruğunu Grahame Coats’un yumuşacık kann bölgesine indirmenin olası sonuçlan üzerine düşünmek zorunda kaldı. İşten kovulması ile şahsa yönelik saldın suçundan mahkemelik olmasının eşit olasılık taşıdığına hükmetti. Ama ne olursa olsun, güzel olurdu doğrusu...

Şişko Charlie’nin saldırgan bir mizacı yoktu; ama hayal kurabilirdi. Şişko Charlie’nin fantezileri küçük, rahat şeylerdi. Canı istediğinde iyi restoranlarda yemek yiyebilecek kadar parası olsun isterdi. Kimsenin ona ne yapacağını söylemediği bir işi olsun isterdi. Utanmadan, onu duyabilecek hiç kimsenin olmadığı bir yerde, rahat rahat şarkı söylemek isterdi.

Ama bu öğleden sonra kurduğu hayal farklı bir biçim aldı: Uçabiliyordu bir defa ve körük gibi bağnndan mermiler saçarak gökyüzünden dalış yapıp Rosie’yi, onu kaçırmış bir grup alçak haydutun elinden kurtarıyordu. Kız ona sıkı sıkı sarılırken gün batınıma doğru uçuyorlardı. Şatoya vardıklarında Ro-sie kendisini öyle müteşekkir hissediyordu ki, ‘evlenene kadar bekleyelim' kısmını hevesle pas geçiyor ve ikisi birlikte kavanozlarını ne kadar çabuk ve ne kadar çok doldurabileceklerini keşfe çıkıyorlardı...

Bu tür fanteziler, insanlara ‘çekinizi postaya verdik’ demenin veya insanlardan ajansın alacaklarını tahsil etmeye çalışmanın, kısacası Grahame Coats Ajansı’ndaki hayatın stresini hafifletiyordu.

Saat altıda Şişko Charlie bilgisayannı kapattı ve beş kat merdiveni inerek sokağa çıktı. Yağmur yağmamıştı. Havada sığırcık kuşlan uçuşuyor ve cıvıldıyordu: Şehrin, akşamüzeri saatlerindeki olağan korosuydu bu.

Kaldınmdaki herkes bir yerlere gidiyordu. Bir çoğu, Şişko Charlie gibi Kingsway’den Holbom'daki metro istasyonuna yürüyordu. Başlarını öne eğmişlerdi ve üzerlerinde gece çökmeden, bir an evvel, evlerine ulaşmak isteyen insanların havası vardı.

Ama kaldmmda hiçbir yere gitmeyen bir kişi vardı. Orada öylece durup, Şişko Charlie ile evlerine giden diğer insanları izliyor, bu arada deri ceketinin etekleri rüzgârda uçuşuyordu. Gülümsemiyordu.

Şişko Charlie onu ta sokağın başından gördü. Ona doğru yürürken her şey gerçekdışı bir havaya büründü. Gün eridi ve gün boyunca hatırlamaya çalıştığı şeyin ne olduğu kafasına dank etti.

Yaklaşuğında, “Selam Örümcek,” dedi.

Örûmcek’in içinde sanki fırtınalar kopuyordu. Dokunsan ağlayacak gibiydi. Şişko Charlie ne yapacağını bilemedi. Örümcek’in yüzü o kadar duygu yüklüydü ki, insanlar utanıp gözlerini kaçırıyordu.

“Oraya gittim,” dedi Örümcek. Sesi sıkıntılıydı. “Bayan Higgler’ı gördüm. Beni mezara götürdü. Babam ölmüş ve benim haberim olmamış.”

“O benim de babamdı, Örümcek.” Şişko Charlie, Ûrümcek’i bir düş sayıp, kolaylıkla akimdan çıkarmış, unutmuş olmasına hayret etti.

“Doğru.”

Sığırcık kuşları akşamüzerisi gökyüzünü kaplamış, havada fırıl fini dönüyor, damdan dama uçuşuyorlardı.

Örümcek silkindi ve doğruldu. Bir karara varmış gibiydi. “Çok haklısın,” dedi. “Bunu birlikte yapmalıyız.”

“Aynen,” dedi Şişko Charlie. Sonra, “Neyi birlikte yapmalıyız?” diye sordu ama Örümcek çoktan bir taksiye işaret etmişti bile.

“Biz dertli adamlarız,” dedi Örümcek dünyaya, “babamız artık yok. Bağrımız yanıyor. Keder, saman nezlesi mevsimindeki polenler gibi çöktü üzerimize. Payımıza karanlık düştü, tek dostumuz ise bahtsızlığımız.”

“Tamam beyler,” dedi taksi şoförü. “Nereye gitmek istersiniz?”

“Ruh karanlığının üç ilacını bulabileceğimiz bir yere,” dedi Örümcek.

“Bir köri yesek ya,” diye teklif etti Şişko Charlie.

“Yaşamın tahribatını hafifletecek, ölümlülüğün acısını unutturacak üç, sadece üç şey vardır,” dedi Örümcek. “Bunlar, şarap, kadın ve şarkıdır.”

“Köri de iyidir,” dedi Şişko Charlie, ama ona kulak asan yoktu.

“Hangi sırayla?” diye sordu şoför.

“Şarapla başlayacağız,” dedi Örümcek. “Nehirler, göller, uçsuz bucaksız okyanuslar kadar şarapla.”

“Tamamdır,” dedi şoför ve trafiğe daldı.

“Bu konuda içimde kötü bir his var,” dedi Şişko Charlie, yardımcı olmaya çalışan bir edayla.

Örümcek başım salladı. “Kötü bir his,” dedi. “Evet, ikimizin de içinde kötü bir his var. Bu gece kötü hislerimizi kabullenecek, paylaşacak ve onlarla yüzleşeceğiz. Yas tutacağız. Ölümlülüğün acı tortusunu içimizden atacağız. Paylaşılan acı, kardeşim, ikiye katlanmaz, yarıya iner. Hiç kimse bir ada değildir.”

“Çanlar kimin için çalıyor deme,” diye ezberinden okudu taksi şoförü. “Çanlar senin için çalıyor.”

“Vay vay,” dedi Örümcek. “Büyük laf ettin.”

“Teşekkür ederim,” dedi taksi şoförü.

“O şiir hakikaten de böyle biter. Bir filozofsun sen. Ben Örümcek. Bu da kardeşim Şişko Charlie.”

“Charles,” dedi Şişko Charlie.

“Steve,” dedi taksi şoförü. “Steve Burridge.”

“Bay Burridge," dedi Örümcek, “bu gece bizim özel şoförümüz olmaya ne dersiniz?”

Steve Burridge, mesaisini tamamlamak üzere olduğunu, artık eve gitme vaktinin geldiğini, Bayan Burridge ve küçük Burridge’lerin yemek için onu beklediklerini anlattı.

“Duydun mu?” dedi Örümcek. “Bir aile erkeği. Bizimse kardeşim ve benden başka ailemiz kalmadı. Üstelik biz de daha yeni tanıştık.”

“Çok ilginç bir öyküye benziyor,” dedi taksi şoförü. “Aile içinde kavga filan mı vardı?”

“Hayır, öyle bir şey yok. Sadece kardeşim, bir kardeşi olduğunu bilmiyordu,” dedi Örümcek.

“Sen biliyor muydun?” diye sordu Şişko Charlie. “Beni yani?”

“Bilmem ki olabilir,” dedi Örümcek. “Ama bu tür şeyler insanın aklından o kadar kolay çıkıyor ki.”

Taksi bir kaldırımın kenarında durdu. “Neredeyiz?" diye sordu Şişko Charlie. Çok uzağa gitmemişlerdi. Fleet Caddesi civarlarında olmalıydılar.

“Onun dediği yerdeyiz,” dedi taksi şoförü. “Şarap istemişti.”

Örümcek taksiden indi ve eski bir şarap barının kurtlu meşeden ve kirli camdan müteşekkil dış cephesine baktı. “Harika,” dedi. “Adama parasını ver, Kardeşim.”

Şişko Charlie taksi şoförüne parayı ödedi. İçeri girdiler: Tahta merdivenlerden al yanaklı avukatlarla soluk tenli bankacıların sıkış tıkış, omuz omuza şarap içtikleri bir mahzene indiler. Yerlere talaş serpiştirilmişti. Barın arkasındaki kara tahtada tebeşirle, kargacık burgacık yazılmış, güçlükle okunabilen bir şarap listesi vardı.

“Ne içiyorsun?” diye sordu Örümcek.

“En ucuzundan bir kadeh kırmızı şarap yeter,” dedi Şişko Charlie.

Örümcek ona ciddi bir bakış attı. “Anansi soyunun son temsilcileriyiz biz. Babamızın yasını en ucuzundan kırmızı şarapla tutamayız.”

“Ee. Şey. Tamam. Sen ne içiyorsan, ben de aynısından alırım o zaman.”

Örümcek bara gitti, barın önündeki insan kalabalığının arasından, sanki hiç kimse yokmuş gibi rahatça geçti. Birkaç dakika sonra da elinde iki şarap kadehi, bir tirbuşon ve toza bulanmış bir şarap şişesiyle geri döndü. Şişeyi ustaca ve seri hareketlerle öyle rahat açtı ki, her seferinde şarabındaki mantar parçacıklarını ayıklamak zorunda kalan Şişko Charlie hayran kaldı.

Örümcek, kadehleri doldurdu. Şarap o kadar koyu renkliydi ki, neredeyse siyahtı. İki kadehi de doldurduktan sonra, birini Şişko Charlie'nin önüne itti.

"Kadeh kaldıralım," dedi, "babamın şerefine."

"Babamın şerefine," dedi Şişko Charlie, kadehini -bir mucize eseri tek bir damla dahi dökmeden- Örümcek'in kadehiyle tokuşturdu ve ilk yudumunu aldı. Oldukça acı, baharatlı ve tuzlu bir şaraptı. "Ne bu?"

"Cenaze şarabı. Tanrıların ardından içilen türden. Uzun zamandır imal etmiyorlar bunu. Acı öd ağacı, biberiye ve kalbi kırılmış bakirelerin gözyaşlanyla tatlandırılıyor."

"Fleet Caddesi'ndeki şarap evlerinde bulunuyor mu bu şarap yani?" Şişko Charlie şişeyi eline aldı, ama etiketi oku-namayacak kadar soluk ve tozluydu. "Daha önce hiç duymamıştım."

"Ne isteyeceğini bilirsen, bu eski barlarda bayağı iyi şeyler bulabilirsin," dedi Örümcek. "Veya belki de ben öyle sanıyorum."

Şişko Charlie şarabından bir yudum daha aldı. Oldukça güçlü ve keskin bir tadı vardı.

"Yudum yudum içilecek bir şarap değil bu," dedi Örümcek. "Bu bir yas şarabı. Bir dikişte bitirmek lazım. İşte böyle." Kadehi başına dikti. Sonra yüzünü ekşitti. "Böyle içersen, tadını daha iyi alırsın."

Şişko Charlie duraksadı, sonra garip şaraptan bir ağız dolusu içti. Öd ağacı ve biberiye tadını aldığını hayal etti. Tuzun, gerçekten de gözyaşlanndan gelip gelmediğini düşündü.

"Biberiye anımsamayı temsil ediyor," dedi Örümcek ve kadehlerini yeniden doldurmaya başladı. Şişko Charlie, yann işe gideceğini, dolayısıyla bu gece çok fazla içemeyeceğini anlatmaya başlamıştı ki, Örümcek sözünü kesti.

"Şerefe kadeh kaldırma sırası sende."

"Ee. Tamam," dedi Şişko Charlie. "Annemin şerefine."

Annelerinin şerefine içtiler. Şişko Charlie acı şarabın tadının onu sarmaya başladığını fark etti; gözleri doldu ve içini oldukça yoğun, kederli

bir kayıp hissi doldurdu. Annesini özledi. Çocukluğunu özledi. Hatta babasını bile özledi. Örümcek masanın karşısında başını sallıyordu; yanağından bir damla yaş süzüldü ve şıp diye şarap kadehine düştü; uzandı ve iki kadehe de biraz daha şarap doldurdu.

Şişko Charlie içti.

İçerken, okyanusun dalgalan gibi kabaran bir keder damar lanndan akarak, kafasını ve bedenini kaybın ve yokluğun acısıyla doldurdu.

Kendi gözyaşlan da yanaklanndan süzülüp içkisine akü. Ceplerinde mendil arandı. Örümcek son kalan şarabı da iki kadehe paylaştırdı.

“Bu şarap hakikaten burada bulunuyor mu?7'

“Ellerinde bir şişe vardı, ama farkında değillerdi. Hatırlatmak gerekti.”

Şişko Charlie burnunu sildi. “Bir kardeşim olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi.

“Ben biliyordum,” dedi Örümcek. “Hep gelip seni bulmak istedim, ama araya başka şeyler girdi. Bilirsin nasıl olduğunu.”

“Bilmiyorum aslında.”

“Bir şeyler çıktı.”

“Nasıl şeyler?”

“Şeyler, işte. Çıktılar. Şeylerin âdeti budur. Çıkarlar. Hepsini haürlayacak değilim ya.”

“Bir örnek ver mesela.”

Örümcek biraz daha şarap içti. “Tamam. Seninle buluşmamız gerektiğine son karar verdiğimde, mesela, günlerce plan yaptım. Mükemmel olmasını istiyordum. Ne giyeceğime karar vermeliydim. Sonra seninle ilk karşılaştığımızda ne diyeceğime de karar vermeliydim, eh ne de olsa, efsanelere konu olan bir şey, öyle değil mi? Konuya hak etugi ciddiyetle yaklaşmanın tek yolunun şiir olduğuna karar verdim. Ama nasıl bir şiir? Rap formunda mı söyleyeceğim? Ezberden mi okuyacağım? Yani demem o ki, seni ucuz bir maniyle selamlayacak değildim ya. İşte böyle. Karanlık bir şey olmalıydı, güçlü, ritmik, epik bir şey. Sonra buldum.

Mükemmel ilk dize: Gecenin sirenleri gibi, kan, kana baku. Çok şey anlaüyor. Bunun içine her şeyi sokabileceğimi biliyordum; karanlık ara sokaklarda ölen insanları, ter ve kâbusu, yok edilemez özgür ruhların gû-

cı'i nü. Her şey içinde olacaktı. Sonra bir de ikinci dize bulmam gerekti ve işte orada bütün plan çöktü. Aklıma gelen en iyi şey, 'Dum-dumbada-dumbada-dum, korktu' oldu."

Şişko Charlie gözlerini kırptı. "Dum-dumbada-dumbada-dum da kim?"

"Kimse değil. Asıl kelimelerin nerede duracağım gösteriyor, o kadar. Ama zaten daha fazla ilerleme kaydedemedim, senin karşına da sadece bir ilk dize, üç dumbada ve bir epik şiirin üç kelimesi ile çıkamazdım, değil mi? Sana saygısızlık olurdu bu."

"Yani..."

"Aynen. Ben de onun yerine bir haftalığına Hawaii'ye gittim. Dediğim gibi işte, bir şey çıktı."

Şişko Charlie biraz daha şarap içti. Şarap hoşuna gitmeye başlamıştı. Bazen güçlü duygular, güçlü tatlar gerektirir ki, bu da o zamanlardan biriydi. "Ama her *seferinde* de bir şiirin ikinci dizesi değildi ya sebep," dedi.

Örümcek zayıf elini, Şişko Charlie'nin büyük elinin üzerine koydu. "Benim hakkımda yeterince konuştuk", dedi. "Biraz da sen kendinden bahset."

"Anlatacak pek fazla bir şey yok," dedi Şişko Charlie. Kardeşine hayatını, Rosie'yi ve Rosie'nin annesini, Grahame Coats'u ve Grahame Coats Ajansı'm anlattı ve kardeşi başını salladı. Bu şekilde kelimelere döktüğünde, Şişko Charlie'nin pek de bir hayatı varmış gibi durmuyordu.

"Yine de", dedi Şişko Charlie bilgece, "gazetelerin magazin sayfalarında okuduğumuz o insanları düşünüyorum da, hep yaşamlarının ne kadar sıkıcı, boş ve amaçsız olduğundan yakınıyorlar." Şarap şişesini bardağının üstünde ters çevirdi. Hiç değilse bir yudum şarap daha kaldığını umuyordu, ama tek bir damla bile yoktu. Şişe boştu. Aslında dayanabileceğinden bile uzun dayanmıştı şişe, ama artık bitmişti.

Örümcek ayağa kalktı. “Ben o insanlarla tanıştım,” dedi, “Magazin dergilerinde gördüklerinle. Onlann arasında dolan-

dım. O boş, toy yaşamlarına ilk elden şahit oldum. Kendilerini yalnız zannettiklerinde, onlan gölgeler arasından izledim. Ve sana şunu rahatlıkla söyleyebilirim: Korkarım, içlerinden bir tanesi bile, silah zoruyla dahi, kendi yaşamlarını senin yaşamınla değiş tokuş etmek istemez, kardeşim. Hadi gel.”

“Ne? Nereye gidiyorsun?”

“Gidiyoruz. Bu gecenin üç görevinden ilkini tamamladık. Şarap içildi. Daha tamamlanacak iki görevimiz var.”

“Şey...”

Şişko Charlie Örümcek’in peşinden dışarı çıktı, gecenin serinliğinde biraz olsun ayılacağını umuyordu. Ayılmadı. Şişko Charlie’nin kafası, sanki kıyıya sıkı sıkı bağlı olmasa akıntıya kapılıp gidecek bir sandal gibiydi.

“Sırada kadınlar var,” dedi Örümcek. “Sonra da şarkı.”

Bu noktada şunu söylemekte fayda var: Şişko Charlie’nin dünyasında, kadınlar öyle kendiliğinden peydah olmazlardı. Birinin sizi onlarla tanıştırması gerekirdi; onlarla konuşacak cesareti toplamanız, topladığınızda bir konuşma konusu bulmanız lazımdı ve bu seviyelere ulaştıktan sonra dahi tırmanıl-ması gereken başka zirveler olurdu. Mesela onlara, cumartesi gecesi bir programları olup olmadığını sormaya cesaret etmeniz gerekirdi ki, nedense o gece saçlannı yıkayacaktan, ya da günlüklerini yazacakları, ya da papaganlanna bakacaklan, ya da sadece telefonun başında oturup başka bir erkeğin onlan aramasını bekleyecekleri tutardı.

Ama Örümcek daha farklı bir dünyada yaşıyordu.

Birlikte şehrin batı ucuna doğru yürüdüler ve kalabalık bir pub’a ulaştıklarında durdular. Müşteriler sokağa taşmıştı. Örümcek, Sybilla isimli genç bir kadının doğum günü kuda-ması olduğu anlaşılan ortama sokularak, merhaba dedi. Kıza ve arkadaşlarına, doğum gününü kutlamak amacıyla, içki ısmarlamak istediğinde, Sybilla memnuniyetle kabul etti. Sonra,

Örümcek fıkralar anlatmaya başladı (“... ve ördek demiş ki, gagama mı koyayım onu? *Beni ne sandın? Bir tür sapık mı?)* ve kendi anlattığı fıkralara çınlayan, neşeli kahkahalarla güldü. Çevresindeki herkesin adını hatırlayabiliyordu. İnsanlarla konuşuyor, onları dikkatle dinliyordu. Örümcek, artık yeni bir pub bulmanın vakti geldiğini ilan ettiğinde, tüm doğum günü grubu, tek bir kadın olarak, onunla gelmek istediğine karar verdi.

Üçüncü publanna ulaştıklarında, Örümcek, rock küplerindeki karakterleri andırıyordu. Etrafı kızlarla çevriliydi. Kızlar ona sokuluyor, birçoğu şakayla karışık, onu öpüyordu. Şişko Charlie bu manzarayı kıskançlıkla karışık bir dehşetle izliyordu.

Kızlardan biri, “Sen onun koruması mısın?” diye sordu.

“Ne?”

“Koruması. *Sen* misin?”

“Hayır,” dedi Şişko Charlie. “Ben kardeşiyim.”

“Vay,” dedi kız. “Bir kardeşi olduğunu bilmiyordum. Bence şahane biri.”

Örümcek’e bir süre sarıldıktan sonra, yerini aynı şeyi yapmayı arzulayan başka bedenlerin iteklemesi sonucu terk etmek zorunda kalmış başka bir kız, “Bence de,” dedi. Şişko Charlie’yi ilk defa fark etü. “Sen menajeri misin?”

“Hayır. Kardeşi,” dedi ilk kız. “Biraz evvel söyledi bana,” diye de ilave etti, bilmiş bir edayla.

İkinci kız onu kaale almadı. “Sen de Amerikalı mısın?” diye sordu. “Kulağıma az bir aksan çalındı sanki.”

“Çocukluğum Florida’da geçti. Babam Amerikalıydı, annemse, aslında Saint Andrews Adası’nda doğmuş ama, çocukluğu...”

Kimse dinlemiyordu.

Pub'dan ayrıldıklarında, doğum günü kutlayan grup da onlara eşlik etti. Kadınlar Ûrümcek’in çevresini sanp, nereye gideceklerini sordular. Restoranlar ve gece kulüpleri önerildi.

Örümcek ise sırıtmakla yetindi ve yürümeye devam etti.

Şişko Charlie ise onlann peşine takılmıştı, hayatında hiç olmadığı kadar terk edilmiş hissediyordu kendini.

Neon ve striptiz ışıklarının dünyasına vardılar. Örümcek, kollarıyla birkaç kadına birden sarılmış durumdaydı. Yürürken, sanki bir o meyveden, bir bu meyveden tadımlık birer ısırık alırmış gibi, ayırım gözetmeksizin, kızlan öpüyordu. Hiçbirinin de bu durumdan şikâyetçiymiş gibi bir hali yoktu.

Bu *normal değil,* diye düşündü Şişko Charlie. Değil *işte.* Artık onlara uyum sağlamaya bile çalışmıyor, sadece geride kalmamaya çaba sarf ediyordu.

Acı şarabın tadı hâlâ agzmdaydı.

Yanında bir kızın yürüdüğünü fark etti. Ufak tefek, peri gibi, güzel bir kızdı. Şişko Charlie’nin kolunu çekti. “Ne yapıyoruz?” diye sordu. “Nereye gidiyoruz?”

“Babamın yasını tutuyoruz,” dedi Şişko Charlie. “Sanınm.”

“Bir televizyon programı filan mı bu yoksa?”

“Umarım değildir.”

Örümcek durdu ve döndü. Gözlerindeki parıltı rahatsız ediciydi. “Geldik,” diye ilan etti. “Vardık. Aradığımız yer burası.” Pub’ın kapısında, turuncu bir kâğıda elle yazılmış bir ilan asılıydı. *KARAOKE. Bu Gece. Üst Katta.*

“Şarkı,” dedi Örümcek. Sonra, “Gösteri başlıyor!” dedi.

“Hayır,” dedi Şişko Charlie. Olduğu yerde kaldı.

“Babamın en sevdiği şeydi,” dedi Örümcek.

“Ben şarkı söylemem. Hele herkesin gözünün önünde hiç söylemem. Ve sarhoşum. Ve bunun hiç de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Harika bir fikir.” Örümcek’in son derece ikna edici bir tebessümü vardı. İyi kullanıldığında bu tebessüm bir Haçlı Seferi bile başlatabilirdi. Ama Şişko Charlie ikna olmamıştı.

“Bana bak,” dedi, sesindeki paniği gizlemeye çalışarak, “insanların yapmadığı bazı şeyler vardır. Tamam mı? Bazı insanlar uçmazlar. Bazı insanlar, insanların gözünün önünde sevişmezler. Bazı insanlar duman olup buharlaşmazlar. Ben bunlann hiçbirini yapmam ve şarkı da söylemem.”

“Babam için bile mi?"

"Özellikle babam için söylemem. Zaten hayattayken yeterince utandırdı beni, şimdi mezarından da utandırmasına izin verecek değilim.”

“Affedersiniz,” dedi genç bir kadın. “Affedersiniz, ama içeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz? Çünkü ben üşüdüm ve Sybilla’nın da çişi geldi.”

“Giriyoruz,” dedi Örümcek ve kıza gülümsedi.

Şişko Charlie itiraz etmek, direnmek istiyordu, ama grupla birlikte içeriye sürüklendi ve bundan dolayı kendinden nefret etti.

Örümcek’i merdivenlerde yakaladı. “İçeri gireceğim,” dedi. “Ama şarkı söylemeyeceğim.”

“İçeri girdin zaten.”

“Biliyorum. Ama şarkı söylemeyeceğim.”

“Eğer zaten içeri girdiysen, içeri gireceğini söylemenin ne manası var ki?”

“Ben şarkı söyleyemem.”

“Yani bütün müzik yeteneğinin de bana mı miras kaldığım söylüyorsun?”

“Sana, insanların önünde şarkı söylemek için ağzımı açarsam kusacağımı söylüyorum.”

Örümcek, güven vermek için Şişko Charlie’nin kolunu sıktı. “Beni izle, öğrenirsin,” dedi.

Doğum günü kızı, iki arkadaşıyla birlikte küçük platforma çıkıp kıkırdaya kıkırdaya “Dancing Queen” isimli şarkıyı söylediler. Şişko Charlie, birinin eline tutuşturduğu cin toniği içerken, kızların kaçırdığı her notada, her detone olduklarında, gözlerini yumuyordu. Doğum günü grubundan bir alkış koptu.

Sahneye başka bir kadın çıktı. Şişko Charlie'ye nereye gittiklerini soran, peri gibi güzel kızdı bu. Açılış notaları "Stand By Me"yi çalmaya başladı ve kız, en genel anlamıyla, müziği yakalamaya çalıştı: Tüm notaları kaçırdı, ya çok erken, ya da çok geç girdi ve sözlerin çoğunu da yanlış okudu. Şişko Charlie'nin kadına içi acıdı.

Kadın sahneden indi ve bara geldi. Şişko Charlie genç kadını teselli edecek bir şeyler söyleyecekti, ama kadın zevkten dört köşeydi. *"Çok iyiydi,"* dedi. "Yani, müthişti." Şişko Charlie ona büyük bir bardak votka portakal aldı. "O kadar güldüm ki," dedi kadın ona. "Sen de çıkacak mısın sahneye? Çıkmalısın. Benim kadar boktan söyleyemeyeceğine bahse varım."

Şişko Charlie, kendi bokluğunun sınırlarına henüz kimsenin ulaşamadığını gösteren bir tarzda omuzlarım silkti.

Örümcek, sanki bir spot onu takip ediyormuşçasma küçük sahneye yürüdü.

"Bahse girerim, çok iyi söyleyecek," dedi votka portakal. "Birileri senin onun kardeşi olduğunu söylüyordu galiba?"

"Hayır," diye mırıldandı Şişko Charlie, ters ters, "onun benim kardeşim olduğunu ben söyledim."

Örümcek şarkı söylemeye başladı. "Under the Boardwalk"tu söylediği şarkı.

Şişko Charlie bu şarkıyı o kadar çok sevmeseydi, olanlar olmazdı. Şişko Charlie on üç yaşındayken, "Under the Boardwalk"un dünyanın en mükemmel şarkısı olduğunu düşünürdü (on dört yaşında, dünyadan yorulmuş, bezgin bir ergene dönüştükten sonraysa onun yerini Bob Marley'in "No Woman No Cry"ı almıştı). Şimdi ise Örümcek tutmuş onun şarkısını söylüyor, üstelik iyi de söylüyordu. Tüm notaları yerli yerinde söylüyordu, tüm benliğiyle söylüyordu. İnsanlar içki içmeyi bıraktılar, sustular ve onu izlemeye, dinlemeye başladılar.

Örümcek şarkıyı bitirdiğinde çılgınca alkışladılar. Şapkaları olsa havaya atabilirlerdi.

“Bunun peşinden sahneye çıkmak istememen gayet anlaşılır bir şey,” dedi votka portakal Charlie’ye. “Yani demek is-

tiyorum ki. insan böyle bir performansın arkasından sahneye çıkmaya nasıl cesaret edebilir ki?"

"Şey..." dedi Şişko Charlie.

"Yani demek istediğim,” dedi kadın sırıtarak, “sizin ailede tüm müzik yeteneğinin kimde olduğu belli.” Başını yana eğdi ve konuşurken çenesini de havaya kaldırdı. Bardağı taşıran son damla, çene oldu.

Şişko Charlie, sahneye yöneldi, bir ayağını diğerinin önüne kovması, inanılmaz bir fiziksel kabiliyet göstergesiydi. Terliyordu.

Sonraki birkaç dakika bulanıktı. DJ ile konuştu ve listeden şarkısını seçti: “Unforgettable.” Sonsuz gibi gelen kısa bir süre bekledikten sonra biri mikrofonu eline tutuşturdu.

Ağzı kurumuştu. Kalbi göğsünde pır pır çarpıyordu. Ekranda ilk dize belirdi: Unforgettable...

Şu var ki, Şişko Charlie şarkı söylemeyi gerçekten de iyi bilirdi. Geniş aralıkta, güçlü bir sesi ve tarzı vardı. Şarkı söylerken tüm bedeni bir enstrümana dönüşürdü.

Müzik başladı.

Şişko Charlie’nin aklı şarkı söylemeye hazırdı. “Unutulmaz," diye başlayacaktı. Şarkıyı ölü babası, kardeşi ve gece için söyleyecek; onlara, unutamayacağım şeyler var, diyecekti.

Diyecekti, demesine de, diyemedi. Bir pub’m üst katında, olsa olsa yirmi insan onu izliyordu. Çoğu kadındı. Şişko Charlie, bir izleyici grubu karşısında ağzını bile açamazdı.

Müziğin çaldığını duyabiliyordu, ama o olduğu yerde donakaldı. Üşüdüğünü hissetti. Ayaklan sanki çok uzaklardaymış gibiydi.

“Sanırım,” dedi, mikrofona. Sesi gayet anlaşılır çıkıyor ve salonun her köşesinde çınlıyordu. “Sanınm, kusacağım.” Artık sahneden zarif bir şekilde inmesi söz konusu bile olamazdı.

Sonra, her şey sallanmaya başladı.

EFSANEVÎ YERLER VARDIR. Her biri, kendine has biçimde var olur. Bunlardan bazıları, dünyanın üzerinde bir katmandır; diğerleriyse dünyanın altında, sanki bir astar boya gibi var olurlar.

Dağlar vardır. Dağlar, dünyanın sonunun sınırlarını çizen uçurumlara ulaşmadan evvel varacağınız kayalık yerlerdir. Bu dağlarda mağaralar vardır; ilk insanlar dünya üzerinde yürümeye başlamadan evvel bile içinde yaşayanların olduğu derin mağaralardır bunlar.

O mağaralarda, hâlâ yaşam vardır.

BEŞ

Ki Bu Bölümde

Ertesi SABAHIN Çeşitli Sonuçlarını İNCELİYORUZ

Şişko Charlie susamıştı.

Şişko Charlie susamıştı ve başı ağrıyordu.

Şişko Charlie susamıştı ve başı ağrıyordu ve ağzında kötü bir tat vardı ve gözleri şişmişti ve tüm dişleri sızlıyordu ve midesi yanıyordu ve sırtında dizlerinden başlayıp alnına ulaşan bir ağn vardı ve beyni çıkartılıp, yerine pamuk, iğne ve şiş doldurulmuştu ve bu nedenle düşünmeye çalışmak acı veriyordu ve gözleri sadece şişmiş değildi, ayrıca gece yuvalarından çıkartılmış ve yeniden çivilenmişlerdi ve şimdi fark ediyordu ki, hava moleküllerinin birbirlerinin yanından usulca geçerken çıkarttıkları sesten daha yüksek herhangi bir ses, acı eşiğinin ötesine geçiyordu. Ayrıca ölmek istiyordu.

Şişko Charlie gözlerini açtı ama bu büyük bir hataydı, zira bu sayede gün ışığı içeri giriyor ve canını acıtıyordu. Ayrıca gözlerini açmak ona nerede (kendi yatak odasında, kendi yatağında) olduğunu söylüyor, ve aynı anda, başucundaki saate bakmakta olduğundan, saatin 11:30 olduğunu görmesine de neden oluyordu.

Bundan daha kötüsü olamaz, diye düşündü Şişko Charlie, yavaş yavaş, kelime kelime: Eski Ahit’teki Tann'nm Midyalı-lan cezalandırmak için yollamış olabileceği türden bir akşamdan kalmalıktan muzdaripti ve Grahame Coats’la bir sonraki karşılaşmasında, işten kovulduğunu öğreneceğinden de en ufak bir kuşkusu bile yoktu.

Acaba, diye düşündü, telefonda yeterince ikna edici bir şekilde hasta taklidi yapabilecek miyim? Ama sonra fark etti ki, şu anda asıl zor olan, ikna edici bir şekilde hasta değilmiş taklidi yapmaktı.

Dün akşam eve nasıl dönmüştü acaba? Anımsamıyordu.

Telefon numarasını hatırlar hatırlamaz iş yerini arayacaku. Özür dileyecekti: Yirmi dört saatlik bir grip belini bükmüştü, elden bir şey gelmezdi...

“Biliyor musun?” dedi, yatakta yanında yatan biri, “sanınm başucunda bir şişe su var. Bana uzatabilir misin onu?”

Şişko Charlie başucunda su olmadığını ve en yakın suyun, o da önce diş fırçasının bardağım dezenfekte etmek koşuluyla, banyodaki lavaboda bulunduğunu anlatmak istedi. Ama sonra başucunda duran bir sürü su şişesinden birine bakmakta olduğunu fark etti. Elini uzattı, kendisine ait değilmiş gibi hissettiği parmaklarla şişeyi kavradı ve sarp kayalara tırmanan insanlann son birkaç santimi çıkmak için ihtiyaç duyduklan miktarda bir güç harcayarak yatakta döndü.

Yanındaki votka portakaldı.

Ayrıca çıplaktı. En azından kızın gördüğü kısımları öyleydi.

Kız suyu aldı ve çarşafı göğsüne çekti. “Ta ta,” dedi. “Kardeşin çıkmadan dedi ki, söyle ona iş yerini arayıp hastayım filan demesin. O çaresine bakacakmış.”

Şişko Charlie’nin içi rahatlamadı. Korkuları ve kaygıları dinmedi. Ama şu da vardı ki, içinde bulunduğu durumda, kafasında aynı anda birden fazla kaygıya yer verebilmesi mümkün değildi ve Şişko Charlie’nin şu andaki tek kaygısı, zamanında tuvalete yetişip yetişemeyeceğiydi.

“Çok sıvı tüketmelisin,” dedi kız. “Vücudunun elektrolit dengesini yeniden kurman lazım.”

Şişko Charlie tuvalete zamanında yetişti. Sonra, nasılsa banyoda olduğu için, banyo fırıl fırıl dönmekten vazgeçene dek duşun altında kaldı ve son olarak da kusmadan dişlerini fırçalamayı becerdi.

Yatak odasına geri döndüğünde votka portakal yoktu. Bu durum, tıpkı havada uçuşan pembe filler ve bir gece evvel sahneye çıkıp şarkı söylemiş olduğuna ilişkin kâbusumsu fikir gibi, kızın da alkolün etkisiyle gördüğü bir sanrı olabileceğini ummaya başlamış olan Şişko Charlie’yi çok rahatlattı.

Sabahlığını bulamadı, dolayısıyla, koridorun öteki ucundaki mutfağa giderken kendisini bir nebze olsun giyinik hissedebilmek için üstüne bir eşofman geçirdi.

Cep telefonu çaldı, yatağın yanında yerde duran ceketinin ceplerini karıştırdı, telefonunu buldu ve kapağını açtı. Graha-me Coats Ajansı’ndan anyor olmaları ihtimaline karşı, elinden geldiğince sesini değiştirerek, telefona homurdandı.

“Benim,” dedi Örümcek’in sesi. “Her şey tamam.”

“Onlara öldüğümü mü söyledin?”

“Daha da iyisi: Onlara sen olduğumu söyledim.”

“Ama...” Şişko Charlie aklını toplamaya çalıştı. “Ama sen ben değilsin ki?”

“Onu ben de biliyorum. Onlara öyle söyledim.”

“Sen bana benzemiyorsun bile.”

“Sevgili kardeşim, işin zevkini kaçırma. Her şeyin çaresine bakıldı. Hop! Kapatmam lazım. Büyük patron beni çağınyor.” “Grahame Coats mu? Bana bak, Örümcek-”

Ama Örümcek telefonu kapatmıştı ve ekranın ışığı söndü. Şişko Charlie’nin sabahlığı odaya girdi. İçinde bir kız vardı. Sabahlık, kızın üzerinde Şişko Charlie’nin üzerinde hiç durmadığı kadar güzel duruyordu. Kızın elinde bir tepsi vardı,tepsinin üzerinde de hava kabarcıkları çıkartan bir bardak Al-ka-Seltzer, içi sıvıyla dolu bir kupayla yan yana duruyordu.

“Bunların ikisini de iç,” dedi kız ona. “Önce kupadakini. Bir dikişte bitir.”

“Ne var kupada?”

“Yumurta sansı, Worcestershire sosu, Tabasco, tuz ve bir tutam votka, öyle şeyler işte,” dedi kız, tartışmaya açık olmayan bir sesle. “Çivi çiviyi söker, iç.”

Şişko Charlie içti. “Aman tannm.” dedi.

“Evet,” diye onayladı kız onu. “Ama bak, ölmedin."

Şişko Charlie çok emin değildi. Ama yine de Alka-Seltzer’i de içti. Aklına bir şey geldi. “Şey,” dedi Şişko Charlie. “Bir şey soracağım. Dün gece. Şey yaptık mı?”

Kız boş boş baktı. “Ne yaptık mı?”

“Şey işte. O işi yaptık mı?"

“Ne yani, hatırlamıyor musun?” Kızın suratı asıldı. “Şu âna kadar yaşadıklarımın en iyisiydi, dedin. Meğerse daha önce hiç sevişmemişim ben, dedin. Yan tann, yan hayvan ve yan durdurulamaz bir seks makinesi gibiydin...”

Şişko Charlie nereye bakacağını bilemedi. Kız kıkırdadı. “Dalga geçiyorum,” dedi kız. “Seni eve getirirken kardeşine yardım ettim. Seni temizledik, sonra da, biliyorsun işte.” “Hayır,” dedi Şişko Charlie, “bilmiyorum.”

“İşte,” dedi kız, “sen tümüyle kendinden geçmiş durumdaydın ve bu da büyük bir yatak. Kardeşinin nerede uyuduğunu bilmiyorum. Öküz gibi dayanıklı olmalı ama. Sabahın köründe zımba gibi uyandı, uyanır uyanmaz ayaklandı. Gülüyordu.”

“İşe gitmiş,” dedi Şişko Charlie. “Onlara ben olduğunu söylemiş.”

“Farkı anlamazlar mı peki? Yani, siz pek de ikiz sayılmazsınız.”

“Görünen o ki, anlamamışlar." Başım salladı. Sonra kıza baktı. Kız ona, küçük ve pespembe bir dil çıkardı.

Adın ne?"

"Hatırlamıyor musun? Ben *şeninkini* hatırlıyorum. Şişko Charlicirin sen.”

"Charles,” dedi, "Tek başına Charles, daha iyi.”

“Ben Daisy,” dedi kız ve elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Resmi bir şekilde el sıkıştılar.

“Kendimi daha iyi hissediyorum,” dedi Şişko Charlie. “Söyledim ya,” dedi kız, “çivi çiviyi söker.”

Örümcek iş yerinde harika bir gün geçiriyordu. Genellikle ofiste çalışmazdı. Aslında genellikle, herhangi bir yerde çalışmazdı. Dolayısıyla, onu beşinci kata taşıyan küçük asansörden, Grahame Coats Ajansı’nın kümese benzeyen ofislerine dek her şey değişikti, yabancıydı ve harikaydı.

Ofisler arasında dolaştı, ona kim olduğunu soranlara da, söylediği her şeyi doğru kılan tann sesiyle, “Ben Şişko Charlie Nancy’yim,” dedi.

Çay ocağını buldu ve kendine fincanlarca çay doldurdu. Sonra onlan Şişko Charlie’nin ofisine götürüp artistik bir şekilde masaya dizdi. Bilgisayar sistemiyle oynamaya başladı. Bilgisayar ondan şifre istedi. “Ben Şişko Charlie Nancy’yim,” dedi bilgisayara, ama sistemde hâlâ giremediği bazı yerler vardı, dolayısıyla “Ben Grahame Coats’um,” dedi ve sistem çiçek gibi açıldı.

Cam sıkılana kadar bilgisayardaki şeylere baktı.

Şişko Charlie’nin gelen kutusunu elden geçirdi. Şişko Charlie’nin giden kutusunu da elden geçirdi.

Aklına, Şişko Charlie’nin o sıralar uyanmış olabileceği geldi ve ona moral vermek için evden aradı; tam biraz mesafe kaydetmeye başlamışa ki, Grahame Coats başını kapıdan uzattı, parmaklarım fare dudaklarına koyup, onu başıyla çağırdı.

“Kapatmam lazım,” dedi Örümcek kardeşine. “Büyük patron benimle konuşmak istiyor.” Telefonu kapattı.

“Mesai saatlerinde özel telefon görüşmeleri yapıyorsun, Nancy,” diye hüküm verdi Grahame Coats.

“Ne zannetmiştiniz, yani," diye onayladı onu Örümcek.

“Ve büyük patron derken de, şahsımı kastediyordun herhalde?” diye sordu Grahame Coats. Adamın koridorun sonundaki odasına birlikte yürümüşlerdi.

“En büyüğü sîzsiniz,” dedi Örümcek. “Ve en patronu da.” Grahame Coats’un kafası karışmıştı; kendisiyle alay edildiğinden kuşkulanıyor ama emin de olamıyor ve bu da onu rahatsız ediyordu.

“Neyse, buyur, otur.”

Örümcek buyurdu, oturdu.

Grahame Coats’un âdeti, personel devir daimini mümkün olduğunca sabit tutmaktı. Bazı insanların çalışmaya başlamalarıyla ayrılmaları bir olurdu. Bazılarıysa gelir ve bir çeşit iş güvencesi kazanmalarına ramak

kalana dek çalışmaya devam ederlerdi. Şişko Charlie bu işte herkesten eskiydi. İşe başlayalı bir yıl on bir ay olmuştu. Bir ay sonra hayatına tazminat ve işe iade davası açma hakkı gibi şeyler girecekti.

Grahame Coats'un birini işten kovmadan evvel yaptığı bir konuşma vardı. Bu konuşmadan çok gurur duyardı.

"Her yaşama, bazen bir gölge düşer," diye başladı söze. "Her şey olacağına varır."

"Her işte bir hayır vardır," diye bir öneride bulundu Örümcek.

"Ah, evet, evet. Neyse, bu gözyaşı vadisinden gelip geçerken, bir an durup düşünmemiz gerekir."

"İlk yara," dedi Örümcek, "en derinidir."

"Ne? Ha." Grahame Coats bundan sonra ne diyeceğini toparlamaya çalıştı. "Mutluluk," dedi, "bir kelebek gibidir."

"Ya da bir kuş gibi," diye onayladı onu Örümcek.

"Aynen. İzin verirsen sözümü bitireyim."

"Tabii, tabii. Lütfen buyurun," dedi Örümcek, neşeyle. "Grahame Coats Ajansı'ndaki her bir insamn mutluluğu,

benim için, kendi mutluluğum kadar önemlidir."

"Bunu öğrenmek beni ne kadar mutlu etti size anlatamam," dedi Örümcek.

"Evet," dedi Grahame Coats.

"Neyse, artık işimin başına dönmeliyim," dedi Örümcek. "Ama hakikaten çok hoşuma gitti. Paylaşmak istediğiniz başka bir şey olursa beni yine çağırın. Nerede olduğumu biliyorsunuz."

"Mutluluk demiştim," dedi Grahame Coats. Sesi boğuk çıkmaya başlamıştı. "Ve merak ediyorum, Nancy, Charles, burada mutlu musun? Sen de başka bir yerde daha mutlu olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Benim asıl merak ettiğim şey bu değil," dedi Örümcek. "*Neyi* merak ettiğimi öğrenmek ister misiniz?"

Grahame Coats bir şey demedi. Daha önce hiç böylesi başına gelmemişti. Normalde bu noktada suratları asılır ve şoka girerlerdi. Bazen ağladıkları da olurdu. Grahame Coats için ağlamalarının bir mahsuru yoktu.

“Benim asıl merak ettiğim,” dedi Örümcek, “Cayman Adalarındaki hesapların ne işe yaradığı. Çünkü sanki müşterilerimizin hesaplarına gitmesi gereken paralar, bazen Cayman Adalan’na gidiveriyorlarmış gibi bir görüntü var. Gelen paraların Cayman Adalan’ndaki o hesaplarda istirahata çekilmesi, neresinden baksanız, garip bir finansal yönetim biçimi, takdir edersiniz ki. Ben de bu durumu bana sizin açıklayabileceğinizi umuyordum.”

Grahame Coats’un yüzü bembeyaz oldu, daha doğrusu, hani o boya kataloglarında parşömen veya manolya diye anılan renkler vardır ya, işte o renklerden birini aldı. “O hesaplara nasıl ulaştın?” diye sordu.

“Ah şu bilgisayarlar,” dedi Örümcek. “Sizi de deli etmiyorlar mı? Ama ne yapacaksınız işte?”

Grahame Coats uzun bir an düşündü. Her zaman “para işlerim öyle karmaşık ki dolandırıcılık masası mali bir suçun işlendiği kanaatine varsa bile, tam olarak hangi suçun işlendiğine mahkemede jüriye kolay kolay anlatamaz” diye düşünmekten hoşlamrdı.

“İnsanın başka ülkelerdeki bankalarda hesabının olması yasa dışı değil,” dedi, mümkün olduğunca umursamaz bir ses tonuyla.

“Yasa dışı mı?” dedi Örümcek. “Umanm değildir. Yani, demek istiyorum ki, aksi takdirde bunu yetkililere bildirmem gerekirdi, öyle değil mi?”

Grahame Coats masasından bir kalem aldı, sonra tekrar yerine koydu. “Ah,” dedi. “Seninle iki çift laf etmek, konuşmak, sohbet etmek, vakit geçirmek ve şu anda aklıma gelmeyen başka şekillerde sosyalleşmek ne kadar hoş olsa da işler bizi bekliyor. Bugünün işini yarına bırakmamak lazım”

“Dönülmez akşamın u[kundayız,”' dedi Örümcek, “Vakit çok geç.”

“Neyse ne, işte.”

Şişko Charlie kendini yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştı. Artık acı çekmiyor ve midesinde yavaş yavaş yükselen bulantı dalgaları onu sürüklemiyordu. Henüz dünyanın güzel ve neşeli bir yer olduğuna tam olarak kanaat getirmiş değildi belki, ama artık akşamdan kalmalık cehenneminin dokuzuncu çemberinde de hissetmiyordu kendini ve bu da iyi bir şeydi.

Banyoyu Daisy işgal etmişti. Şişko Charlie küveti dolduran suyun sesini duydu, sonra da birinin suyun içinde mutlulukla oynaştığını.

Banyonun kapısını vurdu.

“Ben varım,” dedi Daisy. “Banyo yapıyorum.”

“Biliyorum,” dedi Şişko Charlie. “Yani, aslında bilmiyorum da, tahmin ettim.” [3]

"No Nar?" tlali Daisv

"Bu şevi merak ettim.” elcili Şişko Charlic, kapıdan. “Dün gece neden geldin buraya?”

“EV, şev.” dedi kız. “Sen bayalı külü durumdaydın. Kardeşin de vardıma ihtivan varmış gibi duruyordu. Eh, ben dc bu sabah işe gitmeyecektim. Dolayısıyla, işte buradayım.”

“İşte buradasın.” dedi Şişko Clıarlic. Bir yandan, kız ona acmuştt. Öte vandansa kızın örümcek'tcn hoşlandığı belliydi. Evet. Henüz bir günü azıcık aşan bir süredir bir kardeşi vardı, ama bu aile ilişkisinde cok fazla sürprize yer kalmadığı belli olmuştu bile. Karizmatik olan Örümcck’ti. Şişko Charlic ise üteki kardeşti.

“Çok tatlı bir sesin var,” dedi kız.

“Ne?”

“Eve gelirken takside şarkı süyledin. *Vnfotgelldblc'ı.* Çok güzeldi.”

Şişko Charlic karaoke vakasını bir şekilde aklından çıkarıp, insanların uygunsuz şeyleri attığı karanlık yerlerden birine yollamıştı. Ama işte karaoke vakası yollandığı yerden geri dönmüştü ve Şişko Charlic dünmemiş olmasını dilerdi.

"Harikaydın,” dedi kız. "Benim için yine söyler misin?”

Şişko Charlic çaresizce düşünmeye başladı ve sonra kapının zili onu çaresizce düşünmekten kurtardı.

“Kapıda biri var,” dedi Şişko Charlic. Aşağıya indi, kapıyı açtı vc durum daha da kötüleşti. Rosie'nin annesi sütü kesebilecek bir bakışla kapıda dikiliyordu. Konuşmuyordu. Elinde büvük. beyaz bir zarf vardı.

"Merhaba.” dedi Şişko Charlie. “Bayan Noah. Sizi görmek ne güzel. Ee...”

Kadın dudaklarını büzdü ve zarfı uzattı. “Aa,” dedi, "evdesin demek. Beni içeri buyur etmeyecek misin?”

Tabii, dive düşündü Şişko Charlie. Senin *gibiler* içen buyur edilmek zorundadır: Hayır desen, gitmek zorunda kalırlar. "Ne

demek, Bayan Noah? Lülfen içeri buyurun." *Demek ki vampirler böyle çalışıyorlar.* “Bir fincan çay almaz mısınız?”

“Beni bu şekilde atlatabileceğini zannetme,” dedi kadın. “Çünkü atlatamazsın.”

“Şey. Tamam.”

Dar merdivenlerden yukarı çıkıp, mutfağa girdiler. Rosie’nin annesi etrafına bakındı ve kendi hijyen standartlarına uygun olmayan bir şeyler görmüş gibi suratını ekşitti. Eh, haksız da sayılmazdı: Yenilebilen yiyeceklerin bulunduğu bir mutfaktı bu ne de olsa. “Ne alırsınız? Kahve? Çay?” Sakın *balmumu meyve deme.* “Balmumu Meyve?” *Kahretsin*!

“Rosie babanın vefat ettiğini söyledi,” dedi kadın.

“Evet, maalesef.”

“Rosie’nin babası vefat ettiğinde, Aşçılar ve Aşçılık dergisinde dört sayfalık bir yazı yayınlanmıştı. Karayip füzyon mutfağının bu ülkeye girmesini tümüyle ona borçlu olduğumuzu söylemişlerdi."

“Ya,” dedi Şişko Charlie.

“Rosie’nin babası beni de kötü bir durumda bırakmadı. Yaşam sigortası vardı ve son derece kazançlı iki restoranın da ortağıydı. Yani oldukça

varlıklı bir kadınım ben. Öldüğümde bunların hepsi Rosie’ye kalacak.”

“Evlendiğimizde.” dedi Şişko Charlie, “ona ben bakacağım. Siz hiç endişelenmeyin.”

“Sadece para peşinde olduğunu söylemiyorum,” dedi Rosie’nin annesi. Öyle bir ses tonuyla konuşmuştu ki bunu, inandığı şeyin tam da bu olduğu rahatlıkla anlaşılabiliyordu.

Şişko Charlie’nin baş ağrısı geri gelmeye başlamışu. “Bayan Noah, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Rosie’yle konuştuk ve düğünü planlamak konusunda size yardımcı olmaya karar verdim.” dedi kadın, kasınu bir edayla. “Şimdi bana yakınlarının bir listesi lazım. Düğüne davet etmeyi umduğun kişilerin isimleri, adresleri, e-postalan ve telefon numaralan... Sana doldurman için bir form hazırladım. Hazır Maxwell Gardens'a giderken uğrar kendim bırakırım, böylece posta parasından da tasarruf etmiş olurum diye düşündüm. Seni evde bulmayı ummuyordum doğrusu.” Kadın büyük beyaz zarfı Şişko Charlie’ye verdi. “Düğünde toplam doksan kişi olacak. Senin toplam sekiz akraba ve altı arkadaş hakkın var. Dört akraban ve altı arkadaşın H masasında oturacak. Diğerleri ise C masasında oturacaklar. Tabii baban ölmemiş olsaydı, bizimle birlikte baş masada oturacaktı; ama öldüğü için, onun yerini Rosie’nin Winifred teyzesine verdik. Sağdıcının kim olacağına karar verdin mi?”

Şişko Charlie olumsuz anlamda başını salladı.

“Neyse, karar verdiğinde söyle ona, o kaba saba konuşmalardan yapmasın. Sağdıcının ağzından, kilisede duymayacağım tek bir kelime çıkmayacak. Anlıyor musun?”

Şişko Charlie Rosie’nin annesinin kilisede, normalde ne tür kelimeler duyduğunu merak etti. “Çekil, seni gidi cehennem yaratığı” gibi çığlıklar ve arkasından “yaşıyor mu hâlâ?” ve “çekiçle tahta kazığı kim getirecekti” gibi korku dolu sorular duyması muhtemeldi.

“Sanırım,” dedi Şişko Charlie, “akrabalarımın sayısı ondan fazladır, Yani, kuzenlerim, büyük teyzelerim filan da var.” “Belli ki anlamadığın şey şu,” dedi Rosie’nin annesi. “Düğün demek para demek. A ile D arasındaki

masalara, kişi başı 175 Sterlin ayırdım. A masasında Rosie’nin en yakın akrabala-nyla kadın kulübümdeki arkadaşlanm oturacak. E ile G arasındaki masalaraysa kişi başı 125 sterlin ayırdım. O masalarda uzaktan tanıdıklar, çocuklar filan oturacak.”

"Benim arkadaşlarımın H masasında oturacağını söylediniz,” dedi Şişko Charlie.

“O masa en dış kuşakta. O masada oturanlara karidesli avokado salatası ve çilekli tatlı verilmeyecek. Rosie ile menü konusunu konuştuğumuzda, genel bir Batı Hint Adalan teması üzerinde karar kıldık.” Rosie’nin annesi dudaklarını büzdü.

“O kız, bazen ne istediğini kendi de bilmiyor. Ama artık tam anlamıyla mutabıkız.”

“Bakın,” dedi Şişko Charlie, “ben en iyisi, tüm bunlan Ro-sie ile konuşup size geri döneyim.”

“Formları doldur,” dedi Rosie’nin annesi. Sonra kuşkucu bir edayla, “sen neden işte değilsin?” diye sordu.

“Ee. Şey. Değilim. İşte değilim yani. Yani demek istiyorum ki bugün izinliyim. Gitmedim. İşe yani.”

“Umarım Rosie’nin bundan haberi vardır. Bugün öğle yemeğinde seninle görüşmek istiyordu. Benimle öğlen yemeğinde buluşmayı bu yüzden reddetti.”

Şişko Charlie bu bilgiyi aklına kaydetti. “Tamam," dedi. “Neyse, uğradığınız için teşekkürler, Bayan Noah. Rosie ile konuşacağım, ve...”

Daisy mutfağa girdi. Başına bir havlu sarmıştı ve Şişko Charlie’nin sabahlığı ıslak vücuduna yapışmıştı. “Portakal suyu var mı? Sabah bakınırken sanki görür gibi oldum. Başın nasıl oldu?” Buzdolabı kapısını açtı ve kendisine büyük bir bardak portakal suyu doldurdu.

Rosie’nin annesi gırtlağını temizledi. Çıkan ses, gırtlak temizlemesi gibi değildi. Daha çok sahilde yuvarlanan çakılların sesini andırıyordu. “Merhaba,” dedi Daisy “Ben Daisy.” Odanın ısısı düşmeye başladı. “Öyle mi?” dedi Rosie’nin annesi. Son “mi” ekinden buz şarkıdan düşer gibiydi.

“Acaba onlara neden portakal demişler?” dedi Şişko Charlie, sessizliğe. “Yani portakal rengi olmasalardı. Yani demek istiyorum ki, mesela hiç bilinmedik, mavi bir meyve olsaydı, o zaman onlara mavikal mı denecekti? O zaman mavikal suyu mu içecektik?”

“Ne?” dedi Rosie’nin annesi.

“Allah iyiliğini versin. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” dedi Daisy, neşeli bir sesle. “Neyse, gidip bakayım, elbiselerimi bulabilecek miyim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

Kız dışarı çıktı. Şişko Charlie tuttuğu nefesini almaya başlamadı. “Bu da kimdi?” dedi Rosie’nin annesi, gayet sakin bir ses tonuyla.

“Kız kar... Kuzenim. Benim kuzenim,” dedi Şişko Charlie. “Birlikte büyüdük. Kardeşim gibidir, çok yakındır. Dün gece geç saatte buraya yığıldı. Oldum olası çılgın bir çocuktu. Evet. İşte. Düğüne gelecek, orada yine görüşürsünüz.”

“Onu H masasına yazıyorum,” dedi Rosie’nin annesi. “Orada daha rahat eder.” Çoğu insan, “hemen mi ölmek istersin, yoksa önce Mongo biraz eğlensin mi?” gibi şeyleri nasıl söylerse, kadın da öyle söylemişti bunu.

“Tamam,” dedi Şişko Charlie. “Harika,” dedi. “Sizi görmek güzeldi,” dedi. “Evet, yapacak çok işiniz olmalı,” dedi ve “Zaten benim de işe gitmem lazım,” dedi.

“Bugün izinli değil miydin sen?”

“Sabah. Sabah için izin almıştım. Ve artık neredeyse bitiyor. Ve artık çıkmam lazım. Hadi, size güle güle.”

Kadın çantasını kavradı ve ayağa kalktı. Şişko Charlie kadının peşinden hole çıktı. “Sizi görmek güzeldi,” dedi.

Kadın göz kırptı. Bir piton da kurbanına saldırmadan önce böyle göz kırpandı muhtemelen.

“Hoşçakal Daisy,” diye seslendi. “Düğünde görüşürüz.” Arak sütyen ve külodunu giymiş, halihazırda üzerine bir tişört geçirmekte olan Daisy, hole doğru kafasını uzattı. “Hoşçaka-lm,” diye seslendi ve Charlie’nin yatak odasına geri döndü.

Şişko Charlie, Rosie’nin annesiyle birlikte merdivenlerden inerken kadın başka tek kelime etmedi. Şişko Charlie kadına kapıyı açtı ve kadın yanından geçerken, yüzünde feci bir şey gördü, zaten düğümlenmiş olan bağırsaklarını daha da düğümleyen bir şey, kadının ağzıyla yaptığı bir şey... Kadının ağzı, köşelerinden yukarıya doğru sırıtırmış gibi gerilmişti. Rosie’nin annesi, dudaklan olan bir kafatası gibi gülümsüyordu. Kapıyı kadının ardından kapattı ve alt kattaki holde bir an durarak titremesinin geçmesini bekledi. Sonra, elektrikli sandalyeye giden bir idam mahkumu gibi ağır ağır merdivenlerden yukarı çıktı.

“O kimdi?” diye sordu artık neredeyse giyinmiş olan Daisy.

“Nişanlımın annesi.”

“Tam bir neşe yumağı, öyle değil mi?" Kızın üzerinde bir önceki gece giydiği elbiseler vardı.

“İşe böyle mi gideceksin?”

“Yok artık! Hayır, eve gidip üstümü değiştireceğim, işte böyle giyinmiyorum zaten. Bana bir taksi çağırabilir misin?”

“Ne tarafa gidiyorsun?”

“Hendon’a.”

Şişko Charlie mahalledeki taksi duraklarından birini aradı. Sonra holde yere çöküp, geleceğe ilişkin farklı senaryolar kurgulamaya başladı ki, hepsi de kurgulanamaz senaryolardı. Birinin başında beklediğini sezdi.

“Çantamda B vitamini var,” dedi kız. “Ya da, bir kaşık bal yiyebilirsin. Ben hiç faydasını görmedim, ama ev arkadaşım akşamdan kalmalığa çok iyi geldiğine yemin ediyor.”

“Sorun bu değil,” dedi Şişko Charlie. “Ona senin benim kuzenim olduğunu söyledim. Yani benim şeyim olduğunu, yani bizim şey, işte biliyorsun, evde yabancı bir kadın filan, şey zannetmesin diye.”

“Kuzenin mi? Neyse, endişelenme. Muhtemelen beni unutur, unutmazsa da gizemli bir şekilde ülkeyi terk ettiğimi söylersin. Beni de bir daha görmezsin.”

“Gerçekten mi? Söz mü?”

“Bundan ne kadar hoşnut olduğunu açık etmek zorunda mısın?” Sokaktan bir koma sesi geldi.

“Bu benim taksim olacak. Ayağa kalk ve bana veda et.”

Şişko Charlie ayağa kalktı.

“Endişelenme," dedi kız. Ona sarıldı.

“Hayatım kaydı," dedi Şişko Charlie.

“Hiç de değil.”

“Mahvoldum.”

“Teşekkürler,” dedi kız. Parmaklarının ucunda yükseldi ve vsişko Charlie’yi daha yeni tanışmış insanlar için uygun sayılan sınırların içerisinde yer alamayacak kadar uzun ve güçlü bir şekilde dudaklarından öptü. Sonra güldü, neşeli bir şekilde merdivenlerden indi ve dışarı çıktı.

Kapı kapandığında, “Bunu,” dedi Şişko Charlie, yüksek sesle, “yaşıyor olamam,” Kızın dudaklarındaki portakal suyu ve böğürtlen tadını kendi dudaklarında hâlâ hissediyordu. Bir öpücüktü. Ciddi bir öpücüktü. O öpücüğün ardında, tüm hayatı boyunca hiç deneyimlemedigi bir şehvet vardı, böylesini şeyde bile görmemişti...

“Rosie!” dedi.

Telefonunun kapağını açtı ve çabucak arama tuşuna bastı.

“Rosie’nin telefonu,” dedi Rosie’nin sesi. “Şu anda meşgulüm veya yine telefonumu unuttum ve siz de telesekretere yönlendirildiniz. Bir de evden deneyin veya bir mesaj bırakın.”

Şişko Charlie telefonu kapattı. Sonra eşofmanının üzerine bir mont giydi ve gözlerini azıcık kısarak, pırıl pırıl parlayan gün ışığına, sokağa çıktı.

Rosie Noah endişeliydi ki, bu durum zaten kendi başına bir endişe kaynağıydı. Rosie kendisine itiraf etse de etmese de, hayatındaki birçok şey gibi bu da, aslında annesinin suçuydu.

Rosie, annesinin Şişko Charlie Nancy ile evlenmesi fikrinden nefret ettiği bir dünyada yaşamaya alışmıştı. Aslında kendisi de tam olarak emin

değildi ama, annesinin bu evliliğe karşı çıkmasını, doğru bir şey yapmakta olduğuna ilişkin ilahi bir işaret olarak görüyordu. Ve tabii Şişko Charlie'yi seviyordu. Sağlam, güvenilir, aklı başında bir adamdı...

Şişko Charlie meselesinde annesinin 180 derece dönüş yapmış olması Rosie'yi endişelendirmişti ve düğün organizasyonu konusunda aniden heveslenmiş olması da canını sıkıyordu.

Evvelki gece bu konuyu konuşmak için Şişko Charlie'yi aramıştı ama o açmamıştı. Rosie, herhalde erkenden yatmış olacak diye düşünmüştü.

Onunla konuşmak için öğle paydosundan feragat etmesinin nedeni buydu.

Grahame Coats Ajansı, Aldwych'te gri renkli Viktoryen bir binanın en üst katındaydı. Oraya beş kat merdivenle ulaşılıyordu ama yüz yıl önce, tiyatro menajeri Rupert "Binky" Butter-worth tarafından yaptırılmış, eski bir asansör de vardı. Son derece küçük ve zangır zangır sallanan bir asansördü bu. Asansörün tasarımını ve işlevini anlamak için, Binky Buıtenvorth'un topluca bir hipopotam yavrusunun sığabileceği küçüklükte yerlere rahatlıkla sığışabilecek boyutlara, biçime ve kabiliyete sahip olduğunu hatırlamak ve Binky'nin, asansörü, özellikle kendisiyle ondan çok daha zayıf ikinci bir kişinin sıkış tıkış sığabileceği büyüklükte tasarladığını bilmek gerekirdi. Bu daha zayıf ikinci kişi koroda şarkı söyleyen bir kız da olabilirdi, bir oğlan da; Binky bu konuda seçici davranmazdı. Binky tarafından temsil edilmek isteyen bir kişinin, onunla birlikte asansöre binmesi ve altıncı kata kadar sıkış tıkış, sallantılı ve yavaş bir yolculuk yapması Binky'yi mutlu etmeye yeter de artardı bile. En üst kata vardıklarında, Binky yolculuk sırasında oluşmuş baskılar nedeniyle, genellikle öylesine kendinden geçmiş bir halde olurdu ki, bir süre uzanarak istirahat etmek zorunda kalırdı. Bu sırada korodaki kız ya da oğlan, asansör son katlara varırken kontrolsüz ve hırıltılı bir şekilde, derin derin nefes alıp vermeye başlamış bu kırmızı yüzlü adamın, erken Edward dönemine ait bir damar tıkanıklığı geçirmekte olduğundan endişelenerek bekleme odasında vakit öldürürdü.

İnsanlar asansöre Binky Butterworth ile birlikte sadece bir kez binerler, daha sonra merdivenlerden çıkmayı tercih ederlerdi.

Yirmi yıl kadar önce, Butterworth Ajansının kalıntılarını Binky'nin torunundan satın almış olan Grahame Coats, asansörün tarihi bir eser olduğunu iddia ederdi.

Rosie, asansörün akordiyonlu iç kapısını çarptı, dış kapısını kapattı ve resepsiyona giderek Charles Nancy ile görüşmek istediğini söyledi. Grahame Coats'un temsil ettiği insanlarla çektirdiği fotoğrafların altında oturarak beklemeye başladı. Rosie'nin tanıdığı yüzler arasında Komedyen Morris Livingstone, bir zamanlar meşhur olan bazı müzik gruplan ve sonradan, yeni bir karaciğer bulunana dek, yaşamdan mümkün olduğunca zevk alan "şahsiyetlere" dönüşmüş eski bazı sporcular vardı.

Resepsiyona bir adam geldi. Şişko Charlie'ye pek benzemiyordu. Ondan daha koyu renkliydi ve etrafındaki her şey ona zevk veriyormuş gibi gülümsüyordu; derin ve tehlikeli bir zevk...

"Ben Şişko Charlie Nancy'yim," dedi adam.

Rosie, Şişko Charlie'ye doğru yürüdü ve yanağına bir öpücük kondurdu. Adam, "Tanışıyor muyuz?" diye sordu ki, garip bir soruydu bu. Sonra, "Tabii ki tanışıyoruz. Sen Rosie'sin. Ve her gün daha da güzelleşiyorsun," dedi ve dudaklarını Rosie'nin dudaklarına değdirerek onu öptü. Dudakları sadece hafifçe değmişti birbirine ama, koroda şarkı söyleyen bir kıza dayanarak yaptığı iyice sallantılı bir asansör yolcuğundan sonra Binky Buttenvorth'un kalbi nasıl çarpıyorduysa, Rosie'nin kalbi de öyle çarpmaya başlamıştı.

"Öğle yemeği," diye şakıdı Rosie. "Geçiyordum. Düşündüm ki. Konuşuruz."

"Ha, evet," dedi, artık Rosie'nin Şişko Charlie olduğunu düşündüğü adam. "Öğle yemeği." Kolunu rahatça Rosie'nin omzuna attı. "Yemek için gitmek istediğin özel bir yer var mı?"

"Yok," dedi. "Sen nereyi istersen."

Kokusu, diye düşündü Rosie. Şişko Charlie'nin kokusundan bu kadar çok hoşlandığını daha önce neden fark etmemişti?

"Bir yer buluruz," dedi adam. "Merdivenlerden inelim mi?"

“Eğer senin için bir mahsuru yoksa asansöre binmeyi tercih ederim.”

Rosie akordiyon kapıyı kapattı ve birbirlerine yapışmış bir şekilde, zemin kata doğru, yavaş yavaş ve sallanarak indiler.

Rosie kendisini en son ne zaman bu kadar mutlu hissetmişti, hatırlayamadı.

Sokağa çıktıklarında, Rosie’nin telefonu bir cevapsız çagn olduğunu belirtmek için bipledi. Rosie duymazdan geldi.

İlk gördükleri lokantaya girdiler. Bir ay öncesine dek ileri teknolojik bir sushi lokantası vardı burada. Tabağın rengine göre fiyatlandırılmış çiğ balık lokmaları, yürüyen bir bantm üstünde tüm mekânı dolaşırdı. Ama Japon lokantası iflas etmiş ve Londra’da âdet olduğu üzere, onun yerine hemen yeni bir Macar lokantası açılmıştı. Bu yeni lokanta, Macar mutfağına ileri teknolojik bir katkı yapmak amacıyla olacak, yürüyen bantı muhafaza etmişti. Dolayısıyla gulaş[4], biber dolması ve yoğurt dolu kâseler tüm mekânda resmi geçit yapıyor ve bu arada da hızla soğuyorlardı. Rosie bu fikrin tutacağını hiç sanmıyordu.

“Dün gece neredeydin?” diye sordu Rosie.

“Dışarı çıktım,” dedi adam. “Kardeşimle birlikte.”

“Sen tek çocuktun hani?” dedi Rosie.

“Değilmişim. Meğer iki kişilik bir takımın bir yansıymışım ben.”

“Hakikaten mi? Babanın sana bıraktığı mirasın bir parçası mı bu?”

“Tatlım,” dedi Rosie’nin Şişko Charlie sandığı adam, “bu daha yarısı bile değil.”

“Eh,” dedi Rosie, “umarım düğüne o da gelir.”

“İki eli kanda olsa bile kaçırmaz.” Adam Rosie’nin elini avcuna aldı; kız az kalsın gulaş kaşığını elinden düşürecekti. “Öğleden sonra ne yapıyorsun?”

“Pek bir şey yok aslında. Ofiste işler pek sakin şu sıralar. Mali destek bulmak için bir iki telefon etmem lazım, ama acelesi yok. Şey. Sen ne. Şey. Neden?”

“Çok güzel bir gün. Biraz yürüyüş yapsak diyorum?” “Harika olur,” dedi Rosie.

Nehre gittiler ve Thames’in kuzey kıyısında, el ele, yavaş yavaş, havadan sudan konuşarak yürüdüler.

“Peki seni işten beklemezler mi?” diye sordu Rosie, dondurma almak için durduklarında.

“Aman boş ver,” dedi adam. “Umurlarında olmaz. Muhtemelen orada olmadığımı bile fark etmezler.”

Şişko Charlie, Grahame Coats Ajansı’nın merdivenlerini koşarak çıktı. Her zaman merdivenlerden çıkardı. Bir defa böylesi daha sağlıklıydı ve ayrıca, kendisini, orada değilmişler gibi numara yapamayacak kadar yakın durduğu biriyle, asansörde sıkış tıkış bulması riski de yoktu.

Hafifçe nefes nefese, resepsiyona yürüdü. “Rosie buraya geldi mi Annie?”

“Yoksa onu kaybettin mi?” diye sordu resepsiyonist.

Şişko Charlie ofisine gitti. Masası hiç olmadığı kadar temiz ve düzenliydi. Henüz yanıtlanmamış yazışmaların durduğu öbek yok olmuştu. Bilgisayar ekranına üzerinde “Beni Gör. GC” yazan san bir post-it yapıştırılmıştı.

Grahame Coats’un kapısına vurdu. Bu kez içeriden bir ses, “Evet?” dedi.

“Benim,” dedi Şişko Charlie.

“Evet,” dedi Grahame Coats. “İçeri buyurunuz Bay Nancy. Bir iskemle çekiniz. Bu sabahki sohbetimiz üzerine düşündüm. Sanınm sizin hakkınızda yanlış bir kanaat edinmişim. Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?”

“Neredeyse iki yıldır.”

“Uzun zamandır ve çok çalışıyorsunuz. Şimdi de babanızın müteessir vefatı...”

“Pek tanımazdım zaten.”

“Ah, ne kadar da metinsiniz, Bay Nancy. Şu sıralar sakin bir dönemde olduğumuzu da göz önüne alırsak, size birkaç hafta izin teklif etsem, ne dersiniz? Tabii, söylememe gerek yok, tam ücretli bir izin.”

“Tam ücretli mi?” dedi Şişko Charlie.

“Tam ücretli, ama evet, ne demek istediğinizi anlıyorum. Harçlık. Eminim bir miktar harçlığa da ihtiyacınız vardır, öyle değil mi?”

Şişko Charlie ne tür bir evrende olduğunu anlamaya çalıştı. “Beni kovuyor musunuz?”

Bunun üzerine Grahame Coats, boğazına kılçık kaçmış bir sansar gibi güldü.

“Kesin-biki hayır. Tam aksine. Aslında, bu noktada, birbirimizi gayet iyi anladığımızdan eminim. İşiniz sağlam ve emniyette. Şu âna kadar göstermiş olduğunuz örnek alınacak ihtiyatlı ve ağzı sıkı tavrınızı muhafaza ettiğiniz sürece işinizin bir ev kadar emniyette olduğundan şüpheniz olmasın.”

“Evler ne kadar emniyetlidir?” diye sordu Şişko Charlie.

“Çok emniyetli.”

“Sordum, çünkü bir yerde okumuştum, en çok kaza evlerde oluyormuş.”

“Öyleyse,” dedi Grahame Coats, “tez elden evinize dönmeniz büyük önem arz etmektedir.” Şişko Charlie’ye dikdörtgen bir kâğıt parçası uzattı. “Buyurun,” dedi. “Grahame Coats Ajansı’na iki yıldır sunmuş olduğunuz fedakarane hizmetlerinizin karşılığında küçük bir teşekkür nişanesi.” Sonra da, insanlara para verdiğinde söylemek âdeti olduğu için, “Hepsini bir seferde harcamayın,” dedi.

Şişko Charlie kâğıda baktı. Bir çekti, “iki bin sterlin. Hadi ya. Yok canım.”

Grahame Coats, Şişko Charlie’ye gülümsedi. Eğer bu gülümsemede muzaffer bir eda gizliyse bile. Şişko Charlie o eda-

yı fark edemeyecek kadar şaşırmış, sarsılmış, hayretler içinde kalmış durumdaydı.

“Sağlıcakla kal,” dedi Grahame Coats.

Şişko Charlie ofisine döndü.

Grahame Coats, yılan deliğine kafasına uzatan bir kuyruk-süren kadar rahat, alelade bir tavırla kapıdan kafasını uzattı. “Aklıma geldi de, sen izninin keyfini sürüp istirahat ederken, ki yapman gerekenin tam da bu olduğunu bir kez daha vurgulamak istiyorum, bu süre zarfında, olur da senin dosyalarına erişmem gerekirse diye, bana şifreni verir misin?”

“Sizin şifrenizin sistemde istediğiniz yere girmenize yetiyor olması lazım,” dedi Şişko Charlie.

“Hiç kuşkusuz öyle,” diye onayladı onu Grahame Coats, umursamaz bir edayla. “Ama işte her ihtimale karşı, bilgisayarların nasıl olduğunu bilirsin.”

“Şifrem *denizkızı”*, dedi Şişko Charlie. “D-E-N-l-Z-K-I-Z-I” “Harika,” dedi Grahame Coats. “Harika.” Bir tek memnuniyetle ellerini ovuşturmadığı eksik kalmıştı.

Şişko Charlie cebinde iki bin sterlinlik bir çekle merdivenlerden inerken, nasıl olup da iki yıldır Grahame Coats hakkında böylesi yanlış bir kanaate varmış olduğuna hayret ediyordu. Köşedeki bankasına yürüyüp çeki hesabına yatırdı.

Sonra, nefes alıp düşünmek için nehir kıyısına gitti. Serveti iki bin sterlin artmıştı. Sabahki baş ağrısından da eser kalmamışa. Kendisini sağlıklı ve varlıklı hissediyordu. Rosie’yi kendisiyle tatile çıkmaya ikna edip edemeyeceğini merak etti. Çok aniydi, tamam, ama yine de...

Ve sonra, karşı kaldırımda Örümcek ile Rosie’yi gördü, el ele yürüyorlardı. Rosie’nin elinde bitirmek üzere olduğu bir dondurma vardı. Sonra kız durdu, dondurmanın kalanını çöp kutusuna attı, Ûrümcek’i kendisine doğru çekti ve onu, dondurmalı ağzıyla, hevesle ve tadım çıkara çıkara öpmeye başladı.

Şişko Charlie baş ağrısının geri döndüğünü hissetti. Olduğu yerde dondu kaldı. Rosie ile Örümcek’in öpüşmesini izledi. Eninde sonunda nefes almak için duracaklarını zannediyordu ama durmadılar ve dolayısıyla Şişko Charlie kendisini bok gibi hissederek aksi istikamette, metroya doğru yürümeye başladı.

Eve gitti.

Eve vardığında, Şişko Charlie kendisini paçavra gibi hissediyordu, dolayısıyla yatağa uzandı. Yatakta hâlâ Daisy'nin kokusu vardı.

Biraz zaman geçti ve artık Şişko Charlie babasıyla birlikte deniz kıyısında bir kumsalda yürüyordu. Yalın ayaktılar. O yeniden çocuktu, babası ise yaşsız.

E, diyordu babası, *Örümcekle nasıl anlaşıyorsunuz?*

Bu bir rüya, dedi Şişko Charlie, ve bu *konu hakkında konuşmak istemiyorum.*

Ah siz çocuklar, dedi babası, kafasını sallayarak. *Sana önemli bir şey söyleyeceğim.*

Ne?

Ama babası cevap vermedi. Dalgalann kıyısındaki bir şey gözüne takıldı ve uzanıp eline aldı. Beş adet sivri uçlu bacak tembelce kasılıyordu.

Denizyıldızı, dedi babası, düşüncelere dalmış bir şekilde. *Bunları ikiye bölersen, iki yeni denizyıldızın olur.*

Bana önemli bir şey söyleyecektin hani?

Babası göğsünü tuttu, kuma düştü ve hareketsiz kaldı. Kumdan çıkan küçük kurtçuklar onu göz açıp kapayıncaya kadar yiyip bitirdiler ve geriye sadece kemikleri kaldı.

Baba?

Şişko Charlie, yanakları gözyaşlanyla sınlsıklam bir şekilde, yatağında uyandı. Sonra ağlamayı bıraktı. Ortada üzülecek bir şey yoktu, sadece kötü bir rüya görmüştü.

Akşam Rosie'yi eve davet etmeye karar verdi. Biftek yiyeceklerdi. O pişirecekti. Her şey yoluna girecekti.

Ayağa kalktı ve giyindi. Mutfaktaydı, yirmi dakika sonra, bir kâse erişte çorbası içerken, kumsaldaki olayın kötü bir rüyada vuku bulmuş olmasına rağmen babasının gerçekten de öldüğü aklına geldi.

Rosie, o akşamüzeri, annesinin Wimpole Caddesi'ndeki dairesine uğradı.

"Bugün erkek arkadaşını gördüm," dedi Bayan Noah. Kadının ilk ismi Eutheria' idi, ama son otuz yılda bu ismi onun yüzüne karşı rahmetli kocasından başka kullanan olmamıştı; onun da ölümünden sonra bu isim iyice körelmişti ve kadının ömrü boyunca bir daha kullanılması da pek muhtemel görünmüyordu.

"Ben de," dedi Rosie. "Tanrım, nasıl da âşığım ona!" "Aşıksın tabii. Onunla evleniyorsun, öyle değil mi?"

"Evet, tabii. Yani demek istiyorum ki, ona âşık olduğumu hep biliyordum, ama bugün ona ne kadar âşık olduğumu anladım. Her şeyini seviyorum onun."

"Dün gece nerede olduğunu öğrendin mi?"

"Evet. Hepsini anlattı. Kardeşiyle birlikte dışarı çıkmışlar." "Bir kardeşi olduğunu bilmiyordum."

"Daha önce bahsetmemişti. Pek yakın değillermiş birbir-leriyle."

Rosie'nin annesi cıkladı. "Müthiş bir aile buluşması olmalı. Kuzeninden de bahsetti mi?"

"Kuzeni mi?"

"Kız kardeşi de olabilir. Hangisi olduğuna pek emin değilmiş gibiydi. Güzel bir şey, biraz bayağı ama. Çinliye de benziyordu hafiften. Bana soracak olursan biraz oynak. Ama zaten bütün aile öyle."

"Anne, ailenin tümünü görmedin daha."

"Onu gördüm. Bu sabah mutfakta, yarı çıplak geziniyordu.

Ulanmaz şey. Tabii eğer kuzeniyse."

"Şişko Charlie yalan söylemez."

"Erkek değil mi o da?"

"Anne!"

"Peki bugün niye işe gitmemiş o zaman?"

“Gitti. Bugün işteydi. Birlikte öğle yemeği yedik.” Rosie’nin annesi küçük bir aynada rujunu tazeledi, sonra da işaret parmağıyla dişindeki kırmızı lekeleri sildi.

“Ona başka ne dedin?” diye sordu Rosie.

“Sadece düğün hakkında konuştuk, ona sağdıcının münasebetsiz bir konuşma yapmamasını söyledim. Bana sanki içmiş gibi geldi. Seni içen adamlara karşı uyarmamış mıydım ben?” “Onunla görüştüğümüzde gayet iyiydi,” dedi Rosie, fazla ciddi bir sesle. Sonra, “Ah, anne, nasıl güzel bir gün geçirdim anlatamam. Yürüdük, konuştuk; sana ne kadar güzel koktuğunu söylemiş miydim? Elleri de yumuşacık.”

“Bana soracak olursan,” dedi annesi, “ondan sadece kötü kokular geliyor. Bak diyorum sana, bir daha görüştüğünüzde ona kuzenini sor. O kızın onun kuzeni olduğunu söylemiyorum, olmadığını da söylemiyorum. Tek dediğim, eğer kuzeniyse, ailesinde hayat kadınlan ve striptizciler falan var demektir ve böyle bir adamla romantik bir ilişki kurman hiç doğru değil.”

Rosie, annesi Şişko Charlie’ye yüklenmeye başladığı için kendisini biraz daha rahatlamış hissediyordu. “Başka bir şey duymak istemiyorum, anne,” dedi.

“Tamam. Susuyorum artık. Onunla evlenen ben değilim. Hayatını çöpe atan da ben değilim. O akşamlan süslü kadın-lanyla kafayı çekerken yastığının üzerinde ağlayacak olan da ben değilim. Günler, geceler boyunca onun hapisten çıkmasını bekleyecek olan da ben değilim.”

“Anne!” Rosie kızmak istiyordu, ama Şişko Charlie’nin hapse girmesi fikri öyle komikti, öyle saçmaydı ki, kızmak yerine kıkırdamaya başladı.

Rosie'nin telefonu çaldı. Telefonu açtı ve “Evet, tabii, çok hoşuma gider. Harika olur," dedi. Telefonu kapattı.

“Arayan oydu,” dedi annesine. “Yann gece ona gideceğim. Benim için yemek pişirecek. Çok tatlı değil mi?” Ve sonra, ‘ Hapishaneymiş, hah!” dedi.

“Ben bir anneyim,” dedi annesi, içinde bir dirhem yiyeceğin olmadığı ve tek bir toz zerresinin dahi girmeye cesaret edemediği dairesinde, “ve

haklı olduğumu biliyorum.”

Grahame Coats, gün alacakaranlığa dönerken ofisinde oturmuş bilgisayar ekranına bakıyordu. Belge ardına belge, tablo ardına tablo açıyordu. Açtığı tablolardan bazılarını değiştirmişti. Çoğunu da silmişti.

Bu akşam, müşterisi olan eski bir futbolcunun sahibi olduğu bir gece kulübünün açılışı için Birmingham’a gidecekti. Ama onu arayıp, gelemeyeceğini bildirmişti: Bazı şeylerden kaçmak mümkün değildi, maalesef.

Az sonra camın dışında hiç ışık kalmadı. Grahame Coats, bilgisayar ekranının soğuk ışığı önünde değiştirmeye ve silmeye devam etti.

Anansi hakkında anlatılan öykülerden biri de şudur.

Evvel zaman içinde, Anansi’nin karısı bir tarlaya bezelye dikmiş. Görüp, görebileceğiniz en tombul, en yeşil bezelyelermiş bunlar. Sadece bakuğınızda bile ağzınızın suyu akarmış.

Anansi, bezelye tarlasını görür görmez, ona sahip olmak istemiş. Bezelyelerin bir kısmı değilmiş Anansi’nin istediği, çünkü o çok iştahlı bir adammış. Bezelyeleri kimseyle paylaşmak istemiyormuş. Hepsi onun olsun istiyormuş.

Böylece Anansi yatağına uzanmış ve uzun uzun, derin derin nefes alıp vermeye başlamış. Kansı ve çocukları koşa koşa yanına gelmişler. “Ölüyorum,” demiş Anansi, en halsiz, en zayıf, en ağlamaklı sesiyle, “ve artık hayatımın sonuna geldim.” Bunun üzerine kansı ve çocuklan hüngür hüngür ağlamaya başlamışlar.

“Ölüm döşeğimde,” demiş Anansi halsiz, zayıf sesiyle, “bana iki söz vermenizi istiyorum.”

“Ne dilersen,” demiş kansı ve çocuklan.

“İlk olarak beni büyük ekmek ağacının altına gömeceğinize söz verin.”

“Bezelye tarlasının oradaki büyük ekmek ağacını mı diyorsun?” diye sormuş kansı.

“Elbette onu diyorum,” demiş Anansi. Sonra halsiz, zayıf sesiyle, “Bana bir söz daha verin,” demiş. “Benim hatırama, mezanmın ayakucunda küçük

bir ateş yakacaksınız ve beni unutmadığınızı göstermek için ateşi hep yanık tutacaksınız, sönmesine hiç izin vermeyeceksiniz.”

“Söz veriyoruz, söz veriyoruz,” demişler Anansi’nin kansı ve çocuklan, ahlayarak, vahlayarak.

“Ve, saygınızın ve sevginizin bir nişanesi olarak, o ateşin yanında tuzlu suyla dolu bir kazan görmek istiyorum ki, ben ölmek üzereyken döktüğünüz tuzlu gözyaşlan hiç aklınızdan çıkmasın.”

“Söz veriyoruz, söz veriyoruz,” diye ağlamışlar. Anansi, gözlerini kapatmış ve nefes almamaya başlamış.

Böylece Anansi’yi bezelye tarlasının yanındaki büyük ekmek ağacının oraya götürmüşler, bir buçuk metre derine gömmüşler, mezarın ayakucunda bir ateş yakmışlar, ateşin yanma da tuzlu suyla dolu bir kazan koymuşlar.

Anansi bütün gün mezarında beklemiş ve gece olduğunda mezarından çıkıp, bezelye tarlasına gitmiş, en tombul, en tatlı, en olgun bezelyeleri toplamış. Sonra topladığı bezelyeleri kazanda kaynatıp, midesi davul gibi şişene kadar, hepsini yemiş.

Sonra, gün ağarmadan, tekrar yerin alüna dönmüş ve uyumaya devam etmiş. Karısı ve çocukları bezelyelerin yok olduğunu gördüklerinde, Anansi uyuyormuş; kansı ve çocuklan kazanın boşaldığını görüp tekrar tuzlu suyla doldururken de, Anansi uyuyormuş; kansı ve çocukları üzülürken de, Anansi uyuyormuş.

Anansi her gece mezarından çıkar, kendi kurnazlığına sevinir, dans eder, kazanını ve karnını bezelyeyle doldurur ve başka bir şey yiyemez hale gelene kadar yedikçe yermiş.

Günler geçmiş ve Anansi’nin ailesi zayıfladıkça zayıflamış, zira tarlada olgunlaşan ne varsa Anansi gecelen topluyormuş ve onlara yiyecek bir şey kalmıyormuş. Anansi’nin karısı boş tabaklara bakıp, çocuklanna, “Bu durumda babanız olsa ne yapardı?” diye sormuş.

Kadının çocuklan düşünmüşler, taşınmışlar, Anansi’nin kendilerine anlattığı tüm öyküleri anımsamışlar. Sonra zift ocaklanna gidip, altı penilik dört kova zift almışlar ve zifti bezelye tarlasına götürmüşler. Sonra tarlanın ortasında, ziftten bir adam yapmışlar. Ziftten bir surat, ziftten gözler, ziftten

kollar, ziftten parmaklar ve ziftten bir göğüs... Güzel, Anansi kadar siyah ve onun kadar gururlu bir adam olmuş.

O gece, hayatında hiç olmadığı kadar semirmiş olan Anansi, yerden çıkıp tombul ve mutlu, midesi davul gibi şişmiş bir halde bezelye tarlasına yürümüş.

“Sen de kimsin?" demiş zift adama.

Zift adamın gıkı çıkmamış.

“Burası benim mekânım,” demiş Anansi zift adama. “Bu benim bezelye tarlam. Eğer aklın varsa hemen çek git.”

Zift adamın gıkı çıkmamış, kılı kıpırdamamış.

“Ben dünyanın gelmiş geçmiş en güçlü, en kuvvetli, en muhteşem adamıyım,” demiş Anansi zift adama. “Aslan’dan daha yırtıcı, Çita’dan daha hızlı, Fil’den daha güçlü, Kaplan’dan daha korkuncum.” Gücünden ve kuvvetinden ve yırtıcılığından duyduğu gururla kabardıkça kabarmış ve aslında küçücük bir örümcek olduğunu unutmuş. “Titre,” demiş Anansi, “Titre ve kaç,”

Zift adam titrememiş ve kaçmamış. Doğrusunu söylemek gerekirse, orada öylece durmuş.

Böylece Anansi ona vurmuş.

Anansi’nin yumruğu zift adama yapışmış kalmış.

“Elimi bırak,” demiş Anansi Zift adama. “Elimi bırak, yoksa suratının ortasına yersin bir tane."

Zift adamın gıkı çıkmamış, kılı bile kıpırdamamış ve Anansi adamın suratının ortasına bir yumruk indirmiş.

“Tamam,” demiş Anansi. “Şaka da bir yere kadar. İki elimi de tutuyor olabilirsin, ama benim dört elim ve iki sağlam bacağım daha var. Hepsini birden tutamazsın ya. Dolayısıyla beni bırak ki seni fazla hırpalamayayım.”

Zift adam, Anansi’nin ellerini bırakmamış ve gıkını da çıkarmamış, böylece Anansi ona teker teker bütün elleriyle vurmuş, sonra da ayaklarıyla tekme atmış.

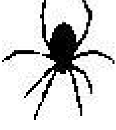
“Tamam,” demiş Anansi. “Beni bırak, yoksa seni ısınnm.”

Anansi’nin ağzı zifde dolmuş. Ertesi sabah, karısı ve çocukları, büyük ekmek ağacının yanındaki bezelye tarlasına geldiklerinde Anansi’yi zift adama yapışmış ve tarih kadar cansız bir halde bulmuşlar.

Onu bu şekilde gördüklerine hiç şaşırmamışlar.

O zamanlar Anansi’yi sık sık bu halde görürmüş insanlar.

ALTI



Ki Bu Bölümde Şişko Charlie'nin Eve Taksiyle Bile Dönemediği Anlatılır

Daisv saatin çalmasıyla uyandı. Yatakta bir kedi yavrusu gibi gerindi. Banyodan duş sesi geliyordu, demek ki ev arkadaşı da uyanmışa. Üzerine pembe fırfırlı bir sabahlık geçirdi ve hole çıkar.

Banyo kapısından, “Yulaf ezmesi ister misin?” diye seslendi ev arkadaşına.

“istemem aslında. Ama ille de yapacağım diyorsan, yerim.”

“Bir kıza arzulandığım hissettirmeyi iyi biliyorsun,” dedi Daisy ve mutfağa gidip yulaf ezmesini ocağa koydu.

Yatak odasına geri döndü, iş elbiselerini giydi, sonra da aynada kendine baka. Yüzünü buruşturdu ve saçlarını arkada sıkı bir topuz yapü.

Preston'h, ince yüzlü, beyaz bir kadın olan ev arkadaşı Carol, başım yatak odasının kapısından uzattı. Hızlı hızlı saçlarım kuruluyordu. “Banyoyu sana bıraktım. Yulaf ezmesi ne durumda?”

“Muhtemelen karıştırmak lazım.”

“Geçen gece neredeydin? Sybilla'nın doğum gününe gideceğim diye çıktın, ama sonra gece eve dönmedin.”

“Senin üstüne vazife değil,” Daisy mutfağa gidip yulaf ezmesini karıştırdı. Bir tutam tuz atıp biraz daha karıştırdı. Sonra yulaf ezmesini kâselere doldurup tezgahın üzerine koydu.

“Carol? Yulaf ezmen soğuyor.”

Carol mutfağa girdi, oturdu ve yulaf ezmesine baktı. Yan giyinikti. “Bu gerçek bir kahvalu sayılmaz aslında, öyle değil mi? Bana sorarsan, kahvaltı dediğinde kızarmış yumurta, sucuk, sosis ve ızgara domates olur.”

“Sen pişir, ben yerim,” dedi Daisy.

Carol, yulaf ezmesinin üzerine bir tatlı kaşığı şeker koydu. Şöyle bir baktı. Sonra bir kaşık daha şeker koydu. “Hayır, yemezsin. Yiyeceğim dersin. Ama sonra yok efendim kolesterolmüş, yok efendim kızarmış yumurtanın böbreklerde yarattığı tahribatmış, bıdı bıdı konuşmaya başlarsın.” Yulaf ezmesini ucundan, sanki zehirlenmekten korkarmış gibi tattı. Daisy ona bir bardak çay uzattı. “Senin şu böbreklerin yok mu! Bak dedim de aklıma geldi. Aslında, hoş bir değişiklik olabilir. Sen hiç böbrek yedin mi, Daisy?”

“Bir kere,” dedi Daisy “Bana sorarsan, yanm kilo ciğeri kızartıp üzerine işesen aynı şey.”

Carol dudaklarını büzdü. “Ne ayıp,” dedi.

“Yulaf ezmeni ye sen.”

Yulaf ezmelerini ve çaylarını bitirdiler. Kâseleri bulaşık makinesine koydular, ama makine henüz tam dolmamış olduğu için, çalıştırmadılar. Sonra arabaya binip işe gitmek üzere yola çıktılar. Arabayı artık üzerine üniformasını giymiş olan Carol kullanıyordu.

Daisy boş masalarla dolu bir odaya girdi ve masasına yürüdü.

Oturur oturmaz telefon çaldı. “Daisy? Geciktin."

Kız saatine baktı. “Hayır amirim, gecikmedim. Bunun dışında, bu sabah yapmamı istediğiniz bir şey var mı?”

“Olmaz mı? Coats denilen adam aranacak. Müdürün arkadaşı mıymış neymiş. İkisi de Crystal Palace’ı taraftarıymış, öyle bir şey işte. Sabah sabah telefondan iki mesaj attı bana. Müdüre telefonundan mesaj atmayı öğreteni bir bulsam...” Daisy bilgileri not aldı ve numarayı çevirdi. En resmi ve ciddi sesiyle, “Ben polis memuru Dedektif Day. Size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

“Hah,” dedi bir erkek sesi. “Dün gece müdüre de dediğim gibi... Kendisi çok tatlı bir adamdır ve eski arkadaşımdır. Esaslı adamdır yani. Neyse işte, bana sizin bürodan binleriyle konuşmamı salık verdi. Bir ihbarda bulunmak istiyorum. Aslında ortada işlenmiş bir suç var mı ondan

da pek emin değilim ya... Her şeyin gayet mantıklı bir açıklaması olabilir, tabii, neden olmasın? Ama, şey, işte bazı usulsüzlükler var ve doğrusunu isterseniz birtakım, ee, mali usulsüzlükler yapmış olabileceği ihtimaline karşı, muhasebecime birkaç haftalığına izin verdim.”

“Biraz daha aynntı verebilir misiniz,” dedi Daisy. “Tam adınız nedir, efendim? Ve muhasebecinin adını da alayım.” “Benim adım Grahame Coats,” dedi telefonun ucundaki adam. “Grahame Coats Ajansı’ndan arıyorum. Muhasebecim de Nancy adında bir adam. Charles Nancy.”

Daisy iki ismi de not etti. İki isim de ona bir şey çağnştır-mamıştı.

Şişko Charlie, Örümcek eve gelir gelmez onunla tartışmayı planlamıştı. Tartışmanın provasını kafasında yapmış, argümanının üzerinden defalarca geçmiş ve her seferinde, tartışmayı net bir şekilde kendisi kazanmışa.

Ne var ki, Örümcek önceki gece eve gelmemişti ve Şişko Charlie, muhtemelen uykusuzluktan ve cinsel tatminsizlikten muzdarip insanlara yönelik olarak hazırlanmış “Bize kıçını göster!” isimli televizyon yarışmasını uyuklayarak izlerken sonunda sızıp kalmıştı.

Örümcek perdeleri açtığında, Şişko Charlie de sızdığı kanepede gözlerini açtı. “Güzel bir gün,” dedi Örümcek.

“Sen!” dedi Şişko Charlie. “Sen Rosie’yi öpüyordun. İnkar etme, gözlerimle gördüm.”

“Öpmem gerekiyordu,” dedi Örümcek.

“Gerekiyordu da ne demek. Hiç de gerekmiyordu.”

“Ama Rosie benim sen olduğumu sanıyordu.”

“Ama sen, ben olmadığını biliyordun. Onu öpmeyebilir-din.”

“Ama onu öpmeyi reddetseydim, onu öpmeyenin sen olduğunu zannederdi.”

“Ama ben değildim.”

“O bunu bilmiyordu ki. Ben sadece yardımcı olmaya çalıştım.”

“Yardımcı olmak,” dedi Şişko Charlie kanepeden, “genel olarak, nişanlımı öpmeden yapman gereken bir şeydir. Dişinin ağrıdığını

söyleyebilirdin, mesela.”

“O zaman yalan söylemiş olurdum,” dedi Örümcek, ilkeli bir ses tonuyla.

“Ama zaten yalan söylüyordun! Benmişsin gibi yapıyordun.”

“Yalanı katlamış olurdum ama,” diye açıkladı Örümcek. “İşe gidecek durumda olmadığından, seni kollamak için sen olduğumu söyledim insanlara. Hayır, hayır...” dedi, “daha fazla yalan söyleyemezdim. Kendimi çok kötü hissederdim aksi takdirde.”

“E, şimdi de *ben* kendimi çok kötü hissediyorum. Sizi öpüşürken gördüm."

“Ah,” dedi Örümcek, “ama o seni öptüğünü zannediyordu.”

“Bunu söyleyip durma!”

“Aslında, tam tersine, kendini iyi hissetmen lazım,” dedi Örümcek. “Öğle yemeği ister misin?”

“Tabii ki öğle yemeği istemem. Saat kaç?”

“Öğle yemeği vakti,” dedi Örümcek. “Ve sen işe yine geç kaldın. Bana böyle teşekkür ettiğine göre, iyi ki seni bugün de kollamamışım.”

"Sıkıntı yok,” dedi Şişko Charlie. “iki hafta izin verdiler. Bir de ikramiye.”

Örümcek bir kaşını kaldırdı.

“Bak," dedi Şişko Charlie, tartışmanın ikinci raunduna geçmenin vakti geldiğini düşünerek, “senden kurtulmak istediğimi filan düşünme ama, ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?” “Eh işte, buraya geldiğimde bir günlük bir ziyaret planlamıştım. Hadi bilemedin iki gün. Küçük kardeşimle tanışmaya yetecek kadar kalıp sonra gidecektim. Çok meşgul bir adamım ben.”

“O zaman bugün gidiyorsun, öyle mi?”

“İlk planım buydu,” dedi Örümcek. “Ama sonra seninle tanıştım. Bütün bir ömrü birbirimizden uzakta geçirmiş olduğumuza inanamıyorum, kardeşim.”

“Ben inanabiliyorum.”

“Kan bağı, sudan güçlüdür,” dedi Örümcek.

“Su güçlü değildir,” diye itiraz etti Şişko Charlie.

“Votkadan güçlüdür, o zaman. Veya yanardağdan. Veya amonyaktan. Bak, anlatmak istediğim, seninle tanışmak, nasıl desem... bir ayrıcalık. Daha düne kadar birbirimizin hayatında yoktuk. Yarın, hatta hemen bugün yeni bir başlangıç yapalım bence. Geçmişi ardımızda bırakıp, yeni bağlar kuralım; kardeşlik bağları.”

“Sen kesinlikle Rosie’nin peşindesin,” dedi Şişko Charlie. “Kesinlikle,” diye onayladı onu Örümcek. “Peki bu durumda sen ne yapmayı planlıyorsun?”

“Ne yapmayı mı planlıyorum? Benim bir şey planlamama gerek yok ki. Rosie benim nişanlım.”

“Sıkımı yok. O benim sen olduğumu düşünüyor.”

“Şunu söylemeyi bırakır mısın lütfen?”

Örümcek ellerini bir aziz gibi açtı, ama sonra dudaklarını yalayarak, tüm etkiyi mahvetti.

“Peki,” dedi Şişko Charlie, “senin planın ne? Benmişşin gibi yaparak onunla evlenecek misin?"

“Evlenmek mi?” Örümcek durdu ve bir an düşündü. “Ne. Korkunç. Bir fikir.”

“Oysa ben onunla evlenmeyi dört gözle bekliyorum.”

“Örümcek evlenmez. Ben evlenen türden değilim."

“Ne yani, benim Rosie’mi kendine layık bulmuyor musun?"

Örümcek cevap vermedi. Odadan çıktı. Şişko Charlie nedense tartışmada Örümcek’e bir gol attığını düşünüyordu. Kanepeden kalktı, önceki gece yediği Çin usulü tavukiu erişte ve çıtır domuz köftelerinin boş kutularını toplayıp çöpe attı. Sonra yatak odasına gitti, içinde uyuduğu elbiselerini çıkarttı. Yeni ve temiz elbiseler giymek istiyordu, ama çamaşır yıkamamış olduğu için temiz giysisi kalmadığını fark etti ve

çıkarttığı giysilerini hararetle fırçalayarak üzerlerine yapışmış erişte parçalarını temizledikten sonra, yine onları giydi.

Mutfağa gitti. Örümcek mutfak masasında oturuyor ve iki kişiye yetecek büyüklükteki bir bifteği afiyetle yiyordu.

“Onu nereden buldun?” diye sordu Şişko Charlie, ama cevabı zaten bildiğinden emindi.

“Sana sordum ya öğle yemeği ister misin diye," dedi Örümcek, yumuşak bir ses tonuyla.

“Bifteği nereden buldun?”

“Dolaptaydı.”

“Bu biftek,” dedi Şişko Charlie, parmağını idam isteyen bir savcı gibi sallayarak, “bu akşamki yemek için aldığım biftek. Rosie ile yiyeceğim yemek. Rosie için kendi ellerimle pişireceğim yemek! Ve sen orada şey gibi oturmuş, ee, biftek yiyen bir kişi gibi oturmuş ve onu yiyorsun ve...”

“Sıkıntı yok," dedi Örümcek.

“Ne demek sıkıntı yok?

“Şöyle ki." dedi Örümcek, “bu sabah Rosie’yi aradım ve onu bu akşam yemeğe çıkaracağımı söyledim. Yani bifteğe ih-tivacın kalmadı zaten."

Şişko Charlie ağzını açtı. Sonra yine kapattı. “Buradan gitmeni istiyorum,” dedi.

“İnsanın arzusunun onu ya da bunu aşması, yeteneklerini ya da boyunu filan, işte neyse öyle bir şeyi aşması iyi bir şey; voksa cennete ne gerek kalırdı?" dedi Örümcek, neşeyle ve Şişko Charlie'nin bifteğini iştahla tıkınırken.

“Bu da ne demek şimdi?"

“Bu demek ki, hiçbir yere gitmiyorum. Burası hoşuma gitti." Koca bir lokma bifteği daha ağzına attı Örümcek.

“Çık dışarı." dedi Şişko Charlie ve sonra holdeki telefon çaldı. Şişko Charlie içini çekti ve hole gitti. “Ne Var?”

“Hah. Charles. Sesini duymak çok güzel. Biliyorum, fazla fazla hak ettiğin izninin keyfini sürmektesin ama acaba yann sabah bir saatliğine filan işe uğraman ihtimal dahilinde midir diye merak ettim. Mesela saat on civarlarında desek?”

“Evet Tabii,” dedi Şişko Charlie. “Sıkıntı yok.”

“Bunu duyduğuma ne kadar memnun oldum bilemezsin. Bir takım kâğıtlara imza atman lazım da. Neyse, yann görüşürüz."

“O kimdi?" diye sordu Örümcek. Tabağım bitirmiş, ağzını kâğıt havlu ile siliyordu.

“Grahame Coats. Yann bir uğramamı istiyor.”

“Piçin teki o herif."

“Ne var yani? Sen de piçin tekisin.”

“Farklı bir tür piç ama o. Hayır gelmez o adamdan. Bence kendine başka bir iş bulsan iyi edersin."

“İşimi seviyorum!” Şişko Charlie, bunu inanarak söylemişti, Bir şekilde, işinden ve Grahame Coats Ajansı’ndan ve Grahame Coats un hayalet gibi her kapının arkasından çıkan varlığından ne kadar nefret ettiğini tümüyle unutmayı becermişti.

Örümcek ayağa kalktı. "Biftek lezzetliydi,” dedi. “Birkaç parça eşyamı arkadaki küçük odaya yerleştirdim.”

“Ne yaptın, ne yaptın?”

Şişko Charlie, evinin teknik olarak iki oda bir salon sayılmasına olanak sağlamaktan başka bir işlevi olmayan koridorun sonundaki küçük odaya koştu. Orada birkaç koli kitap, içinde artık iyice eskimiş bir yarış arabası

seti olan bir kutu, çoğunun tekerlekleri eksik küçük arabalarla dolu bir teneke kutu daha ve Şişko Charlie'nin çocukluğundan kalma başka bir sürü ıvır zıvır dururdu. Normal boyutlarda bir bahçe cininin, ya da küçükçe bir yer cücesinin, ferahça bir yatak odası olarak kullanabileceği aydınlık bir mekândı belki, ama başka insanlar açısından pencereleri olan bir dolaptan ibaretti.

Ya da daha doğrusu, eskiden öyleydi. Artık değil.

Şişko Charlie kapıyı açtı ve koridorda gözlerini kırpıştırarak donakaldı. Evet, orada bir oda vardı var olmasına ama artık devasa bir odaydı. Muhteşem bir oda hatta. Odanın öbür ucunda, şelaleye benzeyen bir şeye bakan kocaman pencereler vardı. Şelalenin ötesinde, ufukta alçalmakta olan tropik güneşten süzülen ışık, her şeyi altın sarısı bir renge boyuyordu. Bir çift öküzü çevirmeye yetecek büyüklükte bir şöminede, üç kütük çıtırdaya çıtırdaya yanıyordu. Bir köşede bir hamakla birlikte, bembeyaz bir kanepe ve dört direkli bir yatak duruyordu. Şöminenin yakınlarında, Şişko Charlie'nin sadece dergilerde gördüğü ve bir çeşit jakuzi olduğunu sandığı bir şey vardı. Yere zebra derisi bir hah serilmişti, duvarda bir avı postu asılıydı ve el salladığınızda çalışan parlak plastik parçalardan müteşekkil, son model bir müzik sistemi de göze çarpıyordu. Bir duvarda, orada olması gereken odanm boyu kadar geniş, düz ekran bir televizyon asılıydı. Ve daha neler, neler vardı...

"Ne yaptın sen?" diye sordu Şişko Charlie. İçeri girmedi.

"Eh," dedi Örümcek arkasından, "burada birkaç gün kalacağıma göre, birkaç parça eşya getireyim dedim."

"Birkaç parça eşya mı dedin? Birkaç parça eşya, içinde çamaşırların olan bir bavul, birkaç Playstation oyunu ve bir örümcek bitkisidir. Bu ise... *bu.."* Söyleyecek söz bulamıyordu,örümcek. Şişko Charlie'nin yanından geçerek içeri girerken kardeşinin omzunu sıvazladı. "Bana ihtiyacın olursa," dedi kardeşine, "odamdayım." Ve kapıyı ardından kapattı.

Şişko Charlie kapının tokmağını çevirdi. Kapı artık kilitliydi.

TV odasına yürüdü, yürürken koridordan telefonu aldı ve Bayan Higgler'm numarasını çevirdi.

“Sabahın köründe, beni arayan da kim?” diye sordu kadın.

“Benim. Şişko Charlie. Özür dilerim.”

“Tamam, tamam. Niye aradın?”

“Size akıl danışmak için arıyorum. Kardeşim buraya geldi de.”

“Kardeşin mi?”

“Örümcek. Bana ondan bahsetmiştiniz ya. Eğer onunla görüşmek istersen bir örümceğe söyle demiştiniz. Ben de söyledim ve o da geldi.”

“E, iyi işte,” dedi kadın pek renk vermeden.

“Hiç de iyi değil.”

“Neden ki? Aileden biri, öyle değil mi?”

“Bakın, şimdi anlatamam. Gitmesini istiyorum, o kadar.”

“Ona kibarca sordun mu?”

“O faslı geçtik. Gitmeyeceğim diyor. Küçük odamda, Kubi-lay hanın zevk sarayına benzer bir şey kurmuş ve, yani, demek istiyorum ki, bizim buralarda evinizi boyamak için bile belediyeden izin almanız lazım. İçeride bir çeşit şelale var. Aslında içeride değil de, pencerenin öte yanında. Ve aynca nişanlımın da peşinde.”

“Nereden biliyorsun?”

“Kendi dedi.”

“Sabah kahvemi içmeden evvel kafam çalışmaz benim,” dedi Bayan Higgler.

“Tek istediğim, onu nasıl gönderebileceğimi öğrenmek.”

“Ben de bilmiyorum," dedi Bayan Higgler. “Bayan Dunwiddy’ye sorarım.” Kadın telefonu kapattı.

Şişko Charlie tekrar koridorun sonuna gitti ve kapıyı çaldı. “Yine ne var?”

“Konuşmak istiyorum.”

Bir kilit sesi geldi ve kapı açıldı. Şişko Charlie içeri girdi. Örümcek jakuzide çırılçıplak uzanmış, uzun ve buzlu bir bardaktan elektrik rengine benzeyen bir şey içiyordu. Büyük pencereler sonuna kadar açıktı ve şelalenin gümbürtüsü, odadaki gizli hoparlörlerden yükselen caz müziğinin yumuşak tınısına karışıyordu.

“Bak,” dedi Şişko Charlie. “bu benim evim, anladın mı?” Örümcek gözlerini kırptı. “Bu mu?” diye sordu. “Bu mu senin evin?”

“Eh, tamam, pek sayılmaz. Ama mantık aynı. Yani, şu anda benim küçük odamdayız ve sen de benim misafırimsin.” Örümcek içkisinden bir yudum aldı ve sıcak suya biraz daha gömüldü. “Ne derler bilirsin,” dedi, “yatılı misafirler balık gibidir. Ûç günden sonra kokmaya başlarlar.”

“Doğru bir noktaya temas ettin,” dedi Şişko Charlie.

“Ama insanın zoruna gidiyor,” dedi Örümcek. “Bir ömür boyu kardeşinle görüşmemiş olmak zor. Onun senin varlığından bile haberdar olmaması da zor. Ama en zoru ne biliyor musun? Nihayet görüştüğümüzde, kardeşimin beni ölü bir balıkla aynı kefeye koyduğunu öğrenmek...”

“Ama,” dedi Şişko Charlie.

Örümcek küvette gerindi. “Bak ne diyeceğim.” dedi. “Burada sonsuza kadar kalacak değilim. Rahat ol. Sen gözlerini açıp kapayana kadar gitmiş olurum. Bana gelecek olursak, ben seni hiçbir zaman ölü bir balıkla aynı kefeye koymayacağım. Dolayısıyla bu konuyu burada kapayalım. Niye dışan çıkıp öğle yemeği yemiyorsun? Çıkarken ön kapının anahtarını bırak, sonra da git bir film izle.”

Şişko Charlie ceketini giydi ve dışan çıku. Çıkmadan ön kapının anahtarım lavabonun yanına bıraktı. Gri bir gündü ve gökyüzünden ince ince yağmur yağıyordu, ama açık havaya çıkmak yine de iyi geldi. Okumak için bir gazete aldı. Bir dükkânda durup, öğle yemeği için koca bir paket cips ve soslu sosis aldı. Yağmur durmuştu; o da bir kilisenin avlusundaki banka oturup yemeğini yerken, gazetesini okudu.

Sonra içinde dayanılmaz bir film izleme arzusu peydah oldu.

Odeon’a girdi, gösterilen ilk filme bir bilet aldı. Bir aksiyon-macera filmiydi ve salona girdiğinde çoktan başlamıştı. Bir şeyler patlıyordu.

Harikaydı. Filmin yarısına doğru, Şişko Charlie'nin aklına bir türlü anımsayamadığı bir şey olduğu geldi ve bu düşünce sanki gözkapaklannm arkası kaşınıyormuş gibi onu rahatsız etti.

Film bitti.

Şişko Charlie filmden büyük zevk almış olmasına karşın, filmin büyük kısmının aklında kalmadığını fark etti. Böylece gidip büyük bir torba patlamış mısır aldı ve filmi bir kez daha izledi. İkinci sefer, ilkinden de iyiydi.

Ve üçüncüsü de İkincisinden.

Ondan sonra, tam artık eve gidebileceğini düşünmeye başlamıştı ki, E*raserhead* ve True *Stories* isimli filmlerin ikisinin bir arada gösterileceği özel bir gece seansı olduğunu gördü. İki filmi de daha önce görmemişti, dolayısıyla artık epeyce acıkmış olmasına rağmen iki filmi de izledi. Sonunda *Eraserhead*'in konusunun tam olarak ne olduğunu ve kadının o radyatörde ne yaptığını hâlâ pek anlayamadığını fark edince, filmleri bir kez daha izleyip izleyemeyeceğini sordu. Ona sabırla, defalarca, artık sinemanın kapanacağını anlattılar ve bir evi olup olmadığını, artık yatma vaktinin gelip gelmediğini sordular.

Ve elbette bir evi vardı Şişko Charlie'nin, ancak bir an için bu gerçek aklından çıkıvermişti işte. Böylece, Maxwell Gardens'a yürüdü ve uzaktan yatak odasında ışık yandığını görünce biraz şaşırdı. Eve ulaştığında perdelerin çekilmiş oldugunu fark etti, buna rağmen pencerede hareket eden iki siluet rahatlıkla seçilebiliyordu. Şişko Charlie iki silueti de tanıdığını düşündü.

İki siluet birbirlerine kaynaştı ve gölgelere karıştı.

Şişko Charlie genizden, ulumaya benzeyen, feci bir çığlık attı.

Bayan Dunvviddy'nin evinde plastik hayvanlar vardı. O evde, toz zerrecikleri bile sanki daha yavaş bir çağın gün ışığına alışkınlarmış da, bu hızlı modem çağın ışığından hiç haz-zetmiyorlarmış gibi ağır ağır hareket ederlerdi. Kanepe ve koltukların üzerinde, oturduğunuzda hışırdayan, şeffaf plastikten örtüler dururdu.

Bayan Dunvviddy’nin evinde çam kokulu sert tuvalet kâğıdı da bulunurdu. Parlak, son derece rahatsız, yağ tutmayan bir kâğıttı bu. Bayan Dunwiddy tasarruf yapmanın gerekliliğine inanırdı, ama çam kokulu sert tuvalet kâğıdı Bayan Dunvviddy'nin tasarruf yapılabilecek kalemler listesinin en sonunda yer alırdı. Yeterince ararsanız ve biraz daha fazla para ödemeyi göze alırsanız, sert tuvalet kâğıdı bulmak hâlâ mümkündü.

Bayan Dunvviddy’nin evi leylak kokardı. Eski bir evdi. İnsanlar bu gerçeği pek bilmezler ama. Amerika nın ilk yerleşimcileri sayılan sert mizaçlı, tutucu Protestanlar Plymo-uth Kayalıklarına ayak basuklarında, Florida'ya ilk yerleşen göçmenlerin çocukları çoktan yaşlanmışlardı bile. Ama Bayan Dunvviddy'nin evi o kadar da eski değildi. Ev, 1920’lerde Florida’da yürütülen arsa projelerinden birinin örnek evi olarak inşa edilmişti ve amacı alıcılara kendilerine saulan parsellere inşa edebilecekleri evler hakkında bir fikir vermekti. Ne var ki, ilerleyen yıllarda bu alıcılann hepsi satın aldıklan içi timsahla dolu bataklık arsalarına herhangi bir inşaat yapmanın imkânsız olduğunu keşfetmişlerdi. Bayan Dunvviddy’nin evirse, kasırgalarda bile, tek bir kiremidi zarar görmeden aYakta kalmıştı.

Kapı zili çaldığında bayan Dunvviddy küçük bir hindiyi doldurmakla meşguldü. Sırası mı şimdi, diye süyleıerek ellerini yıkadı, sonra koridoru geçip ön kapıya ulaştı. Dünyaya kalın, çok kaim gözlüklerin ardından bakıyor, yolunu da sol elini duvar kağıdına sürerek buluyordu.

Kapıyı araladı ve dışarı baktı.

“Louclla? Benim." Konuşan Callyanne l igglcr’dı.

“Buyur, gel.” Bayan Higgler, Bayan Dunvviddy’niıı peşinden mutfağa gitti. Bayan Dunwiddy ellerini musluğun altına tuttu ve sonra, ıslatılmış mısır ekmeğinden müteşekkil içliği hindiye doldurma işine geri döndü.

“Misafir mi gelecek?”

Bayan Dunwiddy renk vermeyen bir ses çıkarttı. “Hazırlıklı olmak her zaman iyidir,” dedi. “Şimdi bana neler olup bittiğini anlatacak mısın?”

“Nancy’nin oğlu. Şişko Charlie.”

“Ne olmuş ona?”

“Geçen hafta geldiğinde ona kardeşinden bahsetmiştim.” Bayan Dunvviddy elini hindinin içinden çıkardı. “E, ne olacak? Dünyanın sonu değil ya?” dedi.

“Ona kardeşiyle nasıl temasa geçebileceğini de anlattım.” “Ahh,” dedi Bayan Dunvviddy. Hoşnutsuzluğunu tek bir heceyle belirtebilen bir kadındı Bayan Dunvviddy. “Ve?” “İngiltere’de peydah olmuş. Oğlan aklını kaçırmak üzere.” Bayan Dunvviddy ıslak mısır ekmeğinden bir avuç dolusu aldı ve hindinin içine öyle güçlü bir şekilde sokuşturdu ki, hindinin gözleri olsa yuvalarından fırlardı. “Şimdi de gönderemiyor, öyle mi?”

“Hayır, gönderemiyor.”

Kadının zeki gözleri, kalın gözlük camlarının arkasından baktı. Sonra, “Ben bir kere becermiştim. Bir daha yapamam. Aynı şekilde olmaz,” dedi.

“Bililiyorum, Ama bir şey yapmamız lazım.”

Hayan Dunvviddy içini çekti. "Yeterince uzun yayarsan, yaptıkların bir giıı gelir seni bulur elerler ya, doğru.'’

“başka bir yolu yok?”

bayan Dunwiddy hindiyi doldurmayı bitirdi. Hır şiş aldı ve hindinin derisini şişe geçirdi. Sonra ila kıtsıt folyoya sardı “Diyorum ki,” dedi, “hindiyi yarın Oglnır doğru pişirmeye başlarım, Öğlen vakti pişmiş olur. Sonra, akşamüzeri sıcak fırına koyarım, akşam yemeğine hazır olur

“Kim geliyor yemeğe?" diye sordu bayan Hıggler.

“Sen,” dedi bayan Dunvviddy, “Zoralı Bustamonte, Iklla Noles. Ve Şişko Churlie Nancy. Oğlan vardığında muhtemelen karnı kazınıyor olacak.”

“buraya mı geliyor?" diye sordu bayan lliggler.

“öyle dedim ya kızım, dinlemiyor musun sen beni?” dedi bayan Dunvviddy. Dünyada bayan lliggler'a “kızım" diye hitap edip de salak durumuna düşmeyecek tek insan bayan Dunvviddy idi. “Şimdi bana yardım et de hindiyi dolaba koyalım."

O akşam Rosie'nin hayatının en güzel gecesini geçirdiğini söylemek hiç de yanlış olmaz. Büyülü, mükemmel, tam anlamıyla hoş bir geceydi. Rosie

sürekli olarak gulumsemekten alıkoyamamıştı kendisini. Yemek harikaydı ve yemekten sonra Şişko Charlie onu dansa götürmüştü. Kuçuk bir orkestrası olan ve pastel renkli elbiseleriyle yerde kayar gibi dans eden insanlarla dolu, tam olması gerektiği gibi bir dans salonuydu gittikleri. Sanki zamanda yolculuk yapmışlar da daha kibar bir çağı ziyaret ediyorlarmış gibi hissetmişti Rosie. Beş yaşından beri aldığı dans dersleri çok hoşuna giderdi, ama dans edecek kimseyi bulamazdı.

“Dans ettiğini bilmiyordum,” demişti Rosie adama.

“Benim hakkımda daha bilmediğin o kadar çok şey var ki,” demişti adam.

Bu Rosie’yi çok mutlu etmişti. Yakında bu adamla evleneceklerdi. Hakkında bilmediği şeyler varmış öyle mi? Harika! Keşfetmek için bir ömür vakti olacaktı. Her şeyi keşfetmek için...

Birlikte yürürlerken, salondaki diğer kadınların ve erkeklerin, Şişko Charlie’ye nasıl baktıklarını görmüş ve adamın kolundaki kadının kendisi olması onu mutlu etmişti.

Leicester Meydanı’nı yürüyerek geçmişlerdi. Rosie gökyüzünde parlayan yıldızları görebilmiş, sokak lambalarının parlak ışıklarına rağmen, yıldızların göz kırptığını bir şekilde seçebilmişti.

Bir an için Şişko Charlie ile daha önce neden hiç böyle hissetmediğini merak etmişti. Rosie bazen, içinin çok derinliklerinde bir yerlerde, Şişko Charlie ile çıkmaya devam etmesinin tek sebebinin annesinin ondan hiç hoşlanmaması olduğunu, Şişko Charlie ona evlenme teklif ettiğindeyse *evet* demesinin tek nedeninin, annesinin *hayır* demesini isteyeceğini bilmesi olduğunu düşünürdü.

Şişko Charlie bir keresinde onu şehrin batı ucuna götürmüştü. Tiyatroya gideceklerdi. Doğum gününde Rosie’ye sürpriz yapmak istemişti Şişko Charlie, ama bir karışıklık olmuş ve biletlerinin bir önceki gece için kesilmiş olduğu anlaşılmıştı. Tiyatro yönetimi çifte anlayış göstermiş ve yardımcı olmuştu: Şişko Charlie’ye balkonda, sütun arkasına denk gelen bir yer bulmuşlardı, Rosie ise piyesi en üst balkonda, deli gibi kıkırdayan bir grup Nonvichli kızla izlemek zorunda kalmıştı. Yani düşününce, pek de başarılı bir gece sayılmazdı doğrusu.

Ama bu gece farklıydı. Bu gece masal gibiydi. Rosie'nin hayatındaki mükemmel anların sayısı pek fazla değildi, ama kaç olursa olsun, o sayının bu gece bir arttığına kuşku yoktu.

Onunla birlikteyken hissettiği şeye âşık olmuştu.

Ve müzik sona erdiğinde, onlar da dans ve şampanyadan sersemlemiş halde dışarı çıkmışlardı; işte o zaman Şişko Charlie (ve niye ona Şişko Charlie diyorum ki, hiç de şişman değil.

diye düşünmüştü Rosie) onu kollarıyla sarmış ve öyle derin ve öyle gerçek bir sesle, "Şimdi benim evime geliyorsun," demişti ki, Rosie'nin içi erimişti; ne ertesi gün çalışacağım demek, ne evlendiğimizde o iş için çok vaktimiz olacak demek, ne de söyleyecek herhangi başka bir şey akima gelmiş, sadece bu gecenin hiç bitmemesini ve bu adama sarılmayı ve onu dudaklarından öpmeyi ne kadar çok istediğini, hayır, buna ne kadar çok *ihtiyacı* olduğunu düşünmüştü.

Sonra, bir şey söylemesi gerektiğini haürlayıp *evet,* demişti.

Eve giderlerken, Rosie adamın elini tutmuş, ona yaslanmış ve adamın geçen arabalann ve sokak lambalarının ışığında aydınlanan yüzüne bakmıştı.

"Kulağında küpe var," demişti, "kulağında küpe olduğunu neden daha önce hiç fark etmemişim ki?"

"Hey," demişti adam, gülümseyerek ve derin bir bas sesle, "bunca zamandır birlikte olmamıza rağmen, böyle bir şeyi fark etmemiş olmana ne demeli? Kendimi nasıl hissediyorum sence? Sahi, ne kadar olmuştu?"

"On sekiz ay," demişti Rosie.

"On sekiz ay," demişti nişanlısı ve Rosie ona yaslanıp adamı nefesiyle içine çekmişti. "Kokuna bayılıyorum," demişti nişanlısına. "Bir çeşit kolonya mı sürüyorsun?"

"Kendi kokum," demişti adam.

"Bence şişelere doldurup satmalısın kokunu," demişti Rosie.

Örümcek ön kapıp açarken, Rosie de taksi şoförüne parasını vermişti. Merdivenden birlikte çıkmışlardı. Yukanva vardıklarında, adam koridorun

sonuna, arkadaki küçük odaya doğru gider gibi olmuştu.

“Nereye gidiyorsun,” demişti Rosie. “Yatak odası burası, deli şey.”

“Hiçbir yere. Burası olduğunu biliyordum,” demişti adam. Birlikte Şişko Charlie’nin yatak odasına girmişlerdi. Kız perdeleri kapatmış, sonra ona bakarak mudu olmuştu.

"Ee,” demişti bir süre sonra, “beni öpmeyecek misin?” “Sanırım öpeceğim,” demiş ve öpmüştü adam. Zaman erimiş, uzamış ve bükülmüştü. Kız adamı bir an da öpmüş olabilirdi, bir saat de, bir ömür boyu da. Ve sonra...

“Neydi o?”

“Ben bir şey duymadım,” demişti adam.

“Sanki biri acıyla inledi.”

“Kediler kavga ediyordur, herhalde.”

“İnsan sesi gibiydi ama.”

“Şehir tilkisi olmasın? Onlar insana benzeyen sesler çıkartır.”

Ktz durup kafasını eğerek dışarıya kulak vermişti. “Artık durdu,” demişti. “Hmm. Garip bir şey söyleyeyim mi sana?” “Hay, hay,” demişti adam, dudaklarıyla kızın boynuna öpücükler kondururken. “Bana garip bir şey söyle. Ama merak etme, onu yolladım. Artık seni rahatsız edemeyecek.”

“Garip olan şey,” demişti Rosie, “sesi sana benziyordu.”

Şişko Charlie sokaklarda yürüyerek kafasını toplamaya çalışıyordu. En bariz hareket tarzı, Örümcek gelip kapıyı ona açana dek kendi ön kapısını yumruklamak ve sonra Örümcek’e ve Rosie’ye onlar hakkında ne düşündüğünü açıkça söylemekti. Bu barizdi. Mükemmelen, tümüyle bariz.

Tek yapması gereken evine gitmek, her şeyi Rosie’ye anlatmak ve Örümcek’i utandırarak kendisini rahat bırakmasını sağlamaktı. Yapması gereken şey bundan ibaretti. Ne kadar zor olabilirdi ki bu? Tahmin edebileceğinizden çok daha zor olduğu kesindi.

Evinden niye uzaklaştığını bilmiyordu Şişko Charlie. Geriye nasıl döneceğini ise hiç bilmiyordu. Bildiği sokaklar, daha doğrusu bildiğini zannettiği sokaklar, kendi kendilerine yeni biçimler alıyorlardı. Kendisini hiçbir yere ulaşmayan sokaklarda, sonsuz çıkmazlarda buluyor, gece yarısında, Londra'nın bir o bir bu mahallesinde dolanıp duruyordu.

Bazen ana caddeyi, caddedeki trafik ışıklarını ve fast-food restoranların ışıklı tabelalarını görüyordu. Ana caddeye bir çıkabilse,'evinin yolunu bulabileceğini düşünüyordu ama ne zaman ana caddeye doğru yürüse, kendisini başka bir yerde buluyordu.

Şişko Charlie'nin ayakları acımaya başlamıştı. Karnı gürültüyle guruldayordu. Öfkeliydi ve yürüdükçe öfkesi daha da artmıştı. Aklını toplamasına yardım eden de bu öfke oldu. Düşüncelerini sarmalayan örümcek ağları dağılmaya, yürüdüğü sokakların ağları çözülmeye başladı. Bir köşeyi döndü ve kendisini ana caddede, tüm gece açık "New Jersey Kızarmış Tavukçusu"nun yanında buldu. Aile boyu kızarmış tavuk siparişi verdi, oturdu ve hepsini, tek başına, ailesinin yardımı olmaksızın yedi bitirdi. Bu işi aradan çıkarttıktan sonra kaldırımda, bir taksinin "boş" yazan, portakal rengi sevimli ışığını görünceye dek bekledi ve ona el etti. Taksi yanında durdu, penceresi açıldı.

"Nereye?"

"Maxwell Gardens'a," dedi Şişko Charlie.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu taksi şoförü. "Hemen şu köşeyi dönünce, Maxwell Gardens."

"Beni oraya götürür müsün? Sana fazladan bir beşlik veririm. Gerçekten."

Taksi şoförü, sıktığı dişleri arasından sesli bir nefes aldı: Araba tamircilerinin, arabanızın motoruyla duygusal bir bağınız olup olmadığını sormadan evvel çıkarttıkları türden bir sesti. "Sen bilirsin, sokağa attığın kendi paran," dedi taksi şoförü. "Atla."

Şişko Charlie atladı. Şoför hareket etti, caddeye çıktı, yeşil ışığın yanmasını bekledi ve köşeyi döndü. "Nereye gidiyorum demiştin?" diye sordu.

“Maxwell Gardens," dedi Şişko Charlie. “34 Numara, içki dükkânını geçer geçmez, orada.” Şişko Charlie’nin üzerinde gece giydiği giysiler vardı ve bu onu huzursuz ediyordu. Annesi ona, sokakta bir arabanın altında kalması ihtimaline karşı, her zaman temiz iç çamaşırları giymesini ve cesedini dişçideki dosyasından teşhis etmeleri gerekirse diye de, sokağa çıkmadan evvel dişlerini fırçalamasını tembih ederdi, her zaman.

“Neresi olduğunu anladım,” dedi şoför. “Park Crescent’tan hemen evvel.”

“Evet, doğru,” dedi Şişko Charlie. Arka koltukta uyumak üzereydi.

“Yanlış bir yerden saptım herhalde,” dedi şoför. Sesi kendine kızmış gibi çıkıyordu. “Taksimetreyi kapatacağım. Bir beşlik ver yeter.”

“Tamamdır,” dedi Şişko Charlie ve taksinin arka koltuğuna kıvrılıp uyudu.

Taksi bütün gece hemen şu köşeyi dönmeye çalıştı.

Dolandırıcılık masasına on iki aylık geçici görevle atanmış Dedektif Polis Memuru Day, Grahame Coats Ajansı’na saat 9:30’da vardı. Grahame Coats onu resepsiyonda bekliyordu ve kızı ofisine götürdü.

“Bir çay ya da kahve alır mıydınız?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Kız bir not defteri çıkardı ve bekleyen gözlerle adama baktı.

“Şimdi, araştırmanızın en üst düzeyde gizlilik ve ihtiyatla yürütülmesi gerekliliğini ve hatta zorunluluğunu ne kadar vurgulasam azdır. Grahame Coats Ajansı ilkeli ve güvenilir bir kurum olarak haklı bir ün sahibidir, müşterilerimizin paralan bizim için en kutsal emanetlerdir. Şunu söylemeliyim ki, Charles Nancy’den ilk olarak kuşkulanmaya başladığımda, bu kuşkulan dürüst bir adama ve iyi bir çalışanıma yakıştıramadığımdan, görmezden geldim. Charles Nancy hakkındaki kanaatimi bundan bir hafta önce sormuş olsaydınız, size onun

kaya gibi sağlam olduğunu söylemekte bir an bile tereddüt etmezdim.”

“Eminim etmezdiniz. Peki müşteri hesaplanndaki paranın aktarıldığını ne zaman fark ettiniz?”

“Aslında hâlâ çok emin olduğumu söyleyemem. İnsanlara iftira etmemek lazım. Veya ilk taşı atan olmamak. Ne derler? Yargılama, yoksa sen de yargılanırsın.”

Televizyonda olsak, “Kes tıraşı, bana gerçekleri anlat, yeter,” derdim diye düşündü Daisy. İçinden böyle demek geliyordu, ama demedi. Bu adamdan hiç hoşlanmamışü.

“Tüm işlemlerin bir çıktısını aldım, işte, buyurun,” dedi adam. “Görebileceğiniz gibi bu işlemlerin hepsi Nancy’nin bilgisayarından yapılmış. Gizlilik ve ihtiyatın ne büyük önem taşıdığını bir kez daha vurgulamak isterim. Grahame Coats Ajansı’nm müşterileri arasında tanınmış şahsiyeder var ve dün gece müdürünüze de söylediğim gibi, bu meselenin sessizce halledilmesini bana yapılmış kişisel bir iyilik olarak göreceğim. Size yol gösteren kılavuz sözcükler gizlilik ve ihtiyat olmalı. Olur da, Bay Nancy’yi edindiği haksız kazancı iade etmeye ikna edebilirsek, bu bana yeter de artar bile. Hakkında şikâyetçi olmam.”

“Elimden geleni yapanm, ama nihayetinde biz sadece bilgi toplayıp savcılığa veriyoruz." Kız, adamın müdür üzerinde ne kadar nüfuz sahibi olduğunu merak etti. “Kuşkulanmanıza ilk olarak ne neden oldu?”

“Ah, evet. Doğrusunu söylemek gerekirse, davranışlarındaki bazı tuhaflıklar. Geceleyin havlamayan köpek. Erimiş tereyağının üzerinde duran maydonoz... Biz dedektifler en küçük şeylerden bile büyük anlamlar çıkartırız, öyle değil mi Dedektif Day?”

“Doğrusu: Dedektif Polis Memuru Day,” dedi kız. “Peki, bana banka kayıtlan ve benzeri diğer belgeleri de verebilirseniz... Aynca, hard-diskine bakmak için Bay Nancy nin bilgisayarını da almamız gerekebilir.”

“Kesinbiki,” dedi adam. Masasındaki telefon çaldı ve “Bir dakika lütfen,” diyerek telefonu açtı. “Geldi mi? Aman Tanrım. Söyleyin beni resepsiyonda beklesin. Birazdan gelip onu göreceğim.” Telefonu kapattı. “Sanırım bu, polis çevrelerinde, tam da, iti an çomağı hazırla denilen türden bir durum oldu.”

Kız bir kaşını kaldırdı.

“Arayan, yukarıda bahsi geçen Charles Nancy’nin bizzat kendisiydi, benimle görüşmeye gelmiş. Onu içeri alalım mı? Dilerseniz onu sorgulamak için benim ofisimi kullanabilirsiniz. Hatta size bir ses kayıt cihazı dahi bulabilirim.”

“Hiç gerek yok. Ve zaten ilk olarak belgelerin üzerinden bir geçmem gerek.”

“Tabii,” dedi adam. “Neler saçmalıyorum ben. Ee, şey. Acaba... onu görmek ister misiniz?”

“Bu hiçbir amaca hizmet etmez, kanımca,” dedi Daisy.

“Ah, merak etmeyin, onu soruşturduğunuzu söylemem,” diyerek kızı temin etti Grahame Coats. “Aksi takdirde, ağzımızdan delil lafı çıkar çıkmaz, bir bakmışsınız Suçlular Sahili’ne kaçıvermiş. Açık söyleyeyim, şahsen ben günümüzde polisliğin ne güç şartlarda yapılan bir meslek olduğunu idrak etmiş bir kişiyim.”

Daisy kendisini bu adamdan para çalan biri o kadar da kötü olamaz diye düşünürken yakaladı ki, bir polis memuruna hiç de yakışmayan bir düşünceydi bu.

“Size yolu göstereyim,” dedi adam kıza.

Bekleme odasında bir adam oturuyordu. Sanki geceyi elbiselerinin içinde geçirmiş gibiydi. Tıraşsızdı ve kafası karışmış gibi bir hali vardı. Grahame Coats Daisy’yi dürttü ve başını adama doğru eğdi. Yükse sesle, “Charles, Tannm, şu haline bir bak. Ne duruma gelmişsin. Feci görünüyorsun,” dedi.

Şişko Charlie kaymış gözlerle adama baktı. “Dün gece eve gidemedim,” dedi. “Takside bir karışıklık oldu da.”

“Charles,” dedi Grahame Coats, “bu Londra Emniyeti’nden, Detektif Polis Memuru Day. Buraya rutin bir iş için uğramış.”

Şişko Charlie orada başka biri daha olduğunu fark etti. Gözlerini odaklamaya çalışu. Önce kadının üniformaya benzeyen ciddi kostümünü, sonra da yüzünü gördü. “Ee, şey," dedi.

“Günaydın,” dedi Daisy. Ağzından çıkan buydu. İçindense, *kahretsin, kahretsin, kahretsin,* diyordu üst üste.

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum,” dedi Şişko Charlie. Şaşırmıştı ve bu nedenle daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Üzerinde sivil giysiler olan bir polis memurunun, üzerinde hiç giysi olmadığını tahayyül etti ve şaşkınlıkla, babasının vasim tuttuğu gecenin sabahında yanında uyandığı kadını, zihninde aslına oldukça uygun bir şekilde canlandırabildiğini fark etti. Kadının üzerindeki ciddi kıyafet onu biraz daha yaşlı, biraz daha sert gösteriyordu, ama o olduğuna hiç kuşku yoktu.

Tüm duyarlı varlıklar gibi, Şişko Charlie'nin de bir tuhaflık haddi vardı. Bazı günler ibre kırmızı alana geçer, bazı günlerdeyse tehlikeli bir şekilde göstergenin sonuna dayanırdı. Şimdiyse ibre tümden kırılmıştı. Bu andan itibaren artık hiçbir şey beni şaşırtamaz, diye düşündü Şişko Charlie. Artık tuhaflık yarışında onu geçmek mümkün değildi. Rekoru kırmış, zirveye ulaşmıştı.

Elbette yanılıyordu.

Şişko Charlie Daisy’nin gidişini izledi, sonra Grahame Coats’un peşinden adamın ofisine gitti. Grahame Coats kapıyı sıkı sıkı kapattı. Sonra kıçını masaya dayadı ve geceleyin, kümesin kapısının yanlışlıkla üzerine kilitlendiğini fark etmiş bir sansar gibi gülümsedi.

“Açık konuşalım,” dedi Grahame Coats. “Elimizi açalım. Lafı dolandırmayalım.” Sonra iyice anlaşılsın diye ilave etti: “Ne kastediyorsak, onu söyleyelim.”

“Tamam,” dedi Şişko Charlie, “öyle yapalım. İmzalamam gereken bir şeyler olduğunu söylemiştiniz."

“Benim ne söylediğimi bırak. Çıkar onu aklından. Hayır, şimdi birkaç gün önce dikkatimi çektiğin konuyu tartışalım.

Beni, burada vuku bulan bazı garip işlemler hakkında uyarmıştın.”

“Uyarmış mıyım?”

“Dedikleri gibi, Charles, bu oyunu iki kişi oynar. Tabii benim ilk tepkim araştırmak oldu. Dedektif Polis Memuru Day’in bu sabahki ziyareti de bu

konuyla ilgiliydi. Ve öğrendiğim şey, korkarım seni hiç şaşırtmayacak.”

“Şaşırtmayacak mı?”

“Hayır, şaşırtmayacak. Senin de dikkat çektiğin gibi, birtakım mali usulsüzlüklerin olduğu kesin. Ama ne yazık ki kuşkunun kahpe parmağının hiç tereddütsüz gösterdiği tek bir yer var.”

“Var mı?”

“Var.”

Şişko Charlie tümüyle kaybolmuş durumdaydı.

“Nereyi gösteriyor?”

Grahame Coats endişeli bir ifade takınmaya çalıştı, ya da daha doğrusu, endişeli bir ifade takınmaya çalışıyormuş gibi bir ifade takınmaya çalıştı; ama sonunda tek becerebildiği, bebeklerde görüldüğünde gaz çıkartma ihtiyacı olarak yorumlanabilecek bir ifade oldu. “Seni, Charles. Polis senden kuşkulanıyor.”

“Evet,” dedi Şişko Charlie. “Elbette benden kuşkulanıyorlardı. Bu öyle bir gün.”

Ve eve gitti.

Örümcek ön kapıyı açtı. Yağmur başlamıştı ve Şişko Charlie, buruşuk ve ıslanmış bir halde kapıda duruyordu.

“Yani,” dedi Şişko Charlie, “Artık eve girebilir miyim mi demek bu?”

“Seni engelleyecek bir şey yapar mıyım hiç?” dedi Örümcek. “Bu senin evin. Bütün gece neredeydin?”

“Nerede olduğumu bal gibi biliyorsun. Eve gelmeyi beceremedim. Bana nasıl bir büyü yaptıysan artık.”

“Büyü değil,” dedi Örümcek, alınmış bir ses tonuyla. “Mucize."

Şişko Charlie Örümcek’in yanından geçip koşa koşa merdivenlerden çıktı. Banyoya girdi, küvetin tıpasını taktı ve muslukları açtı. Hole eğildi. “Ne isim verdiğin umurumda değil. Her ne yapıyorsan, benim evimde yapıyordun ve dün gece de eve gelmeme engel oldun.”

Üzerindeki evvelsi günün elbiselerini çıkarttı, sonra yine kapıdan başını uzattı. “Bir de ne biliyor musun? İşte, polis beni soruşturuyor. Grahame Coats’a bazı mali usulsüzlükler olduğunu mu söyledin sen?”

“Tabii, söyledim,” dedi Örümcek.

“Al işte. Şimdi de benden şüpheleniyor. Olan bu.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Örümcek.

“Bu da ne kadar az şey bildiğini gösteriyor,” dedi Şişko Charlie. “Onunla konuştum. İşe polis de dahil olmuş. Ve bir de Rosie var. Hele bir banyodan çıkayım, seninle Rosie hakkında uzun uzun konuşacağım. Ama önce banyo. Dün geceyi sokaklarda dolanarak geçirdim. Gece boyunca uyuduğum tek uyku bir taksinin arka koltuğunda oldu. Uyandığımda saat sabahın beşiydi ve taksi şoförü Travis Bickle'a dönmeye başlamıştı. Kendi kendine konuşuyordu. Ona artık Maxwell Gardens’ı aramaktan vazgeçmesini söyledim, belli ki Maxwell Gardens’a gitmek için uygun bir gece değil bu dedim, sonunda ikna oldu ve gidip taksi şoförlerinin kahvaltı ettiği yerlerden birinde kahvaltı ettik. Yumurta ve fasulye ve sosis ve kızarmış ekmek ve kaşığın giremeyeceği koyulukta bir çay... Adam diğer taksi şoförlerine bütün gece Maxwell Gardens'ı aradığını söylediğinde kan çıkacak zannettim. Sonuçta kan çıkmadı, ama bir an için çok yaklaştık.”

Şişko Charlie nefes almak için durdu. Örümcek'in suçluluk hissediyormuş gibi bir hali vardı.

*“Şimdi değil*dedi Şişko Charlie, “Banyodan sonra.” Banyonun kapısını kapattı. Küvete girdi.

İnler gibi bir ses çıkardı.

Küvetten çıktı.

Muslukları kapattı.

Beline bir havlu sardı ve banyonun kapısını açtı.

“Sıcak su yok,” dedi, son derece sakin bir sesle. “Neden sıcak suyumuz kalmadığı konusunda senin bir fikrin olabilir mi acaba?”

Örümcek hâlâ holdeydi. Bir yere kıpırdamamıştı. “Jakuzim," dedi. “Özür dilerim.”

“Neyse, en azından Rosie şey etmemiştir. Yani o şey etmez...” ve sonra Örümcek’in suratındaki ifadeyi gördü.

“Buradan gitmeni istiyorum. Hayatımdan çık. Rosie’nin hayatından çık. Defol.”

“Burası hoşuma gidiyor,” dedi Örümcek.

“Hayatımı mahvediyorsun.”

“Ne yapalım yani?” Örümcek koridorda yürüdü ve Şişko Charlie’nin küçük odasının kapısını açtı. Tropik güneşin altın renkli ışığı bir an için koridora doldu, sonra kapı kapandı.

Şişko Charlie soğuk suyla saçını yıkadı. Dişlerini fırçaladı. Çamaşır sepetini karıştırdı ve sepetin en dibinde olduğu için temiz sayılabilecek bir kot pantolon buldu. Pantolonu giydi, üzerine de bir zamanlar annesinin hediye etmiş olduğu, hiç giymediği ama bir türlü başka birine vermeye de vakit bulamadığı, üzerinde ayıcık resmi olan mor renkli bir tişört geçirdi.

Koridorun sonuna yürüdü.

Kapıdan, cıs*tak cıstak* bas ve davul sesi geliyordu. Şişko Charlie kapı tokmağını çevirdi. Tokmak yerinden oynamadı. “Eğer bu kapıyı hemen açmazsan, kıracağım,” dedi.

Kapı aniden açıldı ve Şişko Charlie tökezleyerek koridorun sonundaki küçük ardiye odasının içine düştü. Pencereden arkadaki ev, daha doğrusu evin, cama vuran yağmur ne kadarına izin veriyorsa, işte o kadan görülüyordu.

Ama yine de, sanki ince bir duvarın ardında, sesi sonuna dek açılmış bir müzik seti varmış gibi, ardiye odası cıstafe cıs-*tak* titreşiyordu.

“Tamam,” dedi Şişko Charlie sohbet eder gibi sakin bir sesle. “Bunun savaş demek olduğunun farktndasın umanm.” Sabn taşmış tavşanlann geleneksel savaş çığlığıydı bu. Bazı bölgelerde Anansi’nin tavşan olduğuıia inanılır. Tabii ki bir yanılgıdır bu; Anansi tavşan değil, örümcekti. Bu iki yarangı birbirinden ayırmak kolay zannedersiniz, ama ne kadar çok insanın onları birbirine karıştırdığım bilseniz şaşar kalırsınız.

Şişko Charlie yatak odasına gitti. Yatağının yanındaki çekmeceden pasaportunu aldı. Cüzdanını da banyoda bıraktığı yerde buldu.

Yağmur altında ana caddeye kadar yürüdü ve orada bir taksiye el etti.

“Nereye?”

“Heathrow,” dedi Şişko Charlie.

“Tamamdır,” dedi şoför. “Hangi terminale?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Şişko Charlie. Aslında bir fikri olması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Şunun şurasında daha kaç gün olmuştu ki? “Florida’ya hangi terminalden kalkıyorlar?”

Grahame Coats, Grahame Coats Ajansından kaçışını planlamaya ta John Majör başbakanken başlamıştı, iyi olan her şeyin bir sonu vardı, ne de olsa. Grahame Coats’un sizi zevkle temin edebileceği gibi, altın yumurtlayan kazınız, eninde sonunda kesilecektir. Yaptığı plan iyiydi (insanın ne zaman aniden kaçması gerekeceği hiç belli olmazdı) ve olayların ufuktaki gri bulutlar gibi üst üste bindiğinin de farkındaydı ama, kaçma anını erteleyebildiği kadar ertelemek istiyordu.

Uzun süre önce, asıl önemli olanın kaçmak değil, yok olmak, buharlaşmak, hiçbir iz bırakmadan kaybolmak olduğuna karar vermişti.

Ofisindeki gizli kasasında (ki büyük gurur duyduğu küçük bir odaydı bu) kendi başına monte ettiği ve kısa bir süre önce düştüğü için yeniden çakmak zorunda kaldığı bir rafta, bir makyaj çantası dururdu. Çantanın içinde de biri Basil Finnegan, diğeri de Roger Bronstein adına iki pasaport vardı. Bu adamların ikisi de, Grahame Coats gibi, elli yıl önce doğmuş, ama henüz bir yaşma varmadan ölmüşlerdi. Pasaportlardaki fotoğrafların ikisi de Grahame Coats’a aitti. Çantada ayrıca, içlerinde birer set kredi kartıyla üzerlerinde Grahame Coats’un resmi ve pasaport sahiplerinin isimleri olan birer de kimlik konulmuş iki cüzdan vardı. Her iki ismin de, Caymanlar’daki hortum hesaplannın altında imzalan vardı ve bu hesaplardaki paralar da British Virgin Adalan, İsviçre ve Liechtenstein’daki hortum hesaplanna akıyordu.

Grahame Coats, en geç 50. yaş gününde, bir daha geri dönmemek üzere kaçmayı planlamıştı ki, bu bir yıldan biraz uzunca bir süre sonra demekti.

Şu andaysa Şişko Charlie meselesi nedeniyle karalar bağlamış durumdaydı. Şişko Charlie'nin tutuklanacağını ya da hapse atılacağını hiç zannetmiyordu, ama bu senaryolardan biri gerçekleşecek olsa bir itirazı da olmazdı. Onun istediği Şişko Charlie'nin korkması, itibarsızlaşması ve hayatından çıkmasıydı.

Grahame Coats, Grahame Coats Ajansı'mn müşterilerini sağmaktan gerçekten de büyük bir zevk alırdı. Uzunca bir süre önce, müşterilerini özenle seçtiği takdirde, temsil ettiği meşhurların ve sanatçıların para işlerinden hiç anlamadıklarını keşfetmişti. Bu ünlüler, onları temsil edip, para işlerini yönetecek birini buldukları için artık endişelenmelerine gerek kalmadığını düşünüp rahatlarlardı çoğunlukla. Ve eğer ara sıra bazı dekontlar veya çekler gecikir veya üzerlerindeki miktarlar müşterilerin beklentilerinin altında kalırsa, ya da müşterilerin hesaplarından makul bir açıklama olmadan para çekildiği anlaşılırsa, o zaman da sıkıntı yoktu. Grahame Coats Ajansı'nda, özellikle de muhasebe departmanında, personel sürekli değişirdi ve her türlü hatanın faturası rahatlıkla çoktan kovulmuş bir çalışanın beceriksizliğine kesilebilir veya, daha nadiren, bir kasa şampanya ve yüklüce bir özür çekiyle kolaylıkla telafi edilebilirdi.insanlar Grahme Coats'tan hoşlanıyor ya da ona güveniyor değillerdi. Temsil ettiği insanlar bile Coats'un bir sansar olduğunu düşünürlerdi. Ama onun kendi sansarları olduğuna inanır ve yanılırlardı.

Grahame Coats, kimsenin değil, kendi kendisinin sansarıydı.

Masadaki telefon çaldı. Grahame Coats açtı.

“Evet?”

“Bay Coats? Maeve Livingstone telefonda. Ararsa onu Şişko Charlie'ye bağla demiştiniz, biliyorum, ama o bu hafta izinli ve ben de kadına ne diyeceğimi bilemedim. Dışan çıktığınızı söyleyeyim mi?”

Grahame Coats düşündü. Ülkenin çok sevilen, kısa boylu Yorkshirelı komedyeni Morris Livingstone, bir kalp krizi sonucu aniden ölmeden evvel. Yanlar *kalsın, Arkalardan Al* gibi televizyon dizilerinin ve *Morris Livingstone, Sanırım* isimli kendi cumartesi gecesi varyete programının yıldızıydı. Hatta 1980'lerde, “Çok Güzel Dışarıda (Ama Artık İçeri Soksana)” isimli şarkısı, listelerde ilk ona bile girmişti, iyi huylu,

uyumlu bir adamdı ve tüm mali işlerinin kontrolünü Grahame Coats’a bırakmakla kalmamış, Grahame Coats’un önerisi üzerine, onu tüm mirasının vasisi de tayin etmişti.

Asıl suç, böylesi baştan çıkarıcı bir fırsata direnmek olurdu.

Bir de Maeve Livingstone vardı. Kadın farkında değildi ama, uzun yıllardır Grahame Coats’un en değerli ve en özel fantezilerinin baş, bazen de yardımcı kadm rollerinde oynamaktaydı.

Grahame Coats telefona, “Bana bağla, lütfen,” dedi ve sonra da endişeli ve ilgili bir ses tonuyla, “Maeve, sesini duymak ne güzel, nasılsın?” diye sordu.

“Pek emin değilim," dedi kadın. Maeve Livingstone

Morris'le tanıştığında bir dansçıydı ve adamın yanında bir kule gibi kalırdı. Kan koca birbirlerine hayrandılar.

“Derdini benimle paylaşabilirsin.”

“Birkaç gün önce Charles’la konuştum. Morris’in mirasından kalan para ne oldu, merak ediyorum. Daha doğrusu bankanın müdürü merak ediyor. Şu sıralar hiç değilse bir miktan-nı görebileceğimiz söylenmişti daha önce.”

“Maeve,” dedi Grahame Coats, kadife gibi olduğunu düşündüğü ve kadınların dayanamadıgma inandığı sesiyle, “mesele paranın olmaması değil - mesele, bir nakit akışı meselesi. Sana daha önce de anlattığım gibi, Morris, yaşamının sonuna doğru, pek de akıllıca olmayan bazı yatırımlar yapmıştı; benim tavsiyem üzerine, bazı doğru yatırımlar yapmış olsa da, bu daha iyi yatırımların olgunlaşması için biraz zamana ihtiyacımız var. Şu anda çekilirsek her şeyi kaybederiz. Ama endişelenme, hiç endişelenme. İyi bir müşteri için yapmayacağım şey yoktur. Sana kendi banka hesabımdan bir çek yazarım, borçlarını öder rahatlarsın. Banka müdürün ne kadar istiyor.”

“Banka müdürü diyor ki, artık çeklerimi geri çevirmeye başlayacakmış,” dedi kadın. “Ve BBC de eski şovlann DVD’lerinden gelen paraları yolladığını söylüyor. O *para da* bir yatınma bağlanmadı ya?”

“Demek BBC öyle diyor? Aslında o *paralan* alabilmek için *onlann* peşinde koşuyoruz *biz.* Ama bu karışıklıktan dolayı BBC’yi suçlayamam. Muhasebecimiz hamile ve burası karman çorman oldu. Ve geçen gün konuştuğun Charles Nancy’nin de şu sıralar aklı pek başında değil, babası öldü ve zırt pırt yurt-dışına çıkmak zorunda kalıyor...”

“Son konuştuğumuzda,” dedi kadın, “yeni bir bilgisayar sistemi kuruyordunuz.”

“Evet, gerçekten de öyle ve muhasebe programlan hakkında konuşmaya hiç başlamayayım şimdi. Ne derler bilirsin, insan hata yapar, ama her şeyi altüst edip arap saçma çevirmek istiyorsanız, size lazım olan bir bilgisayardır. Öyle bir şey işte.

Bu meseleyi gerekirse eski usullerle, kendi ellerimle araştıracağım ve paran yerini bulacak, hiç merak etme. Zaten Moris de böyle olsun isterdi.”

“Banka müdürü diyor ki, çeklerimi geri çevirmemesi için bankaya hemen en az on bin sterlin yatırmam lazımmış.”

“On bin sterlin şenindir. Şimdi seninle konuşurken çeki yazmaya başladım bile.” Adam önündeki not defterine bir çember çizdi, tepesine de kısa bir çizgi çekti. Çizdiği şey bir elmaya benziyordu.

“Sana müteşekkirim,” dedi Maeve ve Grahame Coats hindi gibi kabardı.

“Umanm senin canını çok sıkmıyorumdur.”

“Hiç olur mu öyle şey?” dedi Grahame Coats. “Ne sıkıntısı.” Telefonu kapattı.

İşin komiği, diye düşünürdü Grahame Coats, Morris komedyen olarak kuruşun bile hesabını yapmaktan gurur duyan açıkgöz Yorkshire’lı tipleri canlandırırdı hep.

Güzel bir maç oldu, diye düşündü Grahame Coats ve elmaya iki göz ve iki kulak yapu. Bu haliyle aşağı imkan bir kediye benzediğine karar verdi. Yakında, memnun etmesi güç meşhurlan sağmakla geçen bir hayaun yerini güneş, yüzme havuzu, iyi şarap ve mümkünse bol miktarda oral seksle dolu bir hayat alacaktı. Grahame Coats, dünyadaki en güzel şeylerin parayla satın alınabileceğine inanırdı. Kediye bir ağız çizdi ve ağzı keskin dişlerle

doldurdu; bu haliyle de artık bir dağ aslanına benziyordu. Çizerken, incecik tenor sesiyle şarkı söylemeye başladı:

“Çocukken babam derdi ki bana,

Hava çok güzel dışarıda, çıkıp oynaşana.

Ama artık büyüdüm, kadınlar diyor ki bana

Çok güzel dışarıda, ama artık içeri soksana... ”

Morris Livingstone, Grahame Coats’un Copacabana'daki çatı katını satın almış ve Saint Andrews Adası'ndaki yüzme ha-

vuzunun da parasını ödemişti ve hiç kimse Grahame Coats’un müteşekkir olmadığını söyleyemezdi.

“Çok güzel dışanda, ama artık içeri soksanaaaaaa.”

Örümcek kendini garip hissediyordu.

Bir şeyler oluyordu: Tuhaf bir his, bir sis gibi tüm hayatına yayılmış ve gününü mahvetmişti. O hissin adını koyamıyor ve o histen hoşlanmıyordu da.

Hissetmediğinden emin olduğu bir şey varsa, o da suçluluktu. Suçluluk Örümcek’in hissetmediği bir şeydi, işte o kadar. O kendini mükemmel hissederdi. Örümcek kendini klas hissederdi. Ama suçlu hissetmezdi. Bir bankayı soyarken suçüstü yakalansa bile suçlu hissetmezdi kendini.

Ama üzerine sevimsiz bir huzursuzluk çökmüştü.

Örümcek, şimdiye kadar, tanrıların farklı olduklanna inanmıştı hep: Tanrıların vicdanları olmazdı, vicdana ihtiyaçları da yoktu. Bir tanrının üzerinde yaşadığı dünyayla ilişkisi, oynadığı bilgisayar oyununun tüm yapısını ve oyunu kandırabile-cek tüm hileleri bilen bir oyuncunun, o oyunla kurduğu bağ kadar duygusal olabilirdi en fazla.

Örümcek iyi vakit geçirmeye çalışırdı. Onun işi buydu. Önemli olan buydu. Suçluluğu, tüm bileşenleri açıkça belirtilmiş bir şekilde, resimli bir kullanma kılavuzunda görse bile tanımazdı. Düşüncesiz ve sorumsuz değildi, daha ziyade düşüncelilik ve sorumluluk dağıtılırken o ortalıkta yokmuş gibiydi. Ama artık bir şeyler değişmişti (içinde mi dışında mı, pek

emin değildi) ve bu onu huzursuz ediyordu. Kendisine bir içki daha doldurdu. Elini salladı ve müziğin sesi daha da yükseldi. Miles Davis'i değiştirdi ve James Brown dinlemeye başladı. Yine de fayda etmedi.

Tropik güneş ışığı altında, hamakta yatıyor, müzik dinliyor ve kendisi olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu düşünüyordu... ve hayatında ilk defa, nedense bu bile yetmiyordu.

Hamaktan indi ve kapıya yürüdü. "Şişko Charlie?" Cevap yoktu. Ev boş gibiydi. Pencerelerin dışında gri bir gün ve yağmur vardı. Örümcek yağmurdan hoşlandı. Sanki durumuna en uygun düşen şeydi yağmur.

Tiz ve tatlı bir sesle telefon çaldı. Örümcek telefonu açtı.

"Sen misin?" dedi Rosie.

"Selam Rosie."

"Dün gece," dedi Rosie. Sonra hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Senin için de benim için olduğu kadar muhteşem miydi?"

"Bilmiyorum," dedi Örümcek. "Benim için epey muhteşemdi. Dolayısıyla cevabım evet, muhtemelen."

"Hmm," dedi kız. Konuşmadılar.

"Charlie?" dedi Rosie.

"Hı?"

"Hiçbir şey konuşmasak da, sırf telefonun ucunda olduğunu bilmek bile hoşuma gidiyor."

"Benim de," dedi Örümcek.

"Bu gece bana gelmek ister misin?" diye sordu Rosie. "Ev arkadaşlarım Caimgorms'talar."

"Bu", dedi Örümcek, "İngilizcedeki en güzel deyim olmalı. Ev *arkadaşlarım Caimgorms'talar.* Şairane."

Rosie kıkırdadı. "Deli. Şey... İstersen diş fırçam da getir..."

"Ne? *Ha.* Tamam."

Birkaç dakika süren ve hormon zehirlenmesinden muzda-rip bir ergen çifti bile kıskandıracak bir “sen kapat”, “hayır önce sen kapat,” seansından sonra, nihayet telefonlannı kapattılar.

Örümcek bir aziz gibi gülücükler saçıyordu. Dünya, içinde Rosie olduğu için, tüm dünyalar içindeki en iyi dünyaydı. Sis dağılmıştı, dünya karamsarlığından arınmıştı.

Örümcek’in aklına Şişko Charlie’nin nerede olduğunu merak etmek gelmedi bile. Böyle ufak tefek bir meseleye niye kafasını taksındı ki? Rosie’nin ev arkadaşlan Caimgorms'taydı ve bu gece, evet bu gece, diş fırçasını yanında götürecekti.

Şişko Charlie’nin bedeni Florida’ya giden bir uçakta, beş kişilik bir sıranın ortasındaki koltuğa yığılmış, derin bir uykudaydı. Bu iyi bir şeydi, zira uçak havalanır havalanmaz arka tuvaletler anzalanmıştı ve kabin memurlan hiç vakit kavbetmeksizin arızalı tabelasını asmış olsalar da, uçağın arkasına kimyasal bir bulut gibi yavaş yavaş çöken kokuya bir çare bulamamışlardı. Uçakta ağlayan bebekler, homurdanan yetişkinler ve sızlanan çocuklar vardı. Disneyland’a giden bir grup yolcu, tatillerini uçağa bindikleri andan itibaren başlamış saydıklarından olacak, koltuklarına yerleşir yerleşmez hep bir ağızdan şarkılar söylemeye başlamışlardı. “Bibbidi-Bobbidi-Boo”yu, “The Wonderful Thing About Tiggers,“Under the Sea'yi’, “Heigh Ho, Heigh Ho, It’s Off to Work We Go”yu ve hatta, onu da bir Disney şarkısı zannetmiş olacaklar ki, “We’re Off to See The Wizard”T"söylediler.

Uçak havalandıktan sonra, catering firması ile yaşanan bir karışıldık nedeniyle, uçağa ekonomi sınıfı için öğle yemeği yerine sadece kahvaltı yüklendiği anlaşıldı. Bu da, her yolcu için yeterince mısır gevreği ve muz bulunduğu ve bunların plastik çatal ve bıçaklarla yenmesi gerektiği anlamına geliyordu, zira, maalesef, uçakta kaşık da yoktu. Aslında belki de böylesi daha iyiydi, zira çok geçmeden mısır gevreğine koyacak süt de kalmamıştı.

Tam bir cehennem uçuşuydu ve Şişko Charlie tüm uçuş boyunca uyudu.

Şişko *Charlie rüyasında kocaman bir düğün salonundaydı* ve *üzerinde damatlık smokin vardı. Platformda, bir yanında üzerinde beyaz bir*

gelinlikle Rosie, diğer yanındaysa Rosie'nin annesi duruyordu ve biraz uygunsuz olmakla birlikte, o da gelinlik *giymişti. Onunki tozlu* ve *örümcek ağlarıyla kaplı bir gelinlikti ama.*

Ta ileride, ufukta, düğün salonunun uzak kenarında, havaya silah sıkan ve beyaz bayraklar sallayan insanlar vardı.

H masasındaki insanlar n'olacak, *dedi* Rosie'nin *annesi,* aldırma.

Şişko Charlie Rosie'ye döndü. Rosie ona yumuşak ve *tatlı tebessümüyle tebessüm etti, sonra dudaklarını* *yaladı.*

Pasta, dedi Şişko Charlie'nin rüyasındaki Rosie.

Orkestranın çalmaya başlaması için işaret buydu. Bir New Orleans Caz Orkestrası, bir cenaze marşı çalmaya başladı.

Aşçıbaşının yardımcısı bir polis memuruydu. Kadının elinde bir çift kelepçe vardı. Aşçıbaşı pastayı platforma doğru itti.

Hadi, *dedi Şişko Charlie'nin rüyasındaki Rosie,* pastayı kes.

B Masasındaki insanlar (ki aslında insan *değil,* çizgi *filmlerden çıkma, insan boyunda fareler ve ahır hayvanlarıydı hepsi) Disney çizgi filmlerinin şarkılarını söylemeye başladılar. Şişko Charlie, onlara eşlik etmesini istediklerini biliyordu. Ama insanların önünde şarkı söyleme fikri uyurken bile paniklemesine, uzuvlarının uyuşmasına, dudaklarının karıncalanmasına neden oluyordu.* Sizinle şarkı söyleyemem, *dedi onlara. Umarsızca bir bahane arıyordu.* Pastayı kesmem lazım.

Bunun üzerine salon sessizliğe büründü. Ve bu sessizlikte, aşçıbaşı, üzerinde bir şey duran küçük bir servis arabasını iterek geldi. Aşçıbaşı Grahame Coats'un yüzüne sahipti, servis arabasındaysa gösterişli, süslü, çok katlı bir pasta vardı. Pastanın en üstüne küçük bir gelin ve küçük bir damat yerleştirilmişti ve bu halleriyle şekerle kaplı bir Chrysler Binasının en tepesinde güç bela dengede durmaya çalışan iki insana benziyorlardı.

Rosie'nin annesi masanın altından tahta saplı, uzun ve paslı bir bıçak -neredeyse bir palaydı- çıkarttı. Bıçağı Rosie'ye verdi, o da Şişko Charlie'nin sağ elini kendi elinin üzerine koydu ve ikisi birlikte, paslı bıçağı gelinle damadın arasından, pastanın en üst katındaki kalın şeker

katmanına, bastırmaya başladılar. Pasta en başta bıçağa direndi. Şişko Charlie, tüm ağırlığını vererek bıçağı daha güçlü bir şekilde bastırdı. Pastanın direncinin kırıldığını hissetti. Biraz daha güçlü bastırdı. Bıçak kayarak pastayı kat kat, katman katman ikiye böldü. Pasta bölündükçe iki yana açıldı.

Şişko Charlie rüyasında, ilk başta, pastanın siyah cam ve cilalı amberden yapılmış misketlerle dolu olduğunu düşündü. Ama sonra, pastadan dökülen misketlerin bacaklarının olduğunu fark etti. Her misketin sekiz bacağı vardı ve pastanın içinden siyah bir dalga gibi çıkıyorlardı. Misketler ileriye doğru bir hamle yaptılar ve önce beyaz masa örtüsünü; sonra Rosie'nin annesini ve Rosie'yi *kapladılar ve beyaz gelinlikleri simsiyah oldu; sonra da yüzlercesi, sanki çok büyük ve kötücül bir zekâ tarafından kontrol ediliyorlarmışçasına,* Şişko *Charlie'ye doğru aktı. Şişko Charlie kaçmak için arkasını döndü, ama ayakları böcek tuzağı gibi bir şeye dolandı ve yere kapaklandı.*

Örümcekler şimdi Şişko Charlie'nin üzerindeydi, küçük ayaklarıyla çıplak teni üzerinde yürüyorlardı; Şişko Charlie ayağa kalkmaya çalıştı ama bir örümcek denizinde boğuluyordu. Bağırmaya çalıştı, fakat ağzı örümceklerle doldu, örümcekler gözlerini de kapladı ve dünyası karardı...

Şişko Charlie gözlerini açtı, gördüğü ilk şey karanlık oldu ve bağırdı, bağırdı, bağırdı. Sonra ışıkların söndürüldüğünü, pencerelerin panjurlarının indirildiğini ve insanların film izlediğini fark etti.

Zaten cehennemden çıkmış bir uçuştu. Şişko Charlie'nin tüm yaptığı, bu uçuşu diğer herkes için biraz daha kötüleştirmekten ibaretti, o kadar.

Şişko Charlie ayağa kalkıp koridora çıkmak istedi ve bu esnada insanların üstüne düştü, sonra, tam koridora varmak üzereyken doğruldu ve kafasını tavandaki bagaj bölmesine çarptı, böylece bölmenin kapağının açılmasına ve yolculardan birinin el çantasının başına düşmesine neden oldu.

Etrafında onu izleyen insanlar güldü. Son derece şık bir palyaço numarasıydı ve hepsinin neşesine neşe katmıştı.

YEDİ

Ki Bu Bölümde Şişko Charlie'nin Katettiği Uzak Mesafe Anlatılır

Pasaport kontrolündeki görevli, Şişko Charlie'nin Amerikan pasaportuna dudaklarını bükerek baktı, sonra içini çekerek, eliyle, geç işareti yaptı. Karşısındaki, cam isterse ülkeye girmesine engel olabileceği bir yabancı olmadığı için düş kırıklığına uğramış gibiydi.

Şişko Charlie gümrükten çıktıktan sonra ne yapacağını düşündü. Bir araba kiralardı herhalde. Ve yemek yerdi.

Tramvaydan indi ve güvenlik noktasını geçerek Orlando Havaalanı'nm geniş alışveriş alanına çıktı. Bayan Higgler'ı elinde kocaman bir kahve kupasıyla yeni gelenlerin yüzlerini dikkatle tararken gördüğünde nedense hiç şaşırmadı. Birbirlerini aşağı yukarı aynı anda görmüşlerdi ve kadın ona doğru yürüdü.

"Aç mısın?" diye sordu kadın.

Şişko Charlie başını salladı.

"İyi," dedi kadın, "umanm hindi seviyorsundur."

Şişko Charlie, Bayan Higgler'ın bordo renkli steyşının çocukken kadının kullandığını anımsadığı araba olup olmadıgını merak etti. Aynı arabaydı, muhtemelen. Araba bir zamanlar yeni olmalıydı, mantıken. Koltuklarının derileri çatlamış ve dökülüyor olsa da, her şey bir zamanlar yeni olmuştur ne de olsa.

Ön koltukta, ikisinin arasında, kahverengi bir alışveriş torbası oturuyordu.

Bayan Higglerin eski arabasında kupayı koyacak bir yer yoktu, dolayısıyla kadın, arabayı kullanırken büyük boy kupasını bacaklarının araşma yerleştirdi. Araba, klima öncesi çağlardan kalmış olduğu için, kadın pencereleri açtı. Şişko Charlie için hiçbir sakıncası yoktu bunun. İngiltere'nin nemli soğuğundan sonra, Florida nın sıcağı iyi gelmişti. Bayan Higg-ler arabayı güneye, paralı yola doğru sürdü. Son kasırgayı, yeğeni Benjamin'i Akvaryum'a ve Disneyland'a götürmesini, turistik otellerin artık eskisi gibi olmadığını, imar izinlerini, benzin fiyatlarını, kalça protezi

takurmasım öneren doktora tam olarak ne dediğini, turistlerin timsahlan neden beslediğini, Florida’ya yeni taşman insanların sahile ev yaptırdıklannı, sonra da sahilin veya evin yok olduğunu, ya da köpeklerinin timsahlar tarafından yenildiğini gördüklerinde şaşırdıklarını anlattı. Şişko Charlie bu dalganın üzerinden geçmesine izin verdi. Laftı hepsi.

Bayan Higgler yavaşladı ve paralı yolun girişindeki gişeden biletini aldı. Konuşmayı kesmişü. Düşünüyor gibiydi.

“Kardeşinle tanıştın demek,” dedi.

“Madem biliyordunuz,” dedi Şişko Charlie, “beni neden uyarmadınız?”

“Onun bir tann olduğunu söylemiştim sana."

“Onun tam ve gerçek bir baş belası olduğunu söylemediniz ama.”

Bayan Higgler dudaklarını büzdü. Kupasından bir yudum kahve aldı.

“Durup birkaç lokma bir şeyler yiyebileceğimiz bir yer var mı yolda?” diye sordu Şişko Charlie. “Uçakta sadece mısır

gevreği ve muz vardı. Kaşık da yoktu. Ve bana sıra gelmeden süt bitti. Özür dilediler ve telafi etmek için yemek kuponu dağıttılar."

Bayan Higgler başım salladı.

“Yiyecek kuponumla havaalanından bir hamburger abaymışım keşke."

"Sana dedim," dedi Bayan Higgler, “Louella Dunwiddy senin için hindi pişirdi. McDonalds’ta kamım doyurup iştahını ukasaydm, kendisini nasıl hissederdi sence? Ha?”

“Ama açlıktan ölüyorum. Ve daha en az iki saat yolumuz var.”

“Hayır,” dedi kadın kararlı bir sesle, “arabayı ben kullanıyorsam, o kadar sürmez.”

Ve kadın gazı kökledi. Bordo steyşın otobanda uçarcasına yol alırken Şişko Charlie, sık sık gözlerini kapayıp, aynı anda kendi ayaklarının altındaki hayali frene basmak zorunda kalıyordu. Çok yorucu bir işti.

İki saatin oldukça altında bir süre sonra, paralı yoldan çıkıp çevre yoluna girdiler ve şehre doğru yol aldılar. Barnes ve Noble kitapçısının ve

Office Depot kırtasiye dükkânının önünden geçtiler. Yedi haneli rakamlara satılan evlerin olduğu güvenlikli siteleri arkalarında bıraktılar. Şehrin daha eski yerleşim bölgelerindeki caddelerden geçtiler. Şişko Charlie bu caddelerin, çocukluğunda çok daha bakımlı olduklarını anımsıyordu. Batı Hint temalı bir paket servis lokantasının ve vitrininde Jamaika bayrağı asılı, elle yazılmış tabelalarında da öküz kuyruğu ve pilav spesiyalleri, ev yapımı zencefil birası ve kö-rili tavuk sattıklarını belirten bir restoranın önünden geçtiler.

Şişko Charlie'nin ağzı sulandı; midesi guruldadı.

Sonra zınk diye durdular. Buradaki evler daha eskiydi ve bu kez her şey çok daha tanıdıktı.

Bayan Dunvriddy'nin ön bahçesinde hâlâ pembe flamingolar poz veriyordu, ama zaman içinde, güneş altında, renkleri iyice solmuştu. Bahçede aynalı küre biçiminde bir süs daha vardı ve Şişko Charlie onu gördüğünde, sadece bir an için, hayatında hiç korkmadığı kadar korktu.

"Ûrümcek'le işler ne kadar kötü?" diye sordu Bayan Higg-ler, Bayan Dunvviddy'nin ön kapısına doğru yürürken.

"Şöyle diyeyim," dedi Şişko Charlie. "Sanınm nişanlımla yatıyor. Ki ben bile henüz yatmadım onunla."

"Ah," dedi Bayan Higgler. "Cık, cık." Ve kapıyı çaldı.

Sanki *Macbeth* gibi, diye düşündü Şişko Charlie bir saat kadar sonra; aslında, *Macbeth'in* cadıları dört küçük yaşlı kadın olsa ve kazanlannı karıştırıp, korkunç büyüler yapmak yerine, Macbeth'i evlerine buyur edip, ona, kırmızı beyaz desenli masa örtüsü üzerinde büyük beyaz porselen tabaklarda, hindi, pilav, bezelye ezmesi (ve bunlara ilaveten tatlı patates püresi ve acılı lahana) ikram etseler ve tabağını ikinci ve hatta üçüncü kez doldurması için ısrar etseler ve Macbeth, hayır tıka basa doydum deyip, bir lokma daha yiyecek yerinin kalmadığına yemin ettiğinde de, kendi özel ada südaçlannı ve Bayan Bustamonte'nin meşhur ananaslı ters yüz pastasından kocaman bir dilimi önüne koysalar, tıpkı *Macbeth* gibi olurdu.

"Şimdi," dedi Bayan Dunwiddy, ağzının köşesine yapışmış bir ananaslı ters yüz pasta kırıntısını silerek, "anladığım kadarıyla kardeşin seni ziyarete

gelmiş."

“Evet. Bir örümcekle konuştum. Hata bende aslında. Bir şey olmaz diye düşündüm.”

Bayan Higgler ve Bayan Dunvviddy ve Bayan Bustamonte ve Bayan Noles, başlarını sallayıp dillerini şaklatırken, bir cık cıklar ve ah ahlar ve vah vahlar korosu masaya dolandı.

“Kardeşler arasında apul olanın sen olduğunu söylerdi hep," dedi Bayan Noles. “Baban öyle derdi yani. Ben inanmazdım ama bak işte...”

“E, nereden bilecektim ki?” diye itiraz etti Şişko Charlie. “Annemle babam bana hiç demediler ki, 'Evlat, bu arada senin varlığından haberdar olmadığın bir de kardeşin var. Onun havalına girmesine izin verirsen, polis tarafından soruşturulmam neden olur, nişanlınla yatar, evine taşınıp küçük odana fazladan bir ev kurar. Ve beynini yıkayıp bir sürü film izlemene ve bütün bir geceyi evine ulaşmaya çalışarak geçirmene neden olur ve Sustu. Kadınların ona bakışlarıydı, susmasının sebebi.

Bir iç çekme Bayan Higgler’dan başlayıp Bayan Noles’a, ondan da Bayan Bustamonte ve Bayan Dunvviddy’ye sirayet ederek, tüm masayı dolaştı. Ürperti veren, huzursuz eden bir şeydi, ama Bayan Bustamonte'nin geğirmesi bu havayı bozdu.

“Peki ne istiyorsun?” diye sordu Bayan Dumviddy. “Ne istediğini söyle.”

şişko Charlie, Bayan Dunvviddy’nin küçük yemek odasında ne istediğini düşündü. Dışarıda gün ışığı yumuşak bir alacakaranlığa dönüşüyordu.

“Hayatımı mahvetti,” dedi Şişko Charlie. “Onun gitmesini sağlamanızı istiyorum. Sadece gitmesini. Bunu yapabilir misiniz?”

Daha genç olan diğer üç kadın seslerini çıkarmadılar. Sadece Bayan Dunwiddy’ye bakmakla yetindiler.

“Onun gitmesini sağlayamayız,” dedi Bayan Dunwiddy. “Zaten bir kere...” Kadın kendini tuttu ve “Yani, işte, bu konuda yapabileceğimiz her şeyi yaptık, anlıyor musun?”

Şişko Charlie'nin kıvamı tutmamış bir sufle gibi kendi içine çöküp, ağlamaya ve inlemeye başlamaması büyük bir başarıydı aslında, zira içten içe hissettiği tam olarak buydu. Başını sallamakla yetindi ve "Ne yapalım, iyi o zaman," dedi, "sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Yemek için teşekkürler." "Onun gitmesini sağlayamayız," dedi Bayan Dunwiddy. Çakıl taşı kalınlığındaki gözlük camlarının ardındaki yaşlı kahverengi gözleri neredeyse kararmıştı. "Ama seni, bunu yapabilecek birine gönderebiliriz."

Florida'da akşamüzeriydi, bu da Londra'da gecenin körü olduğu anlamına geliyordu. Rosie'nin Şişko Charlie'yi hiç ağırlamamış büyük yatağında yatan Örümcek ürperdi. Rosie ona sokuldu ve tenini tenine sıkı sıkı bastırdı.

"Charles," dedi. "İyi misin?" Kız, adamın kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu.

"Yok bir şey," dedi Örümcek. "Bir an ürperdim sadece." "Biri mezarında yürüdü herhalde[6]," dedi Rosie.

Bunun üzerine Örümcek kıza biraz daha sıkı sarıldı ve öptü.

Bu sırada Daisy de, Hendon'daki evin küçük salonunda, parlak yeşil bir gecelik ve çingene pembesi terliklerle bilgisayarın. başında oturmuş, bir yandan başını sallıyor, bir yandan da fareyi tıklatıyordu.

"Daha çok işin var mı?" diye sordu Carol. "Biliyorsun, bu işi yapacak koca bir bilgisayar birimi var. Sen niye uğraşıyorsun ki?"

Daisy bir ses çıkardı. Bu ne evet sesiydi, ne de hayır sesi. Bu daha ziyade, biri bana bir şey söylüyor, bir ses çıkarayım da, başımdan gitsin, sesiydi.

Carol bu sesi daha önce duymuştu. "Heey" dedi. "Koca popo. Daha çok işin var mı? Bloğumu yazacağım."

Daisy'nin zihni kelimeleri işledi. İkisi yer etti. "Sen şimdi bana popomun büyük olduğunu mu söyledin?"

"Hayır," dedi Carol. "Söylediğim şu: Geç oldu ve bloğumu yazmak istiyorum. Onu, Londra'nın bilinmeyen bir gece mekânında, bir süper modelle seviştireceğim."

Daisy içini çekti. “Tamam," dedi. “Bir bit yeniği var ama...”

“Ne bit yeniği?”

“Zimmete para geçirme. Sanırım. Evet, ben çıktım. Artık şenindir. Kraliyet ailesinden birini taklit ettiğin için başının belaya girebileceğini söylemiş miydim sana?”

“Git başımdan.”

Carol İngiliz Kraliyet Ailesi’nden, genç, erkek ve kontrolden çıkmış bir şahsiyetin imzasıyla blog yazıyordu. Basındaysa blog yazarının gerçekten de o şahıs olup olmadığına ilişkin hararetli bir tartışma sürüyordu. Birçok insanın dikkat çektiği gibi, blogda yazılanları ancak Ingiliz Kraliyet Ailesi’nin gerçek bir üyesi veya parlak sayfalı magazin dergilerini dikkatle okuyan biri bilebilirdi.

Daisy bilgisayarın başından kalktığında, aklı hâlâ Grahame Coats Ajansı’nın mali işlerindeydi.

Grahame Coats, Purley’deki büyük ama kesinlikle gösterişli olmayan evinin yatak odasında, derin bir uykudaydı. Eğer dünyada azıcık adalet olsaydı Grahame Coats uykusunda inler, terler, vicdan azabı ona kâbuslarla eziyet eder, akreplerle kırbaçlardı. Dolayısıyla, Grahame Coats’un karnı doymuş, ağzı süt kokan bir bebek kadar huzurlu uyuduğunu ve rüyasında hiçbir şey görmediğini söylemek zorunda kaldığım için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam.

Grahame Coats’un evinde bir yerlerde büyük sarkaçlı bir saat kibarca on iki defa vurdu. Londra’da gece yarısıydı. Flori-da’daysa akşam yedi.

Her iki durumda da, büyü saati gelip çatmıştı.

Bayan Dunwiddy kırmızı beyaz desenli masa örtüsünü kaldırdı. “Siyah mumlar kimde?” diye sordu.

“Mumlar bende,” dedi Bayan Noles. Ayağının dibinde bir alışveriş torbası vardı. Torbanın içini karıştırdı ve dört mum çıkardı. Nispeten siyah olduklan söylenebilirdi. Mumlardan biri uzun ve sadeydi. Diğer üçü ise, sarı-siyah bir penguen karikatürü biçimindeydi. “Ellerinde sadece bunlar

vardı,” dedi kadın özür dileyen bir sesle. “Ve bunlan da sorduğum dördüncü dükkânda buldum.”

Bayan Dunwiddy sesini çıkarmadı, ama başını salladı. Dört mumu masanın dört köşesine yerleştirdi, penguen olmayan mumu da masanın başına, kendi oturduğu yere koydu. Mumların her biri plastik bir piknik tabağının üzerinde duruyordu. Bayan Dunwiddy eline büyük bir kutu rafine tuz aldı, kutuyu açtı ve masaya bir öbek tuz kristali döktü. Sonra tuz öbeğine baktı ve buruşuk işaret parmağını batırarak birtakım delikler ve yuvarlaklar yaptı.

Bayan Noles, mutfaktan büyük bir cam kâseyle geldi ve kâseyi masanın ortasına koydu. Bir şeri şişesinin kapağım açıp, kâseye bolca şeri doldurdu.

“Şimdi,” dedi Bayan Dunwiddy, “şeytan otu, binbir delik otu ve horoz ibiği çiçeği lütfen.”

Bayan Bustamonte alışveriş torbasını karıştırdı ve küçük bir cam kavanoz çıkardı. “Kanşık baharat,” diye açıkladı. “Bu da iş görür diye düşündüm.”

“Karışık baharat mı!” dedi Bayan Dumviddy. “Karışık baharatmış!”

“Olmaz mı?" diye sordu Bayan Bustamonte. “Yemek tariflerinde fesleğen veya kekik dediklerinde, ben hep bunu kullanırım. Onsuz yapamam. Bana sorarsan, hepsi kanşık baharat zaten.”

Bayan Dunvviddy içini çekti. “Dök içine,” dedi. Şeriye ya-nm kavanoz karışık baharat döküldü. Kuru yapraklar, sıvının üzerinde yüzmeye başladı.

“Şimdi,” dedi Bayan Dumviddy, “Dört toprak. Umarım,” dedi kelimelerini dikkatle seçerek, “burada kimse bana dört toprağı bulamadığını ve bir çakıl taşı, ölü bir denizanası, bir buzdolabı mıknatısı ve bir sabun kalıbıyla yetinmek zorunda kalacağımızı söylemeyecektir.”

“Dört toprağı getirdim,” dedi Bayan Higgler. Kahverengi

alışveriş poşetini aldı ve içinden, her biri kuru kil veya kum gibi bir şeylerle dolu dört çıt çıtlı torba çıkardı. Torbaların her biri farklı bir renkteydi. Kadın, her bir torbayı masanın dört farklı köşesine boşalttı.

“İyi bari, söylediklerime bir kişi kulak asmış hiç değilse,” dedi Bayan Dunvviddy.

Bayan Noles mumlan yaktı, yakarken de penguenlerin ne kadar kolay yandığına ve ne kadar güzel ve komik göründüklerine dikkat çekti.

Bayan Bustamonte, kalan şeriyi dört kadın için, dört kadehe bölüştürdü.

“Bana yok mu?” diye sordu Şişko Charlie, ama aslında istemiyordu. Şeri sevmezdi.

“Hayır," dedi Bayan Dunvviddy, kararlı bir sesle, “sana yok. Senin aklının başında olması lazım.” El çantasına uzandı ve küçük, altın rengi bir ilaç kutusu çıkardı.

Bayan Higgler ışıkları söndürdü.

Beşi de mum ışığında, masanın başında oturuyorlardı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Şişko Charlie. “Hepimiz ellerimizi birleştirip, yaşayanlarla bağlantıya mı geçeceğiz?”

“Hayır,” diye fısıldadı Bayan Dunvviddy. “Ve artık senden bir kelime daha duymak istemiyorum.”

“Özür dilerim,” dedi Şişko Charlie ve sonra keşke bunu demeseydim, diye düşündü.

“Dinle,” dedi Bayan Dunwiddy. “Sana yardım edebilecekleri bir yere gideceksin. Yine de, sahip olduğun hiçbir şeyi karşılıksız verme ve hiçbir söz de verme. Beni anlıyor musun? Eğer birine bir şey vermek zorunda kalırsan, karşılığında eşdeğer bir şey aldığından emin ol. Anladın mı?”

Şişko Charlie az kalsın “evet,” diyecekti, ama tam zamanında kendini tuttu ve başını salladı.

“İyi o zaman.” Ve bu sözlerle birlikte Bayan Dunvviddy, ütrek, çatlak, yaşlı, çok yaşlı sesiyle melodisiz bir vızıldama tutturdu.

Bayan Noles da vızıldamaya başladı. Onun vızıldaması daha melodikti, kadının sesi de daha tiz ve güçlûydü.

Bayan Bustamonte vızıldamadı. Onun yerine tısladı. Vızıldamaların ritmini bir şekilde yakalayıp, onların içinde ve altında dolanarak, o ritmin

dokusuna karışan, aralıklı, yılanımsı bir tıslamaydı bu.

Bayan Higgler da başladı, ama o ne vızıldadı ne de tısladı. O, camdaki bir sinek gibi vınlıyor, diliyle ve dişleriyle, sanki ağzında dışarı çıkmak isteyen bir avuç kızgın an varmış gibi titrek, garip ve imkânsız bir ses çıkartıyordu.

Şişko Charlie kendisinin de onlara katılması gerekip gerekmediğini merak etti, ama katılsa bile ne ses çıkartması gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu ve dolayısıyla masada oturup, tüm bu garip seslerin tuhaflığına yenilmemeye çalıştı.

Bayan Higgler karışık baharatlı şeri kâsesine bir tutam kırmızı toprak attı. Bayan Bustamonte bir tutam san toprak attı. Kahverengi toprağı Bayan Noles attı. Bayan Dumviddy ise, ağır ağır eğildi, siyah bir çamur topağını kâseye attı.

Bayan Dumviddy şerisinden bir yudum aldı. Sonra, titrek, eklem ağnlı parmaklanyla ilaç kutusundan bir şey çıkarttı ve onu da mum alevine attı. Bir an için odaya limon kokusu yayıldı, sonra da sadece yanık kokusu geldi.

Bayan Noles masanın üzerinde davul çalmaya başladı. Bu arada vızıldamayı da bırakmamışn. Mum alevlerinin kocaman gölgeleri duvarlarda titreşiyordu. Bayan Higgler da masada davul çalmaya başladı. Onun parmaklan Bayan Noles'unkinden daha hızlı, daha vurgulu bir ritim tutturmuştu. Bu iki ses de birbirine kanşarak, yeni bir ritim ortaya çıkardı.

Şişko Charlie'nin zihninde bütün bu sesler, garip tek bir ses halinde kaynaşmaya başladı: Vızlama ve üslama ve vınlama ve davullar. Başı dönmeye başlamıştı. Her şey tuhaftı. Her şey imkânsızdı. Kadmlann çıkarttığı seslerde ormandaki vahşi yaşamı, devasa ateşlerin çıtırdadığını duyabiliyordu. Parmaklarını uzamış ve esnemiş, ayaklarını çok, çok uzaklardaymış gibi hissediyordu.

Sonra sanki onların, her şeyin üzerindeymiş ve altında, bir masanın başında oturan beş kişi varmış gibi hissetti. Sonra masadaki kadınlardan biri bir işaret çaktı, masanın ortasındaki kâseye bir şey attı ve kâse birdenbire öyle bir parladı ki, Şişko Charlie'nin gözleri bir an kamaştı. Gözlerini kapattı, ama bunun da bir işe yaramadığını fark etti. Gözleri kapalıyken bile rahatsız edici bir aydınlık vardı.

Gözlerini gün ışığıyla ovuşturdu. Çevresine bakındı.

Arkasında sarp bir kayalık yükseliyordu; bir dağın yamacıydı belli ki. Önünde ise sarp bir uçurum vardı, dimdik kayalıklar aşağıya doğru iniyordu. Uçurumun kenanna gitti ve korkarak baktı. Aşağıda beyaz bir şeyler vardı. Önce onları koyun zannetti ama sonra aslında bulut olduklannı fark etti. Ve bulutların altındaysa hiçbir şey yoktu: Mavi gökyüzünü görebiliyordu ve biraz daha aşağıya bakabilse uzayın karanlığım ve onun da ötesinde, göz kırpan yıldızların soğukluğunu görecekti sanki.

Uçurumdan bir adım geriye çekildi.

Sonra geri döndü ve arkadaki dağlara doğru yürümeye başladı. Dağlar o kadar yükseklerdi ki, zirvelerini göremiyordu, o kadar yükseklerdi ki, üzerine yıkılacaklar ve onların altında sonsuza kadar gömülü kalacakmış gibi hissediyordu. Kendisini tekrar aşağıya bakmaya, gözlerini yerden ayırmamaya zorladı ve bu sayede, kayaların yüzeyinde, yere yakın bir seviyede, doğal mağara girişlerine benzeyen delikler gördü. Bulunduğu yer, dağın yamacı ile uçurum arasında kalıyordu ve kayalık, kumluk ve yer yer bir parça yeşilliğin serpiştirildiği, orada burada tozlu birkaç kahverengi ağacın bulunduğu, tahminince 300-400 metre genişliğinde bir patikaydı. Patika dağın yamacını takip edip uzaklardaki pusun içinde kayboluyordu.

Biri beni izliyor, diye düşündü Şişko Charlie. “Merhaba?” diye seslendi, başını arkaya atarak. “Merhaba, kimse var mı?”

En yakındaki mağaradan çıkan adamın leni, Şişko Char-lie’ninkinden çok daha koyu bir siyahtı, Örümcek ten bile koyuydu, ama uzun saçlan saman sarısıydı ve suratını bir yele gibi çevreliyordu. Beline yırtık pırtık bir aslan postu sanlıydı ve arkasında bir aslan kuyruğu vardı. Kuyruk sallandı ve adamın omzuna konmuş sineği kovdu.

Adam altın sarısı gözlerini kırptı.

“Sen kimsin?” diye kükredi. “Ve burada bulunma yetkisini kimden aldın?”

“Ben Şişko Charlie Nancy’yim,” dedi Şişko Charlie. “Örümcek Anansi babamdı.”

Kocaman kafa sallandı. “Peki, neden geldin buraya, Anansi Yoldaş’ın oğlu?”

Şişko Charlie’nin bildiği kadanyla kayalıklarda yalnızlardı, ama onları dinleyen birçok insan, susan birçok ses, titreşen birçok kulak zan varmış gibi hissediyordu. Şişko Charlie yüksek sesle konuştu ki, dinleyen binleri varsa onlar da duyabilsin. “Kardeşim. Hayatımı mahvediyor. Onu göndermeye gücüm yetmiyor.”

“Sen de bizden yardım istiyorsun, öyle mi?” diye sordu Aslan.

“Evet.”

“Ve bu kardeşin. O da senin gibi, Anansi’nin soyundan mı?”

“Hiç de benim gibi değil,” dedi Şişko Charlie. “O sizden biri.”

Aslan-adam, akıcı, altın rengi bir hareketle hafifçe, tembelce zıplayarak mağaradan indi ve aralanndaki elli metreyi birkaç saniye içinde katetti. Aruk Şişko Charlie'nin yanındaydı. Kuyruğu sabırsızca sallanıyordu.

Kollarını kavuşturarak aşağıya, Şişko Charlie'ye baktı. “Bu meseleyi neden kendi başına halletmiyorsun?”

Şişko Charlie’nin ağzı kurudu. Boğazı had safhada tozlanmış gibiydi. Ona bakan yaratık, en uzun insandan bile daha uzundu ve insan gibi de kokmuyordu. Köpek dişleri alt dudaklarının üzerinde duruyordu.

‘'Halledemiyorum,” dedi Şişko Charlie incecik bir sesle.

Bir sonraki mağaranın ağzından kocaman bir adam başını çıkardı. Teni kahverengimsi bir griydi. Kırışık, buruşuk bir derisi ve yusyuvarlak bacakları vardı. “Eğer kardeşinle kavga ettiysen,” dedi, “babandan aranızda hakemlik yapmasını istemelisin. Aile reisinin iradesine itaat edeceksin. Yasa budur.” Adam başını arkaya attı ve hortumunun ve gırtlağının gerisinden güçlü, borazan gibi bir ses çıkarttı ve Şişko Charlie onun Fil olduğunu anladı.

Şişko Charlie yutkundu. “Babam öldü,” dedi ve yine açık ve yüksek bir sesle, hem de umduğundan bile açık ve yüksek bir sesle, konuştuğunu fark etti. Sesi dağın yamacında yankılandı ve yüzlerce mağaraya ve yüzlerce

sivri kayaya çarparak ona geri döndü. *Öldü, öldü, öldü, öldü,* dedi yankı. “Buraya da o nedenle geldim zaten.”

“Örümcek Anansi’yi sevmem,” dedi Aslan. “Bir keresinde, uzun zaman önce, beni bir kütüğe bağlamış ve toz toprak içinde bir eşeğe çektirerek, her şeyi yaratan Mavvu’ya götürmüştü.” Aslan bu hatıraya gürledi ve Şişko Charlie o an başka bir yerde olmayı diledi.

“Yürümeye devam et,” dedi Aslan. “Belki burada sana yardım edecek birini bulabilirsin, ama o kişi ben değilim.”

“Ben de değilim,” dedi Fil. “Baban beni de kandırdı ve karın yağlarımı yedi. Bana giymem için ayakkabı yaptığını söyledi, sonra beni pişirdi ve karnını doyururken de güldü. Ben unutmam.”

Şişko Charlie yürüdü.

Bir sonraki mağaranın ağzında şık yeşil bir takım elbise giymiş ve havalı bir şapka takmış bir adam vardı. Şapkanın çevresine yılan derisinden bir kuşak sarılmıştı ve adamın yılan derisi bir kemeri ve yılan derisi botları vardı. Şişko Charlie önünden geçerken tısladı. “Yürümeye devam et, Anansi’nin oğlu,” dedi Yılan, sesi kuru bir çıngırak gibiydi. “Sizin ailenin tamamı belalı. Sizin işlerinize karışacak değilim.”

Bir sonraki mağaranın ağzındaki kadın çok güzeldi; gözleri petrol karası, tenine dökülen perçemleri kar beyazıydı. Göğsünde, yukarıdan aşağıya, iki sıra meme vardı. “Babam tanırdım,” dedi kadın. “Çok, çok uzun zaman önceydi. Ohhş.” Kadın bu hatıraya başını salladı, Şişko Charlie de kendisini sanki mahrem bir aşk mektubunu okurmuş gibi hissetti. Kadın Şişko Charlie’ye bir öpücük yolladı, ama Şişko Charlie kadına yaklaştığında olumsuz anlamda başını salladı.

Şişko Charlie yürümeye devam etti. Önünde, sanki eski kemiklerden yapılmış gibi duran, ölü bir ağaç yükseliyordu. Güneş, dünyanın sonuna doğru alçalan kayalıklann ötesindeki sonsuz gökyüzünde yavaş yavaş alçalırken, gölgeler de uzamaya başlamıştı; güneşin gözü kocaman, alün-portakal rengi bir top gibiydi ve güneşin altındaki beyaz bulutlar da altın sarısı ve mor bir ışıkla boyanmıştı.

Asurlular bir kurt sürüsü *gibi iniyordu*, diye düşündü Şişko Charlie, bir İngilizce dersinde okuduğu ve çoktandır unutmuş olduğu şiirin dizeleri yeniden yüzeye çıkmıştı. *Ve taburları, altın sarısı ve mor bir ışıkla parlıyordu.* Taburun ne demek olduğunu anımsamaya çalıştı, ama anımsayamadı. Herhalde, diye düşündü, bir çeşit at arabası olacak.

Dirseğine yakın bir yerde, bir şey hareket etti ve ölü ağacın altında duran kahverengi bir kaya zannettiği şeyin, aslında açık kahverengi tenli bir adam olduğunu anladı. Adamın sırtı leopar gibi benekliydi. Saçı çok uzun ve çok siyahtı ve gülümsediğinde büyük bir kedinin dişlerine sahip olduğu belli oluyordu. Adam sadece kısa bir an gülümsemişti. İçinde bir nebze olsun neşe veya sıcaklık banndırmayan bir gülümsemeydi bu. "Ben Kaplan'ım," dedi. "Baban beni yüzlerce farklı şekilde yaraladı ve bana binlerce farklı şekilde hakaret etti. Kaplan unutmaz."

"Üzüldüm," dedi Şişko Charlie.

"Seninle birlikte yürüyeceğim," dedi Kaplan. "Kısa bir süre. Anansi öldü mü dedin?"

"Evet."

"İyi. Ivi, iyi. Geçmişte beni o kadar sık salak durumuna düşürdü ki. Bir zamanlar her şey benimdi, öyküler, yıldızlar, her şey. Baban hepsini benden çaldı. Ama artık öldüğüne göre, belki anık insanlar onun o lanet olası öykülerini anlatmaktan vazgeçerler. Benimle alay etmekten de..."

"Vazgeçeceklerine eminim," dedi Şişko Charlie. "Ben sizinle hiç alay etmedim." Adamın yüzündeki zümrüt yeşili gözler pırıldadı. "Kan kandır," dedi sadece. "Anansi'nin soyundan gelenler de Anansi'dir."

"Ben babam değilim," dedi Şişko Charlie.

Kaplan dişlerini gösterdi. Çok keskinlerdi. "İnsanları, güldürmekle bir yere varamazsın," diye açıkladı Kaplan. "Dışarıda büyük, ciddi bir dünya var, gülünecek bir şey de yok. Hiçbir zaman da olmadı. Çocuklara korkmayı öğretmek lazım, titremeyi öğretmek. Acımasız olmayı öğretmek. Karanlıktaki tehlikeyi öğretmek. Gölgelerde gizlenmeyi, sonra sıçramayı veya zıplamayı veya atlamayı veya fırlamayı ve hep ama hep öldürmeyi öğretmek. Hayatın gerçek anlamı nedir, biliyor musun?" "Ee, şey, dedi

Şişko Charlie. “İnsanları sevmek mi?” “Hayatın anlamı, avının ağzında bıraktığı tat, dişlerinin arasında öğüttüğün et, düşmanının kalanını da leş yiyiciler bitirsin diye güneş altında bıraktığın cesedidir. Hayat budur. Ben Kaplan’ım ve Anansi’den çok daha güçlü, çok daha büyük, çok daha tehlikeli, kuvvetli, acımasız ve bilgiliyim..."

Şişko Charlie orada durup Kaplan’la konuşmak istemiyordu. Hayır, Kaplan deli değildi; mesele kanaatlerinde çok ciddi olması ve tüm kanaatlerinin de sevimsiz şeyler olmasıydı. Ayrıca Şişko Charlie’ye birini çağrıştırıyordu. Kim olduğunu hatırlayamıyordu ama hiç hoşlanmadığı biri olduğundan emindi.

“Bana kardeşimi gönderebilmem için yardım edecek misiniz?”

Kaplan, sanki gırtlağına bir tüy ya da belki bütün bir karga kaçmış gibi öksürdü.

“Bir parça su ister misiniz?" diye sordu Şişko Charlie.

Kaplan Şişko Charlie’ye kuşkulu gözlerle baktı. “Anansi bana en son su ikram ettiğinde, bir havuzdaki ayı yemeye çalışıp boğulmuştum.”

“Sadece yardım etmeye çalışıyordum.”

“O da öyle demişti.” Kaplan, Şişko Charlieye doğru eğildi ve gözlerinin içine baktı. Yakından hiç de insana benzemiyordu. Burnu çok yassıydı, gözleri farklı yerleştirilmişti ve hayvanat bahçesindeki bir kafes gibi kokuyordu. Sesi de homurdanan bir kükreme gibi çıkıyordu. “Bana yardım etmek mi istiyorsun, Anansi’nin çocuğu? O zaman sen ve senin soyundan olanlar, hepiniz benden uzak durun. Anladın mı? Eğer etlerinizin kemiklerinize yapışık kalmasını istiyorsanız, tabii.” Sonra dudaklarını, en uzun insan dilinden bile uzun, yeni öldürülmüş et kırmızısı bir dille yaladı.

Şişko Charlie geriledi, eğer geri dönüp kaçmaya çalışırsa Kaplan’ın dişlerini boynunda hissedeceğinden emindi. Yaratıkta uzaktan yakından insana benzeyen bir yan kalmamıştı artık. Gerçek bir kaplan boyundaydı, insan yiyiciye dönmüş her büyük kedi oydu adeta, evcil kedilerin fareleri öldürdükleri gibi insanların boyunlarım kırıp öldüren her kaplan da oydu sanki. Dolayısıyla, Şişko Charlie Kaplan ın gözünün içine bakarak, yavaş yavaş geri çekildi. Yarauk bir sûre sonra ölü ağacına doğru yürüdü ve

kayalıklara uzanıp, gölgeler arasında kayboldu. Yerini, sadece sabırsızca sallanan kuyruğu belli ediyordu.

“Onu kafana takma,” dedi mağaralardan birinin ağzındaki bir kadın. “Buraya gel.”

Şişko Charlie kadının çekici mi yoksa gulyabani kadar çirkin mi olduğuna karar veremedi. Kadına doğru yürüdü.

“Yüksekten atıp tutuyor ama, aslında kendi gölgesinden korkar o. Hele babanın gölgesinden daha çok korkar. Çenesinde güç kalmadı artık.” Kadının suratında köpegimsi bir şey vardı. Hayır, köpegimsi de denemez...

"Bak ben ise,” diye devam etti kadın, Şişko Charlie ona ulaştığında, "ben kemikleri öğütürüm. En iyi şeyler orada gizlidir. En tatlı etlerin gizlendiği yer orasıdır ve benden başka kimse bilmez bunu.”

“Kardeşimden kurtulmama yardım edecek birini anyo-rum.”

Kadın başını arkaya attı ve güldü, anırma gibi, uzun, gürültülü ve çılgınca bir gülmeydi bu ve Şişko Charlie kadını tanıdı.

“Burada sana yardım edecek birini bulamazsın,” dedi kadın. “Babanla yolları kesiştiğinde hepsi de acı çekti. Kaplan senden ve senin türünden herkesten daha çok nefret eder, ama baban hâlâ dışarıda, dünyadayken, o bile kılını kıpırdatmaz. Beni dinle: Bu yoldan yürü. Bana sorarsan, ki bende biraz kahinlik de vardır, boş bir mağara bulana dek sana yardım edecek kimseye rastlamayacaksın. O mağarada her kim varsa, onunla konuş. Beni anladın mı?”

“Sanırım anladım.”

Kadın güldü. İyi bir gülme değildi. “Ama önce, benimle biraz vakit geçirmek ister misin? Eğitici bir deneyim olurum. Ne derler bilirsin: Sırtlan’dan daha zayıfı, daha kötüsü, daha müstehceni yoktur.”

Şişko Charlie başını salladı ve dünyanın sonundaki kayalık duvarları boyunca dizilmiş mağaralann önünden yürümeye devam etti. Her bir mağaranın karanlığının önünden geçerken içeriye kaçamak bir bakış aüyordu. Mağaralann içinde her biçimde ve boyda insan vardı, küçük insanlar ve büyük insanlar, erkekler ve kadınlar... Ve o geçerken, onlar da

gölgelerde hareket ediyor ve deriler veya pullar, boynuzlar veya pençeler görülüyordu.

Bazen geçerken ondan korkuyor ve mağaranın içine kaçıyorlardı. Bazılan da mağaranın önüne geliyor ve ona saldırgan veya meraklı gözlerle bakıyordu.

Bir şey, bir mağara ağzının üstündeki kayalıklardan yuvarlandı ve Şişko Charlie'nin yanına kondu.

"Merhaba," dedi nefes nefese.

"Merhaba," dedi Şişko Charlie.

Bu yeni tip heyecanlı ve kıllıydı. Kollarında ve bacaklarında *yanlış* bir şeyler vardı. Şişko Charlie ne olduğunu düşündü. Öteki hayvan insanlar, evet, hayvandılar, ama insandılar da ve bunda garip veya çelişkili bir şey yoktu; hayvanlık ile insanlık, tıpkı bir zebranın çizgileri gibi birleşiyor ve başka bir şey oluşturuyorlardı. Ama bu tip, hem insan hem de az kalsa insan olacakmış gibiydi ve bu durumun tuhaflığı Şişko Charlie'nin dişlerini sızlattı.

Sonra anladı.

"Maymun," dedi. "Maymunsun sen."

"Bir şeftali var mı?" dedi Maymun. "Mango var mı? İncir var mı?"

"Korkarım yok," dedi Şişko Charlie.

"Bana yiyecek bir şey ver," dedi Maymun, "senin arkadaşın olayım."

Bayan Duwiddy onu bu konuda uyarmıştı. *Karşılıksız* hiçbir *şey verme,* diye düşündü. *Söz de verme.* "Korkarım, sana bir şey vermeyeceğim."

"Sen kimsin?" diye sordu Maymun. "Sen nesin? Bir şevin yansı gibisin. Buradan mısın, oradan mı?"

"Anansi benim babamdı," dedi Şişko Charlie. "Kardeşimle başa çıkmama, onu göndermeme yardımcı olabilecek birini anyorum."

"Ama Anansi kızar ki sonra," dedi Maymun. "Hiç iyi fikir değil. Anansi'yi kızdmrsan, bir daha hiçbir öyküde yer alamazsın."

“Anansi öldü,” dedi Şişko Charlie.

“Orada öldü,” dedi Maymun. “Belki. Peki ama burada da öldü mü? Bak bu tümüyle farklı bir kayıntı.”

“Yani babam buralarda bir yerlerde olabilir mi diyorsun?”

Şişko Charlie dağın yamacına daha da tedirgin gözlerle baktı. Babasının bu mağaralardan birinde, yeşil fötr şapkasını arkaya atmış, sallanan iskemlesini gıcırdata gıcırdata kutu birasını içip, san eldivenleriyle esneyen ağzını örtüyor olabileceği fikri gerçekten de çok rahatsız ediciydi.

“Kim? Ne?”

“Sence burada olabilir mi?”

“Kim?”

“Babam.”

“Senin baban mı?”

“Evet. Anansi.”

Maymun korkuyla bir kayanın tepesine zıpladı, sonra kayaya sıkı sıkı sarıldı ve sanki aniden patlayabilecek bir fırtınayı gözlermiş gibi hızlı hızlı sağa sola bakınmaya başladı. “Anansi mi? Burada mı?”

“Onu ben sana soruyorum,” dedi Şişko Charlie.

Maymun birdenbire salındı ve ayaklarıyla tutunarak, baş aşağı sallanmaya başladı, baş aşağı duran suratı doğrudan Şişko Charlie’ye bakıyordu. “Bazen dünyaya giderim,” dedi. “Maymun, bilge Maymun, gel, gel, derler bana. Gel bak, bu şeftaliler senin için, ye. Bu fındıklar da. Bu kayıntılar. Ve incirler.”

“Babam burada mı?” diye sordu Şişko Charlie, sabırla.

“Bir mağarası yok,” dedi Maymun. “Bir mağarası olsa bilirdim. Sanınm, yani. Belki de bir mağarası vardır da ben unut-muşumdur. Bana bir şeftali versen daha iyi hatırlardım.”

“Üzerimde hiçbir şey yok,” dedi Şişko Charlie.

“Şeftali de mi yok?”

“Korkarım, hiçbir şey yok.”

Maymun kayanın tepesine doğru sallandı ve gitti. Şişko Charlie kayalık patikada yürümeye devam etti. Güneş patikayla aynı seviyeye alçalmıştı ve koyu bir portakal rengiyle yanmaktaydı. Süzülen yaşlı ışığı doğrudan mağaraları aydınlatıyor ve her bir mağarada yaşayan birileri olduğunu gösteriyordu. Gri derili, miyop gözlerle bakan şu tip Gergedan olmalıydı; gözleri cam kadar siyah, sıg sularda çürüyen kütüklerin rengindeki şu tip ise Timsah...

Şişko Charlie, arkasında taşın taşa çarpmasından çıkan bir tıkırtı duydu ve sıçrayarak geri döndü. Maymun, yumruklarını patikanın yüzeyine sürterek ona bakıyordu.

“Hakikaten yanımda hiç meyve yok,” dedi Şişko Charlie. “Olsa sana verirdim.”

“Sana acıdım. Belki de evine dönmelisin. Bu kötü, kötü, kötü, kötü bir fikir. Doğru mu?”

“Hayır,” dedi Şişko Charlie.

“Ha,” dedi Maymun. “Tamam o zaman. Tamam, tamam, tamam, tamam, tamam.” Hareketsiz kaldı, sonra aniden, büyük bir hızla, Şişko Charlie’nin yanından adaya zıplaya geçerek, az ilerideki bir mağaranın ağzında durdu.

“Sakın buraya girme,” diye seslendi. “Kötü burası.” Mağarayı gösterdi.

“Neden?” diye sordu Şişko Charlie. “Kim var ki orada?”

“Kimse yok,” dedi Maymun muzaffer bir edayla. “Dolayısıyla aradığın yer burası olamaz, değil mi? “

“Hayır,” dedi Şişko Charlie. “ Ben de tam orayı anyordum.”

Maymun çığlıklar attı, zıpladı ama Şişko Charlie onun yanından geçip oflaya poflaya kayalara urmanarak boş mağaranın ağzına ulaştı. Kızıl güneş dünyanın sonundaki uçurumların altına inmişti.

Dünyanın başlangıcındaki daglann kenanndan geçen yolda yürürken (sadece öteki istikametten yaklaştığınızda, dünyanın sonundaki dağlardı onlar), gerçeklik garip ve gergin bir hal alıyordu. Bu dağlar ve mağaralar en

eski öykülerin malzemesinden yapılmıştı. (Bu, insanoğlunun daha var olmadığı zamanlardı, elbette; ilk öyküleri insanlann anlattığı gibi garip bir fikre nereden kapıldınız ki?) ve patikadan çıkıp mağaraya girdiğinde, Şişko Charlie tümüyle bambaşka birinin gerçekliğine girmiş gibi hissetti kendini. Mağara derindi ve yerler de var kuş pislikleriyle doluydu. Mağaranın zemininde tüyler de vardı ve orada burada, kurumuş tüylü toz fırçalarına benzeyen yamvassı. kupkuru kuş cesetleri görülüyordu.

Mağaranın arkasında ise karanlıktan başka bir şey yoktu.

Şişko Charlie "Merhaba?" diye seslendi ve mağaranın içinde sesinin Yankılandığım duydu. *Merhaba, merhaba, merhaba, merhaba*. Artık mağaradaki karanlık adeta dokunulabilir bir kovuluktavdı. Şişko Charlie'nin gözlerinin önüne ince ve karanlık bir şey örtülmüştü sanki. Kollarını uzatarak yavaşça, adım adım ilerledi.

Bir şey hareket etti.

"Merhaba?"

Şişko Charlie'nin gözleri yavaş yavaş ortamdaki azıcık ışığı kullanman öğreniyordu ve bir şey seçer gibi oldu. Hiçbir şey değildi Paçavra ve tüy, o kadar. Bir adım daha attı ve rüzgâr, mağaranın zeminindeki tüyleri titreştirdi ve paçavraların çırpışmasına neden oldu.

Bir şey etrafında uçuştu ve havan güvercin kanatlarıyla dövdü.

Girdap. Şişko Charlie'nin yüzüne ve gözlerine toz doldu. Şişko Charlie rüzgârda gözlerini kırpıştırdı ve o şey önünde ayaklanırken bir adım geri çekildi. Bir toz ve paçana ve tüy hronasıydı bu. Rüzgâr dindi ve tüylerin olduğu yerde peydah olan bir insan figürü ellerini uzatarak Şişko Charlie'ye işaret etti

Şişko Charlie geri çekilebilirdi ama o şey uzandı ve onu kolundan tuttu. Dokunuşu hafif ve kuruydu ve Şişko Charlie'yi kendine doğru çekti...

Şişko Charlie ileriye, mağaranın içlerine doğru bir adım atn...

...ve kendisini açık havada, ağaçsız, bakır rengi bir ovada, ekşimiş süt rengi bir göğün altında buldu.

Farklı yaratıkların farklı gözleri vardır. İnsan gözü (mesela ahtapot veya kedi gözünden farklı olarak) bir seferde tek bir gerçekliği görebilecek şekilde yapılmıştır. Şişko Charlie gözleriyle bir gerçeklik gördü ve zihniyle de başka bir şey. İkisinin arasındaki mesafedeyse delilik pusuda bekliyordu. Şişko Charlie içinde çılgınca bir paniğin yükselmekte olduğunu hissedebiliyordu ve kalbi gögüs kafesini döverken, derin bir nefes aldı ve tuttu. Kendisini zihnine değil, gözlerine inanmak için zorladı.

Böylece, gördüğü şeyin deli gözlü, paçavra tüylü, kartaldan büyük, devekuşundan uzun, bir yırtıcının aman vermez gagasına sahip, tüyleriyse petrol rengi bir tabakayla kaplı, granit gibi mordan yeşile gökkuşağının tüm renkleriyle bezeli bir kuş olduğunu bilmesine rağmen, Şişko Charlie bunu sadece bir an için, zihninin çok gerisinde bir yerlerde bildi. Gözleriyle gördüğü şey ise, kuzgun karası saçlan olan ve bir zamanlar kuş idesinin olduğu yerde duran bir kadındı. Ne gençti ne de yaşlı ve Şişko Charlieye dünyanın henüz genç olduğu çağlarda, simsiyah çakmak taşından yontulmuş gibi duran bir suratla bakıyordu.

Kadın onu hiç kıpırdamadan izliyordu. Ekşimiş süt rengi gökyüzündeki bulutlar karıştı.

“Ben Charbeyim,” dedi Şişko Charbe. “Charlie Nancy. Bazı insanlar, şey, aslında herkes bana Şişko Charbe der. Dilerseniz siz de öyle diyebilirsiniz.”

Tepki yok.

“Anansi benim babamdı.”

Hâlâ hiçbir şey. Ne nefes ahyor, ne de tek bir kılı kıpırdıyordu kadının.

“Bana kardeşimi göndermek için yardım etmenizi istiyorum."

Kadın bunu duyunca başım yavaşça yana doğru eğdi. Dinlediğini, yaşadığını göstermek için bu kadarı yeterliydi.

“Ben kendi başıma yapamıyorum. Onun sihirli güçleri filan var. Bir örümcekle konuştum, sonra bir de baktım ki kardeşim çıkagelmiş. Şimdi de onu gönderemiyorum.”

Konuşmaya başladığında kadının sesi bir kuzgununki kadar kalın ve derindi. “Peki benden ne yapmamı istiyorsun?” “Bana yardım edin?" diye öneride bulundu.

Kadın düşünür gibiydi. Şişko Charlie, sonraları, o anda kadının üzerinde ne olduğunu hatırlamaya çalışır ama asla emin olamazdı. Bazen kuş tüyü bir palto, bazen de bir çeşit paçavra ya da yırtık pırtık bir yağmurluk varmış gibi gelirdi. Sonralan, her şey kötüye gitmeye başladığında, onu Piccadilly’de gördüğünde de üzerinde böyle bir yağmurluk vardı. Ama kadın çıplak değildi. Bundan emindi. Kadın çıplak olsa bunu hatırlardı, öyle değil mi?

“Sana yardım edeyim,” diye tekrarladı kadın.

“Bana ondan kurtulmam için yardım edin.”

Kadın başını salladı. “Benden, Anansi’nin soyundan olan birinden kurtulmak için yardım istiyorsun yani?”

“Sadece gitmesini ve beni rahat bırakmasını istiyorum. Onun canını yakmanızı filan istemiyorum.”

“O zaman Anansi’nin soyunu söz ver bana.”

Şişko Charlie geniş bakır rengi bir ovadaydı ve bu ovanın bir şekilde dünyanın sonundaki dağlann içinde olduğunu ve bir anlamda da, Bayan Dunvviddy’nin leylak kokulu ön odasında bulunduğunun farkındaydı. Kadının talep ettiği şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

“Karşılıksız hiçbir şey veremem. Ve söz de veremem.” “Gitmesini istiyorsun,” dedi kadın. “Söyle. Benim zamanım kıymetli.” Kadın kollarını kavuşturdu ve ona deli gözlerle baktı. “Ben Anansi’den korkmam.”

Bayan Dunwiddy’nin sesini hatırladı. “Şey,” dedi, “karşılıksız bir söz veremem. Sizden karşılığında eşdeğer bir şey istemeliyim. Yani bir alışveriş olmalı.”

Kuş Kadın bundan hoşlanmamıştı, ama kafasını salladı. “Öyleyse sana karşılığında eşdeğer bir şey veriyorum. Sana söz veriyorum.” Kadın sanki bir şey veriyormuş gibi elini Şişko Charlie’nin elinin üzerine koydu, sonra da Şişko Charlie’nin elini sıkı sıkı kapattı. “Şimdi söyle artık.”

“Sana Anansi’nin soyunu veriyorum ” dedi Şişko Charlie.

“İyi,” dedi bir ses ve bunun üzerine kadın birdenbire ve, kelimenin gerçek anlamıyla, paramparça oldu.

Kadının durduğu yerde şimdi bir kuş sürüsü vardı ve her bir kuş, sanki patlayan bir tüfek onlan korkutmuş gibi, değişik yönlere uçuşuyordu. Anık gökyüzü kuşlarla dolmuştu, Şişko Charlie’nin tahayyül edebileceğinden çok daha fazla kuş vardı; kahverengi ve siyah kuşlar dönüyor, zikzaklar çiziyor ve kapkara, zihnin alabileceğinden daha geniş bir duman gibi, dünya kadar büyük bir serçe bulutu gibi, akıyorlardı.

“Onun gitmesini sağlayacak mısın?” diye seslendi Şişko Charlie, kararmakta olan sütümsü gökyüzüne. Kuşlar gökyüzünde kayıyorlardı. Her biri ufak ufak, milim milim hareket ediyordu, ama Şişko Charlie, birdenbire, kendini gökyüzünde, uçuşan kuşlardan müteşekkil bir surata bakarken buldu. Çok büyük bir surattı ve binlerce, binlerce, binlerce kuşun çığlıkları, ötüşleri, ıslıklarıyla Şişko Charlie’nin adını söyledi. Kelimeler, gökdelenler kadar büyük dudaklardan dökülmüştü. Sonra, surat delilik ve kaos içinde çözüldü ve surau oluşturan kuşlar, solgun gökyüzünden alçalarak ona doğru uçmaya başladılar. Şişko Charlie, kendini korumak için yüzünü elleriyle kapattı.

Suratındaki acı ani ve sertti. Bir an için kuşlardan birinin, suratına bir gaga ya da pençe attığını zannetti. Sonra nerede olduğunu fark etti.

“Tamam, artık vurmayın!” dedi, “iyiyim. Artık vurmanıza gerek yok.”

Masadaki penguenler artık iyice erimiş, başlan ve omuzlan gitmişti. Alevler artık, bir zamanlar penguenlerin göbeği olan şekilsiz siyah-beyaz kabarcıklann üzerinde yanıyordu, penguenlerin ayakları da donmuş, siyahımsı bir mum havuzuna gömülmüştü.

Hayan Noles bir bardak suyu Şişko Charlie’nin suratına boca etti.

"Bunu yapmanıza da gerek yoktu,” dedi Şişko Charlie. "Kendime geldim artık, öyle değil mi?”

Bayan Dunwiddy odaya girdi. Elinde, muzaffer bir edayla küçük kahverengi bir şişe tutuyordu. “Koklama tuzu,” diye ilan etti. “Bir yerlerde olduğunu biliyordum. Bunu altmış yedi mi, altmış sekiz mi, işte o sıralar

almıştım. Bilmem ki bozulmuş mudur?” Şişko Charlie’ye baktı, sonra kaşlarını çattı. “Uyanmış. Onu kim uyandırdı?”

“Nefes almıyordu,” dedi Bayan Bustamonte. “Ben de ona bir tokat attım.”

“Ben de suratına su attım,” dedi Bayan Noles. “Yolun geri kalanını gelmesine yardımcı oldu."

“Koklama tuzuna ihtiyacım yok,” dedi Şişko Charlie. “Zaten canım yanıyor ve sırılsıklam oldum.” Ama Bayan Dun-widdy, yaşlı elleriyle şişenin kapağını açtı ve Şişko Charlie’nin burnuna dayadı. Şişko Charlie geriye kaçmaya çalışırken nefes aldı ve bir amonyak dalgası ciğerlerine doldu. Gözleri yaşardı ve sanki burnuna yumruk yemiş gibi hissetti. Suratından su boşandı.

“Tamam işte,” dedi Bayan Dunwiddy. “Biraz daha iyi misin?"

“Saat kaç?” diye sordu Şişko Charlie.

“Neredeyse sabahın beşi,” dedi Bayan Higgler. Devasa kupasından bir yudum kahve aldı. “Hepimiz senin için endişelendik. Bize neler olup bittiğini anlatsana.”

Şişko Charlie hatırlamaya çalıştı. Rüya gibi buharlaşmış filan değildi, daha ziyade son birkaç saatin deneyimleri sanki kendisi olmayan başka birinin başına gelmişti de, o kişiyle şu âna dek hiç denemediği bir telepati biçimini kullanarak iletişime geçmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. Zihni karman çormandı, öteki yerin renkli masalsı havası yerini yavaş yavaş gerçekliğin siyah beyazlığına bırakıyordu sanki. “Mağaralar vardı. Yardım istedim. Bir sürü hayvan vardı, aynı zamanda insan da olan hayvanlar. Hiçbiri yardım etmek istemedi. Hepsi babamdan korkuyordu. Sonra içlerinden biri, bir kadın, bana yardım edeceğini söyledi.

“Kadın mı?” dedi Bayan Bustamonte.

“Bazıları erkekti, bazıları da kadın," dedi Şişko Charlie. “Bu bir kadındı.”

“Hangisi olduğunu biliyor musun? Timsah olabilir mi? Ya da Sırtlan? Veya Fare?”

Şişko Charlie omuzlarını silkti. “Siz bana vurmadan, üzerime su dökmeden ve burnuma bir şeyler sokuşturmadan evvel hatırlayabilirdim belki. Bu tür şeyler insanın aklını başından alıyor.”

“Sana verdiğim tavsiyeyi tuttun mu? Karşılıksız hiçbir şey vermedin, sadece değiş tokuş yaptın değil mi?”

“Evet,” dedi Şişko Charlie, kendisiyle belli belirsiz gurur duyarak. “Evet. Ona bir şeyler vermemi isteyen bir maymun vardı ve ben hayır dedim. Bakın, sanırım bir içkiye ihtiyacım var.”

Bayan Bustamonte masadaki bir bardağı uzatu. “Bir şeyler içmek isteyebileceğini biz de düşündük ve şeriyi süzgeçten geçirdik. İçinde hâlâ birkaç karışık baharat olabilir, ama merak etme, çok büyük bir şey yoktur."

Şişko Charlie’nin elleri kucağında, yumruklan sıkılmış bir şekilde duruyordu. Yaşlı kadından bardağı almak için sag elini açtı. Sonra durdu ve eline bakakaldı.

“Ne?” diye sordu Bayan Dunvviddy. “Ne oldu?" Şişko Charlie, siyah, sıkılmaktan buruşmuş ve terle sırılsıklam olmuş av-cunda bir tüy tutuyordu. İşte o anda hatırladı.

Her şeyi hatırlardı. “Kuş Kadm’dı," dedi.

Şişko Charlie Bayan Higgler’ın steyşınına binerken gri şafak sökmek üzereydi.

“Uykun var mı?” diye sordu kadın.

“Yok aslında. Sadece biraz garip hissediyorum.”

“Seni nereye götürmemi istersin? Benim evime mi, babanın evine mi, bir motele mi?”

“Bilmiyorum.”

Kadın arabayı vitese taktı ve yola çıktı.

“Nereye gidiyoruz?”

Kadın cevap vermedi. Mega-kupasmdan bir yudum kahve aldı. Sonra, “Bu akşam iyi de yapmış olabiliriz, kötü de,” dedi. “Bazen aile içi

meseleleri aile içinde çözmek en doğrusudur. Sen ve kardeşin. Siz birbirinize benziyorsunuz. Mücadele etmen bundan herhalde.”

“Bu, birbirine benzemek deyiminin, aslında ‘hiç benzememek’ anlamına gelen, Batı Hint’e özgü pek bilinmedik bir kullanımı olsa gerek.”

“Bana lngilizlik taslama. Ne dediğimi iyi biliyorum ben. Sen ve o, aynı kumaştan biçilmişsiniz. Anımsıyorum, baban da bana, Callyanne, benim oğullarımın ikisi de şeyden daha aptal, derdi. Neyden daha aptal dediği çok önemli değil. Önemli olan, ikiniz için de aynı şeyi söylemiş olması.” Sonra kadının akima bir şey geldi. “Baksana, bütün o tanrıların olduğu yere gittiğinde babanı da gördün mü orada?”

“Sanmıyorum. Görmüş olsam hatırlardım herhalde.”

Kadın başını salladı ve başka bir şey söylemeden arabayı sürdü.

Park edip arabadan indiler.

Florida’nın şafak vakti serinceydi. İstirahat Bahçesi bir film karesi gibiydi. Yere çökmüş sabah pusu her şeye buğulu bir hava katıyordu. Bayan Higgler küçük kapıyı açtı ve mezarlığı yürüyerek geçtiler.

Şişko Charlie bıraktığında babasının mezarının üzerinde taze topraktan başka bir şey yoktu. Şimdi ise mezarın üstü çimlenmişti, mezarın başınaysa üzerinde metal bir vazo olan metal bir levha konmuştu. Vazoda san ipekten tek bir gül duruyordu.

“Allah taksiratını affetsin,” dedi Bayan Higgler, hissederek. “Amin, amin, amin."

İzleniyorlardı: Şişko Charlie’nin bir önceki ziyaretinden anımsadığı kırmızı başlı iki turna, kafalannı sallaya sallaya onlara doğru koştu. Bu halleriyle, iki aristokratik hapishane ziyaretçisine benziyorlardı.

“Kış, kış!” dedi Bayan Higgler. Kuşlar ilgisizce ona baktılar ve hiçbir yere gitmediler.

Bir tanesi başını otlara eğdi ve kaldırdığında ağzında bir kertenkele tutuyordu. Bir yutkunma, bir sallama ve kertenkele kuşun boynundaki bir şişliğe dönüştü.

Sabah korosu başlamak üzereydi. Sığırcık kuşlan, sarıasma kuşlan, alaycı kuşlar şakıyarak, İstirahat Bahçesi’nin ötesindeki vahşi topraklara günü davet ediyorlardı. "Eve dönmek güzel olacak,” dedi Şişko Charlie. “Biraz şansım varsa eve döndüğümde Örümcek gitmiş olur ve ben de Rosie ile aramı düzeltirim.” Üzerine, uysal bir iyimserlik çökmüştü. Bu güzel bir gün olacaktı.

Eski öykülerde, Anansi de, tıpkı sizin benim gibi kendi evinde yaşar. Tabii açgözlüdür, şehvet düşkünüdür, hilecidir ve yalan söyler. Ama iyi kalplidir, şanslıdır ve hatta bazen, dürüsttür de. Bazen iyidir, bazen de kötü. Ama hiçbir zaman şeytansı bir kötücüllügü yoktur. Çoğu zaman Anansi’den yana olursunuz, çünkü bütün öyküler Anansi'ye aittir. Öyküleri ona Mawu vermiştir. Çok eskilerde, dünyanın şafak vaktinde, Mavvu, öyküleri Kaplan dan alıp Anansi’ye vermiştir ve o gün bugündür öyküleri ince ince Anansi örer.

Öykülerde Anansi bir örümcektir, ama aynı zamanda insandır da. İki şeyi aynı anda akılda tutmak aslında o kadar da zor değildir. Çocuklar bile becerir.

Anansi’nin öyküleri Afrika’nın bau kıyısında ve Karayip-ler’de, büyük anneler ve teyzeler tarafından anlatılır. Bu öyküler, çocuk kitaplarında da yer bulur: Şu bizim yaşlı, iri Anan-si. neşeli hileleriyle bütün dünyayı kandırır. Yalnız bir mesele vardır: Büyükanneler, teyzeler ve çocuk kitabı yazarları, bazı şeyleri anlatmazlar. Bazı öyküler, artık çocuklar için uygun sayılmamaktadır çünkü.işte aşağıdaki, çocuk masallarında rastlayamayacağınız bir Anansi öyküsü. Bu öyküye şu adı verdim:

ANANSİ ve KUŞ

Anansi Kuş’u sevmezmiş, çünkü Kuş acıktığında bir sürü şey yermiş ve Kuş’un yediği şeylerden biri de örümcekmiş. Kuş da hep açmış.

Aslında eskiden dostlarmış, ama artık dostlukları bozulmuş.

Bir gün Anansi yolda yürüyormuş, bir de bakmış ki yerde bir çukur var, hemen aklına bir fikir gelmiş. Çukurun dibine odun yerleştirmiş, bir ateş yakmış, ateşin üstüne bir kazan koyup içine de birtakım bitki kökleri ve kokulu otlar atmış. Sonra kazanın etrafında koşmaya, dans etmeye, bağıra

çağıra şarkı söylemeye başlamış. Ay, ay, kendimi nasıl da iyi hissediyorum, diyormuş. Kendimi *çoooooок* iyi hissediyorum. Oh, pek güzel, bütün ağrılarımdan kurtuldum. Hayatımda kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim!

Kuş bu şamatayı duymuş. Ne olup bittiğini görmek için gökyüzünden uçarak yere konmuş. Neden şarkı söylüyorsun? Neden çılgınlar gibi dans edip duruyorsun, diye sormuş Anansi’ye.

Anansi şunları şakımış: Boynum ağrıyordu, ama artık geçti. Kamım ağrıyordu, fakat artık ağrımıyor. Eklemlerim kireçlenmişti, ama artık bir palmiye filizi kadar esneğim. Kendimi derisini yeni değiştirmiş bir yılan kadar tazelenmiş hissediyorum. Eskiden güçlü ve mutluydum ama artık mükemmelim, zira hiç kimsenin bilmediği bir sim biliyorum.

Ne sim? diye sormuş Kuş.

Benim sırrım, demiş Anansi. Bu sim öğrenmek için herkes bana en sevdiği, en kıymetli şeyini verecek. Oh, oh, kendimi çok iyi hissediyorum.

Kuş seke seke biraz daha yaklaşmış ve başını bir yana eğmiş. Sonra sormuş: Sırrım ben de öğrenebilir miyim?

Anansi, kuşkulu gözlerle Kuş’a bakmış ve fokurdamakta olan kazana doğru yürüyüp önünde durmuş.

Hiç sanmıyorum, demiş Anansi. Herkese yetmeyebilir zaten. Boşver sen, kafanı takma.

Kuş demiş ki: Bak Anansi, evet belki seninle her zaman iyi dost olmadık. Ama diyorum ki, benimle sırrını paylaşırsan ben de sana söz veririm, bir daha hiçbir kuş örümcek yemeyecek. Sırrını bana söylersen zamanın sonuna kadar dost kalınz.

Anansi çenesini kaşımış ve başını sallamış. Bilemiyorum, bu çok büyük bir sır, demiş, insana gençlik, canlılık veriyor, neşesine neşe katıyor ve tüm ağrılardan sızılardan kurtarıyor.

Kuş gagasıyla tüylerine çekidüzen vermiş ve. Oh, Anansi, eminim fark etmişsindir, ben senin çok yakışıklı bir erkek olduğunu düşünmüşümdür hep. Hadi gel, seninle şu yolun kenarına biraz uzanalım. Benimle sırlannı

paylaşmak konusundaki bütün çekincelerini sana unutturacağıma eminim, demiş.

Böylece yolun kenanna uzanmışlar ve koklaşıp, gülüşüp, oynaşmışlar ve Anansi istediğini aldıktan sonra Kuş demiş ki: Peki Anansi, hadi artık şu sırrına gelelim.

Anansi de: Tamam, kimseye söylemeyecektim, ama sana söyleyeceğim. Bu çukurdaki şifalı bir banyo. Bak bu yaprakları ve kökleri içine atıyorum ve işte tamam, artık bu banyoya giren sonsuza kadar yaşar, bir daha agn da sızı da duymaz. Ben bu banyoya girdim ve şimdi kendimi oğlak kadar canlı ve hareketli hissediyorum. Ama banyoya benden başka birinin girmesine izin vereceğimi hiç sanmıyorum, demiş.

Kuş, fokurdayan suya bakmış ve göz açıp kapamaya kalmadan kazanın içine atlamış.

Anansi, demiş Kuş, çok sıcak bu su.

Otların iş görmesi için suyun sıcak olması lazım, demiş

Anansi. Sonra kazanın kapağını almış ve kazanı kapatmış. Ağır bir kapakmış ve Anansi daha da ağırlaşsın diye üzerine bir de kaya koymuş.

Kazanın içinden kapağa *bam, bom, bam* diye vurulduğu duyuluyormuş,Eğer seni şimdi çıkartırsam, demiş Anansi, fokurdayan banyonun hiçbir faydasını görmezsin. Sen içeride rahatına bak ve sağlığını kazanmanın zevkini sür.

Ama Kuş onu duymamış ya da inanmamış olacak ki, bir süre daha kazanın içinden kapağa vurulduğu ve itildiği duyulmuş. Ama sonra sesler kesilmiş.

O gece Anansi ve ailesi, dünyanın en lezzetli Kuş etli çorbasını içmiş. Günler boyunca da karınları hiç acıkmamış.

O günden sonra kuşlar, her fırsatta örümcek yemişler. Bu nedenle örümcekler ve kuşlar bir daha hiçbir zaman dost olmayacaklar.

Bu öykünün bir versiyonunda, Anansi’nin de kazana girdiği anlatılır. Öykülerin hepsi Anansi’nindir, ama kazanan hep Anansi olacak diye bir kural yoktur.

SEKİZ

'H'

Ki Bu Bölümde Bir Fincan Kahvenin Çok İşe Yaradığı Anlatılır

Eğer Örümcek'i gitmeye zorlayan bir şey varsa bile, Örümcek bunun farkında değildi. Tam aksine, Örümcek, Şişko Charlie olarak harika vakit geçiriyordu. Şişko Charlie olarak o kadar iyi vakit geçiriyordu ki, Şişko Charlie olmak neden daha önce aklıma gelmemiş diye soruyordu kendine. Bir fıçı maymundan bile daha eğlenceliydi Şişko Charlie olmak.'

Şişko Charlie olmakta Örümcek'in en çok hoşuna giden şey Rosie'ydi.

Örümcek, şu âna dek, kadınlan rahatlıkla ikame edilebilecek şeyler olarak görmüştü hep. Onlara gerçek isminizi veya bir haftadan daha fazla işe yarayacak bir adres ya da geçici bir cep telefon numarası dışında bir şey vermezdiniz. Kadınlar eğlenceliydi, dekoratifti, müthiş aksesuarlardı, ama her zaman daha fazlasını bulmak mümkündü; tıpkı yürüyen bantta önünûze gelen gulaşlar gibi, birini bitirdiğinizde yoğurdunuzu bir sonrakinin içine koyardınız, olur biterdi.

Ama Rosie...

Rosie, farklıydı.

Tam olarak hangi anlamda farklı olduğunu söyleyemezdi Örümcek. Denemiş, ama becerememişti. Kısmen onunla birlikteyken kendisini nasıl hissettiğiyle ilgili bir şeydi. Kendisine onun gözleriyle baktığında daha iyi bir insan oluyordu sanki. Ama bu işin sadece bir kısmıydı.

Rosie'nin onu nerede bulabileceğini bildiğini bilmek Ûrümcek'in hoşuna gidiyordu. Ona kendini huzurlu hissettiriyordu. Kızın yumuşacık kıvrımlarından, dünyadan iyilik yapma fırsatı dışında hiçbir beklentisi, hiçbir hırsı olmamasından, gülümsemesinden büyük zevk alıyordu. Ondan bazen ayrılmak zorunda kalmak dışında, tek bir kötü yanı yoktu Rosie ile birlikte olmanın. Ha tabii, bir de Rosie'nin annesiyle ilgili şu küçük mesele vardı ki, onu da keşfetmeye daha yeni başlamıştı. O gece, Şişko Charlie havaalanında zorla birinci sınıfa yükseltilmekle meşgulken, Örümcek de

Rosie’nin annesinin Wimpole Caddesi’ndeki dairesinde, oldukça meşakkatli bir öğrenme sürecinden geçiyordu.

Örümcek, gerçekliği biraz itelemeye alışmıştı; çoğu zaman gerçekliğe patronun kim olduğunu göstermeye yetecek kadar, azıcık itelemek kâfi gelirdi. Ne var ki, daha önce Rosie’nin annesi kadar kendi gerçekliğine sıkı sıkıya yapışmış birine hiç rastlamamıştı.

Kuşkulu bir ses tonuyla, “Bu da kim?” diye sormuştu kadın, içeri girdiklerinde.

“Ben Şişko Charlie Nancy’yim,” demişti Örümcek.

“Neden öyle diyor?” diye sormuştu Rosie’nin annesi. “Kim bu?”

“Ben Şişko Charlie’yim, gelecekteki damadınızım ve beni çok seversiniz,” demişti Örümcek, en ikna edici sesiyle.

Rosie’nin annesi sağa sola sallanmış, gözlerini kırpıştırmış ve ona dik dik bakmıştı. “Şişko Charlie olabilirsin, belki,” demişti kadın, tam anlamıyla ikna olmamış bir sesle, “ama seni sevmediğim kesin.”

“Evet ama,” dedi Örümcek, “beni sevmelisiniz. Dikkat çekici ölçüde sevilesi biriyim ben. Benim kadar sevilesi çok fazla insan yoktur bu dünyada. Açık söyleyeyim, beni sevmenin ucu bucağı yoktur. İnsanlar benim ne kadar sevilesi olduğumu tartışmak için toplantılar, sempozyumlar düzenler. Bu konuda birçok ödül almışlığım vardır. Güney Amerika’daki küçük bir ülke bana, bu kadar çok sevildiğim ve genel olarak muhteşem bir insan olduğum içiıı şeref madalyası bile verdi. Tabii madalyam yanımda değil, madalyalarımı çorap çekmecemde saklanm ben.”

Rosie’nin annesi burnunu çekti. Ne olup bittiğini anlamıyordu, ama her ne olmaktaysa hiç hoşuna gitmemişti. Şu âna dek Şişko Charlie’nin ölçüsünü almış olduğunu düşünüyordu. Başlangıçta bazı hatalar yaptığını kendisi de kabul ediyordu: Eğer Şişko Charlie ile ilk karşılaşmasından sonra onun hakkındaki görüşlerini o kadar güçlü bir şekilde ifade etmemiş olsa, Rosie’nin Şişko Charlie’ye bu kadar büyük bir hevesle bağlanmaması pekala mümkün olabilirdi. Ezik bu çocuk, demişti Rosie’nin annesi, zira köpek balığının körfezin öteki ucundaki kanın kokusunu alması gibi, o da korkunun kokusunu alırdı. Ama Rosie’yi onu terk etmeye ikna

edememişti ve artık temel stratejisi düğün planlarının kontrolünü eline geçirip, Şişko Charlie'nin hayatını mümkün olduğunca çekilmez kılmaktan ve ulusal boşanma istatistiklerini acımasız bir zevkle okumaktan ibaretti.

Oysa şimdi farklı bir şey olmaktaydı ve kadın bundan hiç hoşlanmamıştı. Şişko Charlie artık o iyi bildiği iri kıyım ama zayıf insancık değildi. Bu yeni zeki yaratık kadının kafasını karıştırıyordu.

Örümcek ise, kendi adına, daha sıkı çalışmak zorundaydı.

Çoğu insan öteki insanları fark etmez. Rosie'nin annesi

fark ederdi. O her şeyi fark ederdi. Şimdi elindeki kemik kupadan sıcak suyunu yudumluyordu. Mücadelenin ne hakkında olduğunu ya da nasıl kaybettiğini söyleyemezdi belki, ama bir mücadeleyi kaybetmiş olduğunun farkındaydı. Dolayısıyla bir sonraki saldırısına daha yüksek bir perdeden başladı.

"Charles'çığım," dedi, "bana kuzenin Daisy'den bahsetse-ne. Düğünde ailenin yeterince temsil edilmediğini düşünüyorum. Ona düğün yemeğinin organizasyonunda daha büyük bir rol vermemi ister misin?"

"Kime?"

"Daisy'ye," dedi Rosie'nin annesi, en tatlı sesiyle. "Hani geçen gün evinde, yarı çıplak dolaşırken rastladığım genç kadın. Gerçekten de senin *kuzeninse*, tabii."

"Anne! Eğer Charlie kuzenim diyorsa..."

"Bırak kendi konuşsun, Rosie," dedi annesi ve sıcak suyundan bir yudum daha aldı.

"Evet, Daisy," dedi Örümcek.

Şarap, kadın ve şarkı gecesini hatırlamaya çalıştı: Kadm-lann en güzelini ve en komiğini, yarı baygın Şişko Charlie'yi merdivenlerden yukarıya çıkartmak için yardıma ihtiyacı olduğuna ve bunun da aslında kadının kendi fikri olduğuna ikna edip eve getirmişti. Gece boyunca diğer kadınların ona gösterdiği ilginin zevkini sürmüş, sonra da, yemek sonrasına saklanan tatlı niyetine, o komik, ufak tefek kadını eve getirmişti;

ama eve gelip, Şişko Charlie'yi temizleyip, yatağa yatırdıktan sonra, artık tıka basa doymuş olduğunu fark etmişti. O kadındı işte.

"Tatlı küçük kuzenim Daisy," diye devam etti Örümcek bir an bile duraksamadan. "Ülkede olsaydı düğün hazırlıklarında yer almayı çok arzu ederdi eminim. Ne yazık ki, kendisi bir kurye. Hep seyahat halinde. Bir gün burada, ertesi gün bir bakmışsınız Murmanks'ta gizli bir belge teslim ediyor."

"Sende adresi yok mu? Ya da telefon numarası?"

"İsterseniz birlikte arayabiliriz, siz ve ben," diye mutabık oldu Örümcek. "Tüm dünyaya dolaşıyor. Geliyor, gidiyor."

"O zaman," dedi Rosie'nin annesi, "bir dahaki sefer ülkeye geldiğinde, onu davet et. Çok tatlı, güzel bir şeydi. Eminim Rosie de tanışmak isteyecektir." Büyük İskender de küçük bir Pers köyünün yakılıp, yıkılıp, yağmalanması emrini aynı sesle verirdi muhtemelen.

"Tabii," dedi Örümcek. "Kesinlikle, kesinlikle."

Var olan ve var olacak her kişinin bir şarkısı vardır. Birinin yazdığı bir şarkı değildir bu. Kendine ait bir melodisi vardır. Çok az insan kendi şarkısını söyler. Birçoğumuz, seslerimizin şarkımızın hakkım veremeyeceğini, ya da şarkımızın sözlerinin çok aptalca, ya da çok dürüst, ya da çok garip olduğunu düşünürüz. Dolayısıyla insanlar şarkılarını söylemek yerine, onu yaşarlar.

Daisy, mesela. Onun neredeyse tüm hayatı boyunca zihninin gerisinde duran şarkısının güven veren, marşımsı bir ritmi vardı. Sözleri zayıfları korumakla ilgiliydi ve "Savulun kötüler!" diye başlayan bir de koro kısmı bulunuyordu. Yüksek sesle söylenemeyecek kadar aptalca bir şarkıydı, fakat Daisy bazen duşta sabunlanırken mırıldanırdı şarkısını.

Ve Daisy hakkında bilmeniz gereken her şey üç aşağı beş yukarı bu kadar işte. Gerisiyse teferruat.

Daisy'nin babası Hong Kong'da doğmuştu. Annesiyse EtiyopyalIydı ve hah ihracatçısı, zengin bir ailenin kızıydı. Ailenin, biri Addis Ababa, diğeri de Nazret'te olmak üzere iki evi vardı. Daisy'nin annesi ile babası Cambridge'te tanışmışlardı. Adam, bilgisayar bilimlerinin makul bir kariyer

yolu olarak görülmeye başlamasından çok önce, bilgisayar bilimleri okuyordu. Kadın da moleküler kimya ve uluslararası hukuk çalışmalarına gömülmüştü. İkisi de aynı ölçüde çalışkan, doğuştan utangaç ve genel olarak huzursuz gençlerdi. İkisi de, farklı nedenlerle de olsa, memleket hasreti çekiyordu; ikisi de satranç oynuyordu ve tanışmaları bir çarşamba gününün öğleden sonrasında satranç kulübünde vuku buldu. İkisi de satranca yeni başlamış olduğu için birbirleriyle eşleştirildiler ve yaptıkları ilk maçta Daisy'nin annesi, Daisy'nin babasını kolayca yendi.

Daisv'nin babası buna, bir sonraki çarşamba günü ve sonraki iki yıl boyunca (izinler ve resmi tatiller hariç) her çarşamba günü bir rövanş maçı daha yapıp yapamayacaklarını utana sıkıla sormasına yetecek kadar bozulmuştu.

Sosyal becerileri ve kızın İngilizcesi ilerledikçe aralanndaki sosyal ilişkiler de arttı. Füze yüklü büyük kamyonların varışını protesto etmek amacıyla ele ele tutuşan bir insan zincirinde birbirleriyle el ele tutuştular. Birlikte, ama daha büyük bir grubun parçası olarak, Barcelona'ya gidip, uluslararası kapitalizmin istilasını ve büyük şirketlerin hegemonyasını protesto ettiler. Resmi güçlerin püskürttüğü biber gazını da ilk olarak orada tattılar ve İspanyol polisi onları itekleyip kakalarken, Bay Dav'in bileği burkuldu.

Ve sonra, Cambridge'teki üçüncü yıllarının başında, bir çarşamba günü, Daisy'nin babası Daisy'nin annesini satrançta yendi. Adam bundan dolayı o kadar mutlu oldu, o kadar sevindi, kendisini o kadar muzaffer hissetti ve bu his ona öyle büyük bir cesaret verdi ki, kadına evlenme teklif etti; Daisy'nin annesi de, içten içe adamın, kazandığı ilk maçtan sonra ona olan ilgisini yitireceğinden korktuğundan, evet, elbette, dedi.

Okuldan sonra İngiltere'de kaldılar, akademisyen oldular ve bir kızlan oldu. Ona Daisy adını verdiler çünkü o sıralarda Daisy adı verilen iki kişilik bir bisikletleri vardı (ve onu hakikaten kullanıyorlardı ki, bu sonralan Daisy'yi çok güldür-müştü). Bir üniversiteden diğerine, tüm Britanya'yı dolaştılar: Adam bilgisayar bilimleri dersleri veriyordu, karısı da uluslararası büyük şirketlerin hegemonyası hakkında kimsenin okumak istemediği ve satranç, satranç tarihi ve satranç stratejileriyle ilgili, insanlann hakikaten de okumak istediği kitaplar yazıyor ve böylece iyi bir yılda

adamdan daha çok para kazanıyordu. Ama tabii bu çok para kazandıkları anlamına gelmiyordu. Yaşlarını aldıkça siyasete duydukları ilgi azaldı ve orta yaşlarına yaklaştıklarında birbirleri, satranç, Daisy ve çoktan unutulmuş işletim sistemlerinin yeniden yapılanması ve sorunsuzlaştınlması dışında pek bir şeye ilgi duymayan, mutlu bir çifte dönüştüler.

Ne kadın ne de adam Daisy'yi azıcık olsun anlamadı.

Adamla kadın, Daisynin polisliğe duyduğu ilgiyi daha küçücük bir filizken kopartmadıkları için kendilerini suçladılar. Bu ilgi aşağı yukan Daisy’nin ilk konuşmaya başladığı zamanlarda belirginlik kazanmaya başlamışu. Diğer kız çocuklarının midillileri gösterirken duydukları heyecanı, Daisy polis arabalarını gösterirken duyardı. Yedinci yaş günü partisi, Daisy pırıl pınl kadın polis üniformasını giyebilsin diye, bir kıyafet balosu olarak düzenlenmişti. Nitekim Daisy'nin üzerine yanıp sönen mavi ışıklar saçan yedi mumun yerleştirildiği doğum günü pastasını ilk gördüğü andaki mutluluğunu, Daisy'nin anne ve babasının erinin çatı katındaki bir kutuda duran fotoğraflarda görmek hâlâ mümkündür.

Daisy çalışkan, neşeli ve zeki bir ergendi. Londra Üniversitesi’nde hukuk ve bilgisayar okumaya karar verdiğinde ailesi çok mutlu olmuştu. Babası, kızının bir hukuk profesörü olacağını umut ediyordu; annesi ise Daisy’nin avukat, hatta hakim olup, hukuku kullanarak büyük şirketlerin hegemonyasını yeneceğini hayal ediyordu. Ama sonra Daisy gidip emniyet teşkilaümn giriş sınavlarına girerek ve sonra da emniyet teşkilatında işe başlayarak her şeyi mahvetmişti. Emniyet teşkilatı ise ona kucak açmıştı. Bir yandan emniyet teşkilatın-da etnik çeşitliliği artırmak için yönergeler vardı, diğer yan-dansa bilişim suçları ve bilgisayarla baglanülı dolandırıcılık artmaktaydı. Daisy’ye ihtiyaçları vardı. Açıkçası bir değil, bir yığın Daisy’ye ihtiyaçları vardı. Emniyet teşkilatındaki dört yılın sonunda, Daisy’nin umduğunu bulamadığını söylemek pek de yanlış olmazdı. Asıl mesele, emniyet teşkilatının annesiyle bahasının onu defalarca uyardığı gibi ırkçı, cinsiyetçi, bireyselliğini ezerek onu ruhsuz ve tekdüze bir şeye dönüştürecek ve kantin kültürünün nescafe kadar ayrılmaz bir parçası haline getirecek yekpare bir kurum olması değildi. Hayır, Daisy’yi en çok diğer aynasızları kendisinin de bir aynasız olduğuna ikna etmek yoruyordu. Birçok aynasız için polislik, orta sınıf Ingilizleri, yanlış

sınıftan gelen ve muhtemelen niyetleri cep telefonunuzu çalmak olan korkunç insanlardan korumaktan ibaret bir şeydi, Daisy'nin vardığı sonuç buydu. Oysa Daisy'ye göre polislik başka bir şeydi. Daisy, bir ergenin Almanya'daki evinin bodrumunda oturarak yolladığı bir virüsle bir hastanenin işlemez hale gelmesine neden olabileceğini ve böylece bir bombadan daha çok hasara yol açabileceğini biliyordu. Daisy bugünlerde, asıl kötü adamların FTP siteleri, üst düzey şifreleme teknikleri ve kullanıldıktan sonra atılabilen ön ödemeli cep telefonu gibi şeylerden anladığı kanaatindeydi. İyi adamların bunlardan haberdar olduklannıysa hiç zannetmiyordu.

Plastik kupadaki kahvesinden bir yudum aldı ve suratını ekşitti. O ekranın başında sayfa ardına sayfa açarken kahvesi soğumuştu. Grahame Coats'un onunla paylaştığı tüm bilgi ve belgelerin üzerinden geçmişti. Bir şeylerin yanlış olduğu, bir suçun işlenmiş olabileceğine ilişkin güçlü bir karine bulunduğu kuşkusuzdu. Bırakın her şeyi, Charles Nancy'nin geçen hafta kendi kendisine yazdığı iki bin sterlinlik çek bile yeterdi bu sonuca varmak için.

Ancak. Ancak Daisy'ye doğru gelmeyen bir şeyler vardı.

Koridorda yürüdü ve başmüfettişin kapısını çaldı.

“Gel!”

Camberwell, binada sigara yasağı uygulanmaya başlamadan evvel, otuz yıl boyunca masasında piposunu içmişti. Ama artık ezip, büzüp, yoğurduğu kocaman bir oyun hamuru topağıyla idare ediyordu. Pipo içen bir adamken sakin, iyi huylu ve astlan açısından da son derece güvenilir bir amirdi. Elindeki oyun hamuru topağıyla oynayan bir adam olarak ise asabi ve

aksiydi. Hatta iyi günlerde fevrilik mertebesine terfi ettiği bile olurdu.

“Evet?”

“Grahame Coats Ajansı vakası.”

“Hmm?”

“Bilemiyorum.”

“Bilemiyor musun? Ortada bilemeyecek ne var ki?”

“Şey, sanınm, belki de bu vakadan çekilsem iyi olacak.” Adam ikna olmuş gibi görünmüyordu. Kıza dik dik baku. Masanın üzerindeki elleri izlenmeksizin mavi oyun hamuruna banyo süngeri biçimi vermekteydi. “Çünkü?”

“Şüpheliyle sosyal bir ortamda tanışmıştım.”

“Ve? Onunla tatile mi çıktın? Çocuklarının vaftiz annesi misin? Ne yani?”

“Hayır. Onunla bir kere karşılaştım. Geceyi evinde geçirdim.”

“Yani onunla mercimeği fınna verdiğini mi söylüyorsun?” içinde eşit ölçülerde yaşam yorgunluğu, sinir bozukluğu ve bir tutam da hazır tatlandırılmış Condor tütününe duyulan özlem barındıran bir iç çekme duyuldu.

“Hayır, efendim. Öyle bir şey değil. Sadece evinde uyudum.”

“Ve onunla tüm ilişkin bundan mı ibaret?”

“Evet, efendim.”

Adam oyun hamurundan piposunu tekrar biçimsiz bir topak haline soktu. “Vaktimi boşa harcadığının farkında mısın?” “Evet, efendim. Özür dilerim, efendim.”

“Ne yaparsan yap. Beni de rahat bırak."

Maeve Livingstone beşinci kata çıkan asansöre tek başına bindi. Yavaş ve sallantılı yolculuk sırasında, vardığında Grahame Coats’a söyleyeceği şeyin provasını zihninde yapmak için bolca vakti oldu. Elinde, vaktiyle Morris’e ait olan ince bir deri çanta taşıyordu: Epey erkeksi bir şeydi. Beyaz bir bluz, mavi bir kot pantolon ve üzerine de gri bir palto giymişti. Çok uzun bacakları ve aşın ölçüde soluk bir teni vardı ve saçlan da, minimal düzeyde bir kimyasal yardımla, Morris Livingstone ile yirmi yıl önce evlendiği zamanki kadar sarı kalmıştı.

Maeve Morris’i çok sevmişti. Öldüğünde, numarasını iptal ettirip, hesabını kapattıktan sonra bile, adamın adım cep telefonundan silmemişti; çünkü vaktiyle yeğeninin çekip telefonuna yüklediği Morris’in fotoğrafını

kaybetmek istemiyordu. Şimdi de Morris'i arayıp, akıl sorabilmeyi çok isterdi doğrusu.

Aşağıda, binaya girerken, diyafona kim olduğunu söylemişti, dolayısıyla resepsiyona vardığında Grahame Coats onu bekliyordu.

"Nasılız, nasılız, sevgili bayan," dedi adam.

"Özel konuşmamız lazım, Grahame," dedi Maeve. "Şimdi."

Grahame Coats sırıttı; birçok özel fantezisi Maeve'in buna benzer bir şey söylemesiyle başlardı. Sonra, "Seni istiyorum Grahame, hem de hemen şimdi," ve "Ah Grahame, çok yaramazlık yaptım, iyi bir derse ihtiyacım var," ve nadiren de olsa "Grahame, sen tek bir kadın için çok fazlasın, dolayısıyla seni çırılçıplak tek yumurta ikizim Maeve 11 ile tanıştırmak istiyorum," gibi şeyler söylerdi.

Birlikte adamın ofisine gittiler.

Maeve, Grahame Coats'u bir miktar düş kırıklığına uğratmak pahasına, onu hemen şimdi ve burada istediğine ilişkin bir şey söylemedi. Paltosunu da çıkarmadı. Onun yerine çantasını açtı ve bir öbek kâğıt çıkartıp adamın masasının üzerine koydu.

"Grahame, banka müdürünün tavsiyesiyle, son on yılda yolladığın rakamları ve dekontları bağımsız bir denetçiye incelettim. Ta Morris'in sağlığından bu yana. İstersen bakabilirsin. Rakamlar tutmuyor. Hiçbiri. Durumu polise bildireceğim ama önce seninle konuşmak istedim. Morris'in hatırı için, bunu sana borçlu olduğumu düşündüm."

"Gerçekten de borçlusun," diye onayladı onu Grahame Coats, tereyağı yayığındaki bir yılan kadar pürüzsüz bir sesle, "gerçekten de borçlusun."

"Eee?" dedi Maeve Livingstone mükemmel kaşlarından birini kaldırarak. Kadının yüzünde hiç de güven vermeyen bir ifade vardı. Kadının fantezilerindeki halinin çok daha güzel olduğunu düşündü Grahame Coats.

"Korkarım Grahame Coats Ajansı'nda bir süredir bir hırsız istihdam ediyormuşuz, Maeve. Aslında bir şeylerin yolunda olmadığını fark eder etmez, daha geçen hafta polisi şahsen ben aradım. Kanunun keskin kılıcı

soruşturmaya başladı bile. Grahame Coats Ajansı'nın, senin gibi birçok meşhur müşterisi olması hasebiyle polis meseleyi mümkün olduğunca sessiz sedasız halletmeye çalışıyor. Yanlış yaptıklarını söylemek mümkün mü?" Kadın, adamın umduğu kadar sakinleşmiş görünmüyordu. Konuya bir de daha farklı bir açıdan yaklaşmayı denedi. "Polis, çalman paranın, hepsini olmasa bile önemli bir kısmını kurtarabileceği konusunda epeyce umutlu."

Maeve başını salladı.

Grahame Coats azıcık rahatladı.

"Kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Charles Nancy. Ona çok güvenmiş olduğumu söylemem lazım. Şoke oldum.""

"Ah. Tatlı bir oğlandı."

"Dış görünüş," dedi Grahame Coats, "aldatıcı olabiliyor."

Sonra kadın gülümsedi; çok tatlı bir gülümsemeydi. "Yemezler, Grahame. Bu hadise yıllardır sürüyormuş. Charles Nancy burada çalışmaya başlamazdan evvel başlamış. Hatta belki benden bile önce. Morris'in sana güveni tamdı, ama sen onun parasını çalmışsın. Şimdi de bana, çalışanlarından birini suçlamaya -ya da bütün suçu suç ortaklarından birinin üzerine yıkmaya- çalıştığını söylüyorsun; yemezler."

"Pekala," dedi Grahame Coats, mahcup bir edayla. "Özür dilerim."

Kadın, kâğıt öbeğini aldı. "Sırf meraktan soruyorum," dedi. 'Tüm bu yıllar boyunca Morris ten ve benden kaç para çaldın? Benim tahminim aşağı yukarı üç milyon sterlin kadar."

'Ah." Adam artık gülmüyordu. O miktardan daha çok olduğu kesindi, ama yine de... "Aşağı yu kan doğru tahmin etmişsin."

Bakışnlar ve o sırada Grahame Coats deli gibi hesap yapmaya başladı. Zamana ihtiyacı vardı. İhtiyacı olan şey buydu. "Sana tüm miktan nakit olarak geri ödeyecek olsam," dedi, 'hem de hemen şimdi, faiziyle birlikte. Mesela söz konusu miktarın yüzde ellisi kadar desek?"

'Yani sen şimdi bana nakit olarak dört buçuk milyon sterlin vermeri mi teklif ediyorsun?"

Grahame Coats, avına saldırmaya hazırlanan bir kobranın gülümsemediği gibi gülümsemeye çalıştı. “Kesin-biki. Eğer polise gidersen, ben her şeyi reddeder ve harika avukatlar tutarım. En kötüsü, oldukça uzun, meşakkatli ve Morris’in ününü lekelemek için elimden geleni yapmak zorunda kalacağım bir mahkeme sürecinden sonra, on-on iki yıl hapis cezası alınm. İyi hal nedeniyle beş yılda çıkanm ve herkesin örnek alacağı bir mahkum olacağımdan da emin olabilirsin. Genel olarak hapishanelerin ne kadar kalabalık olduğunu göz önüne alacak olursak, mahkumiyetimin önemli bir bölümünü açık cezaevinde, ya da hatta, gündüzleri izinli olarak geçiririm. Ama işin iyi yanma bakacak olursak, eğer polise gidersen, sana Morris’in parasından bir zırnık bile koklatmayacağıma garanti veririm. Diğer seçenek ise, çeneni kaparsın ve ihtiyacın olan tüm parayı ve hatta fazlasını alırsın, bu arada ben de... doğru olanı yapmak için biraz vakit kazanmış olurum. Eğer ne kastettiğimi anlıyorsan...”

Maeve bu teklifi düşündü. “Hapse girdiğini görmek çok hoşuma giderdi,” dedi. Sonra içini çekti ve başını salladı. “Tamam,” dedi. “Parayı alacağım. Bir daha ne seni görmek ne de seninle iş yapmak istiyorum. Bundan sonra da telif haklarından gelen tüm çekler, doğrudan bana gelecek.”

“Kesinbiki. Kasa hemen şurada,” dedi Grahame Coats. Odanın uzak ucundaki duvarda bir kitaplık vardı. Kitaplığın raflarında, hepsi de birbirinin aynısı deri ciltli ve hiçbiri okunmamış Dickens’ler, Thackeray’lar, Trollope lar ve Austen’lar duruyordu. Adam kitaplardan birini elledi, kitaplık yana kaydı ve arkasındaki kapı ortaya çıktı. Kapı duvar ile aynı renge boyanmıştı.

Maeve kapının şifreli bir kilidinin olup olmadığını merak etti, ama hayır, sadece küçük bir anahtar deliği vardı ve Graha-me Coats büyük bakır bir anahtarı delikte çevirdi. Kapı açıldı.

Adam içeri uzandı ve ışığı yaktı. Duvarlarında, amatörce monte edilmiş raflar olan, dar bir odaydı bu. Odanın uzak ucunda, ateşe dayanıklı, küçük bir dosya dolabı duruyordu.

“Nakit, mücevher ya da ikisinin bir karışımı olarak alabilirsin paranı,” dedi adam, lafı hiç dolandırmadan. “Ben sonuncusunu tavsiye ederim. Bir sürü antika altın var burada. Taşıması kolay olur."

Birkaç kasa kutusunu açıp, içindekileri kadına gösterdi. Yüzükler, zincirler, kolyeler parlıyor ve pırıldıyor ve ışıldıyordu.

Maeve’in ağzı açık kaldı.

“Gel bak,” dedi adam ona ve kadın, sıkışarak adamın yanından geçti. Bir hazine ini olmalıydı bu. Eline zincirin ucunda asılı duran küçük bir kolyeyi aldı, ışığa kaldırdı ve hayranlıkla baktı.

“Harika bir şey bu,” dedi kadın. 'Çok kıymetli olmalı, en az...” Cümlesini tamamlamadı. Kolyenin parlayan altın yüzeyinde, arkasında hareket eden bir şey olduğunu görmüştü. Başım çevirdi. Çekiç, bu nedenle, Grahame Coats'un niyet ettiği gibi kadının kafasının arkasına inmek yerine yanağım sıyırdı.

“Bok herif!” dedi kadın ve ona bir tekme attı. Maeve’in iyi bacaktan ve güçlü bir tekmesi vardı, ama saldırganı çok yakınında duruyordu.

Macvc'in avagı adamın kaval kemiğine isabet etti ve kadın, adamın elindeki çekice uzandı. Grahame Coats çekici savurdu ve bu kez çekiç hedefini buldu, Maeve bir yana devrildi. Güzleri kavmış gibiydi. Adam kadına bir kez daha, bu kez tam kafasının ortasına vurdu, ve bir kez daha, ve bir kez daha, ve kadın yığıldığı verde kaldı.

Grahame Coats bir tabancası olsun isterdi. Güzel, makul bir tabanca. Filmlerdeki gibi, susturuculu bir tabanca. Hakikaten. eğer ofisinde birini öldürmek zorunda kalabileceği daha önce akima gelmiş olsaydı daha hazırlıklı olurdu. Hatta bir miktar zehir bile bulundururdu ofisinde. Çok akıllıca olurdu bu. Tüm bu saçmalığa da gerek kalmazdı.

Çekicin ucuna yapışmış kan ve san saçlar vardı. Çekici tiksinerek yere koydu ve kadının etrafından dolanarak, içinde mücevherlerin olduğu kasa kutulannı yüklendi. Kutuların içindekileri masasına boşalttı ve kutuları kasaya geri koydu. Kasadan, içinde yüz dolarlık ve beş yüz euro’luk para destelerinin ve yontulmamış elmaslarla yarı yarıya dolu küçük kadife bir kesenin olduğu evrak çantasını aldı. Son olarak, kendisinin de hemfikir

olacağı gibi, en az diğerleri kadar önemli bir şeyi, içinde iki cüzdanın ve pasaportun bulunduğu deri makyaj çantasını gizli odasından aldı ve çıktı.

Kasanın kalın kapısını kapattı, kilitledi ve kitaplığı yerine itti.

Bir süre durarak nefesini toparlamaya çalıştı.

Genel olarak, kendisinden gurur duyduğuna karar verdi. Afetindi ona. İyi iş çıkarmıştı. Güzel gösteri. Elinin altında bulduğu malzemelerle doğaçlama yapmak zorunda kalmış ve sonunda avantajlı çıkan o olmuştu. Blöf yapmış, cüretkar ve yaratıcı bir şekilde davranmıştı. Şairin dediği gibi, her şeyi bir yazı tura oyununda riske atmaktan korkmamıştı. Risk almış ve kazanmıştı. Oyunu kuran da, oynayan da o olmuştu. Günün birinde, tropik bir cennette, hatıralarını yazacaktı ve insanlar onun son derece tehlikeli bir kadını nasıl saf dışı bırakmış olduğunu öğrenecekti. Ama, diye düşündü, aslında kadının elinde bir silah olsa çok daha şık olurdu.

Biraz düşününce, kadının ona *gerçekten de* silah çekmiş olduğunu fark etti. Kadının tabancasına uzandığından epey emindi. Çekicin hemen orada, el altında olması, odada zorunlu tamirat işleri için bir alet çantasının bulunması büyük şanstı doğrusu. Aksi takdirde, kendini savunmak için böylesine hızlı ve etkin bir şekilde davranması nasıl mümkün olabilirdi ki?

Ofisinin kapısını kilitlemediğiniyse ancak bu anda düşünebildi.

Gömleğinde, elinde ve ayakkabısının tabanında kan vardı. Gömleğini çıkarttı ve onunla ayakkabısını sildi. Sonra da gömleği masasının altındaki çöp kutusuna attı. Bir kedi gibi elini ağzına götürüp, kırmızı diliyle parmaklarındaki kan kalıntılarını yalamasına kendisi de şaşırdı.

Sonra esnedi. Maeve’in masaya bıraktığı kâğıtları aldı ve kâğıt öğütücüden geçirdi. Kadının çantasında aynı kâğıtlardan bir takım daha vardı ve onları da öğüttü. Sonra öğütülmüş kâğıtları bir daha öğüttü.

Ofisinin köşesinde, içinde bir takım elbise, birkaç gömlek, çorap, iç çamaşırı, vesairenin olduğu bir dolap vardı. Ne de olsa, ofisinden uzaktaki ilk geceye ne zaman uçacağı belli olmazdı. Hazırlıklı olmak lazımdı.

Özenle giyindi.

Dolapta, uçakların baş üstündeki bagaj bölmelerine sığan cinsten, tekerlekli küçük bir bavul da vardı. Onu doldurdu, biraz daha yer açmak için bavulun içinde eşelendi, bir şeylerin yerlerini değiştirdi.

Resepsiyonu aradı. “Annie," dedi. “Dışarıdan bana bir sandviç alır mısın? Hayır, hayır, Prêt’den değil. Brewer Caddesindeki yeni açılanı düşünmüştüm. Bayan Livingstone ile işimiz bitmek üzere. Belki onu öğle yemeğine çıkarmak zorunda kalabilirim, ama yine de tedbirli olmakta fayda var.”

Bilgisayar hacında birkaç dakika geçirerek, verileri alıp, onların örerine tesadüfi sıfırlar vc birler kaydeden, sonra hepsini birden un ufak edip, içine beton dökülmüş ayakkabılarla Tha-mes Nehri’nin dibine yollayan programlardan birini işletti. Ve sonra, bavulunu çeke çeke hole çıktı.

Başını bir ofisin kapısından içeri soktu. “Biraz dışarı çıkıyorum," dedi. “Soran olursa üç civarlarında dönmüş olurum.” Annie resepsiyondan gitmişti ki, bu iyi bir şeydi. İnsanlar Maevc Livingstone’un ajanstan ayrıldığını ve Grahame Coats'un da her an geri gelebileceğini düşünecekti. Onu aramaya başladıklarındaysa o çoktan uzaklarda olacaktı.

Aşağıya asansörle indi. Biraz erken oldu, diye düşündü. Elli yaşma basmasına daha bir yıldan uzun bir süre vardı. Ama kaçış mekanizmaları sapasağlamdı. Buna yüksek bir tazminat alarak işten aynlma, bir altın tokalaşma, hatta bir altın paraşüt olarak bakmak en dogrusuydu. Sonra, tekerlekli bavulunu çekerek ön kapıdan Aldwych’in güneşli sabahına adım attı ve Grahame Coats Ajansı’nı sonsuza kadar geride bıraktı.

Örümcek, Şişko Charlie’nin küçük odasındaki evinde, devasa yatağında, huzurlu bir uyku çekmişti. Belli belirsiz, Şişko Charlie’nin evi tümüyle terk edip terk etmediğini merak etmeye başlamıştı ve bu meseleyi, aklını bir kez daha kurcalarsa ve o sırada yapacak daha ilginç bir şey bulamazsa araştırmaya karar verdi.

Sabah geç saate kadar uyumuştu ve şimdi de Rosie ile öğlen yemeği için buluşmaya gidiyordu. Rosie’yi evinden alacak ve iyi bir yerde yemek yiyeceklerdi. Sonbaharın başlarında güzel bir gündü ve Örümcek’in mutluluğu adeta bulaşıcıydı. Bunun sebebi, Örümcek’in kendi çapında, küçük bir tann olmasıydı. Bir tanrıysanız eğer, duygularınız diğer insanlara

da bulaşırdı. Örümcek'in mutlu olduğu günlerde, yakınında duran insanların da günleri iyi geçerdi. Örümcek bir şarkı mırıldandığında,sanki müzikal bir oyundaymışçasına, onlar da aynı tınıyı mırıldanmaya başlardı. Ve tabii, söylemeye bile gerek yok ama, Örümcek esnediğinde, çevresindeki yüzlerce kişi de onunla birlikte esnerdi. Öte yandan, Örümcek kendisini kötü hissettiğindeyse, bu kötü his nemli bir nehir pusu gibi yayılır, dünyayı, ona yakalanmış herkes için daha da karamsar bir yer haline dönüştürürdü. Bu Örümcek'in kasten yaptığı bir şey değildi. O *öyleydi* işte.

Şu anda mutluluğunu gölgeleyen tek şey, Rosie'ye hakikati söylemeye karar vermiş olmasıydı.

Örümcek, hakikati hamur gibi yoğrulabilir bir şey olarak görürdü. Hakikat, üç aşağı beş yukarı bir kanaat meselesiydi ve Örümcek, mecbur kaldığında, bayağı etkileyici kanaatler peydah edebilirdi. Mesele insanların yerine geçmek de değildi. İnsanların yerine geçmek hoşuna giderdi. İyi becerdiği bir şeydi bu onun. Planlarına mükemmelen uyardı ve planları da, şu âna dek, oldukça basit ve üç başlık halinde özetlenebilecek şeylerdi: (a) bir yere git (b) eğlen (c) sıkılmaya başlamadan oradan ayrıl. Adeta dünya onun ıstakozuydu da o, peçetesini takmış, elinin altında bir kâse tereyağı ve garip ama etkili ıstakoz yeme aletleriyle onun tadını çıkarıyordu.

Sadece...

Sadece gitmek istemiyordu. Bu konuyu enine boyuna iki kez düşünmüş ve bu durum onu çok rahatsız etmişti. Normalde bir konuyu bırakın ikiyi, bir kere dahi düşünmezdi. Fazla düşünmeden yaşadığı hayat şu âna dek gayet zevkli geçmişti ve içgüdü, sezgi ve 'yok artık bu kadarı da fazla' denebilecek miktarda bir şans işini fazlasıyla görmüştü. Ama mucizeler de bir yere kadardı. Örümcek caddede yürürken insanlar ona gülümsüyordu.

Rosie ile kızın evinde buluşmak üzere anlaşmışlardı, dolayısıyla onu yolun sonunda kendisini beklerken görmek örümcek için hoş bir sürpriz oldu.

'"Rosie? Selam!"

Kadın kaldırımdan ona doğru yürümeye başladı ve Örümcek sırıttı. Her şeyi yoluna koyacaklardı. Her şey oluruna varacaktı. Her şey iyi olacaktı. “Bir milyon dolar kadar güzelsin,” dedi ona. “Hatta iki milyon bile olabilir. Ne yemek istersin?”

Roise gülümsedi ve omuzlarını silkti.

Bir Yunan lokantasının önünden geçiyorlardı. “Yunan yemeği hoşuna gider mi?”

Kız başını salladı. Birkaç basamak inip içeri girdiler. Daha yeni açılmış olduğu için mekân karanlık ve boştu ve lokantanın sahibi onlan arkadaki kuytu, hatta saklı bir masaya yönlendirdi.

İki kişilik masada karşılıklı oturdular. Örümcek, “Seninle konuşmak istediğim bir şey var,” dedi. Kız karşılık vermedi. “Kötü bir şey değil,” diye devam etti. “Şey, pek iyi de değil aslında. Ama. işte. Bilmen gerekiyor.”

Lokantanın sahibi onlara sipariş vermeye hazır olup olmadıklarını sordu. “Kahve,” dedi Örümcek, ve Rosie de hemfikir olduğunu göstermek için başını salladı. “İki kahve,” dedi Örümcek. “Ve bizi, ee, beş dakika yalnız bırakabilir misiniz? Biraz mahremiyete ihtiyacım var.”

Lokantanın sahibi çekildi.

Rosie Örümcek’e soran gözlerle baktı.

Örümcek derin bir nefes aldı. “Tamam. Peki. En iyisi pat diye söylemek, çünkü hiç kolay değil ve şey edebilir miyim... tamam. Bak, ben Şişko Charlie değilim. Biliyorum, sen benim Şişko Charlie olduğumu düşünüyorsun, ama değilim. Ben onun kardeşi Örümcek’im. Sen benim o olduğumu düşünüyorsun, çünkü biraz birbirimize benziyoruz.”

Kız hiçbir şey demedi.

“Tamam, aslında pek de benzemiyoruz. Ama, biliyor musun, hiç kolay değil bu. Taaamam. Ee. Aklım hep sende. Yani, biliyorum benim kardeşimle nişanlısın, ama sana ondan ayrılıp benimle çıkar mısın diye soruyorum, bir nevi."

Küçük gümüş bir tepside bir kahve cezvesi ve iki fincan geldi. “Yunan kahvesi,” dedi lokantanın sahibi.

“Evet. Teşekkürler. Birkaç dakika yalnız bırakmanızı rica *etmiştim* ama...”

“Sıcaktır,” dedi lokanta sahibi. “Dumanı üstünde. Sert. Türk kahvesi değil ha. Yunan kahvesi.”

“Harika. Dinle, sence bir mahsuru yoksa birkaç dakika izin versen? Lütfen.”

Lokantanın sahibi omuzlarını silkti ve gitti.

“Muhtemelen benden nefrei ediyorsun,” dedi Örümcek. “Ben olsam ben de benden nefret ederdim. Ama ciddiyim. Hayatımda, herhangi bir konuda hiç olmadığım kadar ciddiyim.” Kız ona ifadesiz bir suratla bakıyordu, dolayısıyla: “Lütfen, bir şeyler söyle. Herhangi bir şey,” dedi Örümcek.

Kızın dudakları sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi oynadı.

Örümcek bekledi.

Kızın ağzı açıldı.

Örümcek’in ilk düşüncesi kızın bir şey çiğnediği oldu, çünkü dişlerinin arasında gördüğü şey kahverengiydi ve bir dil olmadığı kesindi. Sonra o şey başını ve gözlerini oynattı, küçük, bilye gibi gözlerle ona dik dik baktı. Rosie ağzını aklın hayalin almayacağı bir genişlikte açtı ve ağzının içinden kuşlar çıkmaya başladı.

Örümcek, “Rosie?” dedi ve hava birbirinin peşi sıra gaga ve tüy ve pençelerle doldu. Kuşlar kızın boğazından ona doğru akarcasına çıkıyor ve her bir kuş çıktığında boğulmayla öksürme arası küçük bir ses duyuluyordu.

Örümcek bir kolunu kaldırarak gözlerini korumaya çalıştı ve bileğinde bir acı hissetti. Ellerini ve kollarım sağa sola sallamaya başladı ve bir şey gözlerini hedefleyerek, yüzüne doğru uçtu. Başını arkaya kaçırdı ve kuşun gagası yanağını deldi.

Bir anlık bir kâbus aydınlığı: Hâlâ karşısında oturan bir kadın vardı. Ama Örümcek’in anlayamadığı, onu nasıl Rosie zannetmiş olabileceğiydi. Bir defa Rosie’den daha yaşlıydı, mavi-siyah saçlarında yer yer gümüş rengi teller görülüyordu. Teni de Rosie’ninki gibi tatlı bir kahverengi değil,

çakmak taşı kadar siyahtı. Üzerinde koyu san, yırtık pırtık bir yağmurluk vardı. Ve kadın smtarak ağzını bir kez daha açtı. Bu kez içeride martılann amansız gagalannı ve deli gözlerini gördü.

Örümcek düşünmek için vakit harcamadı. Harekete geçti. Cezvenin sapını kavradı ve bir eliyle onu savururken, diğer eliyle de kapağını açtı ve sonra cezveyi karşısında oturan kadına doğru fırlattı. Cezvedeki kaynar sıcak kahve, kadının üstüne başına döküldü.

Kadın acıyla tısladı.

Kuşlar mahzen lokantanın havasında birbirleriyle çarpışıyor ve kanat çırpıyorlardı, ama artık karşısında oturan kimse yoktu ve kuşlar dört bir yana uçuşuyor, vahşice duvarlara tos-luyorlardı.

Lokantanın sahibi, “İyi misiniz efendim? Yaralanmadınız ya,” dedi. “Çok özür dilerim. Dışarıdan gelmiş olmalılar.”

“iyiyim,” dedi Örümcek.

“Yüzünüz kanıyor,” dedi adam. Örümcek’e bir peçete verdi ve Örümcek peçeteyi yanağına bastırdı. Yarası acıyordu.

Örümcek, sokağa çıkan kapıyı açarak adama kuşları dışan kışkışlarken yardım etti. Artık mekân, kuşlar açısından, vardığı andaki kadar boştu.

Örümcek beş sterlinlik bir banknot çıkartı. “Buyurun,” dedi. “Kahve için. Benim artık gitmem lazım.”

Lokantanın sahibi müteşekkir bir edayla başını salladı. “Peçete sizde kalsın.”

Örümcek durdu ve düşündü. “Ben içeri girdiğimde,” dedi, “benimle bir kadın var mıydı?”

Lokantanın sahibinin kafası karışmıştı. Hatta belki de korkmuştu. Hangisi olduğundan Örümcek tam emin olamadı.

“Hatırlamıyorum,” dedi adam, sersemlemiş gibi. “Eğer yalnız olsaydınız sizi arkadaki o masaya oturtmazdım. Ama bilemiyorum.”

Örümcek sokağa çıktı. Hâlâ parlak bir gündü, ama gün ışığı artık güven vermiyordu. Çevresine bakındı. Atılmış bir dondurma külahını gagalayan

bir güvercin gördü; bir pencere pervazına konmuş bir serçe vardı ve ta yukanlarda, bir martı kanatlarını açmış, güneşte parlayan beyaz bir ışık gibi daireler çiziyordu.

DOKUZ

Ki Bu Bölümde Şişko Charlie'nin Kapıya Bakması ve Örümcek'in Flamingolarla Karşılaşması Anlatılır

Şişko Charlie'nin şansı dönüyordu. Bunu hissediyordu. Eve dönüş biletini aldığı uçakta çifte rezervasyon yapılmıştı ve dolayısıyla ona birinci sınıfta bir yer vermek zorunda kalmışlardı. Yemek harikaydı. Atlantik'in ortasına ulaşmışlardı ki, bir uçuş görevlisi gelip bedava bir kutu çikolata kazandığını söylemiş ve elindeki kutuyu ona vermişti. Şişko Charlie çikolatayı başının üzerindeki bagaj kompartımanına koymuş ve buzlu bir Drambuie istemişti.

Eve gidecekti. Grahame Coats ile işleri yoluna koyacaktı. Ne de olsa, Şişko Charlie'nin hayatta emin olduğu tek bir şey varsa, o da dürüst bir muhasebeci olduğuydu. Rosie ile de işleri yoluna koyacaktı. Her şey harika olacaktı.

Eve vardığında Örümcek'in çoktan gitmiş olup olmayacağını merak etti. Belki de onu evden atma şerefi Şişko Charlie'ye nail olurdu ki, bu çok hoşuna giderdi. Şişko Charlie kardeşinin özür dilediğini, hatta belki diz çöküp yalvardığını görmek isliyordu. Ona söyleyeceği şeyleri hayal etmeye başladı.

"Defol!" dedi Şişko Charlie, "ve gün ışığını, jakuzini ve yatak odanı da yanında götür."

"Anlamadım?" dedi uçuş görevlisi.

"Konuşuyordum," dedi Şişko Charlie. "Kendi kendime. Şey oldu da..." Ama bu hadise nedeniyle duyduğu utanç bile o kadar kötü değildi. Uçağın düşmesini ve bu rezalete bir son vermesini istemedi, mesela. Yaşam kesinlikle ona gülümsüyordu.

Dağıtılan eşantiyon paketini açu, göz bandını taktı, koltuğunu yattığı yere kadar yatırdı ki neredeyse sonuna kadar yatıyordu. Rosie'yi düşündü, ama zihnindeki Rosie değişti; yan çıplak ve daha ufak tefek birine dönüştü. Şişko Charlie suçluluk duygusuyla onu giyinik tahayyül etmeye çalıştı ve bu kez de kadının üzerinde bir polis üniforması olduğunu görünce dehşete

kapıldı. Bundan ötürü kendisini çok kötü hissettiğini söyledi kendine, ama pek bir etkisi olmadı. Kendinden utanmalıydı, şey yapmalıydı...

Şişko Charlie koltuğunda döndü ve küçük, mutlu bir horlama sesi çıkardı. Heathrow'a vardıklarında, hâlâ kendini çok iyi hissediyordu. Paddingtona giden Heathrow ekspresine bindi ve İngiltere'de olmadığı sûre zarfında güneşin çıkmaya karar vermiş olduğunu memnuniyetle fark etti. *Her şey*, dedi kendi kendine, iyi *olacak.*

Sabaha bir yanlışlık tadı katan tek şey; tren yolculuğunun yansına doğru vuku buldu. Şişko Charlie camdan dışan bakıyor ve keşke Heathrow'dan bir gazete alsaymışım diye düşünüyordu. Tren bir okulun futbol sahasına benzeyen geniş, yeşillik bir alandan geçiyordu ki, gökyüzü bir an için karatır gibi oldu ve tam o anda sinyal de yanmış olacak, tren tıslayan bir fren sesiyle durdu.

Şişko Charlie'yi rahatsız eden şey bu değildi. İngiltere son-bahanydı bu ve güneş, doğası geregi, hava buludu ya da yağmurlu olmadığında ortaya çıkan bir şeydi. Ancak yeşillik alandaki bir grup ağacın kenarında duran bir tip vardı.

İlk bakışta onu korkuluk sandı.

Bu saçmaydı. Korkuluk olamazdı. Korkuluklar tarlalarda

olurdu, futbol sahalarında değil. Onların agaçlann yanma dikildiği de görülmüş şey değildi. Kaldı ki, eğer korkuluksa bile, pek de başarılı bir korkuluk olduğu söylenemezdi.

Her yan kaıgavla doluydu, iri, siyah kargalarla.

Sonra korkuluk hareket etti.

Üzerinde yırtık pırtık bir yağmurluk olan zayıf bir tipti. Ana hatlarından başka bir şeyi seçilemeyecek kadar uzaktaydı. Ama Şişko Charlie yine de onu tanımıştı. Eğer biraz daha yakında olsa, çakmaktaşından oyulmuş gibi duran bir surat, kuzgun karası saçlar ve içlerinde delilik barındıran gözler göreceğinden emindi.

Sonra tren sallantıyla hareket etti ve birkaç saniye sonra kahverengi yağmurluktu kadın gözden kayboldu.

Şişko Charlie çok rahatsız olmuştu. Bu âna dek, Bayan Dunwiddy'nin salonunda yaşadıklarının, hayır, yaşadığını *zannettiği* şeylerin bir çeşit halüsinasyon, yüksek oktanlı bir rüya olduğuna, belli bir düzeyde gerçeği yansıttığına, ama tam olarak gerçek de olmadığına kendini ikna etmişti. Olan bir şey değildi; daha ziyade daha büyük bir gerçeğe ilişkin sembolik bir şeydi yaşadıkları. Gerçek bir yere gitmiş ve gerçek bir pazarlık yapmış değildi ya?

Her şey bir metafordu, o kadar.

Kendisine her şeyin yoluna gireceğinden neden bu kadar emin olduğunu sormadı. Gerçeklik vardı, *gerçeklik* vardı ve bazı şeyler başka bazı şeylerden daha gerçekti.

Tren hızlanarak, daha da hızlanarak, onu Londra'ya götürdü.

Biri omzuna dokunduğunda Örümcek Yunan lokantasından çıkmış, eve varmak üzereydi. Peçeteyi hâlâ yanağına bastırıyordu.

“Charles?” dedi Rosie.

Örümcek olduğu yerde zıpladı, ya da en azından, bir şaşkınlık nidası attı.

“Charles, iyi misin sen? Yanağına ne oldu?"

Adam ona baka. “Sen, sen misin?” diye sordu.

“Ne?"

“Sen Rosie misin?”

“Ne biçim soru bu? Tabii ki ben Rosieyim. Yanağına ne oldu?”

Örümcek peçeteyi yanağına basardı. “Kestim." dedi.

“Bakayım.” Kız adamın elini yanağından kaldırdı. Beyaz peçetenin ortası, sanki yanağı kanamış gibi kıpkırmızıydı, ama yanağı sapasağlamdı.

“Yanağında bir şey yok.”

“Hadi ya.”

“Charles? İyi misin sen?”

“Evet,” dedi Örümcek. “Kötü olmadığıma göre iyiyimdir. Aslında benim evime gitsek iyi olacak. Orası daha emniyetlidir, sanınm.”

“Öğle yemeği yiyecektik hani?” dedi Rosie. Ne olup bittiğini anlayabilmek için bir televizyon sunucusunun çıkıp gizli kameraları göstermesini bekleyen birinin ses tonuyla sormuştu bunu.

“Evet,” dedi Örümcek. “Biliyorum. Ama biraz evvel bir kadın beni öldürmeye çalışa sanınm. Hem de senin kılığına girmişti.”

“Kimse seni öldürmek istemiyor,” dedi Rosie. bunu adamın gönlü olsun diye söylediğini gizlemeyi beceremedi ama.

“Kimse beni öldürmek istemiyorsa bile öğle yemeğini pas geçip benim evime gidebilir miyiz? Evde de yemek var.”

“Elbette.”

Rosie yolda Örümcek'in arkasından yürüdü ve Şişko Charlie’nin ne zaman kilo verdiğini merak etti. Çok hoş görünüyordu. Maxwell Gardens’a doğru konuşmadan yürüdüler.

Örümcek, “Bak,” dedi.

Peçetedeki taze kan lekesi yok olmuştu. Artık bembeyazdı peçete.

“Btr sihirbazlık numarası filan mı bu?*

“öyleyse bik,* dedi Örümcek, ‘hayatımda ilk kez yapan ben değdim.” Peçeteyi bir çdp kutusuna attı. Tam o sırada Şişko Charbemn evinin önünde bir taksi durdu ve Şişko Charlie buruşuk bir şekilde, gözlerini kırpıştı ra kırpıştıra arabadan indi. Elinde beyaz bir plastik poşet vardı.

Rotse Şişko Charlie ye baktı. Örümcek’e baktı. Tekrar Şişko Charbe ye bakn. Şişko Charlie bu arada torbadan kocaman bir kotu çikolata çıkartmıştı.

‘Bunlar senin için,” dedi Şişko Charlie.

Rosie çikolataları aldı. “Teşekkür ederim,” dedi.

Önünde iki adam duruyordu, sesleri ve görüntüleri tamamıyla farklıydı ve yine de nişanlısının hangisi olduğundan emin olamıyordu. “Aklımı kaçırıyorum, değil mi?” dedi. Sesi gergindi. Ama anık sorunun ne olduğunu

tahmin edebildiği için, biraz daha rahatlamıştı sanki.İki Şişko Charlie den daha zayıf, kulağında küpe olanı elini kızın omzuna koydu. “Eve gitmen lazım,” dedi. “Biraz uyuman gerekiyor. Uyandığında tüm bunları unutmuş olacaksın.” iyi, diye düşündü Rosie, *bu yaşamı biraz daha kolaylaştırıyor Bir planım var* hiç değilse. Elindeki çikolata kutusuyla uçar adımlarla evine doğru yürüdü.

“Ne yaptın sen?" diye sordu Şişko Charlie. “Sanki kızın kapanma düğmesine basılmış gibi oldu."

Örümcek omuzlannı silkti. “Onu üzmek istemedim," dedi. “Ona neden gerçeği söylemedin?”

“Ayrp olur diye düşündüm.”

‘Sen ayıp nedir biliyorsun da sanki.” örümcek ön kapıya değdi ve kapı açıldı.

"Bdiyor musun, benim anahtarım var,” dedi Şişko Charlie “Bu benim ün kapım,"

Birlikte hole girdiler ve yukan çıktılar.

“Nerelerdeydin?" diye sordu örümcek.

“Hiçbir yerde Dışarıdaydım,' dedi Şişko Charlie mr ergen gibi.

“Bu sabah restoranda kuşlar tarafından saldırıya uğradım. Bu konu hakkında sen bir şeyler biliyor olabil.r ır.ütr. acaba’ Biliyorsun, değil mi?''

“Biliyorum denemez. Belki de bâıyorumdur Artık ştme vaktin geldi, sen o kadarım bil yeter *

“Sakın bir kavga başlatayım deme,* dedi Örümcek.

“Ben mi? *Ben* mi başlatmayayım? Sabır taşıyur, ben *ot.* Ast* sen benim hayatıma girdin. Patronumu kızdıran. pous> peşime takan sensin. Sen, sen bemm kız arkadaşımı öptün. Ben.m hayatımı mahvettin sen.*

“Hey,” dedi Örümcek. “Bana sorarsan, sen kendi rüyan m mahvetmeyi tek başına becermişsin zaten.'

Şişko Charlie yumruğunu sıku, salladı ve tıpkı ilimlerdeki gibi Örümcekin çenesine vurdu, örümcek tökezledi Şaşkınlığı canının acısından

fazlaydı. Elini dudağına götürdü ve sonra parmaklarındaki kana baktı. ‘Bana vurdun.* dedi.

“İstersem yine vururum,*' dedi Şişko Charlie. Varaböece-ginden pek de emin değildi ama. Eli çok acımıştı-

“Hadi ya?” dedi Örümcek ve yumru klan m sallayarak o da Şişko Charlie ye saldırdı. Şişko Charlie de Örûmcek e doğru atıldı ve beline sarılarak, kendisiyle birlikte onu da yere çekti.

Holde birbirlerine yumruklar savurup, bazen hedefi tutturup, bazen ıskalayarak bir aşağı bir yukarı yuvarlanmaya başladılar. Şişko Charlie Örümcek ın büyüyle filan karşılık vereceğini „ ya da en azından, doğaüstü bir güce sahip olacağım sanıyordu ama ikisinin de güçlen aşağı yukarı eşitti, ikisi de, hiçbir kural tanımadan, iki oğlan çocuğu, iki kardeş gibi dövüşüyordu ve dövüşürlerken Şişko Charlie bunu uzun, çok uzun yıllar önce bir kez daha yapmış olduğunu anımsadı, örümcek daha zeki ve hızlıydı, ama eğer Şişko Charlie onun üzerine çıkıp ellerini de saf dışı bırakabilirse ..

Şişko Charlie örümceğin ssağ elini kavradı ve örümceğin arkasına kıvırdı, sonra da tüm ağırlığıyla kardeşinin göğsünün ürerine oturdu.

“Pes mi?” diye sordu.

“Hayır." Örümcek kıvranıyor, kurtulmaya çalışıyor, ama Şişko Charlie hiçbir yere kıpırdamadan Örümcek’in göğsünde oturmaya devam ediyordu.

“Hayatımdan çıkacağına ve beni ve Rosie’yi sonsuza dek rahat bırakacağına söz ver.”

Örümcek bunun üzerine kızgınlıkla silkindi ve Şişko Charlie havaya fırlayıp mutfak zeminine boylu boyunca yığıldı.

“Bak, gördün mü işte,” dedi Örümcek. “Sana *demiştim.”*

Aşağıdan gümbürtülü bir kapı vurma sesi geldi. Sanki biri acilen içeri girmek için yanıp tutuşuyordu. Şişko Charlie öfkeyle Örümcek’e baktı ve Örümcek de Şişko Charlie’ye kaşlarını çattı ve yavaş yavaş ikisi de ayağa kalktılar.

“Kapıyı açayım mı?” dedi Örümcek.

“Hayır,” dedi Şişko Charlie. “Bu *benim* kahrolası evim. Ve kahrolası kapıyı da *ben* açacağım.”

“Sen bilirsin.”

Şişko Charlie merdivenlere yanaştı. Sonra arkasını döndü. “Şu işi aradan çıkarayım da,” dedi, “sonra gelip senin de işini bitireceğim. Eşyalannı topla. Gidiyorsun.” Aşağıya indi, üstünü başını düzeltti, üzerindeki tozlan elleriyle sildi ve genel olarak sanki yerlerde yuvarlanarak kavga etmiyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Kapıyı açtı. Kapıda üniformalı, iri yarı iki erkek polis ve bir de ufak tefek, egzotik görünümlü, son derece sivil giyimli bir kadın polis vardı.

“Charles Nancy?” dedi Daisy. Kız ona sanki bir yabancıymış gibi bakıyordu. Gözleri ifadesizdi.

“Guluk,” diye yutkundu Şişko Charlie.

“Bay Nancy,” dedi kız, “Sizi tutukluyorum. Hiçbir şey söylememe hakkına-”

Şişko Charlie evin içine döndü. “Piç!” diye merdivenlerden

yukarı bağırdı. “Piç, piç, piç, piç pir kere piç oğlu piç!”

Daisy Şişko Charlie’nin kolunu dürttü. “Zorluk çıkartmadan, sessizce gelmeyi düşünmez miydiniz?” diye sordu usulca. “Tabii dilerseniz, önce size boyun da egdirebiliriz. Ama ben pek tavsiye etmem. Arkadaşlar boyun eğdirme konusunda pek heveslidirler.”

“Sessizce gelirim,” dedi Şişko Charlie.

“İyi o zaman,” dedi Daisy. Şişko Charlie’ye eşlik ederek onu dışarıya çıkardı ve polis minibüsünün arkasına kilitledi.

Polis evi aradı. Odalarda hayat belirtisi yoktu. Holün sonunda, içinde bir yığın kutu ve oyuncak araba olan küçük bir oda vardı. Orayı da aradılar ama ilginç bir şeye rastlamadılar.

Örümcek yatak odasındaki kanepede uzanmış, surat asıyordu. Odasına Şişko Charlie kapıya bakmak için aşağıya indiğinde gitmişti. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Yüzleşmelerde pek de iyi olduğu söylenemezdi.

Normalde, iş bu noktaya geldiğinde, çoktan orayı terk etmiş olurdu ve Örümcek şu anda da artık gitme vaktinin geldiğinin farkındaydı, ama canı hâlâ gitmek istemiyordu.

Rosie'yi eve göndermekle ayıp edip etmediğinden emin değildi.

Örümcek'in yapmak istediği şey -ki normalde onun davranışlarına, *gereklilikler ve zorunluluklar* değil, *istekler* yön gösterirdi- Roise'ye onu arzuladığını söylemekti. Onun, yani Örümcek'in arzuladığını söylemek. Örümcek'in Şişko Charlie olmadığını söylemek. Örümcek'in Bambaşka bir şey olduğunu söylemek. Ve bu, başlı başına, çok büyük bir sorun sayılmazdı.

Rosie'ye yeterince ikna edici bir şekilde şöyle diyebilirdi: "Ben aslında Şişko Charlie'nin kardeşi Örümcek'im ve senin açından bunun hiçbir sakıncası yok. Seni rahatsız eden bir şey değil bu." Evren de Rosie'yi çok değil, azıcık iteklerdi ve Rosie tıpkı daha önce de kuzu kuzu eve gittiği gibi, durumu öylece kabul ederdi. Hiç rahatsız olmazdı, hem de hiç.

Ama işte, örümcek biliyordu ki kız, içinin derinliklerinde bir yerde rahatsız olurdu aslında.

İnsanlar tanrılar tarafından beklenmekten pek hazzetmez-lerdi. Yüzeyde hazzeder gibi görünebilirlerdi, ama içlerinde bir yerlerde sezer ve öfkelenirlerdi. İçten içe *fark ederlerdi.* Örümcek Rosie'ye bu durumdan hoşnut olmasını söyleyebilirdi ve kız hoşnut da olurdu. Ama bunun kızın suratına yapmacık bir gülümseme çizmekten farkı olmazdı; hem de kızın, her anlamda, kendisine ait olduğuna inandığı bir gülümseme. Kısa vadede (ve şu âna dek Örümcek'in kısa vadeden daha uzun düşündüğü vaki değildi) bunların hiçbir önemi yoktu, ama uzun vadede sorun olabilirdi. Örümcek köpüren, öfkeli bir yaratık, içten içe ondan nefret etmesine rağmen, yüzeyde son derece normal, sakin, uysal, taş bebek gibi bir kız istemiyordu. O Rosie'yi istiyordu.

Ve bu yaratık Rosie olmazdı, öyle değil mi?

Örümcek camdan dışarıya, muhteşem şelaleye ve tropik gökyüzüne baktı ve Şişko Charlie'nin ne zaman gelip kapısını çalmaya başlayacağını merak etti. O sabah restoranda bir şey olmuştu ve kardeşinin bu konuda söylediğinden daha fazla bilgisinin olduğuna emindi.

Bir süre sonra beklemekten sıkıldı ve yeniden Şişko Charlie'nin dairesine girdi. Kimse yoktu. Ev darmadağınıktı; iyi eğitilmiş profesyoneller tarafından altı üstüne getirilmiş gibiydi. Örümcek, evi dağıtanın büyük ihtimalle Şişko Charlie'nın kendisi olduğuna karar verdi. Bunu, Örümcek'ten dayak yemiş olmaktan duyduğu rahatsızlığı göstermek için yapmış olacaktı.

Pencereden dışarı baktı. Dışarıda, siyah bir polis minibüsünün yanına park etmiş bir polis arabası vardı, örümcek onları izlerken gittiler.

Kendisine biraz ekmek kızartıp, üzerine tereyağı sürüp yedi. Sonra evin içinde dolanarak bütün perdeleri sıkı sıkı örttü.

Kapının zili çaldı. Örümcek son perdeleri de örttükten sonra aşağıya indi.

Kapıyı açtı ve Rosie ona baktı. Hâlâ biraz sersemlemiş bir hali vardı. Örümcek de ona baktı. “Ee? Beni içeri buyur etmeyecek misin?”

“Elbette. Buyur, gel."

Kız merdivenlerden çıktı. “Burada neler oldu? Sanki zelzele olmuş gibi.”

“Hadi canım?”

“Neden karanlıkta oturuyorsun?" Kız perdeleri açmaya gitti.

“Sakın yapma! Bırak kapalı kalsınlar."

“Neden ki? Neden korkuyorsun?" diye sordu Rosie.

Örümcek pencereden dışarı baktı. “Kuşlardan," dedi sonunda.

“Ama kuşlar bizim dostumuzdur," dedi Rosie, sanki küçük bir çocuğa laf anlatırmış gibi.

“Kuşlar,” dedi Örümcek, “son dinozorlardır. Onlar kanatlı kan emicilerdir. Savunmasız sürüngenleri ve kabuklu yemişleri ve balıkları ve diğer kuşları yerler, Yavru solucanları götürürler. Masum gibi görünürler, ama kuşlar son derece habis yaratıklardır.”

“Geçen gün haberlerde vardı," dedi Rosie. “Bir kuş, adamın birinin hayatını kurtarmış."

“Ama bu, şu gerçeği değiştirmiyor-”

“Karga mı kuzgun mu ne, işte o siyah kuşlardan biriymiş. Adam Kaliforniya’da, bahçesinde uzanmış dergi okuyormuş ve bir kuzgunun gak gak öttüğünü duymuş. Kuş sanki adamın dikkatini çekmek ister gibi bagırıyormuş. Adam kalkmış, kuşun tünediği ağaca gitmiş ve bir de ne görsün? Ağacın altında bir dağ aslanı pusu kurmuş, adamın üzerine atlamayı bekliyor. Böylece adam koşa koşa eve girmiş. Eğer kuzgun onu uyarma-saymış, adam aslana yem olacakmış."

“Kuzgunların normalde böyle davrandıklannı hiç sanmıyorum.' dedi Örümcek. “Ama hikâye doğru olsa hile kuzgunun birinin, adamın birinin canını bir defa kurtarmış olması kuşlann benim peşimde olduğu gerçeğini değiştirmez. Kuşlar hâlâ benim peşimdeler."

“Tamam", dedi Rosie, onun gönlünü yapmak için böyle dediğini gizlemeye çalışarak. “Kuşlar senin peşinde.”

“Evet."

“Çünkü....?”

“Şey-”

“Bir nedeni olmalı. Bana, büyük kuş familyasının tüm üyelerinin, tüm çeşitlilikleriyle durup dururken, seni kocaman bir solucan yavrusu olarak görmeye hiç sebepsiz yere karar verdiklerini söylemeyeceksin, umarım.”

“Anlatsam bile bana inanacağını hiç sanmıyorum,” dedi Örümcek ve bunu inanarak söyledi.

“Charlie. Sen bana karşı hep dürüst oldun. Yani, sana güvendim. Bana bir şey söylersen, sana inanmak için elimden geleni yapanm. Seni seviyorum ve sana inanıyorum. Dolayısıyla, sana inanıp inanmayacağımı kendi başıma keşfetmem için bana fırsat vermeyi bir dene bakalım.”

Örümcek bunu düşündü. Sonra kızın eline uzandı ve onu sıktı.

“Sanırım sana bir şey göstermem gerek,” dedi. Kızı koridorun sonuna götürdü. Şişko Charlie’nin küçük odasının önünde durdular. “İçeride bir şey var,” dedi Örümcek. “Sanırım en iyisi onu kendi gözlerinle görmen; bu benim anlatmamdan çok daha etkili olacaktır.”

“Sen bir süper kahramansın,” dedi kız, “ve özel kıyafetlerini bu odada giyiyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

“Cinsellikle ilgili garip bir şey o zaman. Külot ve sütyen takımı giyip, inci kolyeler takıyorsun ve kendine Dora diyorsun.”

“Hayır.”

“Trenlerle oynamıyorsundur umarım?"

Örümcek, Şişko Charlie’nin küçük odasının kapısını itti ve aynı zamanda kendi yatak odasının kapısını da açlı. Odanın öteki ucundaki büyük pencerelerde, orman göletinc dökülen şelale görülüyordu. Camdan görülen gökyüzü safir mavisiydi.

Rosie ufak bir ses çıkardı.

Arkasına döndü, koridordan yürüyüp, mutfağa gitti ve pencereden Londra’nın sevimsiz, hamur gibi gri gökyüzüne baktı. Geri geldi. “Anlamıyorum," dedi. “Charlic, neler oluyor?”

“Ben Charlie değilim,” dedi Örümcek. “Bana bak. *Hakikaten*, iyi bak bana. Ona *benzemiyorum* bile.”

Kız artık onun gönlünü yaparmış gibi davranmayı bırakmıştı. Faltaşı gibi açılmış, korku dolu gözlerle bakıyordu.

“Ben onun erkek kardeşiyim,” dedi Örümcek. “Her şeyi mahvettim. Her şeyi. Ve bu noktada, sanırım en doğrusu ikinizin de hayatından çıkıp gitmem olacak.”

“E, peki Şişko... Charlie nerede?”

“Bilmiyorum. Kavga ediyorduk. O kapıya bakmaya gitti, ben de odama çekildim ve bir daha geri dönmedi.”

“Geri dönmedi mi? Ve sen de ona ne olduğunu hiç merak etmedin, öyle mi?”

“Ee, şey. Polis tarafından götürülmüş olabilir,” dedi Örümcek. “Sadece bir tahmin ama. Kesin bir kanıtım filan yok.”

“Senin adın ne?” diye sordu kız.

“Örümcek.”

“Örümcek,” diye tekrarladı kız. Dışarıda, camda, şelaleden serpişen suların üzerinde, havada uçan bir flamingo sürüsü görülüyordu. Pembe ve beyaz kanatları güneş ışığında parıldıyordu. Azametliydiler ve çoktular. Rosie’nin dünyada gördüğü en güzel manzaralardan biriydi bu. Tekrar Örümcek’c döndü ve ona bakarken, bu adamın Şişko Charlie olduğuna nasıl olup da inanmış olabileceğini aklı almadı. Şişko Charlie uyumlu, açık ve huzursuzken, bu adam her an boşalabilecek gergin bir

çelik yay gibiydi. “Sen hakikaten de o değilsin, değil mi?”

“Olmadığımı söyledim ya."

‘O zaman. O zaman beni kim..? Ben kiminle..? Benim... Benim yattığım kişi kimdi?”

“Bendim o kişi," dedi Örümcek.

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” dedi Rosie. Ve Örümcek’in suratına, gücü yettiğince bir tokat attı.

örümcek dudağının yine kanamaya başladığını sezdi. “Bunu hak ettim, herhalde,” dedi.

“Tabii ki hak ettin,” dedi Rosie. Duraksadı. Sonra, “Şişko Charlie tüm bunları biliyor muydu? Seni? Senin benimle çıktığını?"

“Şey, evet, ama o...”

“Hastasınız siz. Ruh hastasısmız. İkiniz de. Hasta, kötü adamlarsınız. Cehennemde yanın e mi!”

Kız, devasa yatak odasına, yatak odasının camlarından dışarıdaki ormanın ağaçlarına, büyük şelaleye ve flamingo sürüsüne son bir şaşkın bakış attı ve koridorda yürüyerek uzaklaştı.

örümcek yere çöktü. Dudaklarından ince ince kan sızıyordu ve kendisini aptal gibi hissediyordu. Ön kapının çarptığını duydu. Jakuzisine gitti ve yumuşak, tüylü bir havlunun ucunu sıcak suya batırdı. Sonra havluyu sıktı ve ağzına bastırdı. “Bunların hiçbirine ihtiyacım yok,” dedi Örümcek.

Bunu yüksek sesle söylemişti; yüksek sesle konuştuğunda, insanın kendini kandırması çok daha kolaydır çünkü. “Bir hafta önce sizin hiçbirinize ihtiyacım yoktu. Şimdi de yok. Umurumda değil, Bitti artık."

Flamingolar pencerenin camına tüylü, pembe top mermileri gibi çarptılar, cam şangırdadı ve parçaları tüm odaya uçuşarak duvarlara, yere, yatağa saplandı. Hava, gökyüzünden dalış yapan solgun pembe bedenler, kocaman pembe kanatlar ve kıvrık siyah gagalarla doldu. Şelalenin gümbürtüsü odanın içinde patladı.Örümcek gerisin geriye duvara yaslandı. Kapıyla arasında yüzlerce flamingo vardı: Altmış santim boyunda, tümüyle bacak ve boyundan müteşekkil kuşlardı hepsi. Ayaklarının üzerinde doğruldu ve ona deli pembe gözlerle bakan kızgın pembe kuşlardan oluşan mayın tarlasında birkaç adım attı. Uzaktan güzel görünüyor olabilirlerdi belki Bir tanesi Ğrümcek in elini gagaladı. Örümceksin eli kanamamıştı, ancak canı epey yanmıştı.

Örümcek’in yatak odası büyük bir odaydı ve yere düşercesine inen flamingolarla hızla doluyordu. Üstelik, şelalenin üzerindeki mavi gökyüzünde kara bir bulut daha vardı; belli ki bir flamingo sürüsü daha yoldaydı.

Onu gagalıyor, pençeliyor ve kanatlanyla tokatlıyorlardı. Ama Örümcek asıl sorunun bu olmadığının farkındaydı. Asıl sorun, ucuna kuş tutturulmuş, pespembe kuştûyü bir yorganın altında boğulmaktı. Kuşlar tarafından, hem de çok zeki olmayan kuşlar tarafından ezilmek, fazlasıyla aşağılayıcı bir ölüm tarzı olurdu doğrusu.

Düşün, dedi kendi kendine. *Onlar flamingo. Kuş beyinliler. Sen ise Örümceksin.*

Ee, ne var yani? diye cevap verdi kendi kendisine. *Bana bilmediğim bir şey söyle.*

Yerdeki flamingolar onu taciz ediyordu. Havadakiler ona doğru dalıyordu. Ceketini başının üzerine çekti ve havadaki flamingolar ona çarpmaya başladılar. Birinin size tavukla ateş ettiğini düşünün, öyleydi işte. Tökezledi ve yere düştü. E, *kan-dırsana onları salak.*

Örümcek kendini zorlayarak ayağa kalktı, kanatlar ve gagalar denizine bata çıka pencereye gitti. Pencere artık kmk camdan dişleri olan, kocaman

açılmış bir çeneye benziyordu.

“Salak kuşlar,” dedi neşeyle. Kendini çekerek pencere pervazına çıktı.

Flamingonlar ne zekâlarıyla ne de problem çözme kabiliyetleriyle ün yapmış yaratıklar değildir: Mesela karganın önüne içinde yiyecek olan bir şişe ve bir tel parçası koyun, karga şişenin içindekilere ulaşmak için teli bir alet olarak kullanman deneyebilir. Flamingo ise teli yemeye çalışır ve tel karidese beziyorsa, hakikaten yer de. Hatta, ‘bakarsın yeni bir tür karidestir neme lazım’ diyerek, karidese benzemiyorsa bile yer teli flamingo. Dolayısıyla, pencere pervazında durup, onlara hakaretler yağdıran adamın hafifçe dumanımsı ve boş bir görüntüsü varsa bile, flamingolar bunu fark etmediler. Katil tavşanların çılgın kırmızı gözleriyle bakarak, ona doğru koşmaya başladılar. Adam, pencerenin kenarından şelaleye atladı, bin flamingo da onun peşinden gitti ve çoğu taş gibi, baş aşağı yere çakıldı: Zira, malum, flamingoların havalanabilmek için bundan çok daha uzun bir koşu mesafesine ihtiyaçları vardı.

Kısa bir süre sonra, camları kıran flamingolar, duvarlara çarpmış flamingolar ve diğer flamingoların altında ezilmiş flamingolar olmak üzere, yatak odasında sadece yaralı veya ölü flamingolar kalmıştı. Hâlâ hayatta ve ayakta kalan flamingolar ise, kapının, sanki kendi kendineymiş gibi açılıp kapanmasını boş bakışlarla izlediler, ama flamingo olduklarından bunu pek düşünmediler.

Örümcek, Şişko Charlie’nin evinin koridorunda durdu ve nefesini toplamaya çalıştı. Yatak odasını yok etmeye konsantre oldu. Kısmen ses sisteminden gurur duyduğundan, ama aynı zamanda da kişisel eşyalarını bu odada muhafaza ettiği için, bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ederdi.

Yine de, her zaman yeni eşyalar almak mümkündü.

Eğer Örümcekseniz, tek yapmanız gereken istemekti.

Rosie’nin annesi, göstere göstere nispet yapan bir kadın değildi. Dolayısıyla Rosie kadının Chippendale kanepesine gözyaşları içinde yığıldığında sevinç çığlıkları atmaktan, zafer marşları söylemekten veya salonun etrafında titreye kasıla bir mutluluk dansı yapmaktan kaçındı. Ancak dikkatli bir göz-

lemci, kadının gözlerindeki zafer pırıltısını rahatlıkla görebilirdi.

Kadın Rosie’ye buzlu büyük bir bardak vitaminli su verdi ve kızının gözyaşlan içinde anlattığı aldatılma ve kalp kırıklığı öyküsünü dinledi. Öykünün sonunda, kadının gözlerindeki zafer pırıltısının yerini kafa karışıklığı yansıtan bir bakış almış, başı da hafifçe dönmeye başlamıştı.

“Yani Şişko Charlie aslında Şişko Charlie değilmiş mi diyorsun?” dedi Rosie’nin annesi.

“Hayır, değilmiş. Yani aslında oymuş da, ben geçen hafta onun kardeşiyle çıkmışım.”

“İkiz kardeşler miymiş?”

“Hayır. Hatta birbirlerine benzediklerini bile zannetmiyorum. Bilmiyorum. Kafam o kadar karışık ki.”

“Peki sen hangisiyle ayrıldın?”

Rosie burnunu sildi. “Ben Örümcek’ten aynldım. Şişko Charlie’nin kardeşinden.”

“Ama sen onunla nişanlı değildin ki.”

“Hayır, ama ben nişanlı olduğumu sanıyordum. Onun Şişko Charlie olduğunu sanıyordum.”

“Dolayısıyla Şişko Charlie’den de ayrıldın.”

“Bir anlamda. Sadece ona daha söylemedim.”

“O biliyor muymuş kardeşiyle olan bu şeyi? Benim zavallı kızıma sapık bir komplo mu kurmuşlar yoksa?

“Sanmıyorum. Ama fark etmez. Artık onunla evlenemem.” “Haklısın,” diye mutabık oldu annesi. “Kesinlikle evlene-mezsin. Olmaz öyle şey.” Kadın, kafasının içinde sıçraya zıpla-ya bir zafer dansı yaptı ve zihninde büyük ve şık bir havai fişek gösterisi başladı. “Sana iyi bir oğlan buluruz. Merak etme sen. Zaten bir halta yaramazdı o Şişko Charlie. Onu ilk gördüğüm anda anlamıştım ben. Benim balmumu meyvelerimi yemişti. Baş belasının teki olduğunu biliyordum. Şimdi nerede o?” “Bilmiyorum. Örümcek polis tarafından götürülmüş olabileceğini düşünüyor,” dedi Rosie.

“Hah işte!" dedi Annesi ve kafasındaki havai fişekleri Dis-ncvland'daki yılbaşı kutlamaları düzeyine terfi ettirdi ve tam olsun diye, bir düzine kusursuz siyah boğayı da zihninde kurban etti. “Bana sorarsan hapistedir. Onun yeri hapis. Hep söyledim o genç adam eninde sonunda hapse düşecek diye.” Rosie, eskisinden de güçlü bir şekilde ağlamaya başladı. Bir öbek daha kâğıt mendil alıp son derece gürültülü bir şekilde sümkürdü. Cesurca yutkundu. Sonra biraz daha ağladı. Bu sırada annesi kızının sırtını pışpışlayarak onu becerebildiği kadar teselli etmeye çalışıyordu. “Elbette onunla evlenemez-sin. Bir mahkumla evlenecek değilsin ya. Ama bak, eğer hapse düştüyse nişanı rahatça bozabilirsin.” Kadının dudaklarının köşelerinde bir gülümsemenin hayaleti belirdi. “Eğer istersen ziyaret gününde gidip ona beş para etmez bir serseri olduğunu ve onunla bir daha görüşmek istemediğini ben söyleyebilirim,” dedi. “Sana yaklaşmaması için bir kısıtlama karan da çıkarttınnz, istersen,” diye de ilave etti, yardımcı olmaya çalışan bir ses tonuyla.

“Şiş... Şişko Charlie’yle evlenmememin sebebi bu değil,” dedi Rosie.

“Değil mi?” diye sordu annesi, kusursuzca çizilmiş bir kaşını kaldırarak.

“Hayır,” dedi Rosie. “Şişko Charlie ile evlenemem, çünkü ona âşık değilim.”

“Elbette değilsin. Ben biliyordum zaten. Bir gençlik hevesiydi, ama artık gerçek yüzünü gördüğün için-”

“Ben Orümcek’e âşığım, kardeşine,” diye devam etti Rosie, sanki annesi hiç konuşmamış gibi.

O anda annesinin suratına yerleşen ifade, piknik alanına varmak üzere olan bir yaban ansı bulutunu andırıyordu.

“Tamam, tamam,” dedi Rosie. “Onunla da evlenmeyeceğim. Ona bir daha seni gözüm görmesin dedim.”

Rosie’nin annesi dudaklannı büzdü. “Eh,” dedi, “tüm bun-lan anladığımı söyleyecek değilim, ama kötü de olmamış.”

Kadının kafasındaki makine işlemeye başladı, cırcırlar gıcırdadı, klikler klikledi, yaylar kuruldu ve dişliler ilginç şekillerde yeni başlan eklemlendiler. “Bak ne diyeceğim. Sana şimdi ne iyi gelir, biliyor musun?

Bir tatile çıkmayı hiç düşündün mü? Parasını memnuniyetle ben veririm; ne de olsa, bu sayede düğün için ayırdığım paradan tasarruf etmiş oldum."

En söylenmeyecek şey buydu muhtemelen. Rosie elindeki mendillere bir kez daha ağlamaya başladı. “Her halükarda, ben ısmarlayacağım. İşte kullanmadığın izinlerin olduğunu biliyorum. Ve işlerin şu sıralar yavaş olduğunu da söylüyordun. Böyle zamanlarda en iyisi her şeyden uzaklaşıp biraz dinlenmektir.”

Rosie, tüm bu yıllar boyunca annem hakkında yanlış mı düşünmüşüm acaba, diye sordu kendine. Burnunu çekti, yutkundu ve “Evet, iyi olur,” dedi.

“Tamamdır o zaman,” dedi Rosie'nin annesi. “Bebeğime bakmak için ben de geleceğim." Zihnindeki havai fişek gösterisi büyük finaline ulaşırken içinden, ve *bebeğimin doğru adamla tanışmasını garanti etmek için de*, diye ekledi.

“Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu Rosie.

“Nereye olacak,” dedi annesi, “bir gemi turuna elbette.”

Şişko Charlie’ye kelepçe takmamışlardı. Bu iyiydi. Diğer her şey kötüydü, evet, ama en azından bileklerinde kelepçe yoktu. Yaşam karmakarışık, hiçbir ayrıntının tam olarak seçilemediği flu bir hal almıştı. Nöbetçi çavuşun burnunu kaşıması ve Şişko Charlie’nin kaydını yapıp -“Altı numaralı hücre boş" demişti- yeşil bir kapıdan içeri sokması, daha önce hiç karşılaşmadığı ama anında alışıldık ve korkunç bir hal almış bir gün öncenin kusmuğu, dezenfektan, kirli battaniye, sifonu çekilmemiş tuvalet ve umutsuzluk karışımı pis bir koku... En dipteki şeylerin kokuşuydu bu ve belliydi ki Şişko Charlie de en dibe vurmuş durumdaydı.

“Sifonu çekmek istediğinde,” dedi ona koridorda eşlik eden polis memuru, “hücrendeki düğmeye bas. Önünde sonunda birimiz gelir, sifonu senin yerine çekeriz. Delilleri tuvalete atıp yok etme diye.”

“Ne delili?”

“Bırak bu ayakları, yavru kuş.”

Şişko Charlie içini çekti. O kendi bedensel atıklarım kendi temizlerdi, hem de bunu yapmaktan belli bir gurur duymaya başladığı yaştan beri ve özgürlüğünden çok, bu etkinliği kaybetmiş olmak, artık her şeyin değişmiş olduğunu gösteriyordu.

“Bu senin ilk seferin,” dedi polis memuru.

“Özür dilerim.”

“Uyuşturucu?” dedi polis memuru.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Şişko Charlie.

“Yani uyuşturucudan mı aldılar seni?”

“Beni neden aldıklarını bilmiyorum,” dedi Şişko Charlie. “Ben masumum.”

“Beyaz yaka suçu, ha?” dedi polis memuru ve başını salladı. “Sana mavi yakalı tiplerin onlara söylenmeden bildiği bir şeyi söyleyeyim. Bizim canımızı ne kadar az sıkarsan, biz de senin canım o kadar az sıkarız. Siz beyaz yakalı tipler, haklarım diye tutunursuz. Bütün yaptığınız kendiniz için hayatı zorlaştırmak olur.”

Polis memuru altı numaralı hücrenin kapısını açtı. “Evim, güzel evim,” dedi.

Hücrenin kokusu içeride daha da ağırdı. Duvarlar üzerine yazı yazılmasını engelleyecek pütürlü, gri bir boyayla boyanmışa. Alçak, kitap rafı gibi bir yatak ve bir köşede de kapaksız bir tuvalet vardı.

Şişko Charlie kendisine verilen battaniyeyi yatağa serdi.

“Tamam," dedi polis. “Rahatına bak. Ve eğer canın sıkılırsa, lütfen tuvaleti battaniyenle tıkama.”

“Neden öyle bir şey yapayım ki?"

“Bilmem ki. Ben de merak ediyorum aslında,” dedi polis memuru. “Neden hakikaten? Kimbilir, belki de can sıkıntı-sındandır. Kanunlara riayet eden ve polislikten emekli olmayı bekleyen biri olarak, şahsen ben hiç hücrede vakit geçirmek zorunda kalmadım.”

“Biliyor musunuz,” dedi Şişko Charlie, “ben yapmadım, her ne yaptığım zannediliyorsa.”

“İyi o zaman,” dedi polis.

“Affedersiniz,” dedi Şişko Charlie. “Okuyacak bir şeyler verebilir misiniz bana?”

“Buranın kütüphaneye benzer bir yanı var mı?”

“Hayır, yok.”

“Daha gencecik bir aynasızken, tipin biri benden bir kitap istedi. Gittim adama bir kitap buldum. J.T. Edson mı, Louis CAmour mu öyle bir şey. Sonra o ne yaptı? Gitti onunla tuvaletini tıkadı. Aynı hatayı bir daha yaparsam ne olayım.”

Sonra dışarı çıktı ve hücrenin kapısını kilitledi. O dışarıda, Şişko Charlie ise içeride kaldı.

En garibi, Grahame Coats’un, kendini ne kadar normal, neşeli ve genel olarak iyi hissettiğiydi ki, o ne hissettiğini sürekli olarak kendine soran tiplerden değildi aslında.

Kaptan, Saint Andrews’a inmek üzere olduklarını ve emniyet kemerlerini bağlamalarını anons etmişti. Saint Andrews, Karayipler’de küçük bir adaydı ve 1962 yılında bağımsızlığını kazandıktan sonra, sömürgeci güçlerin boyunduruğundan kurtulmuş olduğunu dünya aleme göstermek amacıyla, kendi yargı sistemini kurmuş ve yerküre üzerinde tek bir ülkeyle bile suçluların iadesi için anlaşma yapmamıştı.

Uçak piste kondu. Grahame Coats uçaktan indi, güneşli asfalt yoldan, tekerlekli bavulunu çeke çeke yürüdü. Uygun pasaportu (Basil Finnegans’mkini) çıkarttı, damgalattı, diğer bavullarını da dönen banttan aldı, kimsenin beklemediği gümrük kontrol salonundan geçerek küçük geliş terminaline, oradan da harika bir güneşe çıktı. Üzerinde bir tişört ve şort, ayaklarında da sandaletler vardı ve bu haliyle tipik bir İngiliz tatilciye benziyordu.

Kâhyası onu havaalanının dışında bekliyordu ve Grahamc Coats siyah Mercedcs’in arka koltuğuna oturup, “Eve gidelim, lütfen," dedi.

Williamstown’dan tepe üzerindeki konağına çıkan yolda, adayı yukarıdan, hoşnut ve sahiplenen bir gülümsemeyle izledi.

Aklına, İngiltere’yi terk etmeden evvel bir kadını ölüme terk etmiş olduğu geldi. Kadının hâlâ yaşayıp yaşamadığını merak elti; yaşadığını pek zannetmiyordu. Birini öldürmüş olduğunu düşünmek onu hiç rahatsız etmedi. Tam aksine, sanki kendisini tamamlanmış hissedebilmek için yapması gereken bir şeymiş gibi, son derece tatmin edici bir duygu sardı benliğini. Aynı şeyi bir daha yapıp yapmayacağını merak etti.

Yapacaksa, yakında mı yapacaktı?

ON

Ki Bu Bölümde Şişko Charlie'nin Dünyayı Gezdiği ve Maeve Livingstone'un Hoşnut Olmadığı Anlatılır

Şişko Charlie demirden yatağının üstüne serili battaniyenin üzerine oturmuş bir şeyler olmasını bekliyor, ama hiçbir şey olmuyordu. Aylarca gibi gelen bir süre, son derece yavaş bir şekilde geçti. Uyumaya çalıştı, ama nasıl yapıldığını hatırlayamadı.

Kapıyı yumrukladı. Biri "Kes sesini!" diye bağırdı. Bir memur muydu yoksa hapishane arkadaşlanndan biri mi, anlayamadı.

Gerçekçi bir tahminle iki-üç sene kadar bir süre hücresinde volta attığım hissetti. Sonra oturdu ve kendini sonsuzluğun akışına bıraktı. Duvarın üzerinde, pencere niyetine duran kalın cam tuğladan gün ışığı süzülüyordu. O sabah kapı üzerine kilitlendiğinde gördüğü de aynı gün ışığıydı, muhtemelen.

Şişko Charlie insanların hapishanede vakit geçirmek için ne yaptıklarını anımsamaya çalıştı ve akima gizlice günlük tutmak ve kıçına bir şeyler saklamak dışında bir şey gelmedi. Ama yazı yazabileceği kâğıt kalemi yoktu ve bir insanın kıçına bir şeyler saklamak zorunda olmamasının, hayattaki durumunun ne kadar iyi olduğunun en belirgin ölçütlerinden biri olduğuna kanaat getirdi.

Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmamayı sürdürdü. Biraz daha hiçbir şey Hiçbir şeyin geri dönüşü. Hiçbir şeyin oğlu. Hiçbir şey görev başında. Hiçbir şey ve Abbott ve Costello kurt adama karşı[2]...

Kapının kilidi açıldığında Şişko Charlie az kalsın küçük bir sevinç çığlığı atacaktı.

"Tamam. Avluda egzersiz vakti. Eğer istiyorsan sigara da içebilirsin."

"Ben sigara kullanmıyorum."

"Kötü bir alışkanlık zaten."

Egzersiz avlusu polis merkezinin ortasında, dört tarafı üzerine dikenli teller gerilmiş duvarlarla çevrili, açık bir alandı. Şişko Charlie avlunun

çevresinde dönenirken, hayatta hoşlanmadığı bir şey varsa, o da gözaltına alınmak olduğuna karar verdi. Şişko Charlie polisten çok hazzetmezdi ama şu âna dek, bir şekilde, hayatın doğal akışına güvenmeyi becermiş, suçluların cezalandırılmasını, masumların da serbest bırakılmasını sağlayan bir gücün (ki Viktorya Çagı'nda yaşayanlar buna ilahi adalet derlerdi muhtemelen) varlığına inanmışa. Ancak, son olaylar nedeniyle bu inancını artık yitirmişti ve hayatının geri kalanım, laftan anlamayan ve çoğu Daisy'ye benzeyen bir dizi yargıca ve işkenceciye, masumiyetini ispat etmeye çalışmakla geçireceğinden ve ertesi sabah altı numaralı hücrede bir hamam böceğine dönüşmüş olarak uyanacağından korkmaya başlamışu. Zira insanları hamam böceğine dönüştüren kötü niyetli bir evrene geçiş yapmış olduğu açıktı.

Tepesindeki dikerdi tellerin üzerine bir şey düştü. Şişko Charlie yukarıya baka. Bir karga ona tepeden, umursamaz gözlerle bakıyordu. Biraz daha kanat çırpma sesi duyuldu ve kargaya birçok serçe ve Şişko Charlie'nin ardıç olduğunu tah-

min ettiği bir kuş daha katıldı. Kuşlar ona, o da kuşlara baktı. Bir miktar daha kuş geldi. Şişko Charlie'ye dikenli tellerin üzerinde biriken kuşlann hangi noktada ilginç olmaktan çıkıp korkunç olmaya başladıklarını sorsanız, söylemekte güçlük çekerdi. Ama ilk yüz kuştan sonraki bir noktada olduğu kesindi. Ve bir de kuşların gaklamama, cik cik ötmeme veya şakımama biçimlerinde gizli bir nokta... Kuşlar tellere konmuş ve onu öylece izliyorlardı. "Defolun," dedi Şişko Charlie.

Tek bir vücut halinde defolmadılar. Onun yerine konuştular. Onun adını söylediler.

Şişko Charlie avlunun köşesindeki kapıya gitti. Kapıyı vurdu. Birkaç defa, "Affedersiniz," dedi, sonra bağırmaya başladı: "İmdat!"

Klik. Kapı açıldı ve majestelerinin emniyet teşkilatının gözkapaklan ağırlaşmış bir mensubu, "Umanm bunun için iyi bir bahanen vardır," dedi.

Şişko Charlie yukarıyı gösterdi. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Emniyet teşkilatının ağzı oldukça garip bir şekilde açıldı ve çenesi sarkmış bir biçimde açık kaldı. Şişko Charlie'nin annesi olsa, adama, ağzını kapamasını yoksa bir şey kaçacağını söylerdi.

Dikenli teller binlerce kuşun ağırlığı altında sarkmışlardı. Küçük oval gözler, kırpmadan aşağıya bakıyorlardı.

“Aman Tanrım,” dedi polis memuru ve tek bir kelime etmeden Şişko Charlie’yi hücresine geri götürdü.

Maeve Livingstone acı çekiyordu. Yere kapaklanmış bir şekilde yatıyordu. Uyandı ve saçlarının ve yüzünün nemli ve ılık olduğunu fark etti ve sonra uyuyakaldı, sonra bir daha uyandığında saçları ve yüzü soğuk ve yapış yapıştı. Rüya gördü, uyandı, bir daha rüya gördü, yine uyandı, başının arkasındaki acıyı fark etmesine yetecek bir süre uyanık kaldı ve sonra uyumak daha kolay olduğundan ve uyurken acıyı hissetmediğinden, uykunun onu yumuşacık bir battaniye gibi sarmasına izin verdi.

Rüyalarında bir televizyon stüdyosunda dolanıyor ve Morris’i arıyordu. Zaman zaman monitörün birinde gözüne çarpıyordu Morris. Endişeli görünüyordu. O ise stüdyodan çıkmaya çalışıyor ama her yol onu stüdyoya geri götürüyordu.

“Üşüyorum," diye düşündü ve böylece yine uyanmış olduğunu anladı. Ama artık acısı dinmişti. Her şeyi göz önüne alacak olursanız, diye düşündü Maeve, yine de hiç fena hissetmiyorum kendimi.

Kızdığı bir şey vardı, ama ne olduğunu tam olarak hatırlayamadı. Belki de rüyada gördüğü bir şeydi.

Karanlık bir yerdeydi. Süpürge dolabı gibi bir yerdi burası. Karanlıkta bir şeylere çarpmamak için ellerini uzatarak etrafını yokladı. Kollarını uzatmış ve gözleri kapalı bir şekilde birkaç tedirgin adım attı, sonra gözlerini açtı. Artık tanıdık bir odadaydı. Bir ofiste.

Grahame Coats’un ofisinde.

Sonra hatırladı. Yeni uyanmış olmanın mahmurluğu hâlâ üzerindeydi, düşüncelerini toplamakta güçlük çekiyordu; sabah kahvesini içmeden tam olarak kendine gelemeyeceğini biliyordu, ama yine de hatırladı. Grahame Coats’un hıyaneti, ihaneti, işlediği suç...

Neden, diye düşündü Maeve. Bana saldırdı? Bana vurdu. Sonra, polis. Polisi *aramalıyım* diye düşündü.

Masanın üzerindeki telefona uzandı, onu eline aldı, daha doğrusu almaya çalıştı ama telefon çok ağır veya kaygan veya ikisi birdendi ve onu bir türlü tam olarak kavrayamadı. Parmaklan onu tutmak için yaratılmamıştı sanki.Sandığımdan daha *zayıf* düşmüş olmalıyım, diye düşündü Maeve, onlara bir *doktor da* yollamalannı söyleyeyim *en iyisi.* Ceketinin cebinde, arandığında Greensleeves'in melodisini çalan gümüş bir telefon vardı. Telefonun hâlâ orada olduğunu ve onu zorlanmadan tutabildiğini görünce rahatladı. Acil servisin numarasını çevirdi. Birinin cevap vermesini beklerken artık çevirmeli telefon kalmamış olmasına rağmen, neden hâlâ çevirmek dendiğini merak etti. Çevirmeli telefonlar o çocuk-ken vardı, sonra onların yerine son derece sinir bozucu sesleri olan tuşlu telefonlar çıkmıştı. Genç kızlığında, tuşlu telefonların zil sesini taklit edebilen bir erkek arkadaşı vardı ve Maeve şöyle bir düşündüğünde, çocuğun hayattaki tek başarısının da bu yeteneği olduğunu fark etti. Sonra tuşlu telefonların zil seslerini taklit eden bir adamın, telefonların artık her sesi çıkartabildiği bir dünyayla nasıl baş ettiğini merak etti...

"Aradığınız numara şu anda meşgul," dedi mekanik bir ses. "Lütfen hattan ayrılmayın."

Maeve garip bir şekilde sakindi. Sanki artık kötü hiçbir şey olamazmış gibi hissediyordu.

Telefonda bir erkek sesi duyuldu. "Alo?" dedi. Son derece etkin bir sese benziyordu,

"Polisi aramıştım," dedi Maeve.

"Polisi aramanıza hiç gerek yok," dedi telefondaki ses. "Her türlü suçun cezası, uygun ve uzman yetkililerce, önünde sonunda verilecektir."

"Biliyor musunuz," dedi Maeve, "sanırım yanlış numarayı çevirdim ben."

"Aynı şekilde," dedi ses, "bütün numaralar, en nihayetinde kusursuzdur. Onlar sadece sayıdır ve doğru ya da yanlış olamazlar."

"Bunu söylemesi sizin için kolay," dedi Maeve. "Ama benim *gerçekten de* polisle konuşmam lazım. Bir ambulansa da ihtiyacım olabilir. Ve belli ki yanlış numarayı aramışım." Çağrıyı sonlandırdı. 999 hattı cep telefonunda

işlemiyor herhalde, diye düşündü. Telefonundaki rehberi açtı ve kız kardeşinin numarasını bulup aradı. Telefon bir kez çaldı. “Açıklamama izin verin: Kasten yanlış bir numarayı aradığınızı söylemiyorum. Sanırım söylemek istediğim şey şu: Bütün sayılar, doğaları gereği, kusursuzdur. Pi dışında tabii. Şahsen ben Pi'ye tahammül edemiyorum. Sırf uzayıp, uzayıp, uzayıp gittiğini düşününce bile başıma ağrılar giriyor...”

Macve kırmızı tuşa bastı ve çağrıyı sonlandırdı. Banka müdürünü aradı. Telefonu açan ses, “Ama şu benim yaptığıma da bir bakın, sayıların kusursuzluğu üzerine bıdı bıdı konuşuyorum ve tabii siz de, muhtemelen, her şeyin bir yeri ve zamanı olduğunu düşünüyorsunuz...”

Klik. Maeve en iyi arkadaşını aradı.

“...Ve aslında şu anda asıl tartışmamız gereken konu, sizin nihai kaderiniz. Korkarım bu öğleden sonra oldukça yoğun bir trafik var ve eğer sizce bir mahsuru yoksa biraz beklemenizi rica edeceğim. En kısa sürede sizi almaya birini yollayacağız...” Günün düşüncesini aktaran radyo vaizlerininkini andıran, güven telkin eden bir sesti.

Eğer Maeve kendisini bu kadar sakin ve rahat hissetmese panikleyebilirdi. Ama paniklemek yerine düşündü. Telefonu, belli ki, ee, ne diyorlardı ona, hah, hacklenmiş olduğuna göre, en iyisi caddeye çıkıp bir polis memuru bulmak ve şikâyetini ona resmen bildirmek olacaktı. Maeve asansörün düğmesine bastığında hiçbir şey olmadı, dolayısıyla merdivenlerden indi. İnerken, ihtiyaç olduğunda polisin hiç ortalıkta görünmediğini, hep nani nani diye sesler çıkartan o arabalarda dolanıp durduklarını düşündü. Maeve, polislerin ikişer ikişer sokaklarda dolaşarak insanlara saatin kaç olduğunu söylemelerinin veya yağmur oluklarının altında, omuzlarındaki çuvallarla inen hırsızlan beklemelerinin daha doğru olacağı kanaatindeydi...

Merdivenin en alt sahanlığında, giriş holünde, biri kadın diğeri de erkek iki polis memuru vardı. Sivil giyimliydiler ama polis olduklan her hallerinden belliydi. Adam iri yarı ve kırmızı yüzlü, kadınsa ufak tefek ve koyu renkliydi ve başka koşullarda son derece güzel sayılabilirdi. “Kadının buraya kadar geldiğini biliyoruz,” dedi kadın polis memuru. “Resepsiyondaki kız, kadının öğle yemeğine çıkmadan az evvel geldiğini

anımsıyor. Kız yemekten döndüğünde ise artık burada değillermiş. İkisi de yokmuş.”

“Birlikte kaçmış olabilirler mi diyorsun?" diye sordu iri yan adam.

“Ee, şey, affedersiniz,” dedi Maeve Livingstone, kibarca.

“Mümkündür. Grahame Coats’un kaybolması. Maeve Livingstone’un kaybolması. Bir açıklaması olmalı. Neyse, en azından Nancy’yi gözaltına aldık.”

“Tabii ki birlikte kaçmadık,” dedi Maeve, ama onu duymazdan geldiler.

iki polis memuru asansöre binip, kapıyı çarparak kapadılar ve Maeve, onların titreye sarsıla en üst kata doğru çıkmalannı izledi. Cep telefonu hâlâ elindeydi. Telefon titremeye başladı, sonra da “Greensleeves”in melodisi duyuldu.

Maeve telefona bakn. Morris’in fotoğrafı ekranı kapladı. Kadın tedirgin bir şekilde telefonu açtı.

“Alo, aşkım. Nasıl gidiyor?”

“İyidir, sağol,” dedi Maeve. Sonra, “Morris?" dedi. Ve daha sonra: “Hayır, iyi değil. Her şey berbat aslında."

“Evet,” dedi Morris. “Tahmin etmiştim. Ama artık yapacak bir şey yok. Yola devam etmek lazım.”

“Morris? Nereden arıyorsun sen beni?”

“Biraz karışık,” dedi adam. “Yani aslında telefonda değilim. Sadece sana yardım etmek istedim.”

“Grahame Coats,” dedi kadın. “Sahtekarın tekiymiş."

“Evet, aşkım,” dedi Morris. “Ama artık bunlan ardında bırak. Unut gitsin.”

“Başımın arkasına vurdu," diye anlattı kadın. “Aynca yıllardır paramızı da çalıyormuş.”

“Bunların hepsi maddi şeyler, aşkım,” dedi Morris teskin eden bir ses tonuyla. “Ama artık vadinin ötesindesin...”

“Morris,” dedi Maeve. “O pis solucan karını öldürmeye çalıştı. Biraz daha ilgi göstersen hiç fena olmaz *diyorum."*

“Öyle deme, aşkım. Sana anlatmaya çalışıyorum..."

“Bak sonra demedi deme, Morris: Eğer tavrın buysa, ben kendi başımın çaresine bakarım. Her şeyi unutacak halim yok. Senin için kolay tabii, sen ölüsün. Sen bu tür şeyleri kafana takmayabilirsin.”

“Sen de ölüsün, aşkım.”

“Bunun konumuzla ne ilgisi var şimdi?” dedi kadın. Sonra: “Ben neyim dedin sen?” Sonra da, adam bir şey demeye fırsat bulamadan, “Morris, sana o pislik beni öldürmeye çalıştı dedim. Bunu becerdiğini söylemedim.”

“Ee, şey...” Rahmetli Morris Livingstone ne söyleyeceğini bilemez haldeydi. “Maeve. Aşkım. Biliyorum bu seni şoke edecek, ama meselenin aslı o ki...”

Telefon bir ‘bip’ sesi çıkardı ve ekranda boş bir pil resmi belirdi.

“Korkarım son dediğini duyamadım, Morris,” dedi kadın. “Sanınm telefonumun şaıjı bitiyor.”

“Telefonunun şarj edilmesi gereken bir bataryası yok,” dedi adam. “Telefonun da yok aslında. Her şey bir yanılsama. Deminden beri sana anlatmaya çalışıyorum. Artık zamazingo vadisini aştın ve şimdi şey olma sürecindesin, of ya, işte hani solucanlar ve kelebekler var ya... Biliyorsun işte...”

“Tırtıl,” dedi Maeve. “Sanırım tırtıllar ve kelebekler demek istiyorsun.”

“Ee, evet, haklı olabilirsin,” dedi Morris’in telefondaki sesi.” Tırtıllar. Demek istediğim buydu. Peki o zaman solucanlar neye dönüşüyor?”

“Hiçbir şeye dönüşmüyorlar, Morris,” dedi Maeve, biraz terslenerek. “Solucan olarak kalıyorlar.” Gümüş rengi telefon elektronik bir geğirme sesi çıkardı, boş pil resmi yeniden göründü ve telefon kapandı.

Maeve telefonun kapağını kapadı ve cebine koydu. En yakındaki duvara gidip, denemek amacıyla parmağını duvara bastırdı. Dokunduğunda duvarı yapış yapış, muhallebi kıvamında hissetti. Parmağını biraz daha bastırdı, tüm eli duvarın içine girdi ve sonra da duvarın öte yanından dışarı çıktı.

“Aman Tannm,” dedi kadın ve tüm varoluşunda olduğu gibi, yine Morris’e kulak vermiş olmayı diledi. Ne de olsa bu noktada, ölü olmak konusunda, Morris kendisinden daha çok şey biliyor olmalıydı. Neyse dedi, kendi kendine, *ölü olmak da, hayattaki diğer her şey gibi olsa gerek. Bir* kısmını yaşarken *öğrenirsin, geri kalanını da uydurursun.*

Ön kapıdan çıktı ve kendisini giriş holünün ardındaki duvardan yeniden binaya girmiş olarak buldu. Binadan çıkmayı bir kez daha denedi, ama sonuç aynıydı. Sonra, binanın birinci katındaki seyahat bürosuna girdi ve binanın ban duvanndan dışan çıkmayı denedi. Duvardan geçti ve yine, bu kez doğudan, giriş holüne geri döndü. Tıpkı bir televizyon ekramndan çıkmaya çalışmaya benziyordu. Topografik olarak, bina onun evreni olmuştu.

Dedektiflerin ne yapüklanna bakmak için tekrar yukan çıktı. Masaya, Grahame Coats’un toplanırken ardında bıraktığı dağınıklığa bakıyorlardı.

“Biliyor musunuz,” dedi Maeve onlara yardımcı olmak amacıyla, “ben şu kitaplığın arkasındaki odadayım aslında. Hemen orada, içerideyim.”

Onu duymazdan geldiler.

Polislerden kadın olanı çömeldi ve çöp kutusunu karıştırmaya başladı. “Bingo,” dedi ve üzerinde kurumuş kan lekeleri olan beyaz bir erkek gömleği çıkardı. Gömleği plastik bir torbaya koydu. İri kıyım adam telefonunu çıkardı.

“Buraya bir olay yeri inceleme ekibi istiyorum,” dedi.

Şişko Charlie artık hücresini bir hapishaneden çok bir sığınak gibi görmeye başlamıştı. Bir defa hücreler binanın iyice içinde, en maceracı kuşların bile av alanlarının uzağında yer alıyordu. Kardeşi de ortalıkta yoktu. Artık altı numaralı hücrede hiçbir şeyin vuku bulmamasını o kadar da umursamıyordu. Son günlerde başına gelen şeylerle kıyaslandığında, hiçbir şevin vuku bulmaması kat be kat daha iyiydi. Hatta şatolar ve hamam böcekleri ve K isimli adamlarla dolu bir dünya bile, koro halinde ismini fısıldayan kötü niyetli kuşlardan daha iyi sayılabilirdi.

Kapı açıldı.

“Siz kapıyı vurmaz mısınız hiç?” diye sordu Şişko Charlie.

“Hayır,” dedi Polis memuru. “Genelde pek vurmayız. Avukatın nihayet geldi.”

“Bay Merryman mi?” diye sordu Şişko Charlie ve sonra sustu.

Leonard Merryman küçük, altın çerçeveli gözlükleri olan, topluca bir adamdı ve kesinlikle aynasızın arkasındaki adam değildi.

“Her şey yolunda,” dedi avukatı olmayan adam. “Bizi burada bırakıp gidebilirsiniz.”

“İşiniz bittiğinde zile basın,” dedi polis memuru ve kapıyı ardından kapattı.

Örümcek, Şişko Charlie’nin elini tuttu. “Seni buradan kaçırıyorum,” dedi.

“Ama ben buradan kaçırılmak istemiyorum ki. Bir şey yapmadım ben.”

“E iyi ya işte, buradan çıkmak için bundan daha iyi ne sebep olabilir?”

“Ama eğer kaçarsam bir şey yapmış olacağım. Kaçak bir mahkum olacağım.”

“Sen bir mahkum değilsin,” dedi Örümcek neşeyle. “Henüz herhangi bir şeyle suçlanmadın, resmi olarak. Sadece araştırmalarında polise yardımcı oluyorsun, o kadar. Buraya bak, aç mısın?"

“Biraz."

“Ne istersin? Çay? Kahve? Sıcak Çikolata?”

Sıcak çikolata fikri Şişko Charlie’nin hoşuna gitti. “Bir sıcak çikolata iyi gider aslında,” dedi.

“Tamam,” dedi Örümcek. Şişko Charlie’nin elini tuttu ve, “Gözlerini kapa,” dedi.

“Neden?”

“Daha kolay olur.”

Şişko Charlie neyin daha kolay olacağını anlamadan gözlerini kapadı. Dünya uzadı ve sıkıştı ve Şişko Charlie kusacakmış gibi oldu. Sonra zihninin içi düzene girdi ve suratında sıcak bir esinti hissetti. Gözlerini açtı.

Hiç de Ingiliz olmayan bir yerde, açık havada, büyükçe bir pazar meydanmdaydılar.

“Burası neresi?”

“Sanınm ‘Skopsie’ diyorlar. İtalya’da ya da işte öyle bir yerde bir şehir. Buraya yıllardır gelirim. Sıcak çikolataları harikadır. İçtiklerimin en iyisi.” Küçük, ahşap bir masaya oturdular. Masa itfaiye kırmızısına boyanmıştı. Bir garson yanaşu ve onlara, Şişko Charlie’ye hiç de Italyancaymış gibi gelmeyen bir dilde bir şeyler söyledi. Örümcek, “Dos Chocolatos, ahbap," dedi ve adam başını sallayıp gitti.

“Evet,” dedi Şişko Charlie. “Başımı daha da büyük bir belaya sokmayı da becerdiğine göre, artık bir insan avı filan başlatırlar herhalde. Gazetelere de çıkarım.”

“Ne yapacaklar yani?” diye sordu Örümcek gülümseyerek. “Seni hapse mi atacaklar?”

“Of, lütfen.”

Sıcak çikolatalar geldi ve garson ikisini de küçük kupalara boşalttı. Isısı, erimiş lav sıcaklığıyla aşağı yukan aynı derecedeydi. Çikolata çorbası ile çikolata kreması arasında bir kıvamı vardı ve hayret verici ölçüde güzel kokuyordu.

“Bana bak,” dedi Örümcek, “bu aile buluşması olayının çivisini çıkarttık biz, öyle değil mi?”

“Biz mi çıkarttık?” Şişko Charlie öfkesini kontrol etmekte oldukça başarılıydı. “Nişanlımı çalan ben değilim. Beni işten attıran ben değilim. Tutuklanmama neden olan ben değilim-”

“Havır," dedi örümcek. “Ama bu işe kuşlan karıştıran şensin. övle değil mi?”

Şişko Charlie sıcak çikolatasından küçük bir ilk yudum aldı. “Of. Sanmm ağzımı yaktım.” Kardeşine baktı ve onda endişeli, vorgun ve korkmuş kendi surat ifadesinin bir yansımasını gördü. “Evet, kuşlan bu işe ben bulaştırdım. E peki, şimdi ne yapacağız?”

“Bu arada burada çok güzel erişteli-güveç gibi bir şey de yapıyorlar, biliyor musun?”

“İtalya’da olduğumuzdan emin misin?”

“Değilim aslında.”

“Sana bir soru sorabilir miyim?”

Örümcek başım salladı.

Şişko Charlie bunu en iyi nasıl formüle edebileceğini düşündü. “Şu kuş şeyi. Hani hep birlikte ortaya çıkıp, Alfred Hiıchcock’un filminden kaçmış gibi yapıyorlar ya. Sence bu sadece İngiltere’de olan bir şey mi?”

“Neden sordun?”

“Çünkü, sanınm şu güvercinler bizi fark ettiler.” Şişko Charlie meydanın uzak ucunu gösterdi.

Güvercinler, normalde güvercinlerin yaptıkları şeyleri yapmıyorlardı. Sandviç kınnulanm didiklemiyor ya da baş-lannı sağa sola çevirerek turistlerin düşürdükleri yiyecekleri yakalamaya çalışmıyorlardı. Son derece hareketsiz bir şekilde duruyor ve bakıyorlardı. Kanat çırpma sesleri duyuldu ve güvercinlere yüz kadar kuş daha katıldı. Birçoğu, meydanın ortasındaki kocaman şapkalı şişman bir adamın heykeline konuyordu. Şişko Charlie güvercinlere baktı, güvercinler de ona. “Peki,” dedi, “başımıza en kötü ne gelebilir? Tepemize filan mı pislerler?”

“Bilmiyorum. Ama bence daha kötüsünü de yapabilirler. Çikolatanı bitir."

“Ama çok sıcak”

“Bize birkaç şişe de su lazım olacak, öyle değil mi? Garson!”

Hafif bir kanat çırpma sesi daha. Daha çok kuşun varış sesleri. Ve hepsinin altında da, alçak, fokurdayan, gizemli guguk-lamalar.

Garson onlara birkaç şişe su getirdi. Örümcek sulan ceplerine koydu ve bu sırada Şişko Charlie Örûmcek’in üzerinde yine siyah kırmızı deri ceketi olduğunu ilk defa fark etti.

“Ne olacak canım, birkaç güvercin işte,” dedi Şişko Charlie, ama daha bu laf ağzından çıkarken bile bunun pek de uygun bir tanımlama olmadığının farkındaydı. Birkaç güvercin değildi. Bir güvercin ordusuydu. Şişman adamın heykeli, gri ve mor tüyler altında, neredeyse tümüyle görünmez olmuştu.

“Sanınm kuşlar birleşip bize karşı cephe almadan evvel onları daha çok seviyordum,” dedi Örümcek. “Ve her yerdeler.” Sonra Şişko Charlie’nin elini tuttu. “Gözlerini kapa.”

O anda kuşlar, adeta tek bir kuş gibi, aynı anda havalandılar. Şişko Charlie gözlerini kapadı.

Güvercinler kurt sürüsü gibi saldırıyorlardı...

Sessizlik ve mesafe vardı ve Şişko Charlie *bir fırındayım,* diye düşündü. Gözlerini açtı ve haklı olduğunu gördü; Kırmızı renkli kum tepelerinin uzayıp gittiği ve inci rengi bir gök-yüzüyle birleşerek ufukta yok olduğu bir fırındaydı gerçekten.

“Çöl,” dedi Örümcek. “Kuşsuz bir bölge. Sohbetimizi rahatça tamamlayabileceğimiz bir yer. Bana iyi bir fikir gibi geldi. Al.” Şişko Charlie’ye bir şişe su verdi.

“Teşekkürler.”

“Şimdi. Bu kuşların nereden peydahlandığını anlatacak mısın bana?”

“İşte şu yer var ya," dedi Şişko Charlie. “Oraya gittim. Bir sürü hayvan-insan var. Hepsi. Şey. Hepsi babamı tanıyordu, içlerinden biri bir kadındı, bir çeşit Kuş Kadın."

Örümcek ona baktı. “Şu *yer* mi? Şu yer demek pek de yardımcı olmuyor.”

“Bir sürü mağaranın olduğu bir dağ yamacı. Sonra hiçliğe uzanan uçurumlar da var. Sanki dünyanın sonu gibi.”

“Dünyanın sonu değil, başlangıcı,” diye düzeltti onu örümcek. “Mağaraları duymuştum. Bir zamanlar tanıdığım bir kız anlatmıştı bana. Ben hiç gitmedim ama. Ee, bu Kuş Kadm’la karşılaştın ve sonra?"

“Bana seni göndermek için yardım teklif etti. Ve, şey, ben de onun teklifini kabul ettim.”

Film yıldızlarına yakışan bir gülümsemeyle, “Çok salakça bir şey yapmışsın,” dedi Örümcek.

“Ona canını *yakmasını* söylemedim ama.”

“Kadımn beni yollamak için ne yapacağım sanıyordun, peki? Beni kınayan sert bir mektup yazacağını mı?” “Bilmiyorum. Düşünmedim. Üzgünüm.”

“Harika. Eğer kadın aklına koyduğunu yaparsa, sen üzüleceksin ben de öleceğim. Bana gitmemi istediğini söyleyebilirdin, biliyor musun?”

“Söyledim!”

“Ee, şey. Ben ne dedim?”

“Evimde rahatmın yerinde olduğunu ve hiçbir yere gitmeye niyetinin olmadığını.”

Örümcek biraz su içti. “Peki kadına *tam olarak* ne dedin?” Şişko Charlie anımsamaya çalıştı. Şimdi düşününce, orada söylediği şey bayağı garip geliyordu aslında. “Sadece ona Anansi’nin soyunu vereceğimi söyledim,” dedi isteksizce.

“Ne dedin ne?”

“Benden söylememi istediği şey buydu.”

Örümcek inanmaz gözlerle bakıyordu. “Ama bu sadece ben değilim ki. İkimizi de kapsıyor.”

Şişko Charlie’nin ağzı aniden kurudu. Çöl havasındandır herhalde, deyip şişesindeki sudan bir yudum aldı.

“Dur bir dakika. Neden çöldeyiz?” diye sordu Şişko Charlie.

“Kuş yok da ondan. Hatırladın mı?

“Öyleyse şunlar ne?” Parmağıyla gösterdi. Uk bakışta küçücük görünüyorlardı. Ama sonra fark ediyordunuz ki, aslında küçük değil, sadece

çok yüksekteydiler. Daireler çiziyor ve kanatlarının ucunda aşağı yukan sallanıyorlardı.

“Akbabalar,” dedi Örümcek. “Canlılara saldırmaz onlar.”

“Tabii, tabii. Güvercinler de insanlardan korkarlar zaten,” dedi Şişko Charlie. Gökyüzündeki noktacıklar döne döne alçaldılar ve alçaldıkça büyümeye başladılar.

Örümcek, “Ne demek istediğini anladım,” dedi. “Siktir."

Yalnız değillerdi. Biri uzaktaki bir kum tepeceğinden onları izliyordu. Bilmeyen biri onu bir korkuluk zannedebilirdi.

Şişko Charlie, “Defol!" diye bağırdı. Sesini kumlar yuttu. “Hepsinden vazgeçtim. Artık anlaşmamız bozuldu! Bizi rahat bırak!” Sıcak rüzgârda yağmurluğun çırpınmasını andıran bir ses duyuldu. Artık kum tepesinde kimse görülmüyordu.

Şişko Charlie “Aaa. Kadın gitti,” dedi. “Bu kadar kolay olacağını tahmin edebilir miydin?”

Örümcek Şişko Charlie’nin omzuna dokunup, parmağıyla bir şey gösterdi. Kahverengi yagmurluklu kadın şimdi en yakındaki kum birikintisinin kenarında duruyordu. O kadar yakındı ki, Şişko Charlie kadının gözlerinin siyahlığını seçebiliyordu.

Pejmürde siyah gölgelere benzeyen akbabalar yere kondular. Miyop gözlerle onlara bakmaya ve çıplak, leylak rengi boyunlarını ve kel kafalarını -keldiler çünkü böylece başlarını cesetlerin içine çok daha rahat sokabiliyorlardı- iki kardeşe doğru uzatmaya başladılar. Ölmelerini mi beklesek, yoksa süreci hızlandırmak için bir şeyler mi yapsak, diye karar vermeye çalışır gibi bir halleri vardı.

“Yaptığınız anlaşmada başka bir şey var mıydı?” diye sordu Örümcek.

“Ha?”

“Başka bir şey daha var mıydı? Mesela anlaşmayı mûhürlemek için kadın da sana bir şey verdi mi? Bu tür şeyler alışveriş tarzında olur bazen."

Akbabalar, daireyi küçülterek, saflan sıklaştırarak, adım adım yaklaşıyorlardı. Havada daha çok siyah şekil belirdi; giderek büyüyor ve

yukan aşağı sallanarak onlara yaklaşıyorlardı. Örümcek Şişko Charlie'nin elini avcuna aldı.

"Gözlerini kapa."

Soğuk, Şişko Charlie'ye midesine inen bir yumruk gibi vurdu. Derin bir nefes aldı ve ciğerlerinin donduğunu zannetti. Rüzgâr vahşice eserken öksürdü ve öksürdü.

Gözlerini açtı. "Bu kez nerede olduğumuzu sorabilir miyim, acaba?"

"Antarktika," dedi Örümcek. Ceketinin fermuarını çekti. Sanki soğuğu hiç umursamıyormuş gibi bir hali vardı. "Korkanın hava biraz serince."

"Sende hiç orta yol yok mu? Çölden kalktık buz tarlasına indik."

"Ama burada kuş olmaz," dedi Örümcek.

"Rahat ve kuşsuz bir binanın içinde de oturabilirdik pekala? Hem yemek de yerdik."

"Tamam, şimdi de hava azıcık serin diye şikâyet ediyorsun."

"Azıcık serin değil. Sıfınn altında elli derece. Aynca, *bak."* Şişko Charlie parmağıyla gökyüzünü gösterdi. Gökyüzüne tebeşirle yazılmış küçücük bir m harfini andıran, soluk bir karaltı vardı. "Albatros," dedi.

"Fregat," dedi Örümcek.

"Anlamadım?"

"Albatros değil. Fregat kuşu. Bizi fark etmemiştir bile."

"O fark etmemiş olabilir," diye onayladı onu Şişko Charlie. "Ama şunlann fark ettiği kesin."

Örümcek döndü ve ağzından "hass..." gibi bir ses çıktı. İki kaîdeşe doğru, göbeklerinin üzerinde sallanarak, kayarak yaklaşan penguenlerin sayısı muhtemelen bir milyon değildi, ama öyleymiş gibi göründüğü kesindi. Genelde, penguenler geliyor diye paniklemesi normal karşılanabilecek tek canlı türü küçük balıklardır, ama işte sayılan yeterince fazlaysa...

Şişko Charlie Örümcek'in söylemesine gerek kalmadan elini uzattı. Gözlerini kapattı. Yeniden açtığında daha sıcak bir yerdeydi, ancak gözlerini açmış olmak görüşünde bir fark yaratmadı. Her şey gece rengiydi. "Kör mü oldum?"

"Kullanılmayan bir kömür madenindeyiz," dedi Örümcek. "Burayı birkaç sene evvel bir dergide görmüştüm. Eğer içeride karanlığı avantaja çevirmeyi öğrenmiş ve kömür parçacıkla-nyla beslenen bir ispinoz sürüsü yoksa emniyette sayılırız." "Kör ispinozlar şaka, değil mi?"

"Eh işte."

Şişko Charlie içini çekti ve iç çekmesi yeralu mağarasının duvarlannda yankılandı. "Biliyor musun," dedi, "eğer sana söylediğimde evimi terk etmiş olsaydın, eğer gitmiş olsaydın, bunların hiçbiri başımıza gelmezdi."

"Bunun bize ne yaran var şimdi?"

"Zaten ben de bir yaran olsun diye söylemedim. Tüm bu olanlan Rosie'ye nasıl anlatacağımı Tann bilir."

Örümcek gırtlağını temizledi. "Sanınm bunu dert etmene gerek kalmadı artık."

"Çünkü...?"

"Rosie bizden aynldı."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "Ayrılmıştır tabii," dedi Şişko Charlie.

"İşin o kısmını da mahvettim." Örümcek'in sesi rahatsız çıkıyordu.

"Ama ona ben anlatabilirim belki. Yani, ona benim sen olmadığımı, senin benmişsin gibi yaptığını..."

"Ben anlattım bile. İkimizi de bir daha görmek istemediğine o zaman karar verdi zaten."

"Beni de mi?"

"Korkarım, evet."

"Bak." dedi Örümcek'in karanlıktaki sesi. "Ben aslında şey vapmak istemedim... Yani işte, seni görmeye geldiğimde, tek arzum merhaba

demekti. Şey yapmak değildi. Of. Her şeyi berbat ettim, değil mi?”

“Özür dilemeye mi çalışıyorsun sen?”

Sessizlik. Sonra, “Sanırım. Galiba.”

Biraz daha sessizlik. “O zaman ben de seni göndermek için Kuş Kadım çağırdığım için özür dilerim.”

Konuşurken Örümcek! görmüyor olmak bir şekilde işi kolaylaşmıyordu.

“Evet. Teşekkür ederim. Bir de ondan nasıl kurtulacağımı bilebilseydim.”

“Bir tüy!” dedi Şişko Charlie.

“İşte şimdi beni tümüyle kaybettin. Ne diyorsun sen?”

“Kuş Kadm’uı anlaşma)! mühürlemek için bana bir şey verip vermediğini sormuştun ya. Vermişti. Bana bir tüy vermişti.” “Şimdi nerede o tüy?"

Şişko Charlie hatırlamaya çalıştı. “Bilmiyorum. Bayan Dumriddynin salonunda kendime geldiğimde yanımdaydı. Uçaktaysa yoktu. Samnm hâlâ Bayan Dunıviddy’de olacak.” Bunun üzerine gelen sessizlik uzun ve kesintisizdi. Şişko Charlie Örümcek’in gitmiş olabileceğinden, dünyanın altında, karanlıkta terk edilmiş olduğundan endişe etti. Sonunda, “Hâlâ orada mısın?” dedi.

“Hâlâ buradayım.”

“Oh, rahatladım. Beni burada bırakıp gitseydin nasıl çıkardım buradan?"

“Eşeğin akima karpuz kabuğu getirme şimdi.” Biraz daha sessizlik.

“Hangi ülkedeyiz?” diye sordu Şişko Charlie.

“Polonya, samnm. Daha önce de dediğim gibi, fotoğrafını görmüştüm. Tabü fotoğrafta ışıklar açıktı.”

“Gideceğin yerlerin fotograflannı mı görmen lazım, gidebilmek için?"

“Nerede oldukların bilmem lazım ”

Madenin içinin bu kadar sessiz olması hayret verici, diye düşündü Şişko Charlie. Bulundukları yerin kendine has bir sessizliği vardı sanki. Farklı sessizlik biçimleri olup olmadığını merak etti. Mesela mezarlık sessizliği, uzayın sessizliğinden daha mı farklıydı acaba?

“Bayan Dunwiddy’yi haürlıyorumdedi Örümcek. "Leylak kokardı.” İnsanların, “Tüm umudumuzu yitirdik, hepimiz öleceğiz” cümlesini dahi daha heyecanb bir ses tonuyla söyledikleri vakiydi.

“Tamam, işte o,” dedi Şişko Charlie. “Dağlar kadar yaşlı. Kaim gözlükleri var. Sanınm tek yapmamız gereken gidip tüyü ondan almak. Sonra da onu Kuş Kadına geri veririz, o da bu kâbusu geri çeker.” Şişko Charlie, İtalya olmayan şehirdeki küçük meydandan buraya taşıdıkları son suyu da içti. Şişenin kapağını kapattı ve boş şişeyi yere koydu. Şişeri hiç kimsenin görmediği ve görmesinin de ihtimal dahilinde olmadığı bir yere atmasının, çevreyi kirletmek savılıp sayılmayacağım merak etti. “Hadi, el ele tutuşup Bayan Dumriddv yi ziyaret edelim.”

Örümcek bir ses çıkardı. Kendini beğenmiş bir ses değildi bu. Tam aksine, kendinden emin olmayan, kararsız bir sesti. Şişko Charlie karanlıkta Örümcekm bir kurbağa ya da bir hafta önce şişirilmiş bir balon gibi söndüğünü hayal etti. Şişko Charlie Örümcek’in ukalalığının biraz törpülenmesini istiyordu, onun dehşete kapılmış, alu yaşındaki bir çocuk gibi sesler çıkartmasını değil. “Dur bir dakika. Sen Bayan Dumriddv'den korkuyor musun yoksa?”

“Ben... Ben ona yaklaşamam.”

“Eh, eğer seni teselli edecekse, ben de çocukken ondan korkardım, ama sonra cenazede onunla yeniden karşılaştığımda o kadar da korkunç değilmiş aslında, dedim. Yaşlı bir kadın işte.” Kadın, Şişko Charlie’nin zihninde, mumlan yakıp kâseye baharatları boşalttı bir kez daha. “Tamam, belki biraz tekinsiz. Ama onu görünce zararsız olduğunu anlarsın.”

“Beni gönderen oydu,” dedi Örümcek. “Ben gitmek istemiyordum aslında. .Ama işte, bahçesindeki aynalı topu kırdım. Dev bir Noel ağacı süsü gibi, büyük, camdan bir şeydi.”

“Ben de kırdım onu. Çok kızmıştı."

“Biliyorum." Karanlıktaki ses küçücük ve endişeli ve allak bullakti. “Aynı zamandı. Her şey o zaman başladı zaten.” “lamam. Bak. Dünyanın sonu değil. Sen beni Florida’ya götür. Gidip Bayan Dunwiddy’den tüyü ben alırım. Ben korkmuyorum ondan. Sen kadına hiç yaklaşmazsım”

“Hayır, yapamam. Onun olduğu yere gidemem.”

“Ne yani? Ona yaklaşmaman için bir çeşit büyülü kısıtlama karan filan mı var?”

“Onun gibi bir şey işte,” dedi Örümcek. Sonra da, “Biliyor musun? Rosie’yi özlüyorum. Üzgünüm.”

Şişko Charlie Rosie’yi düşündü. Nedense yüzünü hatırlamakta zorlandı. Rosie’nin annesinin kaynanası olması söz konusu değildi artık. Bunu ve yatak odasının perdesinde gördüğü iki silueti düşündü. “Kendini kötü hissetme,” dedi. “Yani, istiyorsan hissedebilirsin tabii, zira tam bir piç gibi davrandın. Ama her işte bir hayır vardır.” Şişko Charlie’nin kalp bölgesinde genel bir burukluk vardı, ama söylediği şeyin doğru olduğunu o da biliyordu. Doğruyu söylemek karanlıkta çok daha kolaydır, ne de olsa.

“Neye anlam veremiyorum, biliyor musun?” dedi Örümcek.

“Hiçbir şeye mi?”

“Hayır, sadece tek bir şeye. Kuş Kadm’ın bu işe neden ka-nşugını anlamıyorum. Hiç mantıklı değil.”

“Babam zamanında çok kızdırmış onu-”

“Babam herkesi kızdırdı. Ama, kadın da pek masum sayılmaz, hani. Ve eğer bizi öldürmek istiyorsa, neden bunu denemiyor?"

“Ben ona soyumuzu verdim.”

“Evet, öyle dedin. Ama hayır, anlayamadığım başka bir şey daha var.”

Sessizlik. Sonra Örümcek, “Elimi tut,” dedi.

“Gözlerimi de kapatayım mı?”

“Kapat tabii.”

“Nereye gidiyoruz? Aya mı?”

“Hayır. Seni güvenli bir yere götürüyorum,” dedi Örümcek.

“Aman iyi,” dedi Şişko Charlie. “Güvenli yerleri severim. Nereye?"

Ama sonra, daha gözlerini bile açmadan. Şişko Charlie anladı. Yıkanmamış beden, sifonu çekilmemiş tuvalet, eski battaniye ve kayıtsızlık karışımı kokusundan belliydi.

“İddiaya girerim lüks bir otel odasında da güvende olabilirdim,” dedi yüksek sesle, fakat etrafında onu duyabilecek hiç kimse yoktu. Altı numaralı hücrenin kitap rafım andıran yatağına oturdu, ince battaniyeyi omuzlarına atu. Sanki ezelden beridir oradaymış gibi bir poz takındı.

Yarım saat sonra biri geldi ve onu sorgu odasına götürdü.

“Selam,” dedi Daisy gülümseyerek. “Bir fincan çay ister misin?”

“Hiç zahmet etme,” dedi Şişko Charlie. "Televizyonda izledim. Nasıl olduğunu biliyorum. Bu iyi polis-kötü polis şeyi, değil mi? Sen bana bir fincan çay ve birkaç portakallı kurabiye vereceksin, sonra iri yan, sert mizaçlı, öfkesi burnunda bir tip gelip bana bağmp çağırmaya başlayacak, çayımı dökecek ve benim portakallı kurabiyelerimi yiyecek, sonra sen onun bana fiziksel şiddet uygulamasına engel olacaksın ve bana çayımı ve portakallı kurabiyelerimi geri vereceksin, ben de kendimi minnettar hissedip sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım.”

“O kısmı atlayabiliriz aslında,” dedi Daisy. “Ve doğrudan senin öğrenmek istediğimiz şeyleri anlatugm kısımdan başlayabiliriz. Zaten portakallı kurabiyemiz de yok.”

“Bildiğim her şeyi anlattım zaten,” dedi Şişko Charlie. “Her şeyi. Grahame Coats bana iki bin sterlinlik bir çek ve iki hafta izin verdi. Bazı usulsüzlüklere dikkat çektiğim için memnun olduğunu söyledi. Sonra benden şifremi istedi ve bana el salladı. Hikâyenin sonu.”

“Ve hâlâ Maeve Livingstone’un kaybolmasıyla ilgili hiçbir şey bilmediğini mi söylüyorsun?”

“Kadınla doğru düzgün tanıştığımız bile söylenemez. Belki bir kere ofise geldiğinde kapımın önünden geçerken görmü-şüradür. Birkaç defa da

telefonda konuştuk. Grahame Coats ile konuşmak istiyordu aslında. Benim işim ona çekinin postada olduğunu söylemekti.”

“Peki öyle miydi gerçekten de?”

“Bilmiyorum. Ben öyle zannediyordum. Bak, benim onun kaybolmasıyla bir ilgimin olduğunu düşünüyor olamazsın.”

“Hayır,” dedi kız, neşeli bir şekilde, “düşünmüyorum zaten.”

“Çünkü yemin ederim şeyin neden olduğunu... Ne dedin?”

“Senin Maeve Livingstone’un kayboluşuyla bir ilgin olduğunu hiç zannetmiyorum. Aynca Grahame Coats Ajansı’ndaki mali usulsüzlüklerle de bir ilgin olduğunu zannetmiyorum. Ama biri sanki ilgin varmış gibi görünsün diye bayağı bir uğraşmış. Fakat tuhaf muhasebe oyunları ve paralan hortumla-ma operasyonu senden çok önce başlamış, bu belli. Sen ancak iki yıldır orada çalışıyorsun.”

“Aşağı yukan," dedi Şişko Charlie. Ağzının açık kaldığını fark etti. Kapattı.

“Bak,” dedi Daisy, “kitaplardaki ve filmlerdeki aynasızların genellikle salak tipler olduklannı biliyorum. Hele kahramanı suçla mücadeleyi kendine iş edinmiş işgüzar bir emekli ya da sert mizaçlı bir özel dedektif olan kitaplardaki polisler yok mu... Aynca, portakallı kurabiyemiz olmadığı için de özür dilerim gerçekten. Ama hepimiz de aptal değiliz.”

“Olduğunuzu söylemedim,” dedi Şişko Charlie.

“Hayır, söylemedin," dedi kız. “Ama düşündün. Arlık gitmekte özgürsün. Eğer istersen, özür de dileriz.”

“Kadın, şey... nereye kaybolmuş olabilir?" diye sordu Şişko Charlie.

“Maeve Livingstone mu? İşte, en son görüldüğünde, Gra-hame Coats’la birlikte adamın ofisine giriyorlarmış.”

“Ah.”

“Çay teklifim ciddiydi. İster misin?”

“Evet, hem de çok. Şey. Herhalde ofisteki gizli odaya da bakmışsınızdır, değil mi? Kitaplığın arkasındaki odaya.” Daisy’nin ağzından, son derece

sakin bir sesle “baktıklanm hiç zannetmiyorum,” cümlesinden başka bir ünlem çıkmamış olması, onun için büyük bir başanydı.

“Aslında sanırım hiç bilmememiz gerekiyor orayı," dedi Şişko Charlie. “Ama bir keresinde Grahame Coatsün ofisine girdiğimde, kitaplığın geri çekilmiş olduğunu, onun da içeride bir şeyler yaptığını gördüm. Hemen dışan çıktım." Sonra ilave etti: “Onu gözlediğimi filan zannetme sakın.”

Daisy, “Hadi gel, yolda birkaç portakallı kurabiye de alırız,” dedi.

Şişko Charlie’nin özgürlükten hoşlandığı pek söylenemezdi. Bir kere işin içinde gereğinden fazla açık hava vardı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Daisy.

“Bir şeyim yok.”

“Tedirgin görünüyorsun.”

“Biraz öyle gibi. Aptalca bulabilirsin ama, şey, kuşlarla ilgili bir şeyim var da.”

“Neyin var? Kuş fobin mi?”

“Öyle de denebilir.”

“Başka ne denebilir ki? İnsanların kuşlara karşı besledikleri akıl dışı korkuya, genelde kuş fobisi adı verilir."

“Peki kuşlara karşı beslenen akılcı korkuya ne ad verilir o zaman?” dedi Şişko Charlie ve portakallı kurabiyesini ısırdı.

Bir sessizlik oldu. “Neyse,” dedi Daisy, “zaten bu arabada kuş yok.”

Kız arabayı Grahame Coats Ajansı’nm önündeki park yapılmaz tabelasının altına park etti ve birlikte içeri girdiler.

Rosie, Koreli tur gemisinin arka güvertesindeki havuzun kenarında, annesinin yanına uzanmış ve yüzüne dergi kapatmış bir şekilde güneşlenirken, annesiyle tatile çıkmanın iyi bir fikir olabileceğini neden düşünmüş olduğunu anımsamaya çalışıyordu.

Tur gemisinde İngiliz gazeteleri bulunmuyordu ki, Rosie onlan özlemiyordu zaten. Diğer her şeyi özlüyordu ama. Rosie’nin zihninde bu tur

gemisi, yüzen bir Araftan başka bir şey değildi. Hemen her gün uğradıkları adalar olmasa gemiye hiç katlanamazdı Rosie. Diğer yolcular kıyıya çıktıklarında alışveriş yapıyor, deniz paraşütüne biniyor veya hâlâ yüzer durumdaki korsan gemileriyle günübirlik turlara çıkıp, romla kafayı buluyorlardı.

Rosie ise sokaklarda yürüyor ve insanlarla konuşuyordu. Acı çeken, açlık çeken ya da sefalet içindeki insanlar görüyor ve onlara yardım etmek istiyordu. Rosie her şeyin bir çaresi olduğunu düşünürdü. Bütün mesele o çareyi uygulayacak birini bulmaktı, o kadar.

Maeve Livingstone ölümün bir sürü şey olabileceğini düşünürdü, ama sinir *bozucu* olabileceği hiç aklına gelmemişti doğrusu. Artık insanların onun içinden geçmesinden bıkmıştı, onu kale almamalanndan bıkmıştı, ama en çok da Aldwych'teki ofis binasını terk edememekten bıkmıştı.

"Yani diyorum ki, *ille de* bir yerin hayaleti olacaksam," demişti resepsiyoniste, "neden hemen yolun karşısındaki Somer-set House'un hayaleti olmadım ki, mesela. Güzel mekânlar, mükemmel bir Thames manzarası, mimari açıdan etkileyici bir sürü özellik. Birçok güzel restoran da var. Artık yemek yemiyor olsam da, insanlan izlemek ilginç olurdu."

Grahame Coats'un ortadan yok oluşundan beri tek işi bıkkın bir sesle telefonu açıp, kendisine sorulan hemen her soruya "Korkarım bilmiyorum" diye cevap vermek olan ve bu işle meşgul olmadığı zamanlarda da arkadaşlannı arayıp heyecanla, fısır fısır gizemi tartışan resepsiyonist Annie ise, Maeve'in daha önce söylediği hiçbir şeye yanıt vermediği gibi, son söylediklerine de yanıt vermemişti.

Bu tekdüzeliği Şişko Charlie'nin kadın polis memurunun eşliğinde ofise gelmesi bozdu.

Maeve, işi ona bir çekin yakında postaya verilecek olduğunu söylemek de olsa, Şişko Charlie'yi severdi. Ne var ki artık daha önce hiç görmediği şeyleri görebiliyordu. Şişko Charlie'nin etrafında gölgeler kanat çırpıyor, ama ona hiç yaklaşmıyorlardı. Onu bekleyen kötü bir şeyler vardı. Üzerine de bir şeylerden kaçan bir adamın hali çökmüştü ve bu gördükleri kadını endişelendirdi.

Kadın onların peşinden Grahame Coats'un ofisine girdi ve Şişko Charlie'nin doğrudan odanın arkasındaki kitaplığa gittiğini görünce sevindi.

"Peki öyleyse, nerede bu gizli panel?" diye sordu Daisy.

"Bir panel değil. Bir kapı. Şu kitap rafının arkasında. Bilmiyorum, belki gizli bir düğme filan vardır."

Daisy kitaplığa baktı. "Grahame Coats otobiyografisini yazmış mıydı?" diye sordu Şişko Charlie'ye.

"Ben duymadım."

Kız, kapağında "Yaşamım - Grahame Coats" yazan deri ciltli kitaba bastırdı. 'Klik' diye bir ses çıktı, kitaplık duvardan aynldı ve hemen arkasındaki kilitli kapı ortaya çıktı.

"Bir çilingire ihtiyacımız olacak," dedi kız. "Ve sanırım artık sizin burada kalmanıza gerek yok, Bay Nancy."

"Tamam," dedi Şişko Charlie. "Şey," dedi, "ilginçti." Ve sonra da: "Bir şeyler atıştırmak. Yani bir yemek yemek istemezsin, herhalde. Benimle yani. Bir gün."

“Çin lokantası,” dedi kız. “Pazar günü, öğle vakti. Herkes kendi parasını ödeyecek. Saat tam on bir buçukta, kapıyı açtıklarında orada ol. Yoksa saatlerce kuyrukta beklemek zorunda kalırız.” Bir kâğıda restoranın adresini yazdı ve Şişko Charlie’ye verdi. “Yolda kuşlara dikkat et,” dedi.

“Ederim. Pazar günü görüşürüz.”

Çilingir kadife bir keseyi açtı ve içinden birkaç parça ince metal parçası çıkarttı.

“Yok artık. Öğreneceklerini zannedersin değil mi?” dedi. “Ama hayır efendim. İyi kilitler pahalı filan da sayılmaz aslında. Yani şu kapıya bir bak. Güzel bir parça. Sağlam. Kesmeye kalksan oksijen kaynağıyla yarım gün uğraşman gerekir. Ama sonra giderler ve beş yaşında bir çocuğun bile kaşık sapıyla açabileceği bir kilit takıp her şeyi berbat ederler... Al işte... Çocuk oyuncağı.”

Adam kapıyı çekti. Kapı açıldı ve içerideki şeyi gördüler.

“Tann aşkına,” dedi Maeve Livingstone. “Bu *ben* olamam.” Bedenine daha sıcak duygular besleyeceğini düşünmüştü, ama hayır, yolun kenarında ölmüş bir hayvanı andırıyordu bedeni.

Biraz sonra oda insanlarla doldu. Dedektif dizilerine hiç katlanamayan Maeve, çok geçmeden sıkıldı. Olup bitene yeniden ilgi duymaya başlaması ancak kasa odasındaki insan kalıntıları mavi bir naylon torbaya konup kaldırıldığında, bir şeyin onu çekip, tartışmasız bir şekilde merdivenlerden indirdiğini ve ön kapıdan dışarıya çıkarttığını hissetmesiyle oldu.

“İşte budur,” dedi Maeve Livingstone.

Artık dışarıdaydı.

Nihayet Aldwych’teki ofis binasından çıkmıştı.

Birtakım kuralların olduğunu biliyordu elbette. Birtakım kuralların olması lazımdı. Ne var ki bu kuralların ne olduğunu o bilmiyordu.

Kendisini keşke hayattayken daha dindar olsaymışım diye düşünürken yakaladı. Ama inanmayı hiç becerememişti işte. Daha küçücük bir kız çocuğu iken, hoşlanmadığı herkese, çoğunlukla da kendisine doğru düzgün inanmadıkları için cehennemde sonsuza kadar işkence eden bir tanrıyı

tahayyül etmekte zorlanmıştı; büyüdüğünde de çocukluktaki bu şüpheleri kaya gibi sağlam bir inanca dönüşmüştü. İnsanın doğumdan ölüme kadar sürdürdüğü yaşam dışında hiçbir şey yoktu. Bu yaşam dışındaki her şey hayal mahsulüydü. Bu onun dünyayla başa çıkmasına yardımcı olmuş iyi bir inançtı, ama şimdi gerçekliği ciddi bir şekilde sınanıyordu.

Aslında, tüm yaşamını en doğru kilisenin müdavimi olarak geçirmiş olsaydı da bu yaşadıklarına hazırlanmış olur muydu, pek emin değildi Maeve. Hızla varmakta olduğu sonuç şuydu: İyi düşünülmüş bir dünyada ölüm, size içinde biletler, indirim kuponları, tarifeler ve acil durumlarda arayabileceğiniz telefon numaralarıyla dolu bir dosya verdikleri her şey dahil lüks bir tatil gibi olmalıydı.

Yürümüyordu. Uçmuyordu da. Daha ziyade, bir rüzgâr gibi hareket ediyordu, geçerken insanların ürpermesine neden olan, kaldırımlara dökülen yaprakları titreten, soğuk bir sonbahar rüzgân gibi.

Londra’ya her geldiğinde ilk gittiği yere, yani Oxford Caddesindeki alışveriş merkezi Selfridges’a gitti. Maeve çok gençken, dansçı olarak bulabildiği işlerin arasında, boşta kalmamak için buranın kozmetik bölümünde çalışırdı ve sonraları da, her fırsat bulduğunda oraya geri dönüp pahalı makyaj malzemeleri satın almayı alışkanlık haline getirmişti. O eski günlerde, günün birinde bunu yapacağına söz vermişti kendine.

Bir süre makyaj bölümünün hayaleti olarak ortalıkta dolandı. sonra sıkıldı ve ev dekorasyon bölümüne geçti. Yeni bir yemek odası takımı alabilecek durumda değildi elbette, ama biraz bakınmanın ne zararı olabilirdi ki?

Sonra Selfridges’m her yam çepeçevre, boy boy televizyon ekranlarıyla dolu ev eğlencesi departmanında gezinmeye başladı. Çoğu televizyon ekranında haberler vardı. Televizyonların sesleri kısılmıştı ama tüm ekranları Grahame Coats’un fotoğrafı kaplamıştı. Adama duyduğu antipati, Maeve’in içinde erimiş lav gibi yükseldi. Sonra ekranlardaki görüntü değişti ve Maeve kendi fotoğraflarına bakmaya başladı. Fotoğrafının yanındaysa Morris’in bir klibi oynuyordu. Klibi tanımıştı; Morris *Livingstone, Sanırım* isimli şovdaki “Bana bir beşlik ver, seni can havliyle öpeyim” başlıklı skeçten alınmıştı.

Telefonunu şaıj etmenin bir yolunu bulabilseydi keşke. Va-izinkini andıran o sinir bozucu sesten başkasını bulamayacaktı muhtemelen, gerçi Maeve onunla bile konuşmaya razıydı. Ama en çok Morris'le konuşmak istiyordu. O ne yapmak gerektiğini bilirdi. Bu kez onun konuşmasına izin vereyim, diye düşündü. Bu kez onu dinleyecekti.

“Maeve?"

Morris'in suratı ona yüzlerce televizyon ekranından bakıyordu. Bir an hayal gördüğünü zannetti, sonra bunun televizyondaki haber programının bir parçası olduğunu düşündü. Ama Morris endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu ve kadının adını bir kez daha söyledi. Maeve, bu sayede, konuşanın gerçekten de Morris olduğuna inandı.

“Morris...?”

Morris o meşhur gülümsemesiyle gülümsedi ve ekrandaki yüzler kadına odaklandı.

“Merhaba sevgilim. Ben de nerede kaldın diye merak ediyordum. Eh, artık bu tarafa geçme vaktin gelmiş olmalı.”

M

“Buraya derken?”

“Öteki tarafa. Vadinin ötesine. Ya da örtünün. Öyle bir şey işte.” Ve adam ona yüzlerce ekrandan yüzlerce el uzattı.

Kadın, tek yapması gerekenin uzanıp adamın elini tutmak olduğunu biliyordu. “Hayır Morris, hiç sanmıyorum,” dediğine kendisi bile şaşırdı.

Birbirinin aynı yüzlerce surat şaşırmış bir ifadeyle bakakaldı. “Maeve, aşkım. Artık bedenini ardında bırakman lazım.”

“Tabii, biliyorum sevgilim. Ve bırakacağım da. Kendimi hazır hisseder hissetmez bırakacağım, söz.”

“Maeve'cim, sen öldün artık. Kendini hazır hissetmek için başka ne lazım olabilir ki?”

Kadın içini çekti. “Bu tarafta hâlâ bitirmem gereken birkaç iş var.”

“Ne mesela?”

Maeve doğruldu. “Şey,” dedi, “Grahame Coatsü bulup, sonra... işte hayaletler her ne yaparsa onu yapmayı planlıyorum. Onu taciz filan ederim herhalde, ne biletim.”

Morris biraz inanmaz bir sesle sordu: “Grahame Coats a mı dadanacaksın? Niye ki?”

“Çünkü,” dedi kadın, “burada işim bitmedi henüz." Ağzını kararlı bir edayla büzdü, çenesini kaldırdı.

Morris Livingstone ona yüzlerce televizyon ekranından aynı anda baktı ve çileden çıkmayla hayranlık karışımı bir ifadeyle başını salladı. Maeve hep dik kafalı, başına buyruk bir kadın olmuştu, onunla bunun için evlenmiş ve onu bu nedenle sevmişti, ama hiç değilse bir defacık onu bir şeye ikna edebilmek isterdi doğrusu. Yine de, “Tamam tatlım,” dedi. “Benim bir yere gittiğim yok nasılsa. Hazır olduğunda bize haber ver.” Ve sonra, adamın ekrandaki görüntüsü kaybolmaya başladı.

“Morris. Grahame Coatsü nasıl bulabileceğim konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu kadın. Ama aruk kocasının görüntüsü tümüyle kaybolmuştu ve televizyonlarda hava durumu vardı.

Şişko Charlie Daisy ile pazar günü, Londra’nın küçük Çin mahallesindeki loş lokantalardan birinde buluştu.

“Çok hoş görünüyorsun,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedi kadın. “Aslında çok kötü hissediyorum kendimi. Bana Grahame Coats vakasından el çektirdiler. Artık tam teşekküllü bir cinayet soruşturmasına dönüştü. Herhalde soruşturmaya buraya kadar katılmış olmam bile bir şans sayılır.”

“Eh,” dedi Şişko Charlie, cin gibi gözlerle, “soruşturmaya hiç katılmamış olsan beni tutuklama zevkinden de mahrum kalmış olurdun.”

“E, o da var tabii.” Hafifçe üzülmüş bir ifade takınacak kadar duyarlılık gösterdi Daisy.

“Hiç ipucu var mı?”

“Olsa bile,” dedi Daisy, “sana söyleyemezdim, herhalde.” Masalarının yanına küçük bir servis arabası yanaştı ve Daisy oradan birçok yemek seçti.

“Grahame Coats’un Manş Denizi’ni geçen bir feribottan denize atlamış olabileceğine ilişkin bir teori var. Kredi kartında gözüken son alışveriş Dieppe’ye alınmış bir bilet çünkü.”

“Sence bu mümkün mü?”

Kız, elindeki çubuklarla tabağındaki Çin mantısını tuttu ve ağzına attı. “Hayır,” dedi. “Şahsen ben onun suçluları iade anlaşması yapmamış ülkelerden birine gittiğini düşünüyorum. Brezilya’ya filan. Maeve Livingstone’u öldürmesi bir anlık bir şey olabilir, ama diğer her şeyi önceden, en ince ayrıntısına dek planlamış. Gelen paralar müşterilerin hesaplarına aktarılıyor. Grahame gelen paranın üstünden yüzde on beş komisyonunu kesiyor ve daha fazlasının alttan kesilmesi için de düzenli ödeme talimatları var. Yabancı ülkelerden gelen çeklerden birçoğu müşteri hesaplarına hiç girmemiş bile. Asıl hayret verici olan, bu işin bu kadar uzun süre devam edebilmiş olması.”

Şişko Charlie içinde tatlı bir şeyler olan bir pirinç topunu çiğniyordu. “Bence adamın nerede olduğunu biliyorsun sen,” dedi.

Daisy ağzındaki Çin mantısını çiğnemeyi bıraktı. “Brezilya’ya gitmiş olduğunu söyledin ya, o zaman hissettim. Sanki aslında orada olmadığını biliyor gibiydin.”

“Bu polisi ilgilendiren bir konu,” dedi kız. “Ve korkanm, yorum yapamam. Kardeşin nasıl?”

“Bilmiyorum. Sanırım gitti. Eve döndüğümde odası yerinde yoktu.”

“Odası mı?”

“Eşyaları. Eşyalarını almış. O zamandan beri de görmedim.” Şişko Charlie yasemin çayını yudumladı. “Umanm iyidir.”

“İyi olmayabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Eh, o da benimle aynı fobiden muzdarip işte.”

“Şu kuş şeyi. Evet.” Daisy anlayışlı bir şekilde başını salladı.

“Nişanlın ve müstakbel kayınvaliden nasıllar?”

“Ee. Her iki tanım da artık geçerli değil, sanınm.”

“Ha."

“Gitmişler.”

“Tutuklandın diye mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

Kız ona sevimli bir peri gibi baktı. “Özür dilerim.”

“Yani,” dedi. “Şu anda bir işim yok, bir aşk hayatım yok ve -senin çabaların sayesinde- komşularım Jamaika mafyasının tetikçisi olduğumu düşünmeye başladı. Bazılan benimle karşılaşmamak için yolunu değiştiriyor. Öte yandan, gazetecim de benden kızını hamile bırakan adama bir ders vermemi istedi.” “Peki sen ne cevap verdin?”

“Gerçeği anlattım. Ama sanınm adam inanmadı. Bana bir paket soğan ve peynir aromalı cips ve bir kutu naneli polo şekeri verdi ve işi bitirdiğimde daha da fazlasının beni beklediğini söyledi.”

“Merak etme, yakında geçer.”

Şişko Charlie içini çekti. “Çok korkunç, çok.”

“Yine de,” dedi kız, “dünyanın sonu sayılmaz.”

Gelen hesabı bölüştüler ve garson para üstüyle birlikte iki de fal kurabiyesi getirdi. “Seninki ne diyor?” diye sordu Şişko Charlie.

“Sebatın karşılığım göreceksiniz,” diye okudu kız. “Peki senin ki?”

“Seninkinin aynı,” dedi Şişko Charlie. *“Sebat iyidir.”* Fal kâğıdım bezelye büyüklüğünde bir top haline gelene dek buruşturup cebine attı. Sonra kıza Leicester Meydam’ndaki metro istasyonuna kadar eşlik etti.

“Bugün şanslı günündesin,” dedi Daisy.

“Nasıl yani?”

“Ortalıkta hiç kuş yok.”

Kız bunu söylerken, Şişko Charlie bu gözlemin doğru olduğunu fark etti. Ortalıkta ne güvercin vardı, ne de sığırcık. Serçe bile yoktu.

“Ama Leicester Meydam’nda hep kuşlar olur.”

“Bugün yok işte,” dedi kız.

“Belki de başka işleri vardır.”

Metro istasyonunda durdular ve Şişko Charlie bir an safça, kızın ona bir veda öpücüğü vereceğini düşündü. Ama kız öpücük vermedi. Gülümsedi ve “Görüşürüz,” dedi. Şişko Charlie de ona el sallar gibi bir hareket yaptı, hem el sallama hem de istemsiz bir refleks olarak yorumlanabilecek, muğlak bir hareketti. Sonra kız merdivenlerden indi ve gözden kayboldu.

Şişko Charlie Leicester Meydanı’na geri yürüdü ve Piccadilly Circus’a yöneldi.

Cebindeki fal kâğıdını çıkarttı ve buruşuklarını düzeltti. “Eros’ta buluşalım” yazıyordu kâğıtta, yanında da büyük bir yıldıza benzeyen bir çizim vardı ki, bir örümcek olarak yorumlanması da mümkündü.

Yürürken gökyüzünü ve binaları gözleriyle taradı, ama hiçbir yerde kuş yoktu. Çok garipti bu, çünkü Londra’da her zaman kuşlar olurdu. Kuşlar her zaman, her yerde olurlardı.

Örümcek heykelin altında, News *of the World* isimli tabloid gazetesini okuyordu. Şişko Charlie yaklaşırken başını kaldırdı.

“Aslında Eros değil, biliyor musun,” dedi Şişko Charlie. “Hıristiyan Hayırseverlik Heykeli.”

“O zaman neden çıplak ve elinde yay ve ok var? Bana hiç de hayırsever veya Hıristiyan bir şeymiş gibi gelmedi.”

“Ben sana ne okuduysam onu söylüyorum,” dedi Şişko Charlie. “Nerelerdeydin? Senin için endişelendim.”

“İyiyim. Kuşlara görünmemeye çalışıyorum ve bu işe bir anlam vermeye uğraşıyorum.”

“Fark ettin mi, bugün ortalıkta hiç kuş yok?” dedi Şişko Charlie.

“Evet, fark ettim. Ne anlam vereceğimi bilemedim. Ama düşündüm,” dedi Örümcek, “ve biliyor musun, bütün bu işte yanlış olan bir şey var.”

“Doğru olan ne var ki?” dedi Şişko Charlie.

“Hayır, söylemeye çalıştığım şu: Kuş Kadm’ın bizim canımızı yakmak istemesi yanlış.”

“Evet. Yanlış. Çok, çok yanlış bir şey. Bunu ona sen mi söylersin, yoksa ben mi söyleyeyim?”

“Hayır, o anlamda yanlış demiyorum. Şöyle yanlış; yani bir düşün. Tamam Hitchcock’un filmi var ama, birinin canını yakmak istesen kullanmak için aklına gelecek ilk araç kuşlar olmaz herhalde. Böcekler için belki, ama insanlara saldırmak konusunda kuşların pek de başarılı olduğu söylenemez. Genelde olan şey şudur: Kuşlar insanlara zarar vermeye fırsat bile bulamadan, insanlar kuşlan yerler. Kuşlann ilk refleksi, insanları rahat bırakmaktır. Milyonlarca yıldır bunu öğrenmiş olmaları lazım.”

“Hepsi öyle değil ama,” dedi Şişko Charlie. “Akbabalar me-

sela, veya kargalar. Gerçi onlar da savaş meydanına her şey bittikten sonra gelip ölmeni beklerler.”

“Ne?”

“Dedim ki, akbabalar ve kargalar öyle değil. Özel bir şey kastetmedim aslında..."

“Hayır.” Örümcek konsantre oldu. “Hayır, gitti. Söylediğin şey zihnimde bir çağrışım yarattı, az kalsın çözüyordum. Bana bak, Bayan Dunwiddy ile konuşabildin mi?”

“Bayan Higgler’ı aradım, ama cevap vermedi.”

“E, telefon edeceğine oraya gidip bizzat konuşsana onlarla.”

“Senin için söylemesi kolay tabii. Ama ben züğürdüm. Meteliksiz. Beş kuruşsuz. Habire Atlantik’i geçip duramam. Zaten artık bir işim de yok. Ben-”

Örümcek kırmızı-siyah deri ceketinin iç cebine elini atıp bir cüzdan çıkardı. İçinden değişik para birimlerinden bir deste banknot çekti ve Şişko Charlie’nin eline tutuşturdu.

“Al. Bu gidip dönmene yeter herhalde. Tüyü al, gel.”

“Bak ne diyeceğim sana,” dedi Şişko Charlie. “Babamın ölmemiş olabileceğini hiç düşündün mü?”

“Ne?”

“İşte, düşünüyordum da, belki de tüm bunlar onun şakalarından biridir. Bu tam da onun yapabileceği türden bir şey, öyle değil mi?”

“Bilmiyorum," dedi Örümcek. “Olabilir aslında.”

Şişko Charlie, “Ben eminim,” dedi. “Gittiğimde ilk işim bu olacak. Onun mezarına gideceğim ve-”

Ama başka bir şey söylemeye fırsat bulamadı, kuşlar tam o anda geldi. Hepsi şehir kuşlarıydı, serçeler, sığırcıklar, güvercinler, kargalar, binlercesi... Ve hepsi, halı dokuyan bir mekik gibi bir sağa bir sola uçuşarak, Regent Caddesinden Şişko Charlie ve Örümceğe doğru yaklaşan kuştan bir duvar oluşturmuşlardı. Bir gökdelenin ön cephesi kadar geniş ve yüksek, açık alanda düşmana karşı ilerleyen, tüylü bir ordu gibiydiler;tümüyle imkânsız, hepsi hareket halinde, uçuşan, kanat çırpan, saldıran binlerce kuş... Şişko Charlie bu şeyi gördü, ama gördüğü şey aklına sığmadı, zihninde eğildi, büküldü, zayıfladı. Yukanya bakıp, gördüğü şeye bir anlam vermeye çalıştı.

Örümcek Şişko Charlie’nin dirseğini dürttü. “Kaç!” diye bağırdı.

Şişko Charlie kaçmak için döndü. Örümcek sakince gazetesini katlayıp, çöp kutusuna atmaya hazırlanıyordu. “Sen de kaç!”

“Bu şey senin peşinde değil. Henüz,” dedi Örümcek ve sırıttı.

Bu zamanında tahmin edebileceğinizden daha çok insanı istemedikleri şeyleri yapmaya ikna etmiş bir sırıtmaydı; ve Şişko Charlie’nin de içinden kaçmak geldi. “Tüyü bul. Eğer hâlâ ortalıktaysa, babamı da bul. Hadi şimdi git.”

Şişko Charlie gitti.

Kuş duvan kıvrıldı ve dönüştü ve Eros heykeline ve onun altında duran adama doğru ilerleyen kuştan bir girdap halini aldı. Şişko Charlie bir kapı eşiğine doğru koşarken, karanlık hortumun tabanının Örümcek’e çarptığını

gördü; kuş kanatlarının kulaklan sağır eden gürültüsü arasında kardeşinin attığı çığlığı duyar gibi oldu. Kimbilir, belki gerçekten de duydu.

Sonra kuşlar dağıldılar ve cadde boşaldı. Geriye rüzgârda uçuşan birkaç parça tüy kaldı.

Şişko Charlie orada kalakaldı ve midesinin bulandığını hissetti. Eğer yoldan geçen insanlar bir şey fark ettilerse bile, herhangi bir tepki göstermediler. Nedense olup biteni kendisinden başka hiç kimsenin görmediğinden emindi Şişko Charlie.

Heykelin yanında, eskiden kardeşinin durduğu yerde duran bir kadın vardı. Yırtık pırtık kahverengi paltosu rüzgârda uçuşuyordu. Şişko Charlie ona doğru yürüdü.

“Bana bak,” dedi. “Onu gönder dediğimde, onun hayatımdan çıkmasını sağla demek istemiştim, şimdi ona her ne yaptıysan, işte onu yapmanı değil.”

Kadın Şişko Charlie’nin yüzüne baktı ama konuşmadı. Bakışında bazı yırtıcı kuşların gözlerinde görülen o deli ifade, o dehşet veren vahşet vardı. Şişko Charlie bu ifadeden korkmamaya gayret etti. “Bir hata yaptım,” dedi. “Bedelini ödemeye hazırım. Onun yerine beni al. Onu geri getir.”

Kadın ona bakmaya devam etti. Sonra, “Senin de sıran gelmeyecek zannetme, Anansi Yoldaşın oğlu. Zamanı gelecek,” dedi.

“Onu neden istiyorsun?”

“Onu ben istemiyorum,” dedi kadın. “Ben onu neden isteyeyim ki? Bir başkasına borcum vardı. Şimdi kardeşini ona vereceğim ve borcum ödenmiş olacak.”

Gazete uçuştu ve Şişko Charlie yalnız kaldı.

ON BİR

Ki Bu Bölümde Rosie'nin Yabancılara Hayır Demeyi Öğrenmesi ve Şişko Charlie'nin Bir Misket Limonu Edinmesi Anlatılır

Şişko Charlie babasının mezanna baktı. "Orada mısın?" dedi yüksek sesle. "Eğer oradaysan, dışarı çık. Seninle konuşmam lazım."

Çiçekli mezar taşma yaklaştı ve başını öne eğerek baktı. Tam olarak ne olmasını beklediğini o da bilmiyordu -topraktan bir elin çıkıp bacağını kavramasını filan, belki de- ama o kadar emindi ki bir şey olacağından.

Şişko Charlie, İstirahat Bahçesi'nin çıkışına doğru yürüdü. Kendisini, televizyon yarışmalarında kazandıklan bir milyon dolarlık ikramiyeyi, Mississippi'nin Amazon'dan daha uzun bir nehir olduğunu söyleyerek riske atmış yanşmacılardan biri gibi hissediyordu. Bilmesi gerekirdi. Otobanda araba altında kalmış bir hayvan ne kadar ölüyse, babası da o kadar ölüydü ve o, Örümcek'in parasını havaya saçmıştı. Bebek mezarlığındaki yel değirmenlerinin altına oturup hüngür hüngür ağladı ve o ağlarken, çoktan çürümeye başlamış oyuncaklar, hatırladığından daha da hüzünlü ve yalnız bir hal aldılar.

Kadın onu otoparkta, arabasına yaslanmış sigarasını içerek

bekliyordu. Sinirli bir hali vardı.

"Selam, Bayan Bustamonte," dedi Şişko Charlie.

Kadın, sigarasından bir nefes daha çekti, sonra izmariti asfalta atıp düz ayakkabısının tabanıyla ezdi. Siyah giymişti. Yorgun görünüyordu. "Merhaba Charles," dedi.

"Burada birini görmeyi bekliyor olsaydım, Bayan Higgler'ı görmeyi beklerdim sanınm. Ya da Bayan Dunwiddy'yi."

"Callvanne gitti. Beni Bayan Dunwiddy yolladı. Seninle görüşmek istiyor."

Gangsterler gibi, diye düşündü Şişko Charlie. *Menopoz yaşını geçmiş yaşlı kadınlar çetesi.*

"Bana reddedemeyecegim bir teklif mi yapacak yoksa?"

“Hiç sanmıyorum. O pek iyi değil.”

“Ha.”

Şişko Charlie kiraladığı arabaya bindi. Bayan Bustamonte de kendi Camry’si ile Florida caddelerinde onun peşinden geldi. Şişko Charlie babası konusunda o kadar emindi ki. Onu sağ bulacağından... Onun yardım edebileceğinden...

Arabaları Bayan Dunvviddy’nin evinin önüne park ettiler. Şişko Charlie ön bahçeye, solmuş plastik flamingolara, yer cücelerine ve beton bir kaide üzerinde, devasa bir Noel ağacı süsü gibi duran aynalı topa baktı. Topa yaklaştı, çocukken kırdığı da böyle bir toptu ve topun yüzeyinden suratının eğilip, bükülüp, uzamış bir yansıması kendisine bakıyordu.

“Ne işe yanyor bu?” dedi.

“Bir işe yaramıyor. Bayan Dunvviddy’nin hoşuna gidiyor sadece."

Evin içindeki leylak kokusu iç bayacak kadar yoğundu. Şişko Charlie’nin büyük teyzesi Alanna çantasında hep bir paket leylak şekerlemesi taşırdı ve Şişko Charlie tombul bir çocukken dahi, o şekerlemeleri ancak yiyecek başka hiçbir şey bulamadığı zaman yerdi. Bu ev de o şekerlemelerin tadı gibi kokuyordu. Şişko Charlie leylak şekerlemelerini yirmi yıldan beri ilk defa hatırlamışü. Hâlâ yapıyorlar mı acaba, diye merak

etti. Bir de öyle bir şekerleme yapmayı ilk kim akıl etmiş acaba, diye meraklandı.

“Koridorun sonundaki odada yatıyor,” dedi Bayan Busta-monte ve olduğu yerde durup odayı gösterdi.

Şişko Charlie Bayan Dunwiddy’nin odasına gitti.

Yatak çok büyük değildi ama Bayan Dunwiddy yatakta büyükçe bir oyuncak bebek gibi kalmıştı. Gözlükleri gözündey-di, onlann üstünde de sararmış dantelden çaydanlık örtüsü gibi bir şey vardı ki, Şişko Charlie bunun hayaunda gördüğü ilk uyku takkesi olduğunu fark etti. Bayan Dunvriddy bir yastık dağına yaslanmıştı, ağzı açıktı ve Şişko Charlie içeri girdiğinde usul usul horluyordu.

Şişko Charlie öksürdü.

Bayan Dunwiddy başını kaldırdı, gözlerini açtı ve ona baktı. Parmağıyla başucundaki sehpayı gösterdi ve Şişko Charlie sehpanın üzerindeki su bardağını alıp kadına uzattı. Kadın bardağı iki eliyle, cevizini kavrayan bir sincap gibi tuttu, büyükçe bir yudum su içti ve bardağı yeniden Şişko Charlie ye uzattı.

“Ağzım kuruyor hep," dedi kadın. “Kaç yaşında olduğumu biliyor musun?”

“Ee, şey.” Şişko Charlie bu sorunun doğru bir cevabının olmadığına karar verdi. “Hayır."

“Yüz dört.”

“Müthiş. O kadar zinde görünüyorsunuz ki. Yani, harika bir şey...”

“Kes sesini, Şişko Charlie.”

“Özür dilerim.”

“Öyle mutfağa pislemiş köpek gibi habire özür de dileme. Başını dik tut. Dünyanın gözlerinin içine bak. Anlıyor musun?"

“Evet. Özür dilerim. Yani, sadece evet.”

Kadın içini çekti. “Beni hastaneye yatırmak istiyorlar. Onlara diyorum ki, yüz dört yaşma kadar yaşadıysan, yatağında

ölme hakkını kazanmışsın demektir. Ben uzun yıllar önce bu yatakta bezden bebek yaptım, bebek doğurdum ve eğer başka bir yerde ölecek olursam da, yuh olsun bana. Ve bir şey daha var...” Kadın sustu, gözlerini kapattı ve ağır ağır, derin bir nefes aldı. Tam Şişko Charlie uyuyakaldığını düşünmeye başlamıştı ki, kadın gözlerini açtı ve, “Şişko Charlie,” dedi. “Eğer sana yüz dört yaşma kadar yaşamak isteyip istemediğini soran olursa, istemiyorum de. Her yerim ağrıyor. Her yerim. İnsan bedeninde henüz keşfedilmemiş yerlerim bile ağrıyor.”

“Aklımda tutarım.”

“Bana cevap verme.”

Şişko Charlie ahşap yataktaki küçük kadına baktı. “Özür dilerim diyebilir miyim?” diye sordu.

Bayan Dunwiddy suçlu bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. “Sana yanlış yaptım,” dedi. “Uzun zaman önce sana yanlış yaptım.”

“Biliyorum,” dedi Şişko Charlie.

Bayan Dunwiddy ölüyor olabilirdi, ama suratının aldığı ifade beş yaşından küçük çocukların anne diye bağrışarak kaçışmasına neden olabilecek cinstendi.

“Biliyorum da ne demek?”

“Düşündüm ve buldum,” dedi Şişko Charlie. “Belki her şeyi bilmiyorum, ama hiç değilse bir kısmını biliyorum. Aptal değilim ben.”

Kadın kalın gözlüklerinin ardından soğuk gözlerle Şişko Charlie’yi inceledi. “Hayır”, dedi. “Değilsin. Bak bunu doğru dedin işte.”

Buruş buruş bir el kalktı. “Bana suyu uzat yine. Hah, işte.” Kadm, küçücük, mor dilini çıkartarak suyu yudumladı.

“Bugün gelmen iyi oldu. Yann bütün ev ağlayan, sızlayan torunlar ve torun çocuklarıyla dolacak. Hepsi de beni hastaneye yatırmak istiyor. Onlara bir şeyler bırakayım diye bana yaranacaklar, akıllarınca. Hiçbiri beni tanımıyor ama. Bütün çocuklarımdan uzun yaşadım ben. Her birinden...”

“Bana yaptığınız kötülükten bahsedecek misiniz?”dedi Şişko Charlie.

“Keşke bahçedeki aynalı topu hiç kırmasaydın.”

“Keşke.”

Şişko Charlie, olayı, çocuklukta yaşanan şeylerin genellikle anımsandığı gibi kısmen bir hatıra, kısmen bir hatıranın hatırası olarak anımsadı. Bayan Dunwiddy’nin bahçesine kaçan tenis topunun peşinden koşmasını ve oraya vardığında eğilmiş, bükülmüş, devleşmiş yüzünün yansımasına yakından bakmak için aynalı topu eline almayı denemesini, topun elinden taş yola kaydığını hissetmesini, binlerce cam parçasının tuzla buz olmasını... Güçlü ve yaşlı parmakların onu kulağından tutup, bahçeden evin içine çekiştirdiğini de anımsıyordu... “ûrümcek’i siz gönderdiniz,” dedi, “öyle değil mi?” Kadının çenesi mekanik bir buldog gibi kasıldı. Başını salladı.

“Sürgün büyüsü yaptım,” dedi. “Amacım bu değildi aslında. O zamanlar herkes bir parça büyü bilirdi. O günlerde bu DVD’ler ve cep telefonları ve mikrodalga fmnlar yoktu, ama yine de çok şey bilirdik. Sadece sana bir ders vermek istemiştim. O kadar kendini beğenmiştin ki, her lafa cevap yetiştirirdin. Ben de sana bir ders vermek için, senin içinden ûrümcek’i çekip çıkarttım.”

Şişko Charlie kelimeleri duydu, ama bir anlam veremedi. “Onu benim içimden mi çıkarttınız?”

“Onu senden ayırdım. Bütün muzipliğini. Bütün kötülüğünü. Bütün şeytanlığını. Hepsini.” Kadın içini çekti. “Hata bende aslında. Kimse bana, bir... yani işte babanın soyundan birinin etrafında büyü yaparsam her şeyin büyüyeceğini, katlanacağını ve çoğalacağım söylememişti.” Kadın suyundan bir yudum daha aldı. “Annen zaten hiç inanmadı. Hiç. Ama Örümcek, o senden daha habisti. Baban ben Ûrümcek’i gönderene kadar hiçbir şey demedi. Sonra da tek dediği, sen onun oğluysan bu meseleyi halledermişsin...”

Şişko Charlie’nin içinden kadınla tartışmak, tüm bunların saçmalık olduğunu, kendisi denizin ya da karanlığın ne kadar parçasıysa, Örümcek’in de o kadar onun parçası olduğunu söylemek geliyordu. Ama bunun yerine, “Tüy nerede?” diye sormayı tercih etti.

“Ne tüyü?”

“O yerden, hani uçurumların ve mağaraların olduğu o yer var ya, işte oradan geri döndüğümde elimde bir tüy vardı. Onu ne yaptınız?”

“Hamlamıyorum,” dedi kadın. “Yaşlı bir kadınım ben. Yüz dört yaşında.”

Şişko Charlie “Tüy nerede?” diye sordu.

“Unuttum.”

“Lütfen söyleyin.”

“Bende değil.”

“Kimde peki?”

“Callyanne’de.”

“Bayan Higgler’da mı?”

Kadın bir sır verirmiş gibi eğildi. “Diğer ikisi var ya, onlar kız çocuğu gibi. Akıllan bir karış havada.”

“Buraya gelmeden Bayan Higgler’a da uğradım. Mezarlığa gitmeden evvel. Bayan Bustamonte, gitti o, dedi.”

Bayan Dunwiddy yatakta usulca, sanki uykuya dalmadan evvel kendi beşiğini sallarmış gibi, sağa sola sallanıyordu. “Artık çok vaktim kalmadı,” dedi. “Sen gittikten hemen sonra katı yiyecek yiyemez hale geldim. Öyle işte. Sadece su içebiliyorum. Bazı kadınlar babanı sevdiklerini söylerler ya, aslında ben onunla onlardan çok daha önce tanışmıştım. O zamanlar güzeldim, beni dansa götürürdü. Gelir beni alır ve dans pistinde uçururdu. O zaman bile yaşlı bir adamdı, ama bir kıza kendisini özel hissettirmeyi iyi bilirdi. Şey gibi hissetmezdin....” Sustu. “Yüz dört,” dedi. “Ve doğumlar dışında, gündüz vakti yatağıma yattığımı bilmem. Ama artık bitti.”

“Eminim yüz beşi de görürsünüz,” dedi Şişko Charlie, huzursuz bir şekilde.

“Öyle deme!” dedi kadm. Korkmuş gibi bir havası vardı.

“Sakın deme! Senin ailen zaten yeterince bela açtı başımıza. Şimdi bir de sen gidip bir şeyleri oldurmaya başlarsan, vah halimize."

“Ben babam gibi değilim,” dedi Şişko Charlie. “Ben büyülü değilim. Ailenin o tarafını Örümcek almış, biliyorsunuz.” Kadın dinlermiş gibi değildi. “Dansa giderdik,” dedi. “İkinci Dünya Savaşı’ndan önceydi, baban orkestra şefiyle konuşurdu ve çoğu zaman şarkı söylemesi için onu da sahneye davet ederlerdi. Herkes güler, tezahürat yapardı. İşte şeyleri öyle oldururdu o. Şarkı söyleyerek.”

“Bayan Higgler nerede?”

“Eve gitti.”

“Evi boş. Arabası da yok.”

“Eve *gitti.”*

“Ee şey... Öldü mü demek istiyorsunuz yani?”

Yaşlı kadm güçlükle nefes almaya, boğulur gibi hmlda-maya başladı. Artık konuşacak hali kalmamıştı. Eliyle Şişko Charlie'ye bir işaret yaptı.

"Yardım mı çağırayım?"

Kadın başını salladı ve Şişko Charlie Bayan Bustamonte'yi çağırmaya giderken, o da nefes darlığı çekmeye, boğulmaya ve hırıldamaya devam etti.

Bayan Bustamonte mutfakta oturmuş, tezgâh üstündeki küçücük bir televizyonda *Oprah*'ı[1] izliyordu. "Sizi çağınyor," dedi Şişko Charlie.

Bayan Bustamonte dışan çıktı. Elinde bir sürahi ile geri geldi. "Ona ne söyledin de bu hale geldi?" diye sordu.

"Bir kriz filan mı geçiriyor?"

Bayan Bustamonte ona garip bir bakış attı. "Hayır, Charles. Sana gülüyor. Ona kendisini çok iyi hissettirdiğini söyledi." "Ha. O 'Bayan Higgler eve gitti,' dedi. Ben de 'öldü mü yani,' diye sordum."

Bunun üzerine Bayan Bustamonte de gülümsedi. "Saint Andrews'ta," dedi. "Callyanne Saint Andrews'a gitti." Sürahiyi lavabodan doldurdu.

"Bu iş başladığında," dedi Şişko Charlie, "ben Örümcek'e karşıydım, siz dördünüz de benden yanaydınız. Şimdi ise örümcek'i kaçırdılar ve ben sizin dördünüze karşıyım."

Kadın musluğu kapattı ve ona kaşlarını çatarak baktı.

"Artık hiç kimseye inanmıyorum," dedi Şişko Charlie. "Muhtemelen Bayan Dunwiddy hasta taklidi yapıyordur ve ben kapıdan çıkar çıkmaz yataktan fırlayıp yatak odasında çarliston yapmaya başlayacaktır."

"Yemek yemiyor. Kötü geldiğini söylüyor. Midesi su dışında hiçbir şey almıyor."

"Peki Bayan Higgler Saint Andrevvs'ta nerede?" diye sordu Şişko Charlie.

"Sadece git," dedi Bayan Bustamonte. "Ailen ve sen buraya yeterince zarar verdiniz."

Şişko Charlie sanki bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, ama sonra sustu ve tek bir kelime daha etmeden çıktı gitti.

Bayan Bustamonte su sürahisini yatağında sessizce yatan Bayan Dunwiddy'ye götürdü. "Nancy'nin oğlu bizden nefret ediyor," dedi Bayan Bustamonte. "Ona ne söyledin?"

Bayan Dunwiddy konuşmadı. Bayan Bustamonte kulaklarını kabarttı ve yaşlı kadının hâlâ nefes aldığından emin olduktan sonra, Bayan Dunwiddy'nin kalın gözlüklerini gözünden çıkartıp yatağın yanına koydu, sonra da yatak örtüsünü Bayan Dunwiddy'nin omuzlarına çekti.

Bundan sonra tek yapması gereken sonu beklemekti.

Şişko Charlie nereye gittiğini bilmeden araba sürüyordu. Atlantik'i iki hafta içinde üçüncü defa geçmişti ve Örümcek'in ona verdiği para bitmek üzereydi. Arabada yalnızdı ve yalnız olduğu için de bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Birtakım Jamaika lokantalarının önünden geçerken bir dükkânın vitrininde "Adalara Ucuz Biletler" yazan bir ilan gördü. Arabayı yanaştırdı ve içeri girdi.

"Biz, A-One Seyahat'te tüm ihtiyaçlarınızı karşılamak için hizmet vermekteyiz," dedi seyahat acentesindeki adam. Bunu doktorların, insanlara söz konusu uzvun kesilmesi gerektiğini söylemek için kullandıkları alçak ve özür dileyen ses tonuyla söylemişti.

"He. Evet. Teşekkürler. Şey. Saint Andrews'a en ucuz bilet ne kadar acaba?"

"Tatile mi gidiyorsunuz?"

"Hayır aslında. Sadece bir günlüğüne gideceğim. Belki de iki."

"Gidiş tarihiniz?"

"Bugün, öğleden sonra."

"Benimle dalga geçiyorsunuz, değil mi?"

"Yok canım, nereden çıkarttınız?"

Bir bilgisayar ekranına hüzünle bakıldı. Bir klavyenin tuşlarına basıldı. “1200 dolardan daha ucuz bir bilet yok gibi duruyor.”

“Off!” Şişko Charlie’nin omuzları çöktü.

Birkaç klavye tuşuna daha basıldı. Adam burnunu çekti. “Doğru olamaz.” Sonra, “Bir dakika,” dedi. Bir telefon konuşması yaptı. “Bu fiyat hâlâ geçerli rai?” diye sordu. Bir bloknota bazı rakamlar yazdı. Şişko Charlie’ye baktı. “Eğer bir haftalığına gider ve Dolphin Otel de kalırsanız, size bir haftalık tatili 500 dolara verebilirim, yemekler de otelden. Uçak için de sadece havaalanı vergilerini ödeyeceksiniz."

Şişko Charlie gözlerini kırpıştırdı. “Bir hile var bu işte, değil mi?”

“Adanın turizm promosyonu. Müzik festivaliyle ilgili bir şey. Hâlâ devam ettiğini bilmiyordum. Ama ne derler bilirsiniz, ödediğinizin karşılığını alırsınız. Ve tabii otelden başka bir yerde yemek isterseniz, parasını sizin ödemeniz gerekecek.”

Şişko Charlie adama beş adet buruşuk yüz dolarlık banknot verdi.

Daisy filmlerdeki aynasızlar gibi hissetmeye başlamıştı: Feleğin çemberinden geçmiş, sistemin canı cehenneme demeye her an hazır, sert; bugün kendini şanslı mı hissediyorsun, yoksa günümü gün mü etmek isterdin diye soran ve hepsinden önemlisi de, “Bu bok için çok yaşlandım” diye düşünen bir aynasız. Daisy henüz yirmi altı yaşındaydı ve insanlara bu bok için çok yaşlandığını söylemek istiyordu. Bunun ne kadar komik olduğunun farkındaydı, çok teşekkürler.

Şu anda Dedektif Baş Müfettiş Camberwell’in ofisindeydi ve, “Evet amirim, Saint Andrews,” demekle meşguldü.

“Birkaç sene evvel tatile gitmiştim oraya. Eski eşimle. Çok hoş bir yer. Romlu kek gibi.”

“Evet amirim, öyle bir yer.” Gatwick’te bulunan güvenlik kamerası kayıtlarındaki görüntülerin ona ait olduğu kuşkusuz. Bronstein adıyla seyahat ediyor. Roger Bronstein. Miami’ye gidiyor, uçak değiştiriyor ve Saint Andrews’a giden bağlantıya biniyor.”

“O olduğundan emin misin?”

“Eminim.”

“Eh, o zaman,” dedi Camberwell, “bu da bizim ağzımıza sıçıldığı anlamına gelir. Orasıyla aramızda suçlulann iadesi anlaşması yok..”

“Yapabileceğimiz bir şey mutlaka olmalı.”

“Hımm. Buradaki bütün hesaplarını ve mal varlığını don-durabiliriz ki donduracağız da, ama bunun suda çözünebilen bir şemsiyeden daha çok işe yarayacağını hiç zannetmiyorum. Neden dersen, eminim bizim elimizin uzanamayacağı bir sürü yerde isüflemiş olduğu bir yığın nakit parası vardır.”

“Ama bu mızıkçılık."

Adam Daisy’ye sanki neye bakmakta olduğundan emin ola-mıyormuş gibi baktı.

“Seksek oynamıyoruz burada. Kurallara uyacak olsalar, zaten bizim tarafımızda olurlardı. Günün birinde geri dönerse tutuklarız.” Adam kilden yoğrulmuş küçük bir insan figürünü bir top şeklinde sıktı, sonra onu düz bir hamur gibi açtı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında mıncıklamaya başladı. “Eskiden kiliselere sığınırlarmış. Adam öldürmüş olsan bile, kilisede kaldığın sürece kanun güçleri dokunamazmış sana. Tabii sosyal yaşamın epey bir kısıtlanılmış, o başka. Neyse, tamamdır.”

Adam kıza sanki artık gitmesini istiyormuş gibi baktı.

“Maeve Livingstone’u öldürdü. Senelerdir de müşterilerini dolandırıyormuş.”

“Yani?”

“Onu adalete teslim etmeliyiz.”

“Üzme kendini.” dedi adam.

Daisy, *bu bok için çok yaşlandım* diye düşündü. Ama çenesini tuttu, dolayısıyla kelimeler kafasının içinde dönmeye başladılar.

“Üzme kendini,” diye tekrarladı adam. Oyun kiline bir küp şekli verdi ve sonra küpü işaret parmağıyla başparmağı arasında vahşice ezdi. “Bak mesela ben kendimi üzmüyorum. Trafik polisiymişsin gibi düşün. Grahame

Coats, park yapılmaz yere park etmiş bir araba ama tam sen ona ceza yazacakken, bir bakıyorsun, o basıp gitmiş bile. Tamam mı?”

“Tabii,” dedi Daisy. “Elbette. Ûzür dilerim.”

“Tamam,” dedi adam.

Daisy masasına gitti ve emniyet teşkilatının hizmete özel web sayfasına girdi ve saatlerce farklı seçenekleri araştırdı. Sonunda pes etti ve eve gitti. Carol mikrodalgada ısıttığı dondurulmuş Hint usulü tavuğu yiyerek, televizyonda *Coronation Street*'i[2] izliyordu.

“İzin alıyorum,” dedi Daisy. “Tatile çıkıyorum.”

“İznin kalmadı ki senin,” dedi Carol, gayet makul bir şekilde.

“Bana ne,” dedi Daisy. “Bu bok için çok yaşlandım.”

“Aha. Nereye gidiyorsun peki?”

“Bir haydutu yakalamaya,” dedi Daisy.

Şişko Charlie Karayip Havayollarını çok sevmişti. Uluslararası bir havayolu olabilirlerdi, ama sanki yerel bir otobüs firması gibi çalışıyorlardı. Kabin görevlileri ona “tatlım” diye hitap etmiş ve paşa gönlü nereyi çekerse oraya oturmasını söylemişlerdi.

Şişko Charlie üç koltuğa boylu boyunca uzanıp uykuya daldı. Rüyasında sessiz, sakin bir dünyada, bakır rengi bir gök altında yürüyordu. Şehirlerden bile daha büyük bir kuşa doğru ilerliyordu. Kuşun alev alev gözleri vardı ve gagası hangar kapısı gibi açıktı. Şişko Charlie gagadan içeri yürüyüp yaratığın boğazına girdi.

Sonra, rüyalarda âdet olduğu üzere, yumuşacık tüyler ve baykuşlannkini andıran yuvarlak ve kırpmadan bakan gözlerle kaplı bir odada buldu kendini.

Örümcek odanın ortasında, bacakları ve kollan açık bir şekilde duruyordu. Tavuklann boyun kemiklerine benzeyen kemiklerden yapılmış zincirlerle bağlanmıştı. Zincirler odanın dört köşesine tutturulmuştu ve onu sanki ağa düşmüş bir örümcek gibi, sımsıkı sanyorlardı.

Oo, dedi Örümcek, *demek sen geldin.*

Evet, dedi Şişko Charlie rüyasında.

Kemikten zincirler Örümcek'in etlerine gömülmüş ve onu dön yandan çekiyor ve geriyorlardı. Şişko Charlie Örümcek'in suratındaki acıyı görebiliyordu.

Eh, dedi Şişko Charlie. *Sanırım daha* kötüsü *de olabilirdi.*

Bu kadarla *kalacağını sanmıyorum, dedi* kardeşi. Sanırım Kuş Kadın ın benimle ilgili başka *planlan da var Bizimle ilgili.* Ama ne *olduklarını bilmiyorum.*

Onlar sadece huş. En kötüsü ne olabilir ki?

Prometheus'tan bahsedildiğini duydun mu hiç?

Ee...

Prometheus, insanlara tanrıların ateşini vermiş. Tanrılar da onu cezalandırmak için bir *kayaya* zincirlemişler Her gün bir kartal gelip *Prometheus'un karaciğerini* sökermiş.

Hiç bitmez miymiş karaciğeri?

Her gün yeni bir karaciğer büyütürmüş Prometheus. Tanrıysan *olur böyle şeyler.*

Kısa bir ara.

İki kardeş birbirlerine baktılar.

işleri yoluna koyacağım, dedi Şişko Charlie. Bu meseleyi çözeceğim.

Hayatının *geri kalanını da yola koyduğun gibi mi koyacaksın?* Örümcek neşesiz bir şekilde sınttı.

Özür dilerim.

Hayır. Asıl ben özür dilerim. Örümcek içini çekti. Bana bak, bir planın var mı?

Planım mı?

Demek ki bir planın yok. Neyse, ne yapman gerekiyorsa yap ve beni buradan kurtar.

Cehennemde misin?

Nerede olduğumu bilmiyorum. Ama eğer burası cehennemse de, kuş *cehennemidir herhalde. Beni buradan çıkarman lazım.*

Nasıl?

Sen *babamın oğlu değil misin? Benim de kardeşim? Bul bir şeyler işte ve beni buradan çıkar.*

Şişko Charlie titreyerek uyandı. Kabin görevlisinin ona getirdiği kahveyi memnuniyetle içti. Artık uyanmıştı ve bir daha da uyumak istemiyordu. Dolayısıyla, Karayip Havayolları dergisini okumaya başladı ve Saint Andrews hakkında birçok faydalı şey öğrendi.

Mesela, Saint Andrews'un Karayip Adalan'nın en küçüğü olmadığını, ama adalar sıralanırken genellikle unutulduğunu

öğrendi. 15001er civarında, lspanyollar tarafından keşfedilmişti Saint Andrews. Üzerinde insan yaşamı olmayan, ama her türlü hayvanın ve binbir çeşit bitki türünün yaşadığı, volkanik bir adaymış o zamanlar. Saint Andrews'ta ne ekerseniz büyürmüş.

Ada. önceleri İspanyolların, sonra Ingilizlerin, ardından HollandalIların, sonra tekrar lngilizlerin ve son olarak da, 1962 yılında kazandığı bağımsızlığından sonra kısa bir süreliğine, Binbaşı F E. Garrett diye bir adamın yönetimi altına girmiş. Bu adam adanın Arnavutluk ve Kongo dışındaki bütün ülkelerle diplomatik ilişkilerini kesmiş ve birkaç yıl sonra yataktan düşüp bahtsız bir şekilde ölene dek, adayı demir bir yumrukla yönetmiş. Binbaşı Garrett yataktan bir sürü kemiğini kıracak kadar sert bir şekilde düşmüş, hem de o sırada odada koca bir bölük asker olmasına ragmen. Daha sonra bu askerler, Binbaşı Garrett ın yataktan düşmesini engellemek için ellerinden geleni yaptıkları ama ne yazık ki başarılı olamadıkları yönünde ifade vermişler. Ada o gün bugündür, herkesle dost olan seçilmiş bir hükümet tarafından yönetiliyormuş.

Kilometrelerce kumsal sahil ve adanın ortasında da son derece küçük bir yağmur ormanı varmış. Adada muz ve şeker kamışı yetişüriliyormuş, yabana yatırımları ve off-shore ban-kaalıgı teşvik eden bir bankacılık

sistemi de bulunuyormuş ve adanın, muhtemelen Kongo ve Arnavutluk dışında, hiçbir ülkeyle suçluların iadesi anlaşması yokmuş.

Eger Saint Andrewsu meşhur eden tek bir şeyi varsa o da mutfağıymış. Adanın yerlileri tavukları terbiyeleyip mangalda kızartmaya JamaikalIlardan, keçileri körilemeye Trinidadlı-iardan, uçan balık kızartmaya Barbadoslulardan önce başladıklarını iddia ederlermiş. Saint Andrewsu iki şehir varmış: Adanır» güney doğusundaki Williams town ve kuzeyindeki Newcastle. Adada yetişen her şeyi vaün alabileceğiniz sokak pazarlan ve aynı yiyecekleri iki katı fiyata alabileceğiniz birçok süper market varmış. Günün birinde Saint Andrews un gerçek bir uluslararası havalimanı da olacakmış.

Williamstowndaki derin limanın iyi bir şey olup olmadığı hakkında farklı görümler varmış. Derin limanın tur gemilerini çektiği tartışmasızmış ama. Gemiler adaları insanlarla doldururmuş ve bu insanlar tûm Karayip Adaları gibi, Saint Andrews’un da ekonomisini ve doğasını değiştirmekteymişler. Sezonda, Williamstown Körfezi ne günde yarım düzineye kadar gemi ve gemiden inmeyi, uyuşmuş bacaklarını açmayı ve alışveriş yapmayı bekleyen binlerce insan gelirmiş. Ve Saint Andrewsun ahalisi biraz homurdansa da onlara bir şeyler satar, tıka basa doyana kadar yemek yedirir ve gemilerine geri yollarmış...

Karayip uçağı yere öyle bir sarsıntıyla kondu ki, dergi Şişko Charlie’nin elinden yere düştü. Şişko Charlie dergiyi öndeki koltuğun arkasındaki cebe koydu, uçağın merdivenlerinden indi ve pisti yürüyerek geçti.

Akşamüzeriydi.

Şişko Charlie oteline gitmek için havaalanından bir taksiye bindi. Karayip Havayolları dergisinde yazmayan başka birçok şeyi de taksi yolculuğu sırasında öğrendi. Örneğin, müziğin, yani gerçek müziğin country ve western müziği olduğunu öğrendi. Saint Andrewsta bunu rastafaryanlar bile biliyordu. Johnny Cash mi dediniz? O bir tanrıydı. Willie Nelson mı? O ise bir yan-tannydı.

Şişko Charlie, Saint Andrews tan başka bir yere gitmese Hiç gerek olmadığını da öğrendi. Mesela, taksi şoförü şahsen buna hiç gerek duymamıştı ve bu konuya epey bir kafa da yormuştu. Adada bir mağara, bir

dağ ve bir yağmur ormanı vardı. Otel mi? Yirmi tane vardı. Restoran? Düzinelerce. Bir şehir, ûç kasaba ve bir sürü köy vardı. Yiyecek mi? Adada her şey yetişiyordu. Portakal. Muz. Hindistancevizi. Hatta, dedi taksi Şoförü, misket limonu bile.

Şişko Charlie “Yok canım!" dedi. Bunu, kısmen sohbete kendisinin de katıldığını hissedebilmek için söylemişti; ama taksi şoförü Şişko Charlie nin sözüne inanmadığını zannetti.

Ani bir fren yapıp yolun kenarında durdu, arabadan indi, bir çitin üzerinden uzandı, ağaçtan bir şey kopardı ve arabaya geri döndü.

“Şuna bir bak!" dedi. “Ben yalan konuşmam. Ne bu?”

“Misket limonu mu?” dedi Şişko Charlie.

“Tam üstüne bastın.” Taksi şoförü tekrar yola çıktı. Şişko Charlie’ye Dolphin in mükemmel bir otel olduğunu anlattı. Şişko Charlie'nin adada bir ailesi veya tanıdığı kimse var mıydı?

“Aslında." dedi Şişko Charlie, “buraya birini bulmaya geldim. Bir kadın.”

Taksi şoförü bunun harika bir fikir olduğunu söyledi, zira Saint Andrews'un kadın bulmak için mükemmel bir yer olduğunu düşünüyordu. Çünkü, diye açıkladı taksi şoförü, Saint Andrevs un kadınlan hem Jamaikalı kadınlardan daha kıvnm-hdırlar. hem de Trinidadlı kadınlar kadar üzüntü ve aşk acısı yaşatmazlar. Aynca Dominikli kadınlardan daha güzeldirler ve yeryüzündeki tüm aşçılardan da daha iyi aşçıdırlar. Şişko Charlie bir kadın aramak için kesinlikle doğru yere gelmişti.

“Herhangi bir kadın aramıyorum. Belli bir kadını anyonun." dedi Şişko Charlie.

Taksi şoförü Şişko Charlie’ye bunun onun şanslı günü olduğunu söyledi, çünkü adadaki herkesi tanımakla övünürdü. Zor değildi aslında, tüm ömrünü aynı yerde geçiren herkes yapabilirdi. Bahse girerdi, mesela, Şişko Charlie Ingiltere’deki herkesi tanıdığını söyleyemezdi ve Şişko Charlie gerçekten de tanımadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

“Bir aile dostu,” dedi Şişko Charlie. “Adı Bayan Higgler. Call>anne Higgler. Hiç duydun mu?”

Taksi şoförü bir süre sustu. Düşünüyor gibi bir hali vardı. Sonra, “Hayır," dedi, “hiç duymadım." Taksi Dolphin Oteli’nin önünde durdu ve Şişko Charlie adama parasım ödedi.

Şişko Charlie otele girdi. Resepsiyonda genç bir kadın duruyordu Ona pasaportunu ve rezervasyon numarasını gösterdi. Misket limonunu da resepsiyon masasının üzerine koydu.

“Bagajınız var mı?”

“Hayır," dedi Şişko Charlie, özür dileyen bir ses tonuyla.

“Hiç mi yok?”

“Hiç yok. Sadece bu misket limonu var.”

Birkaç form doldurdu ve kız ona bir anahtar vererek, odasına yönlendirdi.

Kapı çalındığında Şişko Charlie küvetteydi. Beline bir havlu sardı ve kapıya baktı. Bellboy gelmişti. “Misket limonunuzu resepsiyonda bırakmışsınız,” diyeıek, onu Şişko Charlieye verdi.

“Teşekkürler,” dedi Şişko Charlie. Banyosuna geri döndü. Sonra yatağa uzandı ve rahatsız edici rüyalar gördü.

Tepenin üzerindeki evinde, Grahame Coats da garip, karanlık, istemediği ama ona kötü de gelmeyen rüyalar görüyordu. Uyandığında rüyalarını tam olarak hatırlayamıyordu, ama ertesi sabah gözlerini geceyi kendisinden daha ufak yaratıkları uzun otlu çayırlarda kovalayarak, onlan bir pençe darbesiyle öldürüp, bedenlerini dişleriyle parçalayarak geçirdiği gibi belli belirsiz bir hisle açıyordu.

Rüyalarında dişleri imha silahlarıydı.

Rüyalarından rahatsız olmuş bir şekilde uyanıyor ve güne bir miktar da gergin başlıyordu.

Ve her sabah yeni bir gün başlıyordu ve Grahame Coats burada, eski yaşantısından sadece bir hafta uzakta, kanun kaçaklarının hüsranını

yaşamaya başlamıştı bile. Evet, yüzme havuzu vardı; kakao ve greyfurt ve hindistancevizi ağaçlan vardı, dolu bir şarap mahzeni ve boş bir et mahzeni ve bir medya merkezi de vardı. Evet, uydu televizyonu, büyük bir DVD koleksiyonu ve söylemeye gerek bile yok, duvarlannı süsleyen binlerce dolarlık sanat eserleri vardı. Her gün gelip yemeklerini pişiren bir aşçısı ve bir kahyası ile bir bahçıvanı vardı (ki her gün dört saatliğine gelen evli bir çiftti bunlar). Yemekler harikaydı ve iklim de, ılık ve güneşli günleri seviyorsanız eğer, mükemmeldi. Ama bunların hiçbiri Grahame Coats'a hak ettiğini düşündüğü mutluluğu getirmiyordu.

İngiltere'den ayrıldığından bu yana tıraş olmamıştı. Henüz bir sakalı yoktu. Yüzünün erkeklere dalavereci bir hava veren, ince bir kıl tabakasıyla kaplı olduğunu söylemek daha doğru olurdu. Göz yuvalarını pandaları andıran siyah halkalar çevreliyordu ve gözlerinin altındaki torbalar da o kadar koyu renkliydi ki, gören onları kabuk tutmuş yaralar zannedebilirdi.

Her sabah, bir defa havuzda yüzüyor, onun dışında güneşten uzak duruyordu; haksız bir şekilde biriktirdiği servetini cilt kanserine kaptıracak değildi ya? Veya herhangi başka bir şeye...

Londra'yı gereğinden fazla düşünüyordu. Londra'daki sevdiği restoranlann her birinde onun adını bilen ve restorandan mudu ayrılmasını sağlayan bir şef garson vardı. Londra'da ona iyilik borcu olan insanlar vardı ve gala bileti bulmak onun için hiç sorun olmazdı. Tabii, düşününce, Londra'da galasına gidilebilecek tiyatrolar da vardı, o başka. Hep çok iyi bir sürgün hayatı süreceğini düşünmüştü, ama artık bu konuda yanılmış olabileceğinden kuşkulanıyordu.

Suçlayacak birine ihtiyacı vardı ve tüm bu hadisenin Maeve Livingstone'un suçu olduğuna karar vermişti. Maeve onu kışkırtmıştı. Maeve onu soymaya kalkmıştı. Bir cadı, bir sürtük, bir şıllıktı Maeve. Yine de elinden ucuz kurtulmuştu kadın. Televizyonda kendisiyle bir mülakat yapılsa malını, mülkünü ve şerefini, tehlikeli bir delinin elinden kurtarmak zorunda kaldığını, mağdur edilmiş bir masumun ses tonuyla nasıl anlatacağını duyar gibi oluyordu. Açıkçası ofisten sağ çıkabilmiş olması bile bir mucizeydi aslında...

Ayrıca Grahame Coats olmak adamın hoşuna gidiyordu. Şu anda, adaya her geldiğinde olduğu gibi, Basil Finnegan'dı ve bu onu kızdırıyordu. Kendisini Basil gibi hissetmiyordu. Evet,büyük emekle edinilmiş bir Basil'likti bu. Asıl Basil çocukken ölmüştü ve tarihi Grahame'ınkine bayağı yakın bir doğum sertifikası vardı. Bu doğum sertifikasının bir nüshası ve hayal mahsulü bir rahibin yazdığı referans mektubu sayesinde, Grahame'm bir pasaportu ve bir kimliği olmuştu. Grahame bu kimliği canlı tutmuştu. Basil'in mükemmel bir kredi sicili vardı, Basil egzotik yerlere seyahat ederdi, Basil Saint Andrews'u hiç görmeden lüks bir ev satın almışü. Ama Grahameınaklında Basil onun için çalışan bir uşaktı sadece ve artık uşak efendi olmuştu. Basil Finnegan onu canlı canlı yemişti.

"Eğer burada kalırsam," dedi Grahame Coats, "aklımı kaçıracağım."

"Ne diyorsunuz?" dedi elindeki toz beziyle, başım yatak odasının kapısından uzatan kahya kadın.

"Hiçbir şey," dedi Grahame Coats.

"Sanki içeride kalırsanız aklınızı kaçıracakmışsınız gibi bir şey duydum. Aslında bir yürüyüşe çıksanıza. Yürüyüş iyi gelir size."

Grahame Coats yürüyüşe çıkmazdı; onun, onun için yürüyecek adamları olurdu. Ama, diye düşündü, kimbilir, belki de Basil Finnegan yürüyüşe çıkan bir tiptir. Başına geniş kenarlı bir şapka taktı ve sandaletlerini çıkartıp yürüyüş ayakkabılarını giydi. Cep telefonunu yanına aldı, bahçıvanına aradığında arabayla gelip kendisini almasını söyledi ve tepenin üzerindeki evinden en yakın şehre doğru yola koyuldu.

Bu küçük bir dünyadır. Bunu kendi başınıza keşfetmek için çok uzun yaşamanıza da gerek yoktur, aslında. Bir teoriye göre, dünyada yaşayan beş yüz gerçek insan vardır ve hepsi birbirini tanır. Bu teoriye göre, bu beş yüz kişi, bir anlamda başrol oyuncularıdır, diğer insanlarsa figüranlar. Ve bu doğrudur, ya da olduğu kadarıyla doğrudur. Gerçekteyse dünya binlerce, binlerce beş yüz kişilik insan grubundan müteşekkildir ve bunların hepsi ya hep birbiriyle karşılaşır ya da birbirlerinden kaçmaya çalışırken, aynı anda Vancouver'daki alakasız bir çaı evıruk buluşmuş olduklarım görüp, şaşırırlar Bu bir tesadü: değildir. 5u süreçte bir kaçınılmazlık söz konusudur Dunvj. bîievkn veva nezaket kurallarım hiç takmadan böyle işler

Nitekim Grahame Coats da bahçıvanım arayıp, gelip kendisini almasını söylemek ve onu beklerken oturup, soğuk bir meşrubat içmek için WıUiamstown'a giden yolun kenarındaki küçük kalelerden birine şırmiştL

Bir masaya oturup Fanta söyledi. Mekân, bir köşede bir v-andan kahvelerim içip, bir yandan da kartpostallarım yazan, örn genç, diğeri yaşlı. iki kadın dışında boştu.

Grahame Coats dışarıya, yolun ötesindeki sahile baktı. Bir cennet dne düşündü. Ve yerel ***politikay la biraz daha yakından*** ilgilenmek benim ***üzerime bir vazife olmalı, belki sanat etkin****liklerini filan* ***destekleyebilirim.*** Adanın emniyet teşkilatına oldukça yüklü miktarda bir bağış yapmışa zaten ve belki şeyi garanti etmek için de...

Neşeli ve şaşırmış bir ses. arkasından "Bay Coats?” diyerek adamın yüreğini hoplattı. Genç kadın adamın yanına oturdu. Sıcacık bir gülümsemesi vardı.

“Size burada rastlamam ne tuhaf.” dedi kız. “Siz de mi tatildesiniz?”

“Onun gibi bir şey' Adamın bu kadının kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

“Beni hauriadımz. değil mi? Rosie Noah. Şişko, şey, Charlie Nancy ile birlikteydim. Hatırladınız mı?”

“Merhaba, Rosie. Evet, tabii, hatırlamaz mıyım?”

“Annemle bir gemi turundayız da. O hâlâ kartpostallarını yazıyor,'

Grahame Coats omuzlarının üzerinden küçük kafenin arkasına bir bakış atu ve üzerindeki çiçekli elbiseyle Güney Amerikalı bir anne kılığına girmiş şey de ona dik dik baka.

“Doğrusunu isterseniz," dedi Rosie, “bu gemi turlan pek bana göre değilmiş. On gündür o ada senin bu ada benim do-taşıp duruyoruz. Tanıdık bir yüz görmek iyi geldi doğrusu, sizce de öyle değil mi?

‘Kesınbıki,¯ dedi Grahame Coats. ‘Sizin ve Charies'm artık, nasıl desem, birlikte olmadığınızı düşünebilir mivım?*

“Evet." dedi kız. “Sanırım düşünebilirsiniz. Yani birlikte değiliz."'

Grahame Coats dıştan sempatik bir şekilde gülümsedi. Fantasını aldı ve Rosie ile birlikte köşedeki masam gitti. Eski demir radyatörlerden nasıl soğukluk yayılırsa. Rosie nin annesinden de öyle fesatlık yayılıyordu. Gelgeldim. Grahame Coats'un son derece sevimli ve tümüyle yardıma olmak isteyen bir tavrı vardı ve kadın ne söylerse söylesin, onu onavladL Evet, bugünlerde, tur şirketlerinin insanlara yutturabilecekle-rini sandıklan şeyler gerçekten de iğrençti, evet tur gemisinin yönetiminin bu kadar ihmalkar olmasına izin veriliyor olması can sıkıcıydı; evet adalarda görülecek bu kadar az şey olması inşam şoke ediyordu; ve nihayet evet yolculardan katlanma-lan beklenen şeyleri insanın aklı hayali almıyordu: Kûvetsiz, sadece minnacık bir duş kabini ile on gün geçirmek, rezaletti doğrusu.

Rosie’nin annesi adama gemide belli bazı Amerikalı yolculara beslediği düşmanlığı da anlam ki, adamın anlayabildiği kadarıyla bu şahısların tek suçu, *Andıç* Gülünün açık büfe kuyruğunda tabaklarım tepelemesine doldurmak ve Rosie'nin annesinin, gemideki ilk günlerinde hiç tartışmasız kendisine ait olduğuna karar verdiği güvertedeki yerinde güneşlenmeye cüret etmeleriydi.

Grahame Coats, tüm bu şikâyeder asit yağmuru gibi üzerine yağa dursun, kadın hem yabancılara, hem de Şişko Charlie ile bağlantılı insanlara karşı beslediği antipatiyi aşmaya hazır kıvama gelene dek başını salladı, anlayışlı sesler çıkardı ve cıkladı. Kadın konuştu, konuştu ve konuştu. Grahame Coats dinlemiyordu bile. Grahame Coats düşünüyordu.

Tam da şu anda, birinin Londra’ya dönüp yetkililere Graham e Coaisün Saint Andrevvs’ta görüldüğünü bildirmesi bahtsızlık olur, diye düşünüyordu Grahame Coats. Günün birinde birinin onu fark etmesi kaçınılmazdı tabii, ama bu kaçınılmazlığı biraz ertelemek neden mümkün olmasmdı ki?

“İzin verirseniz,” dedi Grahame Coats, “sorunlarınızdan hiç değilse birine bir çözüm önerebilirim. Yolun biraz ilerisinde, bir yazlık evim var. Güzel bir ev, kanımca. Ve evde fazla fazla olan tek bir şey varsa, o da küvet. Benimle gelip dilediğinizce banyo yapmak isterseniz..?”

“Hayır, teşekkür ederiz,” dedi Rosie. Eğer evet deseydi, annesinin gemiye dönen motora binmek üzere öğleden sonra Williamstown Limanı’nda olmaları gerektiğini hatırlatması ve ardından, Rosie’yi yabancı sayılabilecek insanların böylesi tekliflerini kabul ettiği için azarlaması beklenebilirdi. Ama Rosie hayır demişti.

“Çok naziksiniz,” dedi Rosie’nin annesi. “Memnuniyetle kabul ediyoruz.”

Biraz sonra bahçıvan siyah Mercedes ile kafenin önüne yanaştı ve Grahame Coats, Roise ve annesine arabanın arka kapısını açtı. Onları gemiye dönen son motora kesinbiki yetişecekleri konusunda temin etmeyi de ihmal etmedi.

“Nereye, Bay Finnegan?” diye sordu bahçıvan.

“Eve," dedi adam.

“Bay Finnegan mı?” diye sordu Rosie.

“Eski bir aile adı,” dedi Grahame Coats ve öyle olduğundan da hiçbir kuşkusu yoktu. Birinin ailesinin adıydı sonuçta. Arka kapıyı kapattı ve gidip ön koltuğa oturdu.

Maeve Livingstone kaybolmuştu. Aslında başlarda gayet iyi gidiyordu. Once Pontefract’taki evine gitmek istemişti ve parlak bir ışık, güçlü bir rüzgar ve ektoplazmik bir esintiyle kendisini evde bulmuştu. Evi son bir kez daha dolaşmış, sonra da dışarıya, sonbaharın gün ışığına çıkmıştı. Rye’da yaşayan kız kardeşini de görmek istemişti ve daha düşünmeyi bile bitirmeden kendisini Rye daki evin bahçesinde, springer spaniel cinsi köpeği ile oynayan kız kardeşini izlerken bulmuştu.

O kadar kolay olmuştu ki...

Grahame Coats’u görmek istediğine o an karar verdi ve işler de tam bu noktadan itibaren yanlış gitmeye başladı. Önce bir an için, Aldvvych'teki ofiste buldu kendini ve sonra on yıl kadar önce, Grahame Coats un verdiği küçük bir yemek davetinden hatırladığı, Purley dekı boş evde ve sonra...

Sonra kaybolmuştu. Nereye gitmeye çalışırsa çalışsın, işler daha da karmaşıklaşmıştı.

Şu anda nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Bulunduğu yer bir çeşit bahçeye benziyordu.

Küçük bir sağanak bahçeyi sırılsıklam etmiş, ama ona do-kunmamıştı bile. Şimdiyse topraktan buhar çıkıyordu ve bundan İngiltere’de olmadığı sonucunu çıkardı. Hava da kararmaya başlamıştı.

Yere çöktü ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Yok artık, dedi kendi kendine. M*aeve* Livingstone. *Topla kendini.* Ama hıçkırıkları daha da arttı.

“Bir mendil ister misiniz?’’ diye sordu biri.

Maeve baktı. Başında yeşil bir şapka olan kaytan bıyıklı, yaşlıca bir beyefendi ona bir mendil veriyordu.

Kadın başını salladı. Sonra, “Büyük olasılıkla bir işe yaramaz, ama,” dedi. “Ona dokunamam."

Adam anlayışlı bir şekilde gülümsedi ve ona mendili uzattı. Mendil kadının ellerinden kaymadı, dolayısıyla onunla burnunu ve gözlerindeki yaşlan sildi. “Çok teşekkür ederim. Özür dilerim. Her şey biraz fazla geldi de.”

“Bazen öyle olur,” dedi adam. Ona baştan aşağı, alıcı gözle baktı.

“Nesiniz siz? iyi sıhhatte olsunlardan mısınız?”

“Hayır," dedi kadın. “Hiç sanmıyorum... İyi sıhhatte olsunlar ne ki?”

“Bir hayalet yani,” dedi adam. Kaytan bıyığıyla Cab Calloway hatta. Don Ameche gibi, yaşlansa bile şöhretlerinden hiçbir şey kaybetmeyen ünlüleri andırıyordu. Yaşlı adam her kimse, hâlâ bir yıldız olduğu belliydi.

“Ha. Tamam. Evet, ben de onlardanım. Şey. Peki siz?”

“Öyle sayılır,” dedi adam. “Her halükarda, ölüyüm.”

“Aha. Size nerede olduğumu sorabilir miyim?” “Florida'dayız,” dedi adam kadına. “Mezarlıkta. Beni yakaladığınız iyi oldu,” diye ilave etti. “Ben de tam bir yürüyüşe çıkmak üzereydim. Bana eşlik etmek ister miydiniz?”

“Sizin mezarınızda olmanız gerekmiyor mu?” diye sordu kadın, çekinerek.

“Sıkıldım,” dedi adam. “Biraz yürümek iyi gelir, diye düşündüm. Ve belki biraz da balık tutmak.”

Kadın bir an duraksadı, sonra başını salladı. Konuşacak binlerinin olması güzeldi.

“Bir öykü dinlemek ister misiniz?” diye sordu yaşlı adam. “İstemem aslmda," diye itiraf etti kadın.

Adam kadının ayağa kalkmasına yardım etti ve birlikte İstirahat Bahçesi’nden çıkülar.

“Tamam, anladım. O zaman kısa keseyim. Çok uzun tutmayayım. Biliyor musunuz, ben bu hikâyeleri haftalarca sürecek şekilde de anlatabilirim. İşin sim ayrıntılarda, hikâyeye neyi dahil edip, neyi dahil etmeyeceğinizde. Yani mesela hava durumunu ve insanlann ne giydiklerini araya sokmayın, hikâyenin yarısı gider zaten. Bir keresinde bir hikâye anlatmıştım—”

“Bakın,” dedi kadın, “eğer bir hikâye anlatacaksanız, an-laun gitsin, tamam mı?” Alacakaranlıkta yol kenarında yürümek yeterince kötüydü zaten. Kadın kendine yoldan geçen arabaların ona çarpamayacağını habire haürlatıp duruyordu, ama bu yine de onu rahatlatmaya yetmiyordu.

Yaşlı adam, usul usul, melodik bir sesle anlatmaya başladı.

“Kaplan derken,” dedi, “sadece Hindistan’daki çizgili kedilerden bahsetmiyoruz. Kaplan, insanların bütün büyük kedilere verdikleri isimdir; pumalar ve jaguarlar ve vaşaklar, hepsi. Anladınız mı?”

“Kesinlikle.”

“İyi. Şimdi... Uzun zaman önce,” diye başladı adam söze, “bütün hikâyeler Kaplan’ınmış. Anlatılan bütün hikâyeler Kaplan hikâyeleriymiş, söylenen bütün şarkılar Kaplan şarkılarıymış. Aslında anlatılan bütün fıkralar Kaplan fıkralanymış da diyebilirdim ama demiyorum, çünkü Kaplanın devrinde kimse fıkra anlatmazmış. Kaplan hikâyelerinde tek önemli şey, dişlerinin ne kadar güçlü olduğu, nasıl avlandığın ve

nasıl öldürdüğündür. Kaplan öykülerinde incelik yoktur, muziplik yoktur, banş yoktur.”

Maeve büyük bir kedinin ne tür hikâyeler anlatabileceğini tahayyül etmeye çalıştı. “Yani vahşi hikâyelermiş, öyle mi?” “Bazen. Ama çoğunlukla kötü hikâyeler. Bütün hikâyeler ve öyküler Kaplan’m iken, herkes için kötü zamanlarmış. İnsanlar çevrelerindeki şarkıların ve hikâyelerin şekillerini alırlar, özellikle de kendi şarkıları yoksa. Ve Kaplan’m zamanında bütün şarkılar karanlıkmış. Gözyaşı ile başlar, kan ile bitermiş ve bu dünyadaki insanlar başka hikâye de bilmezmiş.

“Sonra sahneye Anansi çıkıyor. Şimdi, Anansi’yi duymuşsunuzdur tabii...”

“Sanmıyorum,” dedi Maeve.

“Size onun ne kadar akıllı ve yakışıklı ve sevimli ve kurnaz olduğunu anlatmaya şimdi başlasam, haftaya perşembe ancak bitirebilirim,” dedi yaşlı adam.

“O zaman hiç başlamayın,” dedi Maeve. “Sizin dediğiniz gibi olduğunu varsayalım. E peki, ne yapmış bu Anansi?” “Anansi öyküleri ele geçirmiş. Ele geçirmek mi? Hayır. Onlan hakkıyla *kazanmış*. Onlan Kaplan’m elinden almış ve Kaplan’ın da gerçek dünyaya giremez olmasını sağlamış. Etiyle, kemiğiyle giremez olmasını yani. İnsanların anlatuğı öyküler artık Anansi öyküleri olmuş. Tüm bunlar, ne kadar diyeyim, on-on beş bin yıl önce olan olaylar.

“Şimdi, Anansi öykülerinde hilebazlık ve bilgelik vardır. Dünyadaki insanlar artık sadece ve sadece avlamayı ve avlanmayı düşünmüyorlar mesela. Artık insanlar sorunlarını *düşünerek* çözüyorlar, bazen de düşündükleri için başlarına daha da büyük sorunlar açıyorlar, o ayrı. Evet, insanlar hâlâ karınlarını doyurmak zorundalar tabii, ama artık bunu çalışmadan nasıl yapabileceklerini düşünmek zorundalar ve işte, insanlar kafalarını *tam da bu noktada* kullanmaya başlıyorlar. Bazı insanlar, ilk aletin bir silah olduğunu düşünür, ama tam tersine, insanlar önce aletleri düşündüler. Kol değneği hep sopadan önce geldi. Çünkü artık insanlar Anansi öyküleri anlatıyorlar ve kendilerini nasıl öptürebileceklerini, daha akıllı ve daha komik olarak bir şeyi nasıl elde edebileceklerini

düşünmek zorundalar. İşte insanların kendi dünyalarını yaratmaya başlaması da böyle oldu.”

“Ama bu sadece bir halk öyküsü,” dedi kadın, “insanlar asıl, önce öyküleri uyduruyorlar.”

“Ne fark eder?” diye sordu yaşlı adam. “Diyelim ki Anan-SL, dünyanın şafak vaktinde, Afrika’da, bacağına sinek konmuş, bastonunu çamura batırmış, ziftten yapılmış bir adam hakkında şapşal öyküler uyduran genç bir oğlanın anlattığı hikâyelerden birinin kahramanıydı. Bu neyi değiştirir ki? insanlar öykülere tepki verirler. Onları kendileri de anlatırlar. Böylece öyküler yayılır ve insanlar öyküleri anlattıkça, anla-ülan öyküler de anlatıcılarını değiştirirler. Çünkü böylece, akıllarında aslanlardan kaçmak, nehirlerdeki timsahlardan uzak durmak ve kolayca yiyecek bir şeyler bulmak dışında bir düşünce olmayan insanlar, bambaşka bir yerde yaşama hayali kurmaya başlarlar. Dünya hep aynı dünya olabilir, ama duvar kâğıdı değişir, öyle değil mi? İnsanların öyküsü hâlâ aynıdır, doğarlar, bir şeyler yaparlar ve ölürler, ama artık öykünün eskisinden farklı bir anlamı vardır.”

“Yani, Anansi öykülerinden önce dünya vahşi ve kötü bir yerdi mi demek istiyorsunuz?"

“Evet. Büyük ölçüde."

Kadın bunu sindirdi. “O zaman,” dedi neşeyle, “Öykülerin artık Anansi’ye ait olması iyi bir şey "

Yaşlı adam başını salladı.

Ve sonra kadın, “Peki Kaplan öyküleri geri almak istemiyor mu?" diye sordu.

Adam başını salladı. “On bin yıldır geri almak isüyor."

“Ama alamayacak, değil mi?”

Yaşlı adam sustu. Uzaklara baktı. Omzunu silkti. “Alırsa kötü olur,” dedi.

“Peki Anansi’ye ne oldu?”

“Anansi öldü,” dedi yaşlı adam. “Ve iyi sıhhatte olsunlarm elinden gelen fazla bir şey de yok, maalesef."

“Şahsen, iyi sıhhatte olsunlara karışmış biri olarak, size teessüf ederim,” dedi kadın.

“Ama işte, iyi sıhhatte olsunlara karışanlar canlılara dokunamıyorlar, biliyorsunuz."

Kadın bunu bir an için düşündü. “Peki *neye* dokunabilirim?” diye sordu.

Adamın yaşlı suratından hem fırsatçı hem de hınzır bir ifade geçti. “Eh," dedi, “isterseniz bana dokunabilirsiniz.”

“Bilmenizi isterim ki,” dedi kadın ona, üstüne basa basa, “ben evli bir kadınım.”

Adamın gülümsemesi daha da büyüdü. Tatlı bir gülümsemeydi, kibar ve sıcak olduğu kadar tehlikelide bir gülümseme.

“Genel olarak,” dedi adam, “o tür sözleşmeler, *ölüm bizi ayırıncaya kadar* geçerlidir.”

Maeve ikna olmamıştı.

“Mesele şu ki,” diye anlattı adam ona, “siz maddi olmayan birisiniz ve ancak maddi olmayan şeylere dokunabilirsiniz. Aynı benim gibi. Diyorum ki, eğer isterseniz dansa gidebiliriz. Hemen şu yolun sonunda bir yer var. Kimse dans pistindeki bir çift iyi sıhhatte olsunlan fark etmez bile.”

Maeve bunu biraz düşündü. Dansa gitmeyeli uzun zaman olmuştu. 'İyi bir dansçı mısınız bari?” diye sordu.

“Bugüne dek hiç şikâyet almadım,” dedi yaşlı adam. “Grahame Coats adındaki bir adamı bulmak istiyorum, yaşayan bir adamı,” dedi kadın. “Bana yardım edebilir misiniz?” “Sizi doğru istikamete yönlendirebileceğim kesin,” dedi adam. “Peki dansa gidiyor muyuz?”

Kadının dudaklarının kenanna bir gülümseme yerleşti. “Bir de soruyor musunuz?” dedi.

Örümcek! tutan zincirler düştü. Kötü bir diş ağrısı gibi sürekli olarak tüm vücudunu yakan acı yavaş yavaş dinmeye başladı.

Örümcek öne doğru bir adım attı.

Önünde bir şey vardı, gökyüzündeki bir yırtık gibi duran bir şey. Ona doğru yürüdü. Karşısına bir ada çıktı. Adanın ortasındaki küçük dağı görebiliyordu. Masmavi gökyüzünü, rüzgârda sallanan palmiye ağaçlarını, havada uçan beyaz martıyı da görebiliyordu. Ancak o daha bakarken bile dünya uzaklaşmaya başlamıştı. Sanki dünyaya bir dürbünün tersinden bakıyormuş gibiydi. Ada küçüldü, ondan uzaklaştı ve o ne kadar adaya doğru koşarsa koşsun, ada daha da uzağa gitti.

Ada, bir su birikintisindeki yansımadan ibaretti artık ve sonra da hiç oldu. Örümcek şimdi bir mağaradaydı. Nesnelerin kenarlan keskindi, Örümcek'in daha önce gördüğü her şeyden ve her yerden daha keskin. Burası farklı bir yerdi.

Kadın, mağaranın ağzında, onunla açık hava arasında duruyordu. Kadını tanıyordu. Onu son gördüğünde, Güney Londra'daki bir Yunan lokantasında ağzından kuşlar çıkıyordu.

“Biliyor musun,” dedi Örümcek, “misafirperverlik konusunda çok değişik fikirlerin var. Benim dünyama gelsen, ben sana yemek pişirir, bir şişe şarap açar, yumuşak bir müzik koyar ve unutamayacağın bir gece yaşatırdım."

Kadının suratı ifadesizdi; ne de olsa siyah kayadan oyul-muştu. Eski kahverengi yağmurluğunun etekleri rüzgârda uçuşuyordu. Sonra konuştu kadın. Sesi, uzaktaki bir martının çığlığı kadar yalnız ve tizdi. “Seni ben getirdim," dedi. “Şimdi sen de onu çağıracaksın.”

“Onu mu çağıracağım? Kimi?”

“Sızlanacaksın,” dedi kadın. “İnleyeceksin. Korkun onu heyecanlandıracak. ”

“Örümcek sızlanmaz,” dedi Örümcek. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama.

Çakmaktaşı kadar parlak ve kara gözler onun gözlerinin içine baktı. Kara delikler gibi gözlerdi, dışan hiçbir şey yansıtmıyorlardı, ufacık bir bilgi kırıntısı bile.

“Beni öldürürsen,” dedi Örümcek, “lanetim üzerinde olacak.” Gerçekten de varlıkların üzerine salabileceği bir laneti olup olmadığını

merak etti. Muhtemelen vardı, yoksa da bir tane uydurabileceğinden emindi.

“Seni öldüren ben olmayacağım,” dedi kadm. Elini kaldırdı. El değil, yırtıcı bir kuşun pençesiydi kaldırdığı şey ve o pençe Örümcek’in suratından göğsüne doğru hızla indi. Kadının umaklan Örümcek’in etine girdi, derisini yırtü.

Canı o an yanmadı, ama bir süre sonra canının acımaya başlayacağını biliyordu Örümcek.

Kan damlacıkları Örümcek’in göğsünü kızıla boyadı, yüzünden sızmaya başladı. Kan, gözlerini yaktı, dudaklanna değdi. Kanın tadını ve demirimsi kokusunu hissedebiliyordu.

“Şimdi,” dedi kadın uzak kuşlann çığlıklarıyla, “şimdi, ölümün başladı.”

Örümcek, “İkimiz de makul varlıklarız,” dedi. “İzin ver sana ikimiz açısından da faydalı olabilecek, daha olası, alternatif bir senaryo sunayım.”örümcek bunu rahat bir tebessümle, ikna edici bir inançla söylemişti.

“Çok konuşuyorsun,” dedi kadın ve başını salladı. “Artık konuşmak yok.”

Kadın Örümcek’in ağzına uzandı ve keskin pençeleriyle, tek bir hamlede dilini koparttı.

“İşte,” dedi. Ve sonra, ona acımış olacak ki, Örümcek’in suratına adeta şefkatle dokundu ve “Uyu,” dedi.

Örümcek uyudu.

Rosie’nin annesi banyo yapmış, tazelenmiş, canlanmış ve pınl pırıl bir edayla odaya girdi.

“Sizi arabamla Williamstown’a geri götürmeden evvel, dilerseniz hızlıca evimi gezdirebilirim,” dedi Grahame Coats.

“Arak gemiye geri dönmemiz lazım, ama yine de teşekkürler,” dedi Rosie. Grahame Coats’un evinde banyo yapmak istediğine bir türlü ikna edememişti kendini.

Annesi saatine baktı. “Daha doksan dakikamız var,” dedi. “Limana gitmemiz en fazla on beş dakika sürer. Nankörlük etme Rosie. Evinizi gezmekten memnuniyet duyarız.”

Böylece Grahame Coats onlara oturma odasını, çalışma odasını, kütüphaneyi, televizyon odasını, yemek odasını, mutfağı ve yüzme havuzunu gösterdi. Mutfakta, merdiven altındaki süpürge dolabı gibi duran bir kapıyı açtı ve misafirlerini taş duvarlı şarap mahzenine indirdi. Onlara, birçoğunu evle birlikte saün aldığı şaraplannı gösterdi. Sonra onları mahzenin uzak ucundaki boş odaya götürdü. Burası, buzdolabından önceki devirlerde etlerin muhafaza edildiği bir mahzen olarak kullanılıyordu. Her daim serin bir mekândı. Tavandan sarkan ağır zincirlerin uçlannda kesilmiş hayvanların asıldığı boş kancalar vardı. Grahame Coats ağır demir kapıyı kibarca açtı ve iki kadın içeri girdi.

“Tüh," dedi yardımcı olmaya çalışırmış gibi bir sesle, “şimdi fark ettim. İşık düğmesi geldiğimiz yerde kaldı. Siz bir dakika burada bekleyin, ben hemen geliyorum.”

Ve sonra kapıyı kadınların ardından kapanı ve sürgüleri çekerek kapıyı kilitledi. Sonra, şarap rafından tozlu bir 1995 Chablis Premier Cru şişesi aldı.

Merdivenlerden seker gibi adımlarla çıktı ve yukarıdaki üç çalışanına onlara bir hafta izin verdiğini söyledi.

Merdivenlerden çalışma odasına çıkarken, parmaklarının ucunda sessizce yürüyen bir şey onu takip ediyormuş gibi hissetti, ama arkasını döndüğünde hiçbir şey yoktu. Bu garip bir şekilde ona huzur verdi. Bir tirbuşon buldu, şişeyi açtı ve kendisine bir kadeh soluk renkli şarap doldurdu. Şarabı içti ve, aslında eskiden kırmızı şaraptan pek hoşlanmıyor olsa da, daha koyu ve kırmızı bir şey içmek istediğini fark etti, *içmek istediğim şey*, diye düşündü, *kan rengi olmalı.*

İkinci Chablis kadehini de bitirirken, soranlarından ötürü yanlış inşam suçladığını fark etti. Şimdi anlıyordu ki, Maeve Livingstone bir enayiden başka bir şey değildi. Hayır, hayır. Asıl suçlu, bariz bir şekilde ve hiç kuşkusuz, Şişko Charlie’ydi. Şişko Charlie işlerine burnunu sokmamış, Grahame Coats’un bilgisayar sistemlerine izinsiz girmemiş olsaydı, o şimdi

burada, Elbe Adası'nın güneşli bir versiyonunda, sanşın bir Napol-yon gibi sürgünde yaşıyor olmazdı. O iki kadını et mahzenine hapsetmek zorunda da kalmazdı. *Eğer Şişko Charlie burada olsaydı,* diye düşündü, onun *boğazını kendi dişlerimle parçalardım.* Ve bu düşünce Grahame Coats'u şaşırtugı kadar heyecanlandırdı da. Grahame Coats'a yamuk yapmayacaknnız, işte o kadar.

Akşam oldu ve Grahame Coats *Andıç* Gülünün, tepe üstündeki evinin önünden, gün batımına doğru süzülerek limandan ayrılmasını izledi. İki yolcunun kayıp olduğunu fark etmelerinin ne kadar süreceğini merak etti. Hatta geminin arkasından el bile salladı.

ON İKİ

Ki Bu Bölümde Şişko Charlie’nin Birçok Şeyi ilk Defa Yaptığı Anlatılır

Dolphin Oteli nin bir danışma memuru vardı. Gençti, gözlüklüydü ve kapağında bir gül ve tabanca resmi olan bir kitap okuyordu.

“Birini arıyorum," dedi Şişko Charlie. “Adadaymış.”

“Adı ne?”

“Callyanne Higgler adında bir bayan. Floridalı. Eski bir aile dostu."

Genç adam kitabını düşünceli bir edayla kapattı, sonra gözlerini kısarak Şişko Charlie’ye baktı. İnsanlar bunu kitaplarda yaptıklarında tehlikeli ve saldırgan bir havaya bürünürler. Ancak gerçek yaşamda bu mimik genç adama sadece uyumaya çalışırmış gibi bir hava verdi. “Misket limonlu adam sen misin?” diye sordu.

“Ne?"

“Misketli limonlu adam, sen misin?”

“Evet, benim, sanırım."

“Limonunu göster, lütfen.”

“Limonumu mu?"

Genç adam ciddi bir edayla başını salladı.

“Maalesef gösteremem. Misket limonum odamda kaldı."

“Ama misket limonlu adam sensin, öyle değil mi?”

“Bana Bayan Higglerı bulmam için yardıma olabilir misin? Adada Higgler isminde kimse yaşıyor mu? Odada bir telefon rehberi bulabilirim diye ummuştum, ama yok."

“Biliyor musunuz, Higgler oldukça yaygın bir isim." dedi genç adam. “Telefon rehberi de bir işe yaramazdı zaten."

“Ne kadar yaygın olabilir ki?"

“Yani,” dedi genç adam, “mesela benim adım Benjamin Higgler. Resepsiyondaki şu kadın var ya, onun adı da Amerila Higgler.”

“Ha. Tamam. Adada bir sürü Higgler var yani. Anlıyorum.”

“Adaya müzik festivali için mi gelmiş?"

“Ne?”

“Bu hafta adada müzik festivali var.” Genç adam Şişko Charlie’ye, üzerinde “St. Andrews Müzik Festivali. Şeref konuğu: Willie Nelson (gelemiyor)” yazan bir broşür verdi.

“Neden gelemiyor ki?”

“Garth Brooks neden gelemiyorsa ondan. Müzik festivaline davetli olduklarını haber vermek kimsenin aklına gelmemiş.”

“Bayan Higglerın müzik festivali için gelmiş olduğunu hiç zannetmiyorum. Onu gerçekten de bulmam lazım. Bana bak. sen olsaydın onu aramaya nereden başlardın?"

Benjamin Higgler çekmecesine uzandı ve adanm bir haritasını çıkardı. “Şimdi, biz buradayız, WilliamstowTi un hemen güneyinde.” İşe haritanın üzerine ispirtolu kalemle bir rota çizerek başladı. Sonra da Şişko Charlie ye bir arama programı çıkartu: Adayı, bir kişinin bisikletle bir günde rahatlıkla dolaşabileceği bölümlere ayırdı, tüm rom mağazalarım ve kafeleri küçük çarpılar koyarak işaretledi. Tüm turistik yerleri de daire içine aldı.

Sonra Şişko Charlie’ye bir bisiklet kiraladı.

Şişko Charlie güneye doğru pedal çevirdi. Saint Andrews ta birçok turizm enformasyon bürosu vardı ki, bu durum cep te-

lefbnlan ile hindistancevizi ağaçlarının birbirleriyle bağdaşa-bilen şeyler olmadığını düşünen Şişko Charlie’yi çok şaşırttı. Ancak kiminle konuşursa konuşsun, sonuç değişmedi. Gölgede dama oynayan yaşlı adamlar da, karpuz büyüklüğünde memeleri, koltuk genişliğinde kalçaları ve taklitçi kuşlar gibi kahkahalan olan kadınlar da, turizm bürosundaki makul genç kadın da, başına yeşil, kırmızı ve san renkli yünlerle örülmüş bir bere takmış ve yün bir mini etek gibi bir şey giymiş sakallı rastafaryan da ona aynı yanıtı verdiler.

“Misket limonlu adam sen misin?”

“Sanırım, evet.”

“Bize limonunu göster.”

“Otelde kaldı. Bakın, Callyanne Higgler adında birini arıyorum. Altmış yaşlannda. Amerikalı. Genellikle elinde kocaman bir kahve kupası olur.”

“Hiç duymadık.”

Bisikletle dolaşırken, Şişko Charlie adanın tehlikeli de olabileceğini keşfetmişti. Adanın en önemli ulaşım aracı minibüstü. Ruhsatsız, emniyetsiz, her zaman tıka basa dolu minibüsler, adada oradan oraya gidip geliyor, koma çalıyor, acı acı fren yapıyor, köşeleri büyük bir hızla, iki tekerlekleri üzerinde dönüyor ve devrilmemek için de yolcularının ağırlığına güveniyorlardı. Eğer her bir minibüsten gelen bangır bangır davul ve bas sesi olmasa, Şişko Charlie daha adadaki ilk gününde defalarca ölebilirdi. Neyse ki minibüslerin motor seslerini bile duymadan önce, bas ve davul titreşimlerini kamında hissediyordu da bisikletini yolun kenarına çekmek için bolca vakti oluyordu.

Konuştuğu insanların hiçbiri ona yardımcı olamasa da, yine de hepsi son derece dostça davranıyorlardı. Şişko Charlie adanın güneyinde yaptığı keşif turunda birçok defa durmuş ve kafelerden ya da evlerden rica ederek su şişesini doldurmuştu. Kimse Bayan Higgler hakkında bir şey bilmiyordu, ama herkes onu gördüğüne memnun oluyordu. Nihayet, akşam yemeğine yetişmek için Dolphin Otel’e geri döndü.

Ertesi gün adanın kuzeyine gitti. Akşamüzeri, Williams-tovvn’a geri dönerken, tepe üstündeki lüks bir evin önünde durdu. Tek başına duran ve körfeze bakan bir evdi bu. Bisikletinden indi ve evin giriş kapısına yürüdü. Kapıdaki diyafonun düğmesine bastı ve merhaba dedi, ama yanıt veren olmadı. Garajda büyük siyah bir araba duruyordu. Şişko Charlie herhalde evde kimse yok, diye düşündü ama o sırada üst kattaki odalardan birinde bir perdenin kıpırdadığım gördü. Düğmeye bir kez daha bastı. “Merhaba,” dedi. “Acaba su şişemi burada doldurabilir miyim diye soracaktım da.”

Yanıt veren olmadı. Pencerede birini gördüğünü hayal etmiş olacaktı, herhalde. Bu ada da bir şeyler hayal etmeye pek müsaitti zaten. Mesela,

izlendiğini de düşünmeye başlamışu. Evdeki biri tarafından değil, yolun kenarındaki çalıların arasında saklanan biri ya da bir şey tarafından izleniyordu sanki. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi diyafona ve tekrar bisikletine bindi. Bu noktadan sonra Williamstown’a dek yol yokuş aşağı gidiyordu. Yolda bir kafe ya da daha misafirperver başka bir ev bulabileceğinden emindi.

Siyah araba arkasından hızla ve gürültüyle yaklaştığında -uçurum artık denize doğru inen, dik bir yamaç halini almıştı- yokuş aşağı iniyordu. Sürücünün onu görmediğini çok geç fark etti, zira araba bisikletin gidonuna sürtündü ve Şişko Charlie bisikletiyle tepeden aşağıya yuvarlanmaya başladı. Araba durmadan yoluna devam etti.

Şişko Charlie kendisini yamacın ortasına doğru toparladı. “Daha kötü bir şey olabilirdi,” dedi yüksek sesle. Bisikletin gidonu yamulmuştu. Bisikletini tekrar yola çıkardı. Gelen bas sesi bir minibüsün yaklaşmakta olduğunu haber verdi ve Şişko Charlie elini kaldırarak minibüse durmasını işaret etti. “Bisikletimi arkaya koyabilir miyim?”

“Yer yok,” dedi şoför ama koltuğunun altından birkaç portbagaj lastiği çıkartıp, bisikleti minibüsün tepesine bağladı. Sonra da sınttı. “Sen misket limonlu Ingiliz olmalısın.”

“Üzerimde değil. Otelde kaldı.”

Şişko Charlie minibüse sığıştı ve titreşen bas sesi, olacak şev değil ya, Deep Purple’ın “Smoke on the Water”ına dönüştü. Şişko Charlie kucağında tavuk taşıyan şişman bir kadının yanına sıkıştı. Arkasında oturan iki beyaz kız, bir gece önce gittikleri parti ve tatilleri sırasında koleksiyonunu yaptıkları geçici erkek arkadaşlarının kusurları hakkında konuşuyorlardı.

Şişko Charlie siyah arabanın -ki bir Mercedes’ti- geri döndüğünü ve yoldan yukarı çıktığını fark etti. Arabanın bir yanında uzunca bir çizik vardı. Suçluluk duyarak, bisikletim arabanın boyasını çok kötü çizmemiştir umarım, diye düşündü. Arabanın camlan öyle siyaha boyanmıştı ki, araba pekala kendi kendini de sürüyor olabilirdi...

Sonra kızlardan birisi Şişko Charlie’nin omzuna dokundu ve ona bu gece adada gidilecek iyi bir parti bilip bilmediğini sordu. Şişko Charlie bilmediğini söyleyince de ona iki gece önce kendi gittiği partiyi anlatmaya

başladı. Parti bir mağarada düzenlenmişti, yüzme havuzu, müthiş bir ses sistemi, ışıklar ve bir sürü şey vardı. Dolayısıyla, Şişko Charlie siyah Mercedes'in yine geri döndüğünü, bu kez de minibüsü takip etmeye başladığım ve ancak Şişko Charlie bisikletini minü-büsün tepesinden alıp ("bir dahaki sefere limonunu yanında getir") otelin lobisine soktuktan sonra takipten vazgeçtiğini fark edemedi.

Araba, tepe üstündeki eve ancak bundan sonra geri döndü.

Danışma memuru Benjamin bisiklete baktı ve Şişko Charlie'ye endişelenmemesini, bisikletini yanna kadar tamir edeceklerini ve eskisinden bile sağlam olacağını söyledi.

Şişko Charlie deniz dibi rengindeki otel odasına geri döndü. Misket limonu masanın üzerinde yeşil bir buda gibi oturuyordu.

"Hiç de yardımcı olmadın," dedi misket limonuna. Ama haksızlık ediyordu Şişko Charlie. Zavallıcık, hiçbir özelliği olmayan, sıradan bir misket limonuydu en nihayetinde. Elinden bundan fazlası gelmiyordu.

Öyküler de ağlar gibidir, her bir iplik diğerine bağlanır ve siz öyküleri takip ede ede merkeze ulaşırsınız. Çünkü merkez sondur. Her insan bir öyküdeki ipliktir.

Mesela, Daisy.

Daisy'nin mizacında makul bir yan olmasa, emniyet teşkilatında bu kadar uzun süre dayanamazdı ki, herkesin dışarıdan gördüğü de çoğunlukla onun bu yanıydı. O yasalara saygı duyar ve kurallara uyardı. Bu kuralların birçoğu örneğin insanların nereye park edebileceklerine veya dükkanların ne zaman açılıp, ne zaman kapanacağına ilişkin kurallar, son derece keyfidir. Daisy de bunun öyle olduğunu bilirdi, ama bu tür keyfi kuralların bile resmin bütününe bir katkı yapügım düşünürdü. Kurallar toplumu güvenli kılardı. Kurallar şeyleri emniyete alırdı.

Ev arkadaşı Carol, onun delirdiğini düşünüyordu.

"Öyle canın her istediğinde tatile çıkamazsın bir kere. Dünya öyle işlemiyor, tamam mı? Polisiye bir televizyon dizisinde filan mı zannediyorsun sen kendini? Bir ipucunun peşine takılıp, vırt diye dünyanın öbür ucuna gidemezsin. Olmaz öyle."

“Tamam, ben de o nedenle gitmiyorum o zaman,” diye yalan söyledi Daisy. “Sadece tatile çıkıyorum.”

Bunu o kadar inandırıcı bir şekilde söylemişti ki, kafasının arkasında yaşayan makul aynasız önce şaşkınlıktan donakalmış, sonra da kıza yaptığı şeyin tam olarak neden yanlış olduğunu açıklamaya başlamıştı. Söze tümüyle yetkisiz bir izin kullandığına, bunun görevi ihmal etmek anlamına geldiğine dikkat çekerek başlamış ve oradan devam etmişti.

Makul aynasız, Daisy havaalanına giderken ve Atlantik’i geçerken, yol boyunca kafasında bu konuyu evirip çevirmişti.

Daisy, siciline hiç silinmeyecek kara bir leke sürülmesinden ya da daha vahimi, emniyet teşkilatından ihraç edilmekten kurtulsa ve hatta Grahame Coats’u bulsa bile, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Majestelerinin emniyet teşkilatı, yabancı ülkelerdeki suçluların, bırakın kaçırılmasını, tutuklanmasını bile hoş karşılamazdı ve Daisy adamı İngiltere’ye gönüllü olarak dönmeye ikna edebileceğinden de pek emin değildi.

Makul aynasız, Daisy’nin yaptığı şeyin ne kadar düşüncesiz bir davranış, ne büyük bir delilik olduğuna dikkat çekmeyi ancak Daisy Jamaika’da uçaktan inip, havanın topraksı, baharatlı, nemli ve neredeyse şekerli tadını damağında hissettiğinde vazgeçmişti. Bunun tek sebebi de, daha güçlü başka bir sesin onu bastırmasıydı aslında. *“Savulun kötüler!”* diye şarkı söyleyen bir sesti bu. *“Savulun! Korkun! Tüm kötüler, hey hey!”* ve Daisy bu şarkının marşımsı ritmiyle yürüyordu artık. Grahame hem Aldwych’teki ofisinde bir kadını öldürmüş, hem de tereyağından kıl çeker gibi bu işten sıyrılıp, kaçmıştı. Üstelik bunu Daisy’nin burnunun dibinde yapmıştı. Olacak şey değildi.

Başım salladı, bavulunu aldı, pasaport konrolundaki görevliye tatile geldiğini söyledi ve sıradaki taksiye doğru ilerledi. “Çok pahalı olmayan, ama çok kötü de olmayan bir otel istiyorum,” dedi şoföre.

“Tam aradığın gibi bir yer biliyorum tatlım,” dedi şoför. “Atla.”

Örümcek gözlerini açtığında yüz üstü bir kazığa bağlanmış olduğunu fark etti. Kolları hemen önünde yere saplanmış bir kazığa bağlanmıştı. Ayaklannı hareket ettiremiyor veya başını arkasını görebilecek kadar çeviremiyordu ama onlann da kurbanlık koyun gibi birbirine bağlanmış

olduğuna bahse girebilirdi. Topraktan kalkıp arkasına bakmak için yaptığı hareket vücudundaki çiziklerin yanmasına neden oldu.

Ağzım açtı ve koyu renkli kan boşanarak toprağı ıslattı.

Bir ses duydu ve başını çevirmeye çalıştı. Beyaz bir kadın merakla ona bakıyordu.

“İyi misiniz? Ne aptalca bir som değil mi? Şu içinde bulunduğunuz duruma bir baksanıza! Herhalde siz de iyi sıhhatte olsunlardansımz. Doğru bildim mi?”

Örümcek düşündü, iyi sıhhatte olsunlara kanşügım düşünmüyordu. Başını salladı.

“Eğer öyleyseniz utanmanıza gerek yok. merak etmeyin. Anladığım kadarıyla, ben de iyi sıhhatte olsunlara karışmış durumdayım. Bu deyimi daha önce duymamıştım, ama buraya gelirken çok tatlı, yaşlı bir beyefendi her şeyi anlattı. Durun bakayım size yardım edebilecek miyim?”

Kadın Ûrümcek’in yanma çöktü ve iplerini gevşetmeye çalıştı. Elleri kaydı. Örümcek kadının ellerini tenine temas eden bir sis bulutu gibi hissetti.

“Korkarım size dokunamıyorum,” dedi kadın. “Yine de bu iyi bir haber sayılır, zira henüz ölmemişsiniz demek ki. Hadi, sevinin.”

Örümcek bu hayalet kadının bir an evvel gitmesini diledi. O konuşurken doğru düzgün düşünemiyordu.

“Neyse işte, neyin ne olduğunu anladıktan sonra, katilimden öcümü alana kadar dünyada kalmaya karar verdim. Bunu Morris'e de söyledim - Selfridges’teki bir televizyon ekramn-daydı- ve bana, bedenimi aşmış olmanın ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamadığımı söyledi. Tamam da, soranm size, yani bana vurana öteki yanağımı da çevirecek değilim ya? Böyle bir şey yapacağımı düşününüyorlarsa, çok yanılıyorlar. Hem bunun emsali de yok değil. Ve ayrıca, bir fırsat verilirse, Macbeth’teki hayalet Banquo’nun ziyafet sofrasını ziyaret etmesi gibi bir sahneyi pekala kotarabilirim, neden olmasın? Siz konuşabiliyor musunuz?”

Örümcek başını salladı ve kan alnından gözlerine damladı. Gözleri yandı. Yeni bir dili ne kadar sürede büyütebileceğini düşündü. Promcthctıs her gün yeni bir karaciğer büyütüyordu ve Örümcek karaciğerin dile kıyasla daha fazla işleve sahip bir organ olduğunu biliyordu. Karaciğer kimyasal reaksiyonlar yaratırdı; bilirubin, üre, enzimler filan, öyle şeyler... Ayrıca alkolü de parçalarlardı ki tek başına bu bile epey bir işti. Dil dediğinse konuşmaktan başka bir işe yaramazdı. Ha bir de yalamaktan, tabii...

“Artık çene çalmayı bıraksam iyi olacak,” dedi sarı saçlı hayaleı-hanım. “Daha epey bir yolum var, sanırım.” Kadın yürüyerek uzaklaşmaya başladı ve yürüdükçe solgunlaşarak yok oldu. Örümcek başını kaldırıp, kadının güneşte solan bir fotoğraf gibi bir gerçeklikten ötekine geçişini izledi. Onu geri çağırmak istedi, ama çıkarttığı bütün sesler boğuk ve anlaşılmazdı. Dilsiz seslerdi.

Uzakta bir yerlerde, bir kuşun çığlık altığını duydu.

Örümcek onu bağlayan ipleri yokladı. Gevşeyecek gibi durmuyorlardı.

Kendini Rosie’nin anlattığı, bir adamı dağ aslanından kurtaran karganın öyküsünü düşünürken buldu, bir kez daha. Bu öykü beynini kurcalıyor, suratındaki ve göğsündeki pençe çiziklerinden daha çok rahatsız ediyordu onu. *Konsantre ol.* Adam yere uzanmış, bir şeyler okuyor ya da güneşleniyor. Kuzgun ağacın içinden ötüyor. Çalılıkların orada büyük bir kedi var...

Sonra hikâye yeniden biçimlendi ve Örümcek nihayet anladı. Hiçbir şey değişmemişti. Bütün mesele, hikâyenin bileşenlerine nasıl baktığınızda gizliydi.

Ya, diye düşündü Örümcek, kuş, adamı büyük bir kedinin onu takip ettiği konusunda uyarmak için değil de, bir dağ aslanına orada ölmüş, uyuyan veya ölmek üzere olan bir adam olduğunu haber vermek için bağırmışsa? Ya büyük kedinin tek yapması gereken adamın işini bitirmekse ve sonra da onun bıraktığı kalıntılarla kuzgun kendine bir ziyafet çekecekse...

Örümcek inlemek için ağzını açtı ve ağzından akan kan toz halindeki kilde birikti.

Gerçeklik inceldi. Orada, zaman geçiyordu.

Örümcek dilsiz ve öfkeli bir şekilde başım kaldırdı ve etrafında çığlıklar atarak uçuşan hayalet kuşlara baktı.

Nerede olduğunu merak etti. Burası ne Kuş Kadın’m bakır rengi evreni, ne de onun mağarasıydı, ama önceden gerçek dünya olarak düşündüğü yer de değildi. Fakat gerçek dünyaya daha yakındı; ağzındaki kanın keskin demir tadından başka bir şey hissedebiliyor olsaydı, gerçek dünyanın tadını alabilecek kadar yakındı. Kazıklara bağlı olmasa, ona dokunabilecek kadar yakındı da.

Eğer akıl sağlığından bu kesinlikte emin olmasa, yani sadece Jül Sezar olduklarına karar verip, dünyayı kurtarmaya azmeden insanların sahip olabildikleri mutlak kesinlikte emin olmasa, delirdiğini düşenebilirdi. Öyle ya, önce iyi sıhhatte ol-sunlara karıştığını iddia eden bir kadınla konuşmuştu, şimdi de gaipten sesler duymaya başlamıştı. Daha doğrusu tek bir ses duyuyordu. Rosie’nin sesini.

“Bilmiyorum,” diyordu Rosie. “İyi bir tatil olacak diye düşünmüştüm, ama üzerlerinde hiçbir şey olmayan o çocuktan görünce... İnsanın yüreği burkuluyor. O kadar çok şeye ihti-yaçlan var ki...” Ve sonra, tam Örümcek Rosie’nin bu sözlerinin önemini kavramaya çalışırken, “Acaba banyoda daha ne kadar kalacak? İyi ki burada bol bol sıcak suyunuz varmış,” demişti Rosie.

Örümcek Rosie’nin sözcüklerinin önemli şeyler olup olmadığını, içinde bulunduğu durumdan kurtulmasına yardımcı olup olamayacaklarını merak etti. Pek sanmıyordu. Yine de birkaç kelimenin daha rüzgârla, bir dünyadan diğerine taşınıp taşınmayacağını merak ederek, kulak kabarttı. Ta aşağılardaki dalgakıranlara vuran dalgaların sesinden başka hiçbir şey duymadı. Sadece sessizlik vardı. Özel bir sessizlikti bu. Şişko Charlie’nin bir keresinde hayalini kurduğu gibi, birçok ses-sizlik çeşidi vardı. Mezarların kendi sessizlikleri vardı, uzayın kendi sessizliği, dag doruklarının da kendi sessizlikleri. Bu ise bir av sessizliğiydi. Bir takip sessizliğiydi. Bu sessizlikte kadife gibi yumuşak adımlarla yürüyen bir şey vardı. Yumuşacık bir kürk altında, çelik yay gibi gerilmiş kasları olan bir şey... Uzun otların gölgesi renginde bir şey... Onun duymanızı

istediği şeyler dışında hiçbir şeyi duymamanızı sağlayabilen bir şey... Ûrûmcek'in önünde, bir sağa bir sola, durmadan, yorulmadan volta atan ve her turda ona biraz daha yaklaşan bir şey...

Örümcek sessizlikte işte bunu duydu ve ensesindeki kıllar diken diken oldu. Yüzünün önündeki toprağa bir kez daha kan kustu ve bekledi.

Grahame Coats, tepedeki evinde bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. Yatak odasından çalışma odasına, oradan merdivenlerden aşağıya, mutfağa ve tekrar yukarıya, kütüphaneye, oradan da yine yatak odasına bir gidip bir geliyordu. Kendisine kızıyordu: Rosie'nin ziyaretinin bir tesadüf olduğunu düşünme aptallığını nasıl yapmıştı?

Bunu kapının zili çaldığında ve kapalı devre televizyon ekranında Şişko Charlie'nin suratını gördüğünde fark etmişti. Yanılması imkânsızdı. Bu *bir komploydu.*

Bir kaplanın davranışlarını taklit ederek, hemen arabasına atlamışa. Kolay bir vur kaç olacağım düşünüyordu. Yolda ezilmiş bir bisikletli bulunursa insanlar minibüsleri suçlardı, nasıl olsa. Ne yazık ki, Şişko Charlie'nin bisikletini uçuruma bu kadar yakın süreceğini hesap edememişti. Grahame Coats arabayla yolun kenarına o kadar yanaşmak istememişti ve şimdi de bundan pişmanlık duyuyordu. Et mahzenindeki kadınları yollayan da Şişko Charlie'ydi, kadınlar onun casuslarıydı. Grahame Coats'un evine sızmışlardı. Aslında onların planlarım ortaya çıkarmış olduğu için şanslı sayılırdı. Ta başından beri onlarda *yanlış* bir şeyler olduğunun fark etmişti zaten.

Adam kadınlan düşünürken, onlara henüz yemek vermemiş olduğunu fark etti. Onlara yiyecek bir şeyler vermesi lazımdı. Bir de kova. Yirmi dört saat olmuştu, çoktan bir kova ihtiyacı doğmuş olmalıydı. Ve onun bir hayvan olduğunu kimse söyleyemezdi.

Geçen hafta Williamstowridan bir tabanca saun almışü. Saint Andrews'ta tabanca almak çok kolaydı, öyle bir adaydı Saint Andrews. Ama birçok insan tabanca alma ihtiyacı duymazdı, o başka. Öyle de bir adaydı Saint Andrews. Yatak odasındaki komidinin çekmecesinden tabancasını, lavabonun altından da plastik bir kova aldı. Kovanın içine birkaç domates, çig bir tatlı patates, yansı yenmiş bir kalıp kaşar peyniri

ve bir kutu da portakal suyu attı. Sonra, bunu düşünebildiği için kendisiyle gurur duyarak, kovaya bir rulo da tuvalet kâğıdı koydu.

Şarap mahzenine indi. Et mahzeninden ses gelmiyordu. “Elimde tabanca var,” dedi, “ve kullanmaktan çekinmem. Şimdi kapıyı açacağım. Lütfen ötedeki duvara gidin, sırtınızı kapıya dönün ve ellerinizi duvara yaslayın. Size yiyecek bir şeyler getirdim. Güçlük çıkartmazsanız, ikiniz de sag salim serbest kalırsınız. Güçlük çıkartmazsanız, kılınıza zarar gelmez. Bu da şu anlama geliyor: Bana numara yapmayın.” Önceden kullanımına açık olmayan koca bir öbek klişeleşmiş söz kalıbım artık rahatça kullanabildiği için çok mutluydu.

İçerinin ışıklarını açtı, sonra sürgüleri çekti. Odanın duvarları taştan ve tuğladandı. Tavandan paslı zincirler sarkıyordu.iki kadın odanın uzak ucundaki duvara yaslanmıştı. Rosie’nin yüzü duvara dönüktü. Annesi ise omuzunun üzerinden, kapana sıkışmış bir fare gibi öfkeli ve nefret dolu gözlerle adama bakıyordu.

Grahame Coats kovayı yere koydu, ' İyi kayınu,” dedi. “Size bir kova da getirdim. Geç olsun güç olmasın. Sizin daha önce köşeyi kullanmış olduğunuzu görüyorum. Görün işte, size iyi bakmadığımı kimse söyleyemez."

“Bizi öldüreceksin, değil mi?” dedi Rosie.

“Adamı kızdırma, salak kızım,” diye tükürür gibi konuştu annesi. Sonra, gülümser gibi bir ifade takınarak, “Yemek için teşekkür ederiz,” dedi.

“Tabii ki sizi öldürmeyeceğim,” dedi Grahame Coats. Ve evet, tabii ki onlan öldürecekti. Bunu kendine itiraf etmesi, ancak bu kelimeler ağzından döküldükten sonra olmuştu. Başka ne seçeneği vardı ki? “Bana sizi buraya Şişko Charlie’nin yolladığını söylememiştiniz.”

“Biz buraya bir gemi turuyla geldik. Bu gece Barbados’a kızarmış balık yemeğe gidecektik. Şişko Charlie İngiltere’de. Bizim ülkeden ayrıldığımızdan bile haberi olduğunu sanmıyorum. En azından ona ben söylemedim,” dedi Rosie.

“Siz ne derseniz deyin,” dedi Grahame Coats. “Tabanca bende.”

Kapıyı kapattı ve sürgüledi. Kapıyı kaparken Rosie’nin annesinin, “Hayvanı sormadın. Ona hayvanı neden sormadın?” dediğini duydu.

“Çünkü hayvan senin hayalinin bir ürünü. Diyorum sana. Burada hayvan filan yok. Zaten adam da deli. Büyük olasılıkla sana inanırdı. Muhtemelen o da görünmez kaplanlar görüyordur etrafında.”

Grahame Coats, bu duyduklarından etkilenmiş bir şekilde ışıklan söndürdü. Bir şişe kırmızı şarap alıp yukan çıktı, mahzenin kapısını çarparak kapattı.

Evin alandaki karanlıkta Rosie peyniri dört eşit parçaya böldü ve bir parçayı, elinden geldiğince yavaş bir şekilde yedi. Peynir ağzında eridikten sonra, “Şişko Charlie hakkında söyledikleri ne anlama geliyordu?” diye sordu annesine.

“Senin kahrolası Şişko Charlie’n. Şişko Charlie’nin adını duymak istemiyorum,” dedi Rosie’nin annesi. “Onun yüzünden buradayız.”

“Hayır, Coats zırdeli olduğu için buradayız. Hem de elinde tabancası olan bir zırdeli. Şişko Charlie’nin ne suçu var ki?”

Şişko Charlie’yi düşûnmemeye çalıştı, çünkü Şişko Charlie’yi düşündüğünde aklına, kaçınılmaz olarak Örümcek geliyordu.

“Geri geldi,” dedi Rosie’nin annesi. “Hayvan geri geldi. Onu duydum. Kokusunu alıyorum.”

“Evet anne,” dedi Rosie. Et mahzeninin beton zeminine oturdu ve Örümcek’i düşündü. Onu özlüyordu. Graha-me Coats aklını başına toplayıp onlan serbest bıraktığında, Örümcek’i bulmaya karar verdi. Yeni bir başlangıç yapmanın mümkün olup olmadığına bakacaku. Bunun aptalca bir hayal olduğunu biliyordu, ama güzel ve ona huzur veren bir hayaldi, yine de.

Rosie, Grahame Coats’un ertesi gün onlan öldürüp öldürmeyeceğini merak etti.

Rosie’den bir mum alevinin kalınlığı kadar uzakta, Örümcek vahşi hayvan için kazığa bağlanmıştı.

İkindi vaktiydi ve güneş onun ardında alçalmıştı.

Örümcek burnu ve dudaklanyla bir şeyi itekliyordu. İteklediği şey, tükürüğü ve kanıyla ıslanmadan evvel, kuru topraktı. Şimdiyse çamurdan bir top, kırmızımsı kilden kaba bir misket halini almıştı. Örümcek ona, mümkün olduğunca küremsi bir biçim vermeye çalışmıştı. Şimdi ise burnunu altına sokup, başını hızla havaya kaldırarak onu yuvarlamaya çalışıyordu. Yerinden kıpırdamadı. Daha önceki sayısız seferde de hiçbir şey olmadığı gibi, yine hiçbir şey olmadı. Yirmi? Yüz? Saymamıştı. Sadece denemeye devam ediyordu. Başını toprağa daha çok gömüyor, burnunu kil topunun altına daha çok uzatıyor ve başını öne ve yukarı doğru kaldmyordu...

Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olacağı da yoktu.

Başka bir yaklaşıma ihtiyaç vardı.

Dudaklannı topun üzerine kapadı ve topu çevreledi. Burnundan, elinden geldiğince derin bir nefes aldı. Sonra havayı ağzından mümkün olduğunca güçlü bir şekilde verdi. Top,

şampanyanın mantan gibi ağzından fırladı ve kırk santim kadar uzağa düştü.

Şimdi sağ elini çeviriyordu. Eli bileğinden bir iple kazığa bağlanmıştı ve Örümcek elini oynattıkça ip geriliyor ve bileğini kesiyordu. Elini kendine doğru çekip çevirdi. Parmakları kanlı çamur topağına uzandı ama ona yetişemedi.

Oysa o kadar az kalmıştı ki...

Örümcek derin bir nefes daha aldı, ama kuru toprak ciğerlerine kaçtı ve öksürmeye başladı. Başını bir kenara çevirip, bir kez daha ciğerlerini doldurmayı denedi. Sonra tekrar döndü ve ciğerlerindeki havayı mümkün olduğunca güçlü bir şekilde topa doğru üfledi.

Kil top, en fazla bir santim kadar yuvarlandı, ama bu kadan bile yetmişti. Örümcek uzandı ve artık kilden top parmaklarının arasındaydı. Kili işaret ve başparmaklarının arasında mıncıkladı, sonra döndürdü ve bir daha mıncıkladı. Bunu sekiz defa tekrarladı.

Aynı süreci bir kez daha tekrarladı. Bu kez mıncıklanmış kili biraz daha sıkışnrdı. Parçalardan biri kopup yere düştü, ama diğerleri tuttu. Artık

elinde, üzerinde yedi çıkıntı olan, çocukların yaptığı güneş resimlerini andıran, küçük bir top gibi bir şey vardı.

Ona gururla baktı. Bu koşullar altında ondan, okulda yap-üğı elişini evine götüren çocuklar kadar gurur duyması normal sayılırdı.

İşin asıl zor kısmı söz olacaktı. Kan, tükürük ve kilden bir örümcek, ya da işte örümceğe benzeyen bir şey, yaratmak kolaydı. Tanrılar, hatta Örümcek gibi küçük şakacı tanrılar bile, bu tür şeyleri nasıl yaratacaklarını bilirlerdi. Ama Yaratma sürecinin en son kısmının, en zor kısmı da olacağı belliydi. Bir şeye hayat vermek için söze ihtiyaç vardı. O şeye bir ad vermek gerekirdi.

Örümcek ağzını açtı. “Rrrmmkk!” dedi dilsiz ağzıyla.

Hiçbir şey olmadı.

Bir kez daha denedi. “Rrrmmmkk!” Kil, hâlâ cansız bir topak olarak avcunda duruyordu.

Yüzü toprağa düştü. Yorulmuştu. Her hareketi yüzündeki ve göğsündeki çizikleri daha da geriyordu. Çizikler sızlıyor, yanıyor ve -en kötüsü- kaşınıyorlardı. *Düşün!* dedi kendi kendine. Bunu yapmanın bir yolu olmalıydı... Dilsiz konuşmanın...

Dudakları bir kil tabakasıyla kaplıydı. Örümcek dudaklan-nı emdi ve bu kil tabakasını dili olmaksızın, elinden geldiğince nemlendirdi.

Derin bir nefes aldı ve havayı dudaklannın arasından, elinden geldiğince kontrollü bir şekilde üfleyerek ve öylesine büyük bir inançla bir kelime söyledi ki, onunla tartışmaya evren bile cesaret edemezdi. Elindeki şeyi tanımlamak için söylediği kelime, kendi adıydı. Bildiği en iyi büyü buydu: “*Öğğrmmhhhcekkk*”

Ve avcunda, evvelden kanlı çamur topağının durduğu yerde, artık kırmızı kil renginde, yedi bacaklı, tombul bir örümcek duruyordu.

Bana yardım et, diye düşündü Örümcek. *Git, yardım getir.*

Örümcek ona, gün ışığında pınl pınl panldayan gözlerle baktı. Sonra elinden toprağa atladı ve yampiri adımlarla otlara daldı. Topallar gibi, aksayarak yürüyordu.

Örümcek gözden kaybolana dek onu izledi. Sonra başını toprağa eğdi ve gözlerini kapattı.

O sırada rüzgâr değişti ve havaya erkek bir kedinin amonyaktı kokusu yayıldı. Kedi, bölgesini işaretlemişti...

Ta yukarılarda, havada, Örümcek kuşlann zafer çığlıktan attıklarını duyabiliyordu

Şişko Charlie'nin karnı guruldu yordu. Eğer fazladan parası olsaydı, sırf bu otelden biraz uzaklaşmış olmak için akşam yemeğini başka bir yerde yerdi. Ancak artık neredeyse sıfırı tüketmiş durumdaydı ve akşam yemekleri de oda fiyatına dahildi. Saat yedi olur olmaz, restorana indi.

Şef garsonun tebessümü mükemmeldi. Restoranı birkaç dakika içinde açacaklarını söyledi. Orkestranın aletlerini kurmak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Sonra Şişko Charlie'ye baktı. Şişko Charlie bu bakışı artık tanımaya başlamıştı.

“Siz....? diye söze başladı kadın.

“Evet,” dedi Şişko Charlie, pes etmiş bir sesle. “Hatta yanımda bile getirdim.” Misket limonunu cebinden çıkarttı ve kadına gösterdi.

“Çok hoş,” dedi kadın. “Elinizde tuttuğunuz şey hiç kuşkusuz bir misket limonu. Ama ben size alakart menüyü mü, yoksa açık büfeyi mi tercih edersiniz diye soracaktım.”

“Açık büfeyi,” dedi Şişko Charlie. Açık büfe bedavaydı. Restoranın önündeki holde, elindeki misket limonuyla beklemeye başladı.

“Bir dakika lütfen,” dedi şef garson.

Şişko Charlie'nin arkasındaki koridordan ufak tefek bir kadın gelmişti. O da şef garsona gülümsedi ve, “Restoran açıldı mı? Açlıktan ölüyorum,” dedi.

Bas gitardan son bir *bom-bam-bobom* ve elektrikli piyanodan da son bir *bling* sesi geldi. Orkestra enstrümanlarını yere koyup şef garsona el salladı.

“Tamam, restoran açıldı,” dedi kadın. “Buyurun.”

Küçük kadın Şişko Charlie’ye şaşırmış bir ifadeyle baktı. “Selam Şişko Charlie,” dedi. “Bu misket limonu da ne?”

“Uzun hikâye.”

“İyi ya,” dedi Daisy. “Önümüzde koca bir akşam yemeği var. Anlatırsın artık.”

Rosie, deliliğin bulaşıcı olup olmadığını merak ediyordu. Tepe üstündeki evin altındaki kör karanlıkta, bir şeyin ona

sürtünerek geçtiğini sezmişti çünkü. Yumuşak ve narin bir şeyin... Kocaman bir şeyin... Çevrelerinde dönenirken usul usul hırlayan bir şeyin...

“Sen de duydun mu?” dedi Rosie.

“Tabii ki duydum, salak kızım benim,” dedi annesi. Sonra “Portakal suyu kaldı mı hiç?” diye sordu.

Rosie karanlıkta portakal suyu kutusunu buldu ve annesine uzattı. İçme sesini duydu, sonra annesi, “Bizi hayvan öldürmeyecek. Adam öldürecek," dedi.

“Grahame Coats’u mu diyorsun? Evet, haklısın.”

“Kötü bir adam o. At gibi sırtına binmiş ve onu süren bir şey var. Ama o adamdan çok kötü bir at olurdu ve o da kötü bir adam zaten.”

Rosie uzandı ve annesinin kemikli ellerini kendi ellerinin içine aldı. Konuşmadı. Söyleyecek fazla bir şey yoktu.

“Biliyor musun,” dedi annesi, bir süre sonra, “seninle gurur duyuyorum, iyi bir evlatsın sen.”

“Hadi canım,” dedi Rosie. Annesini düş kırıklığına uğratmamış olma düşüncesi yeni bir düşünceydi ve ne hissedeceğini bilemedi.

“Belki de,” dedi kadın, “Şişko Charlie ile evlenmeliydin. O zaman tüm bunlar başımıza gelmezdi.”

“Hayır,” dedi Rosie. “Şişko Charlie ile evlenmeyi hiç düşünmemeliydim, aslında. Şişko Charlie’ye âşık değilim. Yani tümüyle yanılmış sayılmazsın.

Yukarıda bir kapının çarparak kapandığım duydular.

“Dışarı çıktı,” dedi Rosie. “Hadi. Çabuk. Hazır dışan çıkmışken, hemen bir tünel kazalım.” Önce kıkırdamaya başladı, sonra da ağlamaya.

Şişko Charlie, Daisy’nin adada ne aradığını anlamaya çalışıyordu. Daisy de, aynı şekilde, Şişko Charlie’nin adada ne yaptığım... Ne birinin ne de diğerinin başarılı olduğu söylenemezdi. Uzun, kırmızı, vücudunu saran bir elbise giymiş şarkıcı, odanın ucundaki bir sahnede, ‘Tve Got You Under My Skin” adlı şarkıyı söylüyordu. Şarkıcı küçük bir otel restoranının cuma gecesi eğlencesi için gereğinden fazla iyiydi.

“Sen küçükken yan komşunuz olan bir kadını arıyorsun, çünkü kadının kardeşini bulmana yardımcı olabileceğini düşünüyorsun,” dedi Daisy.

“Bana bir tüy vermişlerdi. Eğer o tüy hâlâ o kadındaysa onu geri verip kardeşimi kurtarabilirim. En azından bir denemeye değer.”

Kız yavaşça, düşünceli, ikna olmamış bir şekilde gözlerini kırpıştırdı ve salatasını didikledi.

“Sen ise buradasın çünkü Grahame Coats’un Maeve Livingstone’u öldürdükten sonra buraya kaçtığını düşünüyorsun. Ama buraya bir polis olarak gelmedin. Adamın burada olması ihtimaline karşı, kimseye sormadan, kendi başına atladın geldin. Ve eğer adam hakikaten buradaysa bile, yapabileceğin hiçbir şey yok,” dedi Şişko Charlie.

Daisy dudaklarının kenarındaki bir domates çekirdeğini yaladı ve rahatsız bir şekilde baktı. “Buraya bir polis memuru olarak gelmedim,” dedi. “Turist olarak bulunuyorum burada.”

“Ama buraya adamın peşine düşmek için görev yerini terk edip de geldin. Bundan dolayı seni hapse filan atabilirler, biliyor musun?”

“O zaman,” dedi kız, soğuk bir şekilde, “Saint Andrevvs’un hiçbir ülkeyle suçluları iade anlaşması yapmamış olmaması büyük bir şans, öyle değil mi?”

Şişko Charlie, fısıltıyla, “Aman Tannm,” dedi.

Şişko Charlie’nin “Aman Tanrım” demesinin sebebi, şarkıcının sahneden inip, elindeki telsiz mikrofonla mekânda gezinmeye başlamasıydı.

Şu anda iki Alman turiste nereli ol-duklannı sormaktaydı.

“Adam *buraya* neden gelsin ki?” diye sordu Şişko Charlie. “Burada gizli bankacılık işlemleri yapmak mümkün. Gay-rimenkuller ucuz. Suçluların iadesi anlaşması da yok. Ve kim-bilir, belki turunçgillerden de hoşlanıyordur.”

“Ben o adamdan korkarak iki yıl geçirdim,” dedi Şişko Charlie. “Gidip şu yeşil muz ve balıklı şeyden biraz daha alacağım. Sen de geliyor musun?”

“Yok, ben almayacağım,” dedi Daisy. “Tatlıya da biraz yer kalsın istiyorum.”

Şişko Charlie açık büfeye doğru yürüdü. Şarkıcıyla göz göze gelmemek için yolunu uzattı. Şarkıcı güzel bir kadındı ve pullu kırmızı elbisesi her hareketinde ışığı yakalayıp, pırıl pırıl parlıyordu. Kadının şarkıcılığı, orkestranın çalgıcılığından daha iyiydi. Keşke kadın sahneye geri dönüp, repertuarındaki şarkıları söylemeye devam etse, diye düşündü Şişko Charlie. Kadının “Night and Day' ve özellikle hisli söylediği "Spoon-ful of Sugar” yorumlarını çok beğenmişti. Ya da. hiç olmadı, restoranın onun bulunduğu tarafındaki insanlarla konuşmaktan vazgeçebilirdi.

Tabağını ilk seferinde hoşuna giden şeylerle tepelemesine doldurdu. Adayı bisikletle dolaştığında, diye düşündü, insanın iştahı açılıyor.

Masaya geri döndüğünde Daisy’nin yanında Grahame Co-ats oturuyordu. Adamın yüzünün alt kısımlarında sakatımsı bir şey uzamıştı ve doping hapı yutmuş bir sansar gibi sırıtmaktaydı.

“Şişko Charlie,” dedi Grahame Coats ve sinirli bir şekilde güldü. “Hayret verici, değil mi? Ben buraya seninle başbaşa bir görüşme yapmak için geliyorum ve bir de ne göreyim? Bu güzel küçük polis memuru da ikramiye olarak karşıma çıkmış.

Lütfen, şuraya otur ve bir olay çıkartmamaya çalış.”

Şişko Charlie mum gibi dimdik ayakta duruyordu.

“Otur," diye tekrarladı Grahame Coats. “Elimde bayan Dayın kamına dayanmış bir tabanca var.”

Daisy yalvaran gözlerle Şişko Charlie’ye baktı ve başını salladı. Kız, ellerini masa örtüsünün üzerine, avuç içleri yere bakacak şekilde koymuştu.

Şişko Charlie oturdu.

“Ellerini görebileceğim bir yerde tut. Sen de ellerini onun gibi masanın üstüne koy.”

Şişko Charlie itaat etti.

Grahame Coats burnunu çekti. “Senin gizli polis olduğunu hep biliyordum, Nancy,” dedi. “Bir ajan provokatörsün, ha? Benim iş yerime gelip bana tuzak kurdun ve paramı çaldın.” “Ben hiçbir zaman-” diye söze başladı Şişko Charlie, ama Grahame Coats’un gözlerindeki ifadeyi görünce sustu.

“Hepiniz kendinizi çok akıllı zannediyorsunuz,” dedi Grahame Coats. “Hepiniz benim bu tuzağa düşeceğimi sanıyordunuz. Öbür ikisini de bu nedenle yolladınız, öyle değil mi? Evdeki ikisini. Onların hakikaten de gemi turuyla gelmiş olduklarına inanacağımı mı sandınız? Beni öyle kolay kolay kandıramazsınız, tamam mı? Başka kime anlattınız? Başka kim biliyor?”

“Neden bahsettiğini anladığımı sanmıyorum, Grahame,” dedi Daisy.

Şarkıcı, “Some of These Days”isimli şarkıyı bitirmek üzereydi. Kadife şal gibi saran, Blues tarzı, zengin bir sesi vardı. Bir gün,

Beni özleyeceksin,

Bir gün,

Kendini yalnız hissedeceksin,

Ve *sana sarılmamı özleyeceksin,*

Seni öpmemi özleyeceksin...

“Şimdi hesabı ödeyeceksin,” dedi Grahame, “sonra da sana ve bu genç bayana arabama kadar eşlik edeceğim. Ve evime gidip, orada doğru düzgün sohbet edeceğiz. Bir numara yapmaya kalkarsanız, ikinizi de vururum. Kapiş?”

Şişko Charlie manzarayı çakmıştı. Ayrıca, o gün öğleden sonra siyah Mercedes'i kimin kullandığını ve o gün ölümle zaten bir kez yüz yüze gelmiş olduğunu da çakmıştı. Grahame Coats'un kafayı ne kadar yemiş olduğunu, Daisy ile birlikte bu işten sağ kurtulmalarının ne kadar küçük bir olasılık olduğunu da çakmaya başlamıştı.

Şarkıcı şarkısını bitirdi. Restoranda oturan diğer müşteriler kadını alkışladılar. Şişko Charlie'nin elleri avuçlan yere bakacak şekilde masanın üzerinde duruyordu. Grahame Coats'un üzerinden şarkıcıya baktı ve Grahame Coats'a çaktırmadan kadına göz kırptı. Kadın, insanlann ondan gözlerini kaçırmasından bıkmış olacak ki, Şişko Charlie'nin göz kırpmasını büyük bir memnuniyetle karşıladı.

Daisy konuştu, "Grahame, benim buraya senin için geldiğim aşikar, ama Charlie sadece-" Kız sustu ve bir insan, kamına dayanmış tabancanın namlusu biraz daha derine itildiğinde nasıl bir ifade takınırsa, işte öyle bir ifade takındı.

Grahame Coats, "Bana bakın," dedi. "Buradaki insanlar bizim iyi dostlar olduğumuzu zannediyorlar. Tabancayı ceketimin cebine koyacağım ama namlusu size doğrultulmuş olacak. Masadan hep birlikte kalkacağız. Arabama gideceğiz ve ben-"

Adam sustu. Parlak kırmızı elbiseli kadın, elinde mikrofonu, yüzündeyse kocaman bir gülümsemeyle masalarına doğru ilerliyordu. Kadın doğrudan Şişko Charlie'nin yanma gitti, mikrofonuna, "Adm ne tatlım?" dedi ve mikrofonu Şişko Charlie'nin yüzüne uzattı.

"Charlie Nancy," dedi Şişko Charlie. Sesi tutuktu ve titriyordu.

"Peki nerelisin, Charlic?"

İngilizim. Ben de, **arkadaşlarım da, hepimiz İngiltere'den gelivoruz.“**

"Peki ne iş yapıyorsun, Charlie?"

Her şey yavaşladı. Sanki uçurumdan okyanusa atlamak gibi bir şeydi bu. Tek çıkış yolu vardı. Şişko Charlie derin bir nefes aldı ve söyledi. "Şu sıralar işsizim. Ama aslında bir şarkıcıyım. Şarkı söylüyorum. Tıpkı sizin gibi."

"Benim gibi mi? Ne tür şeyler söylüyorsun?”

Şişko Charlie yutkundu. “Ne olursa,” dedi. Kadın Şişko Charlie'nin masasındaki diğer insanlara döndü. Mikrofonunu onlara tutarak, “Sizce onu bizim için bir şarkı söylemeye ikna edebilir miyiz?" diye sordu.

“Ee. Hiç sanmıyorum. Hayır. Kesinbiki olmaz,” dedi Gra-hame Coats. Daisy omuzlarını silkti, elleri dümdüz, masanın üzerindeydi. Kırmızı elbiseli kadın restorandaki diğer insanlara döndü.

“Siz ne diyorsunuz?” diye sordu onlara. Diğer masalarda yemek yiyen insanlar kibarca ellerini çırptılar, servis personeliyse çok daha hevesle alkışladı. Barmen, “Hadi bize bir şarkı söyle!” diye bağırdı.

Kırmızı elbiseli kadın Şişko Charlie’ye doğru eğildi, mikrofonunu elleriyle kapadı ve “Çocukların bildiği bir şarkı seçsen iyi olur," dedi.

Şişko Charlie, “TJnder the Boardwalk’u biliyorlar mı?” diye sordu, kadın başını salladı, şarkıyı anons etti ve mikrofonu Şişko Charlie’ye verdi.

Orkestra çalmaya başladı. Şişko Charlie, şarkıcıyla birlikte küçük sahneye giderken kalbi deli gibi çarpıyordu.

Şişko Charlie şarkıyı söylemeye ve izleyiciler de dinlemeye başladılar.

Aslında tek istediği biraz zaman kazanmaktı, ama kendisini rahat hissettiğini fark etti. Kimse ona bir şeyler fırlatmaya başlamamıştı. Ferah ferah düşünmek için kafasında bolca yer vardı. Mekândaki herkesin, turistlerin, servis personelinin ve barda oturan insanlann farkındaydı. Her şeyi görebiliyordu: Kokteyl hazırlayan barmenin içkileri ölçmesini ve mekânın arkasında, elindeki kocaman plastik kupaya kahve dolduran yaşlı kadını. Hâlâ korkuyordu, hâlâ kızgındı ama Şişko Char-lie bütün o korkuları ve öfkeleri alıp şarkıya yerleştirdi ve onları bir dinlence ve sevgi şarkısına dönüştürdü.

Ve şarkıyı söylerken, düşündü. *Örümcek olsa ne yapardı?* diye düşündü Şişko Charlie. *Babam olsa ne yapardı?*

Şarkı söyledi. Şarkısında, iskelenin altında tam olarak ne yapmayı planladığını dünya aleme anlaüyordu ve yapmak istediği şey, büyük ölçüde, aşktı.

Kırmızı elbiseli şarkıcı gülümsüyor, parmaklanm şaklatıyor ve müzikle dans ediyordu. Kadın, bir noktada piyanistin mikrofonuna eğilip, Şişko Charlie’ye vokal yapmaya başladı.

Şu *an resmen dinleyicilerin önünde şarkı söylüyorum,* diye düşündü Şişko Charlie. Vav *be.*

Gözlerini Grahame Coats’tan ayırmıyordu.

Şarkının son koro bölümüne girdiğinde, ellerini başının üzerinde çırpmaya başladı ve çok geçmeden, elleri masanın altında duran Grahame Coats ve elleri masanın üzerinde duran Daisy dışında, mekândaki herkes, müşteriler, garsonlar, şefler ellerini çırpmaya başladılar. Daisy, Şişko Charlie nin çılgınca uluduğunu düşünmüyordu belki, ama içindeki Drifters'ı

keşfetmek için oldukça garip bir an seçmiş olduğunu düşünüyormuş gibi bir hali vardı.

izleyiciler el çırpıyor, Şişko Charlie gülümsüyor, şarkı söylüyordu ve işte tam o sırada, ne yapması gerektiğini bildiğini fark etti. Her şey yoluna girecekti, bundan emindi. O, Örümcek, Daisy ve her neredeyse, Rosie de iyi olacaklardı. Ne yapacağını biliyordu: Aptalca, imkânsız, saçma bir davranış olacaktı belki, ama işe yaracaktı. Ve şarkının son notaları çalarken, mikrofona, “Oturduğum masada genç bir kadın var,” dedi. “Adı Daisy Day. O da İngiltere’den geliyor. Daisy, herkese el sallar mısın lütfen?”

Daisy ona hastalıklı bir bakış attı, ama bir elini masadan kaldırıp salladı. “Daisy’ye söylemek istediğim bir şey var. O bunu söyleyeceğimi bilmiyor.” Kafasının arkasında bir yerlerde bir ses, *eğer bu işe yaramazsa kız ölür. Farkındasın, değil mi?* diye fısıldadı. “Ama umalım ki, evet desin. Daisy, benimle evlenir misin?"

Mekâna bir anda bir sessizlik çöktü. Şişko Charlie Daisy’ye anlamasını, oyuna katılmasını dileyen gözlerle baktı.

Daisy kafasını salladı.

Misafirler alkışladılar. Bu artık gerçek bir şova dönüşmüştü. Şarkıcı, şef garson ve birkaç garson kız masaya gittiler, Daisy’yi ayağa kaldırdılar ve onu mekânın ortasına çektiler. Onu Şişko Charlie’ye doğru sürüklediler ve orkestra “I Just Called to Say 1 Love You” şarkısını çalarken, Şişko Charlie kıza sarıldı.

“Ona verecek bir yüzüğün var mı?” diye sordu şarkıcı.

Elini cebine soktu. “Al,” dedi Daisy’ye. “Bu artık senin.” Kıza yeniden sarıldı ve öptü. Eğer biri vurulacaksa, diye düşündü, tam zamanıdır. Sonra öpüşmeleri bitti ve insanlar başlannı sallamaya, Şişko Charlie’ye sarılmaya başladılar. Bir adam şehirdeki müzik festivali için deyip, ona ısrarla kartını vermeye çalıştı. Daisy’nin yüzünde oldukça garip bir ifade, elinde ise Şişko Charlie’nin ona verdiği misket limonu vardı. Şişko Charlie oturduklan masaya yeniden baktığında Graha-me Coats’un çoktan gitmiş olduğunu gördü.

ON ÜÇ

Ki Bazılanna Uğursuzluk Getirir

Kuşlar heyecanlanmıştı. Ağaç tepelerinde çığlıklar atıyor, ötüyor, gaklıyorlardı. *Geliyor,* diye düşündü Örümcek ve küfretti. Bitmiş, tükenmiş bir durumdaydı. Gücü kalmamıştı. Kalan sadece yorgunluk, kalan sadece bitkinlikti.

Yere uzanmayı ve orada yutulmayı düşündü. Sonuçta, diye karar verdi, bu devam etmek için berbat bir yoldu. Yeniden bir karaciğer büyütebileceginden bile emin değildi ki; ona sinsice yaklaşan her neyse, karaciğeriyle yetinmeyecekti muhtemelen.

Kazığı gevşetmeye çalıştı. Üçe kadar saydı ve sonra, tüm gücüyle iki kolunu birden kendisine doğru çekti ki, ellerini bağlayan ipler gerilip kazığı yerinden oynatsınlar. Sonra üçe kadar sayıp, aynı şeyi bir kez daha denedi.

Yaptığı bir dağı sokakta çekerek sürüklemeye çalışmak gibi bir şeydi. Bir iki üç... *çek.* Ve *tekrar.* Ve *tekrar.*

Vahşi hayvanın yakında gelip gelmeyeceğini merak etti.

Bir iki üç... *çek.* Bir iki üç... *çek.*

Bir yerde, birinin şarkı söylediğini duydu. Şarkı Örümcek'i gülümsetti. Kendini bir dile sahip olmayı dilerken buldu; böylece. Kaplan sonunda göründüğünde ona dil çıkarabilirdi. Bu düşünce ona güç verdi.

Bir iki üç... *çek*

Ve kazık nihayet gevşedi ve elleri kaydı.

Son bir kere daha asıldı ve kazık, sanki kayaya saplanmış bir kılıç gibi, pürüzsüzce çıktı.

Etrafındaki iplerden çekerek kazığı ellerine aldı. Aşağı yukarı bir metre boyunda bir şeydi. Toprağa saplanan ucu sivriltilmişti. Uyuşmuş elleriyle, kazığı ipin düğümlerinden iterek çıkartu ve ipler işlevsizce bileklerinden sarkmaya başladı. Kazığı sağ elinde tarttı. İş görürdü. Ve tam o anda izlendiğini, yaratığın, fare deliğini izleyen bir kedi gibi uzun süredir onu seyretmekte olduğunu fark etti.

Yaraük sessizce geldi, ya da daha doğrusu, gündüz vakti gezinen bir gölge gibi, yaklaştığını sezdirdi. Göze çarpan tek hareket, sabırsızca sallanan bir kuyruktu, o da olmasa onu bir heykel ya da bir kum tepeceği sanabilirdiniz; ışık oyunları nedeniyle kocaman, vahşi bir hayvan gibi görünen kum tepecikleri olur ya, işte onlardan. Zira hayvanın kürkü kum rengiydi, kırpmadan bakan gözleriyse kış denizlerinin soğuk yeşilini andırıyordu. Bir panterin geniş ve acımasız suratına sahipti. Adalarda tüm büyük kedilere Kaplan derlerdi. Nitekim o da gelmiş geçmiş bütün büyük kedileri benliğinde bütünleştirmişti adeta. Hepsinden daha büyük, daha kötü ve daha tehlikeli görünüyordu.

Örümcek’in ayakları hâlâ bağlıydı ve güçlükle yürüyebiliyordu. Elleri ve ayaklan kanncalanıyor, iğneler batar gibi oluyordu. Sırayla bir o, bir de bu ayağı üzerinde zıplamaya başladı ve bunu ayaklarının üzerinde durmak acı verdiği için değil de, düşmanını korkutmak amacıyla, bilinçli olarak yaptığı bir savaş dansı gibi göstermeye çalıştı.

Çöküp ayak bileklerindeki ipleri çözmek istiyordu, ama gözlerini hayvandan ayırmaya cesaret edemedi.

Kazık ağır ve kalındı, ama bir mızrak olamayacak kadar kısa, herhangi başka bir şey olmak içinse çok hantaldı. Örümcek kazığı sivriltilmiş ucundan tutup denize doğru baktı. Hayvanın olduğu yere özellikle bakmıyor, bilgi toplamak için pe-riferik görüş kabiliyetine güveniyordu.

Ne demişti Kuş Kadın? Sızlanacaksın, inleyeceksin. Korkun *ona heyecan verecek.*

Örümcek inlemeye başladı. Sonra yaralı, kaybolmuş, yalnız, şişman bir keçi gibi sızlanmaya başladı.

Dişleri ve pençeleri bir anlığına seçilebilen kum rengi bir hareket, ona doğru yıldırım gibi atıldı. Örümcek elindeki kazığı bir beyzbol sopası gibi, tüm gücüyle savurdu ve sopanın küt diye bir sesle hayvanın burnuna temas ettiğini fark etti.

Kaplan durdu, gözlerine inanamazmış gibi ona baktı, sonra genzinden savaşçı bir homurtu çıkartarak geri dönüp, gergin bacaklarla, geldiği istikametteki çalılıklara doğru yürümeye başladı. Sanki bitirmek istediği başka bir iş varmış da, Örümcek’ten bir an evvel kurtulmak istermiş gibi bir

hali vardı. Omzunun üzerinden kızgın gözlerle Örümcek'e baktı. Acı çeken ve “geri döneceğim” diyen bir hayvanın bakışıydı bu.

Örümcek onun gidişini izledi.

Sonra oturdu ve ayak bileklerindeki bağlan çözdü. Dengesiz bir şekilde, uçurumun kenanndaki yoldan tepenin eteğine doğru yürümeye başladı. Kısa bir süre yürümüştü ki, karşısına uçurumdan aşağıya şelale olarak dökülen bir dere çıktı. Örümcek dizlerinin üzerine çöktü ve iki avcunu birleştirerek soğuk sudan içti.

Daha sonra taş toplamaya başladı. 1)4, avuç büyüklüğünde taşlardı topladıkları. Onları, kar topu gibi önüne istifledi.

“Hiçbir şey yemedin,” dedi Rosie.

“Sen ye. Gücünü muhafaza etmen lazım,” dedi annesi. “Ben peynirden bir parça yedim. O yeter bana."

Et mahzeni serin ve karanlıktı. İnsanın gözlerinin alıştığı

türden bir karanlık da değildi, üstelik. Hiç ışık yoktu. Rosie, parmaklarıyla parça parça dökülmekte olan tuğlalara, taş ve kireç yüzeylere dokunarak mahzenin etrafında bir tur atmış, işe yarayacak bir şeyler aramış, ama bulamamıştı.

"Sen eskiden yemek yerdin,” dedi Rosie. “Babam hayattayken."

“Baban da yerdi. Ve bak başına ne geldi? 41 yaşında kalp krizinden öldü. Nasıl bir dünya bu?”

“Ama vemek yemeyi şevlerdi o.”

“O her şeyi severdi.” dedi annesi acı acı. “Yemek yemeyi severdi. insanları severdi, kızını severdi. Yemek pişirmeyi severdi. Beni severdi. Ve sonunda ne oldu? Erkenden mezara girdi. Sana hep diyorum: Öyle her şeyi seYmemek lazım.”

“Evet." dedi Rosie. “Samnm öyle diyorsun.”

TaY-andan sarkan zincirlere çarpmamak için ellerini uzatarak. annesinin sesine doğru Yürüdü. Annesinin kemikli omuzlarını buldu **ve** kolunu doladı.

"Ben korkmuyorum,” dedi Rosie karanlıkta.

“O zaman aklım kaçırdın sen,” dedi annesi.

Rosie annesini bıraka ve odanın ortasına geri döndü. Birdenbire gıcırdayan bir ses duyuldu. Tavandan tozlar *ve* sıvalar döküldü.

“Rosie? Ne vaptvorsun?” diye sordu Rosie’nin annesi.

“Zincirin ucunda sallanıyorum ”

“Dikkatli oL Eğer o zincir koparsa, daha ne oluyor diyemeden düşer kafam kırarsın " Kız yanıt vermedi. “Dedim işte, aklım kaçırmışsın, dedi Bayan Noah.

“Hayır,” dedi Rosie. “Aklımı kaçırmadım. Sadece artık korkmuyorum.”

Yukarıda, evin ön kapısının çarpugı duyuldu.

“Mavi sakal eve döndü.” dedi Rosie’nin annesi.

“Biliyorum. Duydum.” dedi Rosie. “Yme de korkmuyorum'

İnsanlar Şişko Charlie’nin sırtına vuruyor ve ona içinde küçük şemsiyeler olan içkiler ısmarlıyorlardı; buna ilaveten adaya müzik festivali için gelmiş müzik dünyasından beş kişi de kartvizitlerini Şişko Charlie’ye vermişti.

Mekândaki herkes ona gülüyordu. Şişko Charlie bir koluyla Daisy’nin beline sanlmışü; kızın titrediğini hissedebiliyordu. Kız dudaklarım Şişko Charlienin kulağına yanaştırdı. “Sen delisin, farkında mısın?’’ dedi.

“İşe yaradı ama, öyle değil mi?”

Kız ona bakü. “Sürprizlerle dolusun," dedi.

“Hadi,” dedi Şişko Charlie, “daha işimiz bitmedi.”

Şef garsona gitü. “Affedersiniz... Burada bir kadın vardı. Ben şarkı söylerken içeri girip, arkada, elindeki kahve kupasını doldurdu. Nereye gittiğini biliyor musunuz?’

Şef garson gözlerini kırpışürdı ve omuz silkti. “Bilmiyorum...” dedi.

“Evet, biliyorsunuz,” dedi Şişko Charlie. Kendini, kendinden emin ve akıllı hissediyordu. Çok geçmeden yine kendisi gibi hissedecekti, muhtemelen. Ama bir sürü insanın önünde şarkı söylemiş ve bundan zevk de almıştı. Bunu Daisy’ninkiyle birlikte kendi hayatını da kurtarmak için yapmıştı ve her ikisini de kurtarmayı becermişti. “Gelin bu meseleyi dışarıda konuşalım,” dedi. Düğümü şarkı çözmüştü. Şarla söylerken birdenbire her şey zihninde aydınlanmışa ve hâlâ da açıktı zihni. Hole doğru yürüdü ve Daisy ile şef garson onu takip ettiler. “Adınız ne?” diye sordu şef garsona.

“Clarissa.”

“Merhaba, Clarissa. Soyadın ne?”

Daisy, “Charlie, artık polisi arasak iyi olmaz mı?” dedi.

“Bir dakika. Clarissa ne?”

“Higgler.”

“Peki, Benjamin ile akrabalığın ne Clarissa? Danışma memuru Benjamin ile?”

"Benim erkek kardeşim."

"Peki senin ve kardeşinin Bayan Higgler ile akrabalığınız ne? Calîyanne Higgler ile?"

"Onlar benim yeğenlerim, Şişko Charlie,” dedi Bayan Higgler. kapının ağzından. "Şimdi, bence nişanlının sözünü dinlevip polisi araşan iyi olacak. Öyle değil mi?"

Örümcek, tepe üzerinde, sırtını uçuruma vermiş bir şekilde oturmuş, önüne de bir sürü taş istiflemiş, bekliyordu. Uzun otların arasından atlava zıplava bir adamm geldiğini gördü. Adam, beline sardığı kum rengi kürk dışında çıplaktı. Arkasından bir kuyruk sarkıyordu. Boynunda beyaz, keskin ve sivri dişlerden müteşekkil bir kolye vardı. Saçı uzun ve siyahtı. Adam sanki hiçbir şey olmamış, sanki sabah yürüyüşüne çıkmış da Örümcek'e rastlaması hoş bir tesadüf olmuş gibi yaklaştı.

Örümcek eline greyfurt büyüklüğünde bir taş aldı ve elinde tarttı.

"Selam. Anansi’nin oğlu,” dedi yabana. "Buradan geçiyordum. seni görünce yardıma ihtiyacın var mı yok mu diye bir sorayım dedim.” Adamm burnu yamuk ve yaralı görünüyordu.

örümcek başını salladı. Dilinin eksikliğini hissetti.

"Seni görünce, ah şu zavallı Anansi’nin oğlu, ne çok acıkmıştır dedim, kendi kendime.” Yabana, ağzım gereğinden biraz fazlaca açarak güldü. “Bak. Burada fazla fazla yiyecek var. Dilersen seninle paylaşabilirim." Adamın omzunda bir çuval vardı. Çuvalı açtı, elim içine soktu ve daha yeni öldürülmüş, kara kuyruktu bir koyun çıkarttı. Adam koyunu ensesinden tutuyordu ve hayvanın kafası boynu kırılmış gibi sarkmıştı. "Babanla çok yemek yemişliğimiz vardır. Seninle de neden yemeyelim ki? Sen ateşi yak, ben de koyunu temizleyip, çevirmek için bir şiş hazırlayayım. Hadi ama, ağzın sulanmaya başlamadı mı?"

Örümcek’in açlıktan başı dönüyordu. Eğer dili olsaydı, büyük olasılıkla konuşarak bu işten sıyrılabileceğine güvenerek, adamın davetini kabul derdi. Gelgeldim, dili yoktu. Eline ikinci bir taş daha aldı.

“Hadi gel, kendimize bir ziyafet çekelim ve dost olalım. Artık aramıza yanlış anlamalar girmesin,” dedi yabancı.

Tairii tabii, sonra da akbabalarla kargalar kemiklerim sıyırsınlar, diye düşündü Örümcek,

Yabancı, Örümcek’e doğru bir adım daha atn ve Örümcek bunun ilk taşı atması için bir işaret olduğuna karar verdi. İyi bir gözü ve mükemmel bir kolu vardı ve taş tam nişan aldığı yere, yabancının sağ koluna isabet etti. Adam koyunu elinden düşürdü. İkinci taş ise yabancının başının kenarına geldi. Aslında Örümcek adamın iki gözünün ortasına nişan almışa ama adam son anda hareket etmişti.

Adam kaçmaya başladı. Kaçarken sekiyor, kuyruğu da havaya dikilmiş bir şekilde peşinden gidiyordu. Koşarken bazen bir insana benziyordu, bazen de vahşi bir hayvana.

Adam gittikten sonra Örümcek kara kuvmklu koyunu almak için adamın durduğu yere gitti Ona ulaşngında bir şey hareket ediyordu ve bir an için koyunun hâlâ canlı olduğunu düşündü. Ama sonra gördüğü şeyin,

etin üstünde kaynaşan kurtçuklar olduğunu fark etti. Koyun leşi, gerçekten de leş gibi kokuyordu ve bu koku Ûrûmcek in bir an için ne kadar aç olduğunu unutmasına neden oldu.

Örümcek, leşi kendinden uzakta tutarak uçurumun kenarına götürdü ve denize atn. Sonra da ellerini derede vıkadı.

Ne kadar süredir bu yerde olduğunu bilmiyordu. Burada zaman uzamış ve sıkışmışa. Güneş ufukta alçalıyordu.

Güneşin *batmasından* ve *ayın doğmasından* evvel, diye düşündü Örümcek. *İşte hay\an o zaman geri gelecek.*

Saint Andrews Emniyet Teşkilau nın neşeli temsilcisi otelin ön bürosunda Daisy ve Şişko Charlie ile oturmuş ve anlattıkları her şeyi, geniş yüzüne yayılan uysal ama ikna olmamış bir tebessümle dinlemişti. Arada bir de bir parmağını uzatıp, bıyığını kaşımıştı.

Polise Grahame Coats adındaki bir kanun kaçağının yemek yerken yanlarına gelip, Daisy’yi tabancayla tehdit ettiğini anlatmışlardı. Tabii bunu Daisy’den başka görenin olmadığını da itiraf etmek zorunda kalmışlardı. Sonra Şişko Charlie o gün öğleden sonra siyah Mercedes ile başından geçen hadiseyi anlatmıştı ve hayır, arabayı kimin kullandığını görmemişti, ama arabanın nereden çıktığım biliyordu. Polis memuruna tepe üstündeki evden bahsetmişti.

Adam kırçıllaşmış bıyıklarına düşünceli bir şekilde dokunmuştu. “Gerçekten de tarif ettiğiniz yerde bir ev var. Ancak o ev, sizin Coats dediğiniz adama ait değil. Tam aksine. Siz Basil Finnegan’ın evini tarif ediyorsunuz. Bay Finnegan son derece saygıdeğer bir şahsiyettir. Kendisi, uzun yıllardır kanun ve düzen güçlerine yakın bir ilgi ve alaka göstermiştir. Birçok okula bağış yapmış, ama en önemlisi yeni polis merkezinin inşaatı için çok yüksek meblağlı bir katkıda bulunmuştur.”

“O adam benim kamıma bir tabanca dayadı,” dedi Daisy. “Eğer onunla gitmezsek beni vuracağını söyledi.”

“Eğer bu şahsiyet gerçekten de Bay Finnegan ise, küçük hanım,” dedi polis memuru, “eminim her şeyin çok basit bir açıklaması vardır.”

Adam çantasını açtı ve kaim bir tomar kâğıt çıkarttı. “Bakın size ne diyeceğim: Siz bu meseleyi bir düşünün. Dilerseniz, üzerine bir gece uyuyun. Yarın sabah, hâlâ tüm bunların alkolün etkisi olmadığına inanıyorsanız bu formu doldurup, üç nüsha halinde polis merkezine bırakmanız yeterli. Şehir meydanın arkasındaki yeni polis merkezini sorun. Kime sorsanız gösterir.”

Adam ikisinin de ellerini sıktı ve ayrıldı.

“Ona senin de polis olduğunu söyleseydin ya,” dedi Şişko

Charlie. “Belki o zaman seni daha ciddiye alırdı."

“Hiçbir işe yaramazdı, muhtemelen," dedi kız. “Sana küçük hanım diye hitap eden biri, seni zaten lafına kulak asılacak insanlar listesinden çıkartmış demektir.”

Birlikte otelin resepsiyonuna yürüdüler.

“Nereye gitti?” diye sordu Şişko Charlie.

Benjamin Higgler, “Callyanne Teyze mi?” dedi. “Sizi toplantı odasında bekliyor.”

“İşte,” dedi Rosie. “Sallanmaya devam edersem becerebileceğimi biliyordum.”

“Seni öldürecek.”

“Bizi nasıl olsa öldürecek.”

“İşe yaramaz.”

“Anne. Senin daha iyi bir fikrin var mı?”

“Seni görür.”

“Anne. Lütfen bu kadar olumsuz olmaktan vazgeçer misin? Eğer işe yarayacak bir önerin varsa, lütfen söyle. Yoksa boşuna zahmet etme. Tamam mı?”

Sessizlik.

Sonra, “Ona kıçımı gösterebilirim.”

“Ne?”

“Beni duydun.”

“Ee, benim önerdiğim şeyin yerine mi?”

“Hayır. Ona ilaveten.”

Sessizlik.

Sonra Rosie, “Eh, bir zararı olmaz herhalde,” dedi.

“Merhaba, Bayan Higgler,” dedi Şişko Charlie. “Tüyümü geri istiyorum.”

“Tüyün bende olduğu ne malum?” dedi kadın. Kollannı büyük memelerinin üzerinde kavuşturmuştu.

“Bayan Dunwiddy söyledi.”

Bayan Higgler ilk kez şaşırmış gibiydi. “Louella sana tüyün bende olduğunu mu söyledi?”

‘ Tüyün sizde olduğunu söyledi.”

‘'Tüyü ben muhafaza ediyorum.” Bayan Higgler elindeki kahve kupasıyla Daisy’yi gösterdi. “Onun önünde konuşmamı beklemiyorsun, herhalde. Onu tanımıyorum bile.”

“Bu Daisy. Bana söyleyeceğiniz her şeyi ona da söyleyebilirsiniz.”

“Senin nişanlın o,” dedi Bayan Higgler. “Duydum.”

Şişko Charlie yanaklarının kızarmaya başladığım hissedebiliyordu. “Benim şeyim değil; biz şey etmedik aslında. Onu tabancalı adamdan uzaklaştırmak için bir şey söylemem lazımdı. Aklıma ilk o geldi.”

Bayan Higgler Şişko Charlie’ye baktı. Gözlüklerinin ardındaki gözleri pırıldamaya başladı. “Biliyorum,” dedi, “Sen şarkı söylerken oldu. Hem de bir sürü insanın gözü önünde.” Yaşlılar gençlerin aptallıkları üzerine düşünürken başlarını nasıl sallarlarsa, öyle salladı başını. Siyah çantasını açtı, bir zarf çıkartıp Şişko Charlie’ye verdi. “Louella’ya onu muhafaza edeceğime söz vermiştim.”

Şişko Charlie tüyü zarftan çıkardı. Tüy, seansın olduğu gece avcunda sıkı sıkı tuttuğu yerden ezilmişti. “Tamam,” dedi, “Tüyü bulduk. Harika. Peki şimdi,” dedi Bayan Higgler’a, “bununla tam olarak ne yapmam gerekiyor?”

“Bilmiyor musun?”

Şişko Charlie’nin annesi çocukken ona, öfkesi patlar gibi olduğunda, içinden ona kadar saymasını öğretmişti. Dolayısıyla öfkesi, Şişko Charlie hiç acele etmeden, sessizce ona kadar saydıktan sonra patladı. “Tabii bilmiyorum, gerizekâlı koca-kani Son iki hafta içinde tutuklandım, nişanlımı ve işimi kaybettim, kısmen hayal mahsulü kardeşimin Piccadilly Circus’ta bir kuş duvan tarafından yutuldugunu gördüm, Atlantik ötesi uçan çılgın bir pinpon topu gibi, okyanusun iki yakası arasında mekik dokudum ve psikopat eski patronum, yemek yedi-gim kızın göbeğine bir tabanca dayamış olduğu için de, insanların önünde şarkı söyledim. Tek arzum, *sen* bana kardeşimle konuşmamı tavsiye ettikten sonra karman çorman olan hayatıma bir çekidüzen vermek. Dolayısıyla hayır, bu kahrolası tüyle ne yapacağımı bilmiyorum. Yakayım mı? Doğrayıp yiyeyim mi? Onunla bir yuva mı kurayım? Onu gözümün önünde tutup pencereden mi atlayayım? Bilmiyorum.”

Bayan Higgler’ın suratı asılmıştı. “Louella Dumviddy’ye sorman lazım.”

“Sorabileceğimi hiç zannetmiyorum. Onu son gördüğümde pek iyi değildi. Ayrıca çok vaktimiz de kalmadı.”

“Harika,” dedi Daisy. “Artık tüyü bulduğuna göre, biraz da Grahame Coats’tan bahsedebilir miyiz?”

“Sadece basit bir tüy değil bu. Kardeşimle değiş tokuş ettiğim bir tüy.”

“O zaman tüyü yine değiş tokuş et ve biz de işimize bakalım. Bir şeyler yapmamız lazım.”

“O kadar basit değil,” dedi Şişko Charlie. Sonra durdu ve kendisinin ne dediğini ve kızın ne dediğini düşündü. Daisy’ye hayran gözlerle baktı. “Tanrım,” dedi, “çok akıllısın.”

“Elimden geleni yapıyorum,” dedi kız, “Ne dedim ki ben?” Dört adet yaşlı kadm yoktu, aman Bayan Higgler, Benja-min ve Daisy vardı. Zaten akşam yemeği de bitmek üzereydi, dolayısıyla şef garson Clarissa da gelip onlara katılmaktan büyük mutluluk duydu. Dört farklı renkte toprak da yoktu, ama otelin arkasındaki plajda beyaz kum, otelin önündeki çiçek tarhında siyah toprak, otelin yan bahçesinde kırmızı toprak ve otelin hediyelik eşya dükkânında ise test tüplerinde satılan, çeşitli renklerde topraklar vardı. Havuz başındaki bardan ödünç aldıkları mumlar, uzun ve siyah değil, küçük ve beyazdı. Bayan Higgler, ihtiyaçları olan tüm otlan adada bulabilecekleri konusunda onları temin etti, ama Şişko Charlie Clarissa’yı mutfağa bir demet karışık taze baharat almaya yolladı.

“Bütün mesele güven,” diye açıkladı Şişko Charlie. “En önemli şey ayrıntılar değil, büyülü atmosfer.”

Yine de, Benjamin Higgler’m masaya bakıp bakıp kıkırdamasının ve Daisy’nin sürekli olarak bütün bu prosedürün ne kadar salakça olduğuna dikkat çekmesinin, bu büyülü atmosferi güçlendirdiği söylenemezdi.

Bayan Higgler, şişelerin dibinde kalmış şaraplarla doldurdukları bir kâseye kanşık kokulu otlan attı.

Bayan Higgler vızıldamaya başladı. Ellerini çevresindekileri teşvik eder gibi kaldırdı ve onlar da sarhoş anlar gibi vızıldamaya başladı. Şişko Charlie bir şeylerin olmasını bekledi. Hiçbir şey olmadı.

“Şişko Charlie,” dedi Bayan Higgler. “Sen de vızılda.” Şişko Charlie yutkundu. Korkacak bir şey yok, dedi kendi kendine: Bir restoran dolusu insanın önünde şarkı söylemiş, insanların önünde doğru düzgün tanımadığı bir kadına evlenme teklif etmiş bir adamdı o. Bunlann yanında vızıldamak vız gelirdi.

Bayan Higgler’m vızıldadığı notayı buldu ve gırtlağında titretmeye başladı...

Şişko Charlie tüyü elinde tutuyor, konsantre olmuş bir şekilde vızıldıyordu. Sonra Benjamin kıkırdamayı kesti. Gözleri fal taşı gibi açılmış, suratına şaşkın ve korkulu bir ifade yerleşmişti. Şişko Charlie vızıldamayı kesip Benjamin’e derdinin ne olduğunu soracaktı, ama artık vızıldama içine yerleşmiş, alevler titreşmeye başlamıştı...

“Ona bakın!” dedi Benjamin. “Şey oldu-” Şişko Charlie kendisine ne olduğunu merak edebilirdi belki, ama artık merak etmek için iş işten geçmişti.

Sisler dağıldı.

Şişko Charlie bir köprüde yürüyordu, geniş, gri bir suyun üzerine kurulmuş, uzun beyaz bir yaya köprüsüydü bu. Az ilerisinde, köprünün ortasında, küçük, tahta bir iskemleye kurulmuş yaşlı bir adam vardı. Adam elinde kamış bir olta tutuyordu ve yeşil bir fötr şapkayla gözlerini örtmüştü. Uyuklar

gibi bir hali vardı. Şişko Charlie yaklaştığında kılı kıpırdamadı.

Şişko Charlie adamı tanıyordu. Elini adamın omzuna koydu.

“Biliyor musun,” dedi adama, “numara yaptığını biliyordum. Gerçekten öldüğüne hiç inanmadım.”

Sandalyedeki adam hareket etmedi, ama gülümsedi. “Bu da ne kadar az şey bildiğini gösteriyor,” dedi. “Öldüm, hem de ne öldüm.” Tembelce gerindi, kulaklarının arkasından küçük bir puro çıkarttı ve kibritle yaktı. “Evet, ölüyüm. Bir süre daha da ölü kalmayı planlıyorum. Arada bir ölmezsen, insanlar seni imtiyazlı kabul etmeye başlıyorlar.”

“Ama...” dedi Şişko Charlie.

Anansi parmaklarını dudaklanna götürerek sus işareti yaptı. Olta kamışını aldı ve makarayı çevirmeye başladı. Küçük bir fileyi işaret etti. Şişko Charlie fileyi aldı ve babası gümüş rengi, uzun, kıpır kıpır oynayan bir balığı ağın içine soktu. Anansi oltanın iğnesini balığın ağzından çıkarttı ve sonra da balığı beyaz bir kovaya attı. “Tamamdır,” dedi. “Bugünkü akşam yemeği çıktı.”

Şişko Charlie Daisy ve Bayan Higgler ile masaya gece karanlığında oturduğunu, ama şu anda her neredeyse, burada güneşin alçalmış ama henüz batmamış olduğunu daha yeni fark etti.

Babası iskemlesini katladı ve iskemleyle birlikte kovayı da taşıması için Şişko Charlie’ye verdi. Köprüde birlikte yürümeye başladılar. “Biliyor musun,” dedi Bay Nancy, “günün birinde benimle konuşmaya gelirse, ona

bir sürü şey anlatınm diye düşünürdüm. Ama sen kendi başının çaresine gayet iyi bakıyorsun. E söyle bakalım, seni buraya ne getirdi?”

“Pek emin değilim. Kuş Kadın ı arıyordum. Ona tüyünü geri vereceğim.”

“O tür insanlara hiç bulaşmasaydın keşke,” dedi babası neşeli bir sesle. “Hayır gelmez onlardan. Bir haset yumağıdır o kadın. Ama korkaktır.”

“Örümcek için dedi Şişko Charlie.

“Senin hatan. O yaşlı cadalozun bir yannı yollamasına izin vermeyecektin."

“Ben daha çocuktum ama. Sen neden bir şey *yapmadın*?”

Anansi başındaki şapkayı geri itti. “Yaşlı Dunwiddy, sana senin izin vermediğin hiçbir şeyi yapamazdı,” dedi adam. “Sen *benim* oglumsun, ne de olsa.”

Şişko Charlie bunu düşündü. Sonra, “Ama bana neden hiçbir şey *anlatmadın*?” diye sordu.

"Sen, benim yardımım olmadan da kendi başının çaresine gayet iyi bakıyorsun. Her şeyi kendi başına keşfediyorsun zaten. Şu şarkı söyleme meselesinin ne olduğunu anladın, değil mi?”

Şişko Charlie kendisini her zaman olduğundan daha sakar, daha şişko ve babası için daha büyük bir düş kırıklığı olarak gördü, ama babasının sorusunu yine de “Hayır,” diye yanıtlamadı. Onun yerine, “Sence?” diye sordu.

“Bence çok yaklaştın. Şarkılarda önemli olan şey şu: Onlar da öyküler gibidir. Dinleyen yoksa hiçbir halta yaramazlar.”

Köprünün sonuna yaklaşıyorlardı. Şişko Charlie, kimse öyle olduğunu söylemese de, bunun babasıyla konuşmak için son şansı olduğunu biliyordu. Öğrenmek istediği o kadar çok şey vardı ki. “Baba,” dedi, “ben çocukken, beni neden hep aşağıladın?”

Yaşlı adamın kaşlan çatıldı. “Seni aşağılamak mı? Seni seviyorum ben.”

“Beni okula Başkan Taft gibi yolladın ama. Sen buna sevmek mi diyorsun?"

Bir şey tiz bir çığlık attı ki, bu yaşlı adamın gülmesi de olabilirdi. Adam sonra purosundan bir nefes çekti. Duman, adamın dudaklanndan sanki bir konuşma balonu hayaleti gibi yükseldi. “Annen de bu konuda epey bir söylenmişti,” dedi. Sonra da, “Çok vaktimiz yok, Charlie. Kalan zamanımızı kavga ederek mi geçirmek istersin?” dedi.

Şişko Charlie başını salladı. “Hayır, sanmıyorum.”

Köprünün sonuna ulaşmışlardı. “Şimdi,” dedi babası. “Kardeşini gördüğünde ona benden bir şey vermeni istiyorum.”

“Ne?”

Babası elini uzattı, Şişko Charlie’nin başını eğdi, sonra onu usulca alnından öptü. “Bunu,” dedi.

Şişko Charlie doğruldu. Babası ona, bir başkasının yüzünde görse gurur zannedebileceği bir ifadeyle bakıyordu.

“Bana tüyü göster,” dedi babası.

Şişko Charlie elini cebine attı. Tüy oradaydı, eskisinden de buruşuk ve yıpranmış görünüyordu.

Babası “cık” diye bir ses çıkardı ve tüyü güneşe tuttu. Güzel bir tüy bu,” dedi. “Kırış buruş olmasa iyi olur. Yoksa kadın onu geri almaz.” Bay Nancy elini tüyün üzerinde dolaştırdı ve tüy pırıl pırıl oldu. Adam kaşlarım çattı. “Şimdi sen tüyü yine buruşturursun.” Tırnaklarına üfledi ve onlan ceketinde parlattı. Sanki bir karara varmışa. Başındaki fötr şapkayı çıkartu ve tüyü şapkanın bandına taktı.

“Al,” dedi. “Havalı bir şapkaya ihtiyacın vardı zaten.” Adam şapkayı Şişko Charlie’nin başına yerleştirdi. “Çok yakıştı.”

Şişko Charlie içini çekti. “Baba,” dedi. “Ben şapka takmam. Bende kötü durur. Tam bir soytarıya dönerim. Neden hep beni utandırmaya çalışıyorsun?"

Yaşlı adam, artık iyice azalmakta olan ışıkta oğluna baku. “Sence, ben sana yalan söyler miyim hiç? Evlat, şapka takabilmek için tek gereken şey,

doğru tavırdır. Ve o da sende var. Eğer sende güzel durmasa, güzel durdu der miydim sanıyorsun? Çok yakışıklı oldun. Bana inanmıyor musun?”

“Pek sayılmaz,” dedi Şişko Charlie.

“Bak o zaman,” dedi babası. Köprünün yanını gösteriyordu. Altlarındaki su bir ayna kadar durgun ve düzdü ve sudan ona bakan adam, yeni şapkasıyla gerçekten de çok yakışıklıydı.

Şişko Charlie babasına yanılmış olabileceğini söylemek için başını kaldırdı, ama yaşlı adam gitmişti.

“Tamam. Tam olarak nerede olduğunu bilmek istiyorum. Nereye gitti? Ona ne yaptınız?”

“Ben bir şey yapmadım. İnan bana, evladım,” dedi Bayan Higgler. “Son seferinde hiç böyle olmamıştı.”

“Sanki ana gemiye ışınlanmış gibiydi,” dedi Benjamin. “Çok iyi ya, gerçek yaşamda özel efekt.”

“Onu hemen geri getirin,” dedi Daisy, hararetli bir şekilde. “Onu *şimdi* burada görmek istiyorum.”

“Nerede olduğunu bile bilmiyorum,” dedi Bayan Higler. “Onu ben yollamadım. Kendi gitti.”

“Zaten,” dedi Clarissa, “gittiği yere her ne yapmaya gittiyse, tam onu yaparken geri çagırsak ne olur? Her şeyi mahvedebiliriz.”

“Aynen,” dedi Benjamin. “Sanki keşif grubunu tam görevin ortasında ana gemiye geri ışınlamak gibi bir şey olur.”

Daisy bunu düşündü ve mantıklı olduğunu, yani şu son günlerde her şey ne kadar mantıklıysa o kadar mantıklı olduğunu fark edince sinir oldu.

“Eğer aruk yeni bir şey olmayacaksa,” dedi Clarissa, “restorana geri dönüp her şey yolunda mı bir bakayım.”

Bayan Higgler kahvesini yudumladı. “Burada bir şey olacağı yok,” diye onayladı kızı.

Daisy yumruğunu masaya vurdu. “Affedersiniz. Dışarıda bir katil var. Ve şimdi de Şişko Charlie baş gemiye ışınlandı.” “Ana gemi,” dedi

Benjamin.

Bayan Higgler gözlerini kırptı. “Tamam,” dedi. “Haklısın. Bir şeyler yapmak lazım. Ne önerirsin?”

“Bilmiyorum,” dedi Daisy ve bunu söylemiş olduğu için kendinden nefret etti. “Zaman öldüreceğiz, herhalde.” Daha önce Bayan Higgfer’m okuduğu Williamstown *Courier* gazetesini eline alıp sayfalarım çevirmeye başladı.

Tur gemisine geri dönmeyen kayıp turist kadınlarla ilgili haber, üçüncü sayfadaki bir sütunda yer alıyordu. *Evdeki ikisi*, dedi Grahame Coats zihninde. *Hakikaten de gemi turuyla gelmiş olduklarına inanacağımı mı sandınız?*

En nihayetinde, Daisy bir aynasızdı.

“Bana telefonu bulun,” dedi Daisy.

“Nereyi arayacaksın?"

“Turizm Bakanlığı ve Emniyet Müdürlüğü ile baylarız ve oradan devam ederiz,” dedi.

Kızıl güneş ufukta batmak üzereydi. Örümcek, eğer Örümcek olmasaydı umutsuzluğa kapılabilirdi. O adada, o yerde, gün ile gece arasında net bir çizgi vardı. Örümcek son kızıl güneş parçacığının da deniz tarafından yutulmasını izliyordu. Taşlan ve iki adet kazığı vardı.

Ateşi de olsun isterdi.

Ayın ne zaman çıkacağını merak etti. Ay çıktıktan sonra bir şansı olabilirdi belki.

Güneş battı, son kırmızı leke de denize gömüldü ve karanlık çöktü.

“Anansi’nin oğlu,” dedi karanlıktan gelen ses. “Az sonra kamımı doyurmaya geleceğim. Orada olduğumu nefesimi ensende hissedene kadar anlamayacaksın. Benim için kazığa bağlanmış beklerken seni yukarıdan izliyordum. Hemen oracıkta boynunu kırabilirdim, ama yapmadım. Seni uykunda öldürmek bana zevk vermezdi çünkü. Öldüğünü hissetmek istiyorum. Canını neden aldığımı bilmeni istiyorum.

Örümcek sesin geldiğini zannettiği yere bir taş attı ve taşın zararsızca otlara düştüğünü duydu.

“Senin parmakların var,” dedi ses, “benimse bıçaktan daha keskin pençelerim. Senin iki bacağın var, benimse yorulmak nedir bilmeyen dört bacağım. Senden on kat daha hızlı koşarım ve koşmaya hiç yorulmadan saatlerce devam edebilirim.

Senin dişlerin eti ancak ateşte yumuşayıp, tadını kaybettikten sonra çiğneyebilir, çünkü seninkiler yumuşak meyveleri ve sürüngenleri çiğnemekten başka bir işe yaramayan maymun dişleri; bense dişlerimle canlı eti kemiğinden ayırıp parçalayabilirim ve onu daha kanı fışkırırken yutarım.”

Sonra Örümcek bir ses çıkardı. İnsanın dili olmadan da, dudaklarım bile açmadan çıkartılabileceği türden, küçümseme ifade eden bir “hıh” sesiydi bu. *Tüm bu söylediklerin olabilirsin, Kaplan,* diyordu sanki bu ses. *Ne olacak yani? Gelmiş* geçmiş *bütün öyküler Anansi’nin. Kimse Kaplan öyküsü anlatmıyor artık,*

Karanlıkta bir kükreme duyuldu. Öfke ve hüsran içeren bir kükremeydi bu.

Örümcek “Tiger Rag”‘ isimli şarkıyı mırıldanmaya başladı. Eski bir şarkıydı bu ve kaplanları kızdırmak için birebirdi: “Tutun şu kaplam,” ve şöyle devam ederdi, “Hanimiş o kap-lancık?"

Ses, karanlıkta bir kez daha konuştuğunda, daha yakından geliyordu.

“Kadının elimde, Anansi’nin oğlu. Seninle işim bittiğinde, onun da etlerini parçalayacağım. Onun eti seninkinden de tatlı olacak."

Örümcek, kendisine yalan söylendiğini bilen insanların çıkarttığı türden bir “hıh” sesi çıkarttı.

“Adı Rosie.”

Örümcek bunun üzerine istemsiz bir ses çıkardı.

Karanlıkta bir şey güldü. “Gözlere gelince,” dedi, “senin gözlerin, eğer şansın varsa, gün ışığında, en bariz olanı görür, oysa benim halkım seninle burada konuşurken diken diken olan tüylerini, suratındaki dehşet ifadesini

görebilir. Hem de gece karanlığında. Kork benden, Anansi'nin oğlu ve eğer edecek son bir duan varsa, şimdi et." [3]

Ûrümcek'in edecek bir duası yoktu, ama taşlan vardı ve onları atabilirdi. Eğer şansı yaver giderse, taşın karanlıkta hiç değilse biraz zarar vermesi mümkün olabilirdi. Örümcek bunun bir mucizeye bağlı olduğunu biliyordu, ama o tüm hayatını mucizelere güvenerek geçirmişti.

Eline bir taş daha almak için uzandı.

Bir şey elinin arkasına sürtündü.

Selam, dedi küçük kil örümcek, zihninde.

Selam, diye düşündü Örümcek. *Bak, şimdi biraz meşgulüm. Yem olmamaya uğraşıyorum.* Dolayısıyla, bir *süre ayak altında dolanmazsan...*

Ama onları getirdim, diye düşündü örümcek. *Tam istediğin gibi.*

İstediğim gibi mi?

Bana git yardım getir demiştin. İşte ben de onları getirdim. Benim ördüğüm ağı takip edip geldiler Bu düzende örümcek yok. Dolayısıyla dışarı çıkıp buradan oraya, oradan buraya bir ağ ördüm. Ve savaşçıları getirdim. En cesurlarını.

"Ne düşünüyorsun öyle?" dedi büyük kedinin karanlıktaki sesi. Sonra da ince bir mizah anlayışıyla, "Ne o? Yoksa dilini kedi mi kaptı?" diye sordu.

Tek bir örümcek sessizdir. Örümcekler sessizliği büyütürler. Ses çıkartan örümcekler bile normalde mümkün olduğunca sakin bir şekilde beklerler. Örümceklerin yapuklan işin en önemli kısmı beklemektir.

Gece yavaşça, usul usul bir hışırdamyla doldu.

Örümcek, kendi kanı, kendi tükürüğü ve topraktan yarat-ügı küçük, yedi bacaklı örümcekle ne kadar gurur duyduğunu ve ona ne kadar müteşekkir olduğunu düşündü. Yedi bacaklı örümcek elinden omzuna çıktı.

Örümcek onları göremiyordu, ama hepsinin orada olduğunu biliyordu. Büyük örümcekler ve küçük örümcekler, zehirli örümcekler ve ısıran örümcekler, büyük kıllı örümcekler ve küçük, kabuklu örümcekler.

Örümceklerin gözleri bulunduk-lan vcrdeki mevcut ışığı kullanır, ama onlar aslında bacakları ve ayaklarıyla görürler; onları çevreleyen dünyanın titreşimleriyle. dünyanın sanal bir imgesini yaratırlar zihinlerinde.

Bir orduydular.

Kaplan bir kez daha karanlıktan konuştu. “Öldüğünde, Anansi'nin oğlu, bütün soyun tükendiğinde, tüm öyküler benim olacak. İnsanlar yeniden Kaplan öyküleri anlatmaya başlayacaklar. Toplaşıp benim kurnazlığımı, gücümü, acımasızlığımı ve heyecanımı anlatacaklar birbirlerine. Bütün öyküler benim olacak. Bütün şarkılar benim olacak. Dünya, eskiden olduğu gibi bir yer olacak yeniden: Zor bir yer. Karanlık bir

yer

Örümcek, ordusunun hışırtısını dinledi.

Uçurumun kenarında oturmasının bir nedeni vardı. Evet, arkasında kaçacak bir yer yoktu belki, ama bu aynı zamanda Kaplan'm ona arkadan saldıramayacağı, önden sürünerek yaklaşması gerektiği anlamına da geliyordu.

Örümcek yüksek sesle gülmeye başladı.

“Neye gülüyorsun, Anansi’nin oğlu? Aklını mı yitirdin?” Bu lafın üzerine, Örümcek daha da yüksek sesle gülmeye başladı.

Karanlıkta acı bir viyaklama duyuldu. Kaplan Örümcek’in ordusuyla karşılaşmıştı.

Örümcek zehrinin sayısız çeşidi vardır. Bir ısırığın etkisini hissetmek epey uzun süre alabilir. Dogabilimciler bunun nasıl mümkün olabildiğini yıllardır araştırmaktadırlar. Öyle örümcekler vardır ki, ısırdıkları yerdeki deri tabakası, bazen, olayın üzerinden bir yıl geçtikten sonra çürür ve ölür. Örümceklerin bunu neden yaptığına gelince: Yanıt basittir, aslında. Örümcekler bunun komik olduğunu düşünür ve onlan unutmayın isterler.

Karadul, Kaplan’m yaralı burnunu ısırdı, tarantula da kulaklarım. Birkaç saniye içinde hayvanın duyarlı yerleri yanmaya, zonklamaya, şişmeye ve kaşınmaya başladı. Kaplan ne olup bittiğini anlamamıştı. Tek hissettiği yanma, acı ve ani korkuydu.

Örümcek daha uzun ve daha yüksek sesle güldü ve koca hayvanın korku ve acı içerisinde otların içinde uzaklaştığını duydu.Sonra oturup beklemeye başladı. Kaplan ın geri döneceğinden hiç kuşkusu yoktu. Henüz bitmemişti.Örümcek, yedi bacaklı örümceği omzundan aldı ve parmağını geniş sırtının üzerinde ileri geri gezdirerek okşadı.

Tepenin biraz altında, soğuk yeşil bir ışıkla parlayan bir şey vardı. Küçük bir şehrin ışıklarının geceleyin göz kırpması gibi, bir yanıp bir sönüyor ve Örümcek’e doğru yaklaşıyorlardı.

Göz kırpan ışıklar yaklaştıkça binlerce ateşböcegine dönüştü. Ateşböceklerinin ortasında da onlann ışığıyla aydınlanan bir siluet görülüyordu. İnsan biçiminde karanlık bir şekildi. Düzenli adımlarla tepeye tırmanıyordu.

Örümcek eline bir taş aldı ve zihninde örümcek ordusunu bir saldırıya daha hazırladı. Ateşböceği ışığının aydınlattığı tip tanıdık birine benziyordu. Adamın başında yeşil bir fötr şapka vardı.

Grahame Coats mutfakta bulduğu bir şişe romu bitirmek üzereydi. Romu açmıştı, çünkü hem aşağıya, şarap mahzenine inmeye üşenmişti, hem de romun onu şaraptan çok daha hızlı bir şekilde sarhoş edebileceğini ummuştu. Ne yazık ki öyle olmamıştı. Rom, bırakın onun duygusal şalterlerini indirmeyi, azıcık olsun etkilememişti bile. Oysa buna çok ihtiyacı vardı. Evde bir elinde bir şişe, diğer elinde de yarısı dolu bir bardakla dolaşıyor ve bazen birini, bazen de diğerini yudumluyordu. Aynadaki sinsi ve terlemiş aksi gözüne çarptı. “Sıkma canını,’’ dedi yüksek sesle. “Gün dogmadan neler doğar. Her işte bir hayır vardır. Her şey olacağına varır.” Rom neredeyse bitmişti.

Mutfağa geri döndü. Birkaç dolabın kapağını açü, sonunda dolabın birinin arkasında bir şişe şeri buldu. Şişeyi eline aldı ve ona müteşekkir bir edayla, sanki yıllardır görmediği, denizden yeni dönmüş küçük bir arkadaşıymışçasına sıkı sıkı sanldı.

Şişenin kapağını açtı. Yemeklik, tatlı bir şeriydi, ama limonata gibi lıkır lıkır içti.

Grahame Coats’un mutfakta alkol ararken gördüğü başka şeyler de vardı. Mesela bıçaklar. Bazıları bayağı keskindi. Bir çekmecede, küçük,

paslanmaz çelikten bir testere vardı. Grahame Coats testereyi onayladı. Bodrumdaki soruna oldukça basit bir çözümdü bu.

“Habeos corpus,” dedi. “Veya, *habeos delicti.* Bunlardan biri, işte. Eğer ceset yoksa, suç da yoktur. *Ergo. Quad erat demons-trandum.* İspatlanması zorunludur.”

Tabancasını ceketinin cebinden çıkardı ve mutfak masasının üzerine koydu. Bıçaklan da onun etrafına bir bisiklet tekerleğinin telleri gibi, çember şeklinde dizdi. “Eh,” dedi, “bugünün işini yanna bırakmamak lazım.” Vaktiyle masum oğlan çocuklannı, kurduklan müzik grubunun kendisiyle sözleşme imzalamasının ve servete olmasa bile üne kavuşmasının zamanının geldiğine ikna etmek için de bu ses tonunu kullanırdı.

Üç mutfak bıçağını uçları aşağı gelecek şekilde kemerine sıkıştırdı, testereyi cebine soktu, sonra elinde tabancasıyla mahzen merdivenlerinden aşağıya indi. İşıklan açtı, yan yatmış şarap şişelerini inceleyerek yürüdü. Her biri ince bir toz tabakasıyla kaplıydı ve her birinin kendisine ait bir rafı vardı. Sonra bir baktı ki et mahzeninin demir kapısına ulaşmış bile.

“Tamam,” diye bağırdı. “Size zarar vermeyeceğimi öğrenmek sizi rahatlatacaktır. Hepsi bir yanlış anlamaymış. Kızmaca, gücenmece yok. Olan oldu. Duvara yaslanın. Pozisyonunuzu alın. Numara yapmak yok.”

Kapının sürgülerini çekerken, elinde tabanca tutan insanların kullanabileceği bu kadar çok kalıplaşmış ifade olması adeta huzur veriyor, diye düşündü. Grahame Coats kendisini özel, ayrıcalıklı bir cemiyetin üyesi gibi hissediyordu. Bogart’la, Cagney’le ve *Aynasızlar* dizisinde birbirine bağırıp duran herkesle birlikte o da üyesi olmuştu bu cemiyetin.

Işıkların düğmesine bastı ve kapıyı açtı. Rosie’nin annesi uzaktaki duvara yüzünü dönmüş duruyordu. Adam içeri girdiğinde eteğini kaldırdı ve hayret verici ölçüde kemikli, kahverengi bir kıç sağa sola sallanmaya başladı.

Adamın ağzı bir kanş açık kaldı, işte Rosie de tam bu anda uzun, paslı bir zinciri Grahame Coats'un bileğine vurdu ve adamın elindeki tabanca odanın öteki ucuna uçtu.

Rosie’nin annesi, kendisinden çok daha genç bir kadının heyecanı ve isabetiyle, Grahame Coats’un bacak arasına bir tekme indirdi. Adam elini önüne atıp iki büklüm bir şekilde, sadece köpeklerin ve yarasalann duyabileceği tizlikte çığlıklar atarken, Rosie ile annesi et mahzeninden dışarı fırladılar.

Kapıyı arkalarından kapattılar ve Rosie sürgülerden birini çekti. Birbirlerine sarıldılar.

İşıklar söndüğünde henüz şarap mahzeninden çıkmamışlardı.

“Korkma, sigortalar attı sadece,” dedi Rosie, annesini teskin etmek için. Buna inandığından kendisi de emin değildi, ama başka bir açıklama da düşünemiyordu.

İki sürgüyü de çekmeliydin,” dedi annesi. Sonra da, “off!” dedi. Ayak başparmağına bir şey çarpmıştı ve küfretü.

“İşin iyisi,” dedi Rosie, “karanlıkta *o da* göremez. Elimi tut. Sanırım merdivenler bu tarafta.”

Işıklar söndüğünde, Grahame Coats et mahzeninin beton zemininde dört ayak üzerindeydi. Bacaklanndan sızan sıcak bir şey vardı. Bir an, sıkıntıyla, altına paslediğini düşündü ama sonra beline soktuğu bıçaklardan birinin bacağının üstünü kesmiş olduğunu fark etti.

Yerde kıvranmayı bıraktı. O kadar çok içmekle akıllılık ettiğini düşündü. Alkolün anestezik bir etkisi vardı. Uyumaya karar verdi.

Et mahzeninde yalnız değildi. Mekânda onunla birlikte biri daha vardı. Dört ayak üzerinde yürüyen bir şey.

O şey homurdandı: “Ayağa kalk.”

“Kalkamam. Yaralıyım. Biraz uzanmak istiyorum.”

“Sen acınası küçük bir yaratıksın ve elini sürdüğün her şeyi mahvediyorsun. Şimdi ayağa kalk.”

“Keşke, ben de çok isterdim,” dedi Grahame Coats, sarhoşların o gayet makul ses tonuyla. “Ama kalkamıyorum. Şuracıkta biraz uzanayım. Zaten kadın da kapıyı sürgüledi. Onu duydum.”

Kapının öte yanından bir sürgünün sürtünerek yavaşça açıldığı duyuldu.

“Kapı artık açık. Şimdi, eğer burada kalırsan, ölürsün.” Sabırsız bir hışırdama; bir kuyruğun ıslık çalması; gırtlağın derinliklerinden gelen boğuk bir kükreme. “Bana elini ve sadakatini ver. Beni içine davet et.”

“Anlamıyor...”

“Bana elini ver, yoksa kan kaybından ölürsün.” Et mahzeninin karanlığında, Grahame Coats elini uzattı. Biri -bir şey-adamın elini aldı ve güven veren bir şekilde tuttu. “Şimdi, arzun beni içine davet etmek midir?”

İşte o zaman, Grahame Coats, soğuk bir an için ayıldı. Zaten çok ileri gitmişti. Yapacağı herhangi bir şeyin onu daha kötü bir duruma düşürmesi mümkün değildi, nasıl olsa.

“Kesinbifei," diye fısıldadı Grahame Coats ve bunu söylediği anda değişmeye başladı. Karanlıkta sanki gündüzmüş gibi görebiliyordu. Bir an için yanında bir şey gördüğünü düşündü, insandan daha büyük, keskin, çok keskin dişleri olan bir şey... Sonra o şey yok oldu ve Grahame Coats kendisini çok iyi hissetti. Artık bacağından kan da sızmıyordu.

Karanlıkta gayet net görebiliyordu. Bıçakları belinden çıkardı ve yere attı. Ayakkabılarım da çıkarttı. Yerde bir tabanca vardı ama onu da olduğu yerde bıraktı. Aletler maymunlar, kargalar ve zayıflar içindi. O maymun değildi.

O bir avcıydı.

Ellerinin ve bacaklarının üzerinde doğruldu ve dört ayak üzerinde şarap mahzenine doğru ilerledi.

Kadınları görebiliyordu. Eve çıkan merdivenleri bulmuşlardı. El ele tutuşmuş, körlemesine, yavaş yavaş merdivenlerden çıkıyorlardı.

Kadınlardan biri yaşlı ve sıskaydı. Diğeri ise genç ve yumuşacık. Bir kısmı Grahame Coats olan şeyin ağzı sulandı.

Şişko Charlie, babasının yeşil fötr şapkasını arkaya atıp köprüyü terk etti ve alacakaranlığa doğru ilerledi. Kayalık sahilden, su birikintilerine bata çıka, ayaklan kayalıklarda kaya kaya ilerledi. Sonra hareket eden bir şeyin üzerine bastı, tökezledi ve kenara çekildi.

O şey doğruldu, yükseldikçe yükseldi. Her ne ise kocamandı. Şişko Charlie ilk başta bir fil olabileceğini düşünmüştü, ama o şey filden bile daha büyük bir boyuta ulaştı.

Işık, diye düşündü Şişko Charlie. Bunu yüksek sesle şarkı olarak da söyledi ve o civarın bütün ateşböcekleri onun çevresine üşüşerek ortalığı göz kırpan soğuk yeşil ışıklanyla aydınlattılar. Yemek tabağı büyüklüğünde iki göz, bir sürüngenin suratından küçümseyen bir ifadeyle ona bakıyordu.

O da yaratığın gözlerinin içine baktı, "iyi akşamlar," dedi neşeyle.

Yaratık, yağ gibi kaygan bir sesle, "Mer-haba," dedi. "Ding-dong. Bu akşamki yemeğime benziyorsun sen."

"Ben Charlie Nancy'yim," dedi Charlie Nancy. "Sen kimsin?"

"Ben Ejderha yım," dedi Ejderha. "Ve seni bir lokmada yutacağım, şapkalı küçük adam."

Charlie gözlerini kırptı. *Babam olsa ne yapardı?* diye düşündü. *örümcek olsa ne yapardı?* Hiçbir fikri yoktu. *Hadi ama.*

Örümcek benden bir parça sayılır. Onun yaptığı her şeyi ben de yapabilirim.

"Ec. Benimle konuşmaktan artık sıkıldın ve bana dokunmadan geçip gitmeme izin vereceksin," dedi Ejderha'ya, elinden geldiğince ikna edici bir ses tonuyla.

"Vay. İyi deneme. Ama korkarım, hayır," dedi Ejderha, hevesle. "Aslında seni yiyeceğim."

"Misket limonundan korkmazsın herhalde?" diye sordu Charlie, misket limonunu Daisy'ye vermiş olduğunu hatırlamadan hemen önce.

Yaratık küçümseyen bir sesle güldü. "Ben neden korkarım biliyor musun? Hiçbir şeyden."

"Hiçbir şeyden mi?"

"Hiçbir şeyden," dedi yaratık.

Çok mu korkarsın hiçbir şeyden?" dedi Charlie.

“Kesinlikle dehşete kapılırım,” diye itiraf etti Ejderha.

“Ceplerimde ne var biliyor musun?” dedi Charlie. “Hiçbir şey. Göstereyim ister misin?”

“Hayır,” dedi Ejderha, huzursuz bir şekilde. “Kesinlikle istemem.”

Yelken büyüklüğündeki kanatların çırpıldığı duyuldu ve Charlie sahilde yalnız kaldı. “Çok kolay oldu,” dedi Charlie.

Yürümeye devam etti. Yürürken bir şarkı uydurdu. Charlie hep şarkılar uydurmak isterdi, ama bunu daha önce hiç yap-mamışu; zira eğer bir şarkı yazarsa, biri tutup da ondan söylemesini filan isteyebilirdi ve asılarak ölmek nasıl iyi olmazsa, aynı şekilde bu da hiç iyi olmazdı. Ama artık giderek daha az umursuyordu ve dolayısıyla şarkısını onu tepeye tırmanırken takip eden ateşböceklerine söyledi. Kuş Kadın’ı bulmak ve kardeşiyle buluşmak hakkında bir şarkıydı söylediği. Ateşbö-ceklerinin şarkısını beğendiklerini umuyordu, zira ışıklarını şarkının ritmiyle kırpar gibiydiler.

Kuş Kadın onu tepenin üstünde bekliyordu.

Charlie şapkasını çıkarttı. Tüyü şapkanın kuşağından çekti. “Al,” dedi. “Sanırım bu senin.”

Kadın tüyü almaya yeltenmedi.

“Artık anlaşmamız geçersiz,” dedi Charlie. “Sana tüyünü geri veriyorum, karşılığında kardeşimi istiyorum. Onu sen kaçırdın. Onu geri istiyorum. Anansi’nin soyu sadece bana ait değildi ki onu sana ben verebileyim.”

“Peki ya kardeşin artık bende değilse?”

Ateşböceklerinin ışığında emin olamadıysa da, Charlie kadının dudaklarının oynadığını görmemişti. Ama kadının kelimeleri Charlie’yi puhulann ve baykuşlann çıglıklan ve uğultularıyla sardı, sarmaladı.

“Kardeşimi geri istiyorum,” dedi kadına. “Onu tam ve tek parça halinde ve sapasağlam istiyorum. Ve onu şimdi istiyorum. Yoksa, babamla aranızda yıllar önce her ne geçtiyse, o sadece bir giriş olur. Anlıyor musun? Uvertür, yani.”

Charlie hayatında ilk defa birini tehdit ediyordu. Tehditlerini nasıl gerçekleştirebileceğini bilmiyordu. Ama onlan gerçekleştireceğinden en ufak bir kuşku bile duymuyordu.

“Kardeşin bendeydi,” dedi kadın, bataklık kuşlannın uzak uğultusuyla. “Ama onun dilini kopartıp Kaplan’m dünyasında terk ettim. Benim babanın soyuna zarar verebilmem mümkün değil. Ama cesaretini toplayabilirse, Kaplan yapabilir.”

Bir sessizlik. Gece kurbağalan ve kuşlan tümüyle susmuştu. Kadın Charlie’ye ifadesiz bir suratla baktı, suratı adeta gölgelerin bir parçası gibiydi. Eli yağmurluğunun cebine gitti.

“Bana tüyü ver,” dedi. Charlie tüyü kadının avcuna koydu. O an kendisini hafiflemiş hissetti, sanki tüyden başka bir şeyden daha kurtulmuş gibiydi...

Sonra kadın Charlie’nin avcuna bir şey koydu, soğuk ve nemli bir şey. Et parçası gibi bir şeydi bu ve Charlie onu elinden fırlatıp atma arzusunu güçlükle bastırdı.

“Bunu ona geri ver,” dedi kadın, gecenin sesiyle. “Artık benimle bir kavgası kalmadı.”

“Kaplanın dünyasına nasıl giderim?”

“Buraya nasıl geldin?” diye sordu kadın, eğlenirmiş gibi bir sesle ve o geceki işi bu sözlerle bitti. Charlie tepenin üzerinde yalnız kalmıştı.

Avcuna ve orada duran et parçasına baktı. Yumuşak ve kıv-nk bir şeydi. Bir dile benziyordu ve kimin dili olduğunu tahmin etmekte güçlük çekmedi.

Fötr şapkasını başına taktı ve, *Düşünme şapkamı taktım işte*, diye düşündü. Komik gelmedi bu düşünce ona. Yeşil fötrü bir düşünme şapkası değildi belki, ama hem düşünen hem de yaşamsal önemde sonuçlara varabilen birinin şapkasıydı.

Dünyanın bir ağ olduğunu hayal etti. Bu ağ zihnini sardı ve Charlie'yi tanıdığı herkesle ilişkilendirdi. Onu Örümcek ile ilişkilendiren iplik güçlüydü, parlaktı ve ateşböcekleri veya yıldızlar gibi soğuk bir ışıkla pınl pınl ışıldıyordu. Örümcek bir zamanlar onun bir parçasıydı. Bu bilgiye

tutundu ve ağın zihnini doldurmasına izin verdi. Ve avcunda da kardeşinin dili vardı. O da çok yakın zaman öncesine kadar kardeşinin bir parçasıydı ve ona geri dönmek, yeniden onun bir parçası olmak için can atıyordu. Canlı şeyler hatırlarlar.

Ağın vahşi ışığı çevresini aydınlatmaya başladı. Charlie'nin tek yapması gereken onu takip etmekti...

Charlie ışığı takip etti, ateşböcekleri de onun etrafında öbeklenip onu takip ettiler.

"Hey," diye seslendi. "Ben geldim."

Örümcek incecik, korkunç bir ses çıkardı. Ateşböcegi ışığının parıltısında Örümcek feci görünüyordu. Avlanmış ve yaralanmış gibi bir hali vardı. Suratında ve göğsünde yara izleri görülüyordu.

"Sanırım bu senin," dedi Charlie.

Örümcek dili abartılı bir teşekkür ifadesiyle aldı ve ağzına soktu, itti ve orada tuttu. Charlie izledi ve bekledi. Çok geçmeden Örümcek tatmin olmuştu, denemek amacıyla ağzım oynattı, sanki bıyıklarım tıraş edecekmiş gibi dilini önce bir yana sonra öteki yana hareket ettirdi, ağzını açtı ve dilini çıkartıp salladı. Nihayet, köşeleri hâlâ tam olarak törpülenmemiş bir sesle, "Güzel şapka," dedi Charlie'ye.

En üst basamağa önce Rosie vardı ve şarap mahzeninin kapısını açtı. Tökezleyerek eve girdi. Annesini bekledi, sonra mahzenin kapısını kapayıp sürgüledi. Elektrikler burada da kesikti ama ay yükselmişti. Neredeyse bir dolunaydı ve mutfak penceresinden gelen soluk ay ışığı, karanlıktan sonra projektör gibi parlıyordu.

Kızlar ve *oğlanlar çıkmış oynamaya,* diye düşündü Rosie. *Ay gündüz gibi başlamış* parlamaya...

"Polisi ara," dedi annesi.

"Telefon nerede?"

"Ben nereden bileyim telefonun nerede olduğunu? Adam hâlâ aşağıda ama."

“Doğru,” dedi Rosie, acaba bir telefon bulup polisi mi ara-sam, yoksa bir an evvel kapağı evin dışına mı atsak diye düşündü, ama o daha bir karara yaramadan iş işten geçmişti bile.

Mahzenin kapısı, Rosie’nin kulaklarını acıtacak kadar gümbürtülü bir sesle kırıldı.

Gölge mahzenden çıktı.

Gerçekti. Rosie gerçek olduğunu biliyordu. Onu görüyordu. Ama mümkün bir şey değildi gördüğü. Büyük, tüyleri karışık ve kocaman bir kedinin gölgesiydi gördüğü şey. Garipti ama ay ışığı üzerine vurduğunda, gölge aydınlanmıyor, daha da *kararıyordu.* Rosie yaraugın gözlerini göremiyordu. fakat kendisine baktığını ve aç olduğunu sezebiliyordu.

Onu öldürecekti. Her şey burada bitecekti.

Annesi, “İstediği sensin, Rosie,” dedi.

“Biliyorum.”

Rosie eline gelen ilk büyük nesneyi kavradı. Az önceye kadar içinde bıçakların durduğu ahşap bloktu bu ve Rosie onu tüm gücüyle gölgeye fırlattı, sonra da isabet kaydedip kaydetmediğini görmek için beklemeden, tüm hızıyla, mutfaktan hole fırladı, Ön kapının nerede olduğunu biliyordu...

Fakat ondan daha hızlı hareket eden, karanlık, dört ayaklı bir şey vardı. O şey, Rosie’nin başının üzerinden sıçradı ve neredeyse hiç ses çıkarmadan kızın önünde yere kondu.

Rosie duvara yanaştı. Ağzı kurumuştu. Hayvan, ön kapıyla arasında duruyordu ve sanki hiç acelesi yokmuş gibi, yavaş yavaş Rosie’ye yaklaşıyordu.

İşte tam o anda Rosie’nin annesi mutfaktan koşarak çıktı, Rosie'nin yanından geçti - ayışıgınm aydınlattığı koridorda yalpalayarak büyük gölgeye vurmaya başladı. İncecik, küçücük yumruklarla o şeyin kaburgalarına yumrukladı. Bir an için her şey durdu, sanki dünya nefesini tutmuştu. O şey Rosie’nin annesine döndü. Flu bir hareket ve Rosie’nin annesi yerde yatıyor, gölge de onu dişlerinin arasındaki bezden bebeği sallayan bir köpek gibi sağa sola sallıyordu.

Kapının zili çaldı.

Rosie imdat diye bağırmak istedi, ama yüksek perdeden ve sürekli olarak çığlık atmak dışında bir ses çıkartamadığını fark etti. Küvette bir örümcek gördüğünde, B-filmlerindeki artistlerin kauçuk elbiseli kötü adamla ilk karşılaştıklarında anıklan çığlıklara benzeyen bir çığlık atabilirdi. Şu anda karanlık bir evde, bir kaplan gölgesi ve potansiyel bir seri katille karşı karşıyaydı ve bunlardan biri, muhtemelen de ikisi birden, biraz evvel annesine saldırmıştı. Kafası birkaç eylem planı düşünüyordu düşünmesine (tabanca: tabanca mahzendeydi, oraya gidip onu almalıydı. *Veya kapı:* annesinin ve gölgenin yanından geçip, ön kapının kilidini açabilirdi) ama ciğerleri ve ağzı sadece çığlık atabiliyordu.

Bir şey kapıya gürültüyle vurdu. *Kapıyı kırıp içeri girmek iniyorlar,* diye düşündü Rosie. *Ama o kapıyı kıramazlar. Çok* sağlam.

Annesi yerde, bir ayışığı huzmesi altında yatıyordu ve yaratık onun üzerine çıkmış, kafasını arkaya atıp kükrüyordu; titreşimli, derinden gelen, korku veren, meydan okuyan, sahiplenen bir kükremeydi bu.

Halüsinasyon görüyorum, diye düşündü Rosie, vahşi bir kesinlikle. *İki gündür bir mahzende hapis tutuluyordum* ve şimdi *de halüsinasyon görüyorum. Burada kaplan filan yok.*

Aynı şekilde ayışığının aydınlattığı koridorda bir solgun kadının olmadığından da emindi. Ama san saçlı, uzun, upuzun bacaklı ve bir dansçının dar kalçalanna sahip kadının koridorda yürüdüğünü görebiliyordu. Kadın Kaplan’m gölgesine ulaştığında durdu. “Merhaba Grahame," dedi.

Gölge-hayvan kocaman başım kaldırıp homurdandı.

“O salak hayvan kostümüyle benden saklanabileceğini zannetme,” dedi kadın. Hiç hoşnut görünmüyordu.

Rosie, kadının bedeninin içinden arkasındaki camı görebildiğini fark etti ve sırtını duvara yaslayana kadar geri çekildi.

Hayvan bir kez daha homurdandı, ama sesi bu kez biraz daha az güvenli çıkmıştı.

“Ben hayaletlere inanmam, Grahame. Bütün hayatımı hayaletlere inanmayarak geçirdim. Ama sonra seninle tanıştım. Sen Morris’in kariyerini mahvettin. Paramızı çaldın. Beni öldürdün, Ve son olarak, tüm bunlar yetmiyormuş gibi, bir de beni hayaletlere inanmak zorunda bırakarak hepsinin üstüne tüy diktin.”

Büyük bir kedi biçimindeki gölge artık inlemeye ve hole doğru geri çekilmeye başlamıştı.

“Benden böyle kurtulabileceğini sanma, seni gidi işe yaramaz küçük adam seni! istediğin kadar kaplanmış numarası yap. Sen kaplan değilsin. Sen bir lağım faresisin. Hayır, böyle demek, soylu ve kalabalık bir kemirgen türüne haksızlık etmek olur. Sen bir lağım faresi bile değilsin. Çöl faresisin sen. *Sansarsın.”*

Rosie hole koştu. Gölge-hayvamn ve yere yığılmış annesinin yanından geçti. Solgun kadınınsa *içinden* geçti ve geçerken

sanki bir sis bulutunun içindeymiş gibi hissetti. Ön kapıya uzandı ve sûtgüleri çekmeye başladı.

Rosie'nin kafasının içinde ya da dünyada birileri tartışıyordu. Bir ses. Ona *kulak asma salak, sana dokunamaz. İyi sıhhatte olsunlara katışmış o. Gerçek bile* sayılmaz. Sen *kızı yakala asıl, kızı durdurr* diyordu.

Başka bir ses de cevap veriyordu: *Elbette, doğru bir noktaya* temas *ettiğini kabul ediyorum. Ancak, özellikle ihtiyat ve erkekliğin onda dokuzuyla ilgili her* unsuru *dikkate almış olduğuna tam olarak ikna olmadım, dediklerimi takip edebiliyorsan...*

Lider benim. Senin işin beni takip etmek.

Ama...

“Neyi merak ediyorum, biliyor musun?” dedi solgun kadın, “Acaba şu an ne kadar hayaletsin? Yani demek istiyorum ki, ben insanlara dokunamıyorum. Nesnelere bile dokunamıyorum aslında. Sadece *hayaletlere* dokunabiliyorum.”

Solgun kadın vahşi yaratığın suratına ciddi bir tekme attı. Gölge-kedi tısladı ve geri çekildi ve dolayısıyla, kadının ayağı kediyi az farkla ıskaladı.

Bir sonraki tekme tam yerini buldu ve hayvan ulumaya başladı. Kedinin gölgeli burnunun bulunması gereken yere bir tekme daha ve hayvan şampuanla yıkanan bir kedinin çı-kartngı sesi çıkarttı. Yalnız bir korku, öfke, utanç ve yenilgi feryadıydı bu.

Koridor ölü kadının kahkahalarıyla doldu. Zafer ve mutluluk dolu bir kahkahaydı bu. “Sansar,” dedi solgun kadının sesi bir kez daha. “Grahame Sansar.”

Evde soğuk bir rüzgâr esti.

Rosie son sürgüleri de açtı, kapının kilidini çevirdi. Ön kapı açıldı. Göz kamaştıracak kadar parlak el feneri ışıkları içeri süzüldü. İnsanlar. Arabalar. Bir kadın sesi, “Kayıp turistlerden biri,” dedi. Sonra da, “Aman Tanrım,” diye çığlık attı.

Rosie başım çevirdi.

El fenerlerinin ışığında annesinin taş zeminde iki büklüm

yattığını gördü. Annesinin yanında ise ayakkabısız, baygın ve hiçbir yanılgıya mahal vermeyecek ölçüde insan biçimindeki Grahame Coats yatıyordu. Etraflarında kızıl renkli boyaya benzeyen bir sıvı birikintisi vardı ve Rosie, bir an için, o sıvının ne olduğunu anlayamadı.

Bir kadın onunla konuşuyordu. “Siz Rosie Noah olmalısınız. Benim adım Daisy. Gelin, size oturabileceğiniz bir yer bulalım. Oturmak ister misiniz?”

Biri sigorta kutusunu bulmuş olacaktı ki, o anda bütün evin ışıklan yandı. Polis üniformalı iri yan bir adam, iki bedenin üzerine eğildi. Başını kaldmp, “Bu kesinlikle Bay Finne-gan. Nefes almıyor,” dedi.

Rosie, “Evet, lütfen,” dedi, “Oturmayı çok isterim.”

Charlie Örümcek’in yanında, uçurumun kenarında, ayışı-ğmda oturuyordu. Bacaklan uçurumdan aşağı sallanıyordu.

“Biliyor musun,” dedi, “eskiden benim bir parçammışsın sen. Biz çocukken yani.”

Örümcek başını yana eğdi. “Gerçekten mi?”

“Sanırım.”

“Eh, bu birkaç şeyi açıklar.” Elini uzattı: Parmaklannın üzerinde yedi bacaklı, kilden bir örümcek oturuyor, havanın tadını duyumsuyordu. “E şimdi ne olacak? Beni tekrar içine filan mı alacaksın?”

Charlie alnını kırıştırdı. “Sanınm benim bir parçam olarak sürebileceğin hayattan çok daha iyisine sahip olmuşsun. Ayrıca da daha çok eğlenmişsin.”

“Rosie,” dedi Örümcek. “Kaplan Rosie’yi biliyor. Bir şeyler yapmamız lazım."

“Elbette, bir şeyler yapmamız lazım,” dedi Charlie. Muhasebecilik gibi aslında, diye düşündü. Bir sütuna artılan yazarsınız, öbür sütundan çıkartırsınız ve eğer hata yapmadıysanız, sayfanın sonunda hesap tutar. Kardeşinin elini tuttu.

Ayağa kalkıp uçuruma doğru bir adım attılar...

. ve hor van avdtnlandı...

Dûnyaki arasında serin bir rüzgâr esiyordu.

‘Ser. benim büyülü yanım değilsin, biliyor musun?" dedi

Charle.

‘Degii nmm?' Örümcek bir adım daha attı. Karanlık gökyüzündene düzinelerce yıldız kaydı. Biri bir yerde flütle tadı bir melodi çalıyordu.

Bir adım daha ve uzaklarda sirenler ötmeye başladı. "Ha-vu.‘ dedi Chariie. ‘ Değilsin. Bence Bavan Dunvviddy öyle olduğunu sanıyordu. Bizi ayırdı, ama yaptığı şevin ne olduğunu hiçbir TJT-JÎT! tam anlamadı. Biz bir denizyıldızının iki yarısı gibidir. Sen kendi başına, bütün bir insan olarak büyüdün. Ve." dedi söylediği şevin doğru olduğunu o anda fark ederek, 'biz de öyle."

Şafak vakti uçununun kenarında duruyorlardı. Tepenin üstüne çıkan bir ambulans vardı, bir diğeri de onun peşinden gidiyordu- iki abbulans yan yana yolun kenarına, bir grup polis arabasınız yanına park ettiler. Daisy işe el koymuş, herkese ne yapması gerektiğini söylüyordu.

“Burada bizim yapabileceğimiz fazla bir şev yok. En azından şimdilik." dedi Charlie. "Hadi gel gidelim." Ateşböceklerinin sonuncusu da onu terk ederek, göz kırpa kırpa uyumaya gitti.

Sabahın ilk minibüsüyle Williaınstowria geri döndüler.

Maeve Livmgsıone yukarıda. Grahame Coatsun evindeki İrinüphaftorif oturuvordu. Etrafında Grahame Goats'un sanat eserleri.. kılaptan. DVD leri vardı. O ise camdan dışarı bakıyordu. Aşağıda acil yardım görevlileri Rosie ile annesini ambulansa ,Grahame Coats u da başka bir ambulansa taşıyorlardı..

Maeve, Grahame Coats un dönüşmüş olluğu o hayvanımsı şeyi tekmelemekten büyük zevk aldığını düşündü. Öldüğünden beri yapmış olduğu en tatmin edici şey buydu hatta. Tabii dürüst olması gerekirse. Bay Nancy ile dans etmiş olmak da az farkla hemen ikinci sırada geliyordu. Adamın adımları hayranlık uyandıracak ölçüde canlı ve tezdi.

Yorulmuştu.

“Maeve?”

“Morris?” Etrafına bakındı ama oda boştu.

'Eğer hâlâ meşgulsen, seni rahatsız etmeyeyim, bir tanem.

“Çok tatlısın." dedi kadın. “Ama sanının artık işim bitti."

Kütüphanenin duvarları solmaya başladı Duvarlar renklerini ve biçimlerini yitirdikçe duvarların ötesindeki dünya da görünür oluyordu ve Maeve o dünyanın ışığında, ufak tefek bir adamın, şık bir takım elbise içinde onu beklediğini ¿ördü.

Kadının elleri adamın elleriyle buluştu. “Şimdi nereye gidiyoruz. Morris?” diye sordu.

Adam ona söyledi

“Ah. Ne iyi, hoş bir değişiklik olacak,” dedi kadın. 'Oraya hep gitmek istemişimdir.”

Ye el ele yürüdüler.

ON DÖRT

Ki Bu Bölümde Birtakım Sonuçlara Varılır

Charlie kapının vurulmasıyla uyandı. Nerede olduğunu anlamak için çevresine bakındı. Bir otel odasındaydı; imkânsız birçok olay, çıplak ampulün etrafında öbeklenen pervaneler gibi kafasına doluştu ve onlara anlam vermeye çalışırken, ayaklarının kalkıp onu otel odasının kapısına sürüklemesine izin verdi. Kapının arkasına asılmış, yangın halinde çıkış yollarını gösteren şemaya gözlerini kırparak baktı ve bir önceki gecenin olaylarını anımsamaya çalıştı. Sonra kilidi çevirdi ve kapıyı açtı.

Daisy ona bakıyordu. “O şapkayla mı uyudun?” diye sordu kız.

Charlie elini kaldırdı ve başına dokundu. Başında kesinlikle bir şapka vardı. “Evet,” dedi. “Onunla uyumuş olmalıyım.” “ilahi,” dedi kız. “Neyse, en azından ayakkabılarını çıkartmışsın. Biliyor musun, dûn geceki tüm heyecanı kaçırdın.” “Kaçırdım mı?"

“Dişlerini fırçala,” dedi Daisy, yardımcı olmaya çalışan bir sesle. “Ve gömleğini de değiştir. Evet, kaçırdın. Sen şey yaptığında...” Bu noktada duraksadı Daisy. Düşününce, Charlie’nin

bir seansın ortasında buharlaşmış olması pek de ihtimal dahilinde gelmiyordu. Böyle olaylar olmazdı,gerçek dünyada olmazdı yani. “Sen burada değilken, emniyet amirim rahame Coats’un evine götürdüm. Turistleri o kaçırmış.” “Turistler...?”

“Yemekte ona yolladığımız iki kişiyi evinde hapis tuttuğuyla ilgili bir şeyler söylemişti ya. Meğerse o iki kişi nişanlınla annesiymiş. Onları bodrumuna kapamış.”

“Şimdi iyiler mi?”

“İkisi de hastanede.”

“Hay Allah.”

“Annesinin durumu kötü. Nişanlının bir şeyi yok. sanırım."

“Nişanlın demeyi keser misin? Benim nişanlım değil o. Nişanı bozdu, benden ayrıldı."

“Evet. Ama sen ondan ayrıldın mı bakalım?"

“Bana âşık değil," dedi Charlie. “Şimdi, dişlerimi fırçalayacak ve gömleğimi değiştireceğim. İznin olursa, bir miktar mahremiyete ihtiyacım var.”

“Bir de duş alsan iyi olur,” dedi kız. "Ve o şapka puro kokuyor."

“Aile yadigârı,” dedi Charlie ve banyoya gidip, kapıyı ardından kilitledi.

Hastane otelden on dakikalık yürüyüş mesafesindcydı. Örümcek elinde sayfaları kıvrılmış bir *Entertainment Weekly* dergisiyle bekleme odasında oturuyordu. Dergiyi gerçekten de okur gibi bir hali vardı.

Charlie omzuna dokununca, örümcek yerinden sıçradı. Tedirgin bir şekilde başını kaldırdı ama kardeşini görünce biraz rahatladı. “Akrabası filan olmadığım için,” dedi örümcek, “burada beklemem gerekiyormuş."

Charlie hayretler içinde kaldı. “Neden onlara akrabası olduğunu *söyledin* ki? Ya da doktor olduğunu?”

Örümcek rahatsız görünüyordu. “Şey işte, öyle şeyler yapmak umursamadığında daha kolay oluyor. Yani içeri girmemle girmemem bir şey fark etmezse, içeri girmek çok kolay olurdu. Ama şimdi umursuyorum ve bililerinin ayağına dolanmaktan ya da yanlış bir şeyler yapmaktan korkuyorum; mesela, ya içeri girmeyi denesem ve onlar da hayır deseler, sonra da ben... ne sımıyorsun öyle?”

“Yok bir şey,” dedi Charlie. “Tanıdık geldi de. Hadi gel. Gidip Rosie’yi bulalım.” Hastanenin tesadüfen girdikleri koridorlarından birinde yürürken Daisy’ye, “Biliyor musun,” dedi, “bir hastaneyi dolanmanın iki yolu vardır. Ya zaten oraya aitmiş gibi yapacaksın -Örümcek, bak şu kapının arkasında beyaz bir önlük var. Tam senin kalıbın, onu giy- ya da o kadar oraya ait olmayacaksın ki, kimse orada bulunduğun için gıkım çıkaramayacak. Aman, ben bulaşmayayım, bir başkası çaresine bakar nasıl olsa, diye düşünecekler.” Charlie bir şarkı mırıldanmaya başladı.

“Bu şarkının adı ne?” diye sordu Daisy.

“Adı “Yellow Bird,’” dedi Örümcek.

Charlie şapkasını geriye attı ve hep birlikte Rosie’nin hastane odasına girdiler.

Rosie yatakta oturmuş bir dergi okuyor ve endişeli görünüyordu. Onların üçünün birden odaya girdiğini gördüğünde, daha da endişeli bir hal aldı. Önce Örümcek’e, sonra Charlie’ye, sonra yine Örümcek’e baktı.

“İkiniz de evden bayağı uzaktasınız,” dedi yalnızca.

“Hepimiz öyleyiz,” dedi Charlie. “Şimdi, Örümcek ile tanışmışsın. Bu da Daisy. Kendisi polis.”

“Hâlâ polis olduğumdan pek emin değilim,” dedi Daisy. “Büyük olasılıkla diz boyu belaya gömülmüş durumdayım."

“Sen dün geceki kadınsın, değil mi? Ada polisini eve getiren kadın?” Rosie durdu. “Grahame Coats’tan haber var mı?”

“Yoğun bakımda. Annen de öyle.”

“Eh,” dedi Rosie. “Eğer annem ondan önce ayılırsa, kesin onu öldürür.” Sonra da, “Annemin durumunu bana söylemiyorlar,” dedi. “Sadece durumu çok ciddi diyorlar ve durumunda bir değişiklik olursa, bana hemen haber vereceklerini söylüyorlar.” Berrak gözlerle Charlie’ye baktı. “Aslında o kadar da kötü bir kadın değil o. Onu biraz tanırsan değil yani. Karanlıkta kilit altındayken konuşacak çok vaktimiz oldu. O iyi biri.”

Kız burnunu sildi. “Kurtulacağını sanmıyorlar. Bana, doğrudan söylemediler, ama işte, bir anlamda hiçbir şey söylemeden söylemiş oldular. Garip, onun ne olursa olsun hep hayatta kalacağını düşünürdüm.”

Charlie, “Ben de,” dedi. “Hatta bir nükleer savaş olsa, radyoaktif hamam böcekleri dışında bir tek annenin sağ kalacağına emindim.”

Daisy Charlie’nin ayağına bastı. “Onu neyin yaraladığını öğrenebildiler mi?”

“Ben anlattım onlara,” dedi Rosie. “Evde vahşi hayvan gibi bir şey vardı. Belki de sadece Grahame Coats'un kendisiydi. Yani demek istiyorum ki, bir anlamda oydu, bir anlamda da bir başkası. Annem onun dikkatini benim üzerimden çekti ve o şey de ona saldırdı...” O sabah Rosie, hepsini dili döndüğün-ce ada polisine anlatmıştı. Hayalet kadından hiç

bahsetmeme-ye karar vermişti. Bazen, stres altında insanın aklı yerinden oynayabiliyordu ve onunkinin de yerinden oynamış olduğunu insanlar bilmese iyi olur diye düşünmüştü.

Rosie sustu. Ûrümcek'e, sanki onun kim olduğunu daha yeni hatırlarmış gibi baku. "Senden hâlâ nefret ediyorum, biliyor musun?" Örümcek bir şey söylemedi, ama suratına sefil bir ifade yerleşti ve artık doktora benzememeye başladı. Daha çok, bir kapının arkasından beyaz önlük ödünç almış ve birinin bunu fark etmesinden korkan bir adama benziyordu. Rosie'nin sesi hülyalı bir ton aldı. "Ama," dedi, "ama karanlıktayken bana yardım ettiğini hissettim. Hayvanı benden uzak

tuttuğunu. Suratına ne oldu? Yara bere içinde."

"Bir havran yaptı," dedi Örümcek.

"Biliyor musun," dedi kız, "şimdi ikinizi de yan yana görünce. aslında hiç birbirinize benzemiyorsunuz."

"Daha yakışıklı olanı benim," dedi Charlie ve Daisy'nin *ayağı* bir kez daha parmaklarına bastı.

"Bak şimdi," dedi Daisy, sessizce. Sonra, daha yüksek bir sesle, "Charlie? Seninle dışarıda konuşmamız gereken bir şey var. Şimdi," dedi.

Hastane koridoruna çıktılar ve Ûrümcek'i içeride bıraktılar.

"Ne?" dedi Charlie.

"Ne, ne?" dedi Daisy.

"Ne konuşacağız?"

"Hiçbir şey."

"O zaman neden buradayız? Kızı duydun. Ondan nefret ediyor. Onları içeride yalnız bırakmamalıydık. Şimdi çoktan onu öldürmüştür bile."

Kendisine şaraba ve balığa alerjisi olabileceğini, dolayısıyla ona hızlıca bir tavuk salatası hazırlayıp hazırlayamayacağını soran birine Hazreti Isa nasıl bakarsa, Daisy de Charlie'ye öyle baktı. O ifadede acımayla birlikte sonsuz şefkat de vardı.

Kız bir parmağını dudağına götürdü ve Charlie’yi kapıya doğru çekti. Charlie kapıdan hastane odasına baktı. Rosie’nin hiç de Örumcek’i öldürür gibi bir hali yoktu. Aslında tam tersiydi.

“A-a,” dedi Charlie. Rosie ile Örümcek öpüşüyorlardı. Bu şekilde ifade edildiğinde, bunun dudaklar ve ten ve belki biraz da dilden müteşekkil, normal bir öpücük olduğunu düşünmeniz mazur görülebilir. Ama böyle düşündüğünüzde, Ûrümcek’in nasıl gülümsediğini, gözlerinin nasıl parladığını gözden kaçırmış olursunuz. Öpüşme bittikten sonra Örûmcek’in, doğrulma sanatını kendisi keşfetmiş ve bu sanatı gelmiş geçmiş herkesten daha iyi icra ettiğini düşünen bir erkek gibi, nasıl gururla dogruldugunu da anlamamış olursunuz.

Charlie dikkatini koridora verdi ve Daisy’nin birkaç doktor ve bir önceki gece tanıştıkları polisle konuştuğunu gördü.

“Evet, biz onun kötü bir adam olduğunu anlamıştık zaten," diyordu polis memuru Daisy’ye. “Açıkçası bu tür davranışları sadece yabancılarda görüyoruz. Yerli ahali böyle şeyler yapmaz.”

“Tabii yapmaz,” dedi Daisy.

“Size çok, çok müteşekkiriz,” dedi polis amiri. Kızın omzuna pat pat öyle bir vurdu ki, Daisy’nin dişleri gıcırdadı. “Bu küçük hanım o kadının hayatım kurtardı,” dedi adam Charlie'ye ve tam olsun diye onun da omzuna, kasıntı bir edayla pat pat vurduktan sonra doktorlarla birlikte koridorda uzaklaştı.

“Neler olmuş?" diye sordu Charlie.

“Grahame Coats ölmüş,” dedi kız. “Büyük ölçüde, yani. Rosie’nin annesinden de umudu kesmişler gibi duruyor.”

“Anlıyorum,” dedi Charlie. Bunu biraz düşündü. Sonra düşünmeyi tamamladı ve bir karara vardı. “Kardeşimle iki çift laf etsem olur mu? Sanırım onunla konuşmamız gereken bir şey var."

“Tamam, ben de zaten otele dönüyorum. E-postalanma bakacağım. Muhtemelen telefonda epey bir özür dilemem de gerecek. Bakalım hâlâ bir işim var mı.”

“Ama sen bir kahraman değil misin artık?”

“Korkarım maaşımı bunun için vermiyorlar,” dedi Dasiy, biraz bezgin bir sesle. “İşin bittiğinde gel beni otelde bul.”

Örümcek ile Charlie Williamstown’un ana caddesinde, sabah güneşinde yürüyorlardı. “Biliyor musun, bu gerçekten güzel bir şapka."

“Gerçekten de öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Bir deneyebilir miyim?” Charlie yeşil fötrü Örümcek’e verdi. Örümcek şapkayı başına taktı ve bir dükkân vitrininde kendine baktı. Suratını ekşitti ve şapkayı Charlie’ye geri verdi.

"Neyse.” dedi düş kırıklığına uğramış bir şekilde, “senin başında iyi duruyor.”

Charlie şapkayı tekrar başına taktı. Bazı şapkalar sadece canlı, neşeli ve kendinizden emin görünmeye, onu hafif bir açıyla başınıza oturtmaya ve onun altında yaylanan adımlarla, sanki bir adım sonra dans edecekmiş gibi yürümeye istekliy-seniz takılabilirdi. Sizden çok şey talep ederlerdi. Bu şapka da öyleydi ve Charlie şapkanın hakkını veriyordu.

"Rosie'nin annesi ölüyor,” dedi.

"Evet.”

"Onu hiç mi hiç sevmemiştim.”

"Benim onu senin kadar iyi tanıma fırsatım olmadı. Ama zaman içinde ben de ondan hiç mi hiç hoşlanmayacaktım, muhtemelen.”

"Onun hayatını kurtarmayı denemeliyiz, öyle değil mi?” dedi Charlie. Bunu hevessiz bir sesle, sanki artık dişçiye gitme vaktinin geldiğini söyleyen biri gibi söylemişti.

"O tür şeyler yapabileceğimizi sanmıyorum.”

"Babam bir keresinde annem için yap tiydi. Kendisini bir süre için iyi hissetmesini sağlamıştı.”

“Ama o babamdı. Biz nasıl yaparız, bilmiyorum.”

“Dünyanın sonundaki o yer var ya. Hani mağaraların olduğu...”

"Dünyanın başlangıcı, sonu değil. Ne olmuş oraya?”

"Oraya gidebilir miyiz? Tüm şu baharatlar ve mumlar saçmalığını yapmadan yani.”

Örümcek bir süre sessiz kaldı. Sonra başını salladı. “Sanırım gidebiliriz.”

Birlikte, normalde orada olmayan bir yöne saptılar ve Williamstown un ana caddesinden uzaklaştılar. Artık güneş doğmak üzereydi ve Charlie ile Örümcek kafataslanyla dolu bir sahilde yürüyorlardı. Normal insan kafatası değildi bunlar ve bütün sahili san çakıl taşlan gibi kaplamışlardı. ChaTİie mümkün olduğunca onlara basmamaya çalışıyor, Örümcek ise çatır çutur üzerlerinde yürüyordu. Sahilin sonuna ulaştık-lannda sola saptılar ki, saptıklan yön her şeyin mutlak soluydu ve bir anda üzerlerinde dünyanın başlangıcındaki dağlar, altlanndaysa dünyanın başlangıcındaki uçurumlar belirdi.

Charlie buraya son gelişini hatırladı, sanki üzerinden bin yıl geçmişti. “Herkes nerede?” dedi yüksek sesle ve sesi kayalarda yankılanıp ona geri döndü. “Merhaba,” diye bağırdı.

Ve izlemeye başladılar. Görünümleri artık daha büyük, daha az insanımsı ve daha vahşiydi. Charlie, geçen sefer geldiğinde çevresinde insan görmeyi beklediği için onları insan gibi gördüğünü fark etti. Ama insan değillerdi. Üzerlerindeki kayalarda sırayla Aslan ve Fil, Timsah ve Piton, Tavşan ve Akrep ve diğerleri, yüzlercesi vardı ve ona gülümsemeyen gözlerle bakıyorlardı. Charlie’nin bildiği hayvanlar da vardı, yaşayan hiçbir canlının tanımlayamayacagı hayvanlar da. Öykülerde yer etmiş tüm hayvanlar. İnsanların hayal ettiği, tapügı ya da evcilleştirmeye çalıştığı tüm hayvanlar oradaydı.

Charlie hepsini gördü.

Canmıı *kurtarmak için, bir kızın kaburgalarına tabancanın namlusu dayalıyken, bir restoran* dolusu *müşterinin önünde, ani bir kararla şarkı söylemek bir şeydir, bu ise...* diye düşündü.

Ne yaptığım kız?

A-ah.

Neyse, diye düşündü Charlie, *bu meseleyi sonra düşünürüm.* Zira şu anda acilen ağzına bir kese kâğıdı tutarak nefes almak ya da yok olmak ihtiyacı içindeydi.

“Yüzlerce olmalı,” dedi Örümcek. Sesinde hem hayranlık, hem de korku vardı.

Yakındaki bir kayanın üzerinde, havada bir çırpmu duyuldu ve kaya bir anda Kuş Kadına dönüştü. Kadın kollanm kavuşturdu ve onlara bakmaya başladı.

“Her ne yapacaksak,” dedi Örümcek, “bir an evvel yapsak iyi olur. Sonsuza kadar bekleyeceklerini hiç sanmıyorum.” Ourhe mn ağzı kurumuştu. “Evet.”

Örümcek. “Peki Ee. Şimdi tam olarak ne yapacağız?” “Onlara şarkı söyleyeceğiz,” dedi Charlie, basitçe.

‘Ne?’

“Biz meseleleri böyle yola koyuyoruz. Sonunda anladım. Her şen şarkı olarak söylüyoruz, sen ve ben.”

“.Anlamadım. Ne şarkısı söylüyoruz?”

“Şarkı işte,” dedi Charlie. “Şarkı söylüyorsun, meseleleri yoluna koyuyorsun ” Artık sesi umutsuz çıkıyordu. *“Şarkı.”* Örümcek in gözleri yağmurdan sonraki su birikintileri gi-bivdı ve Charlie Ûrümcek'in gözlerinde daha önce görmediği şeyleri gördü: Sevgi, belki bir miktar kafa karışıklığı ve çoğunlukla da özür. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Aslan onlan kayalığın üzerinden izliyordu. Maymun bir ağacın tepesinden bakıyordu. Ve Kaplan...

Charlie Kaplan ı gördü. Dört ayağının üzerinde, zarif bir şekilde yürüyordu. Suratı şişmiş ve yaralıydı, ama gözlerinde bir pırılu vardı ve rövanşı almaktan ziyadesiyle mutlu olacakmış gibi bakıyordu.

Charlie ağzını açtı. Cırtlağından, sanki az evvel oldukça ürkek bir kurbağa yutmuş gibi, ince, çatlak bir ses çıktı.

“Faydası yok,” diye fısıldadı Ûrümcek e. “Aptalca bir fikirdi. değil mi?”

“Aynen.”

“Yine, geldiğimiz gibi sessiz sedasız gidebilir miyiz dersin?” Charlie niıı tedirgin bakışları dağın yamacım ve mağaraları taradı, zamanın şalak vaktinden beri totemleri süslemiş yüzlerce yaratığa teker teker baktı. Aralarında daha önce buraya geldiğinde görmediği biri vardı: San eldivenli, kaytan bıyıklı ve taşında *incelmiş* saçlarını örtecek bir fötr şapkası olmayan, ufak tefek bir adamdı bu yaşlı adam, Charlie ile göz göze geldiğinde ona göz kırptı. *Çok* İazla bir şey değildi, ama yeterliydi.

Charlie ciğerlerini doldurdu ve şarkısını söylemeye başla-dı. “Ben Charlie,” diye söyledi şarkısını. "Anansi’nm oğluyum. Şarkımı dinleyin. Hayatımı dinleyin.”

Onlara bir tanrının yansı olan, öfkeli, yaşlı bir kadın tarafından ikiye bölünmüş bir oğlan çocuğunun şarkısını söyledi. Babasının şarkısını söyledi ve annesinin şarkısını söyledi.

İsimlerin ve kelimelerin, gerçekliğin yapı taşlarının, dün-yalan yaratan dünyaların, şeylerin biçimlerinin altında vatan hakikatlerin şarkısını söyledi: iyi sonların ve ona ve onun olanlara zaran dokunanlar için adil sonuçlara ulaşmanın şarkısını söyledi.

Dünyanın şarkısını söyledi.

Güzel bir şarkıydı ve onun şarkisiydi. Bazen sözleri vardı, bazen de hiçbir sözü yoktu. O şarkısını söylerken bütün yaratıklar el çırpmaya, tempo tutmaya ve mırıldanmaya başladı; Charlie kendisini hepsini birden kavrayan büyük bir şarkının orkestra şefi gibi hissetti. Kuşlan anlattı: Sabahleyin başım havaya kaldırdığında kuşlann uçuşmalarım izlemenin ve kuşla-nn kanat tüylerinde güneşin pırıltısını görmenin mucizesini.

Totem yaratıklan artık dans ediyorlardı. Her biri kendi meşrebince, kendi dansını yapıyordu. Kuş Kadın, kuyruk tüylerini açmış, gagasını kaldırmışu. Onunki kuşlann daireler çizen dansıydı.

Dağın yamacında dans etmeyen tek bir yaratık vardı. Kaplan, kuyruğunu kırbaç gibi şakla tu. O ne el çırpıyor, ne şarkıyı söylüyor, ne de dans ediyordu. Suratı yaralı ve mordu, bedeni şişikler ve ısınklarla doluydu. Adım adım kayalıklardan aşağıya indi ve Charlie’ye iyice yaklaştı.

“Şarkılar senin değil,” diye kükredi.

Charlie ona baktı ve Kaplan’m. Grahame Coats’un ve ma-sumlann kanıyla beslenenlerin şarkısını söyledi. Başım çevirdi. Örümcek ona hayranlıkla bakıyordu. Kaplan öfkeyle kükredi, Charlie kûkremeyi aldı ve şarkısını onun etrafına ördü. Sonra tıpkı Kaplan gibi o da kükredi. Daha doğrusu kükreme tıpkı onunki gibi başladı, ama sonra Charlie onu aslında bayağı şapşal bir kükreme olacak şekilde değiştirdi ve kayalıklardan izleyen tüm yaratıklar gülmeye başladılar. Gülmekten kendilerini alıkoyamıyorlardı. Charlie şapşal kükremeyi bir kez daha yaptı ve her mükemmel karikatür gibi, dalga geçtiği şeyin bizatihi kendisini komik hale getiren bir etki yarattı. Arak Kaplan’ın kükremesini duyan hiç kimse, aynı zamanda altan alta Charlie’nin kükremesini de duymazlık edemeyecekti. “Çok şapşal bir kükreme,” diyeceklerdi.

Kaplan arkasını Charlie’ye döndü ve kalabalığın arasından zıplaya zıplaya koşmaya ve koşarken de kükremeye başladı ki, bu kalabalığın daha da çok gülmesine neden oldu. Kaplan öfkeyle mağarasına geri çekildi.

Örümcek elleriyle, kısa ve ters bir hareket yaptı.

Bir gümbürtü duyuldu ve küçük bir kaya heyelanında Kaplan’m mağarası çöktü. Örümcek hoşnut görünüyordu. Charlie şarkı söylemeye devam etti.

Rosie Noah’m ve Rosie’nin annesinin şarkısını söyledi. Rosie’nin annesi için uzun bir yaşam ve hak ettiği mutluluğu diledi.

Kendi hayatının, hepsinin hayatının şarkısını söyledi. Şarkısında hayatlarını içine sinek düşmüş bir ağ gibi gördü ve şarkısıyla sineği, bir daha kaçamayacak şekilde sardı, sarmaladı ve ağı yeni ipliklerle tamir etti.

Ve artık Charlie’nin şarkısı doğal sonuna yaklaşıyordu.

Charlie, hiç de az olmayan bir şaşkınlıkla, başka insanlara şarkı söylemekten hoşlandığını fark etti ve yine o anda fark etti ki, hayatının geri kalanında yapmak istediği şey de buydu. Şarkı söyleyecekti o. Dünyalar yaratan ya da varoluşu yeniden kurgulayan, büyük, sihirli, mucizevi şarkılar değil. Sadece, insanları bir nefesliğine de olsa mutlu eden, onları harekete geçiren, kısa bir süre için sorunlarını unutturan şarkılar söyleyecekti. Ve

anladı ki, şarkı söylemeye başlamadan evvel hep korkacaktı, sahne korkusu hiç geçmeyecekti. Ama yine anladı ki, yüzme havuzuna atlamak gibi bir şey olacaktı bu: Suyun soğukluğu sadece birkaç saniyeliğine rahatsızlık verecek, sonra bu rahatsızlık geçecek ve her şey harika olacaktı.

Hiçbir zaman *bu kadar* iyi söylemeyecekti. Bu kadar iyisi bir daha hiç olmayacaktı. Ama yeterince iyi olacaktı.

Ve sonra bitirdi şarkısını. Başını eğdi. Dağ yamacındaki yaratıklar son notaların dinmesini de bekleyip tempo tutmayı bıraktılar, el çırpmayı bıraktılar, dans etmeyi bıraktılar. Char-lie babasının yeşil fötr şapkasını çıkartn ve onunla yüzünü yelpazeledi.

Örümcek, alçak bir sesle, “Muhteşemdi,” dedi.

“Sen de yapabilirdin,” dedi Charlie.

“Hiç sanmıyorum. Şarkının sonunda ne oldu? Bir *şeyler* yaptığını sezdim ama ne olduğun anlamadım.”

“Meseleleri yoluna koydum,” dedi Charlie. “Bizim için. Sanırım yani. Çok da emin değilim...” Ve hakikaten de emin değildi. Şarkı, bittikten sonra, sabahlan rüyalann çözülüp uçtuğu gibi çözülüp uçmaya başlamıştı.

Ağzı kayalarla örtülmüş mağarayı gösterdi Charlie. “Sen mi yaptın?” diye sordu.

“Evet,” dedi Örümcek. “Bari bu kadannı yapayım dedim. Ama Kaplan eninde sonunda o mağaradan çıkacak bir delik kazacaktır kendine. Kapıyı üzerine kapatmaktan daha fazlasını yapabilmeyi isterdim, doğrusu.”

“Sıkma canını," dedi Charlie. “Ben çok daha kötüsünü yaptım."

Charlie hayvanlann dağılmasını izledi. Babası ortalıkta görünmüyordu ki buna şaşırmadı. “Hadi," dedi, “aruk geri dönmemiz lazım.

Örümcek ziyaret saatinde Rosie’ye gitti. Elinde hastanenin hediyelik eşya dükkânında satılanların en büyüğünden, kocaman bir çikolata kutusu vardı. “Senin için,” dedi.

“Teşekkürler.”

“Annemin iyileşeceğini düşünüyorlarmış,” dedi Rosie. “Anladığım kadarıyla gözlerini açmış ve yulaf ezmesi istemiş. Doktor bunun bir mucize olduğunu söyledi.”

“Evet. Bence de tam bir mucize. Baksana annen yemek istemiş.”

Kız eliyle Örümcek’in koluna vurdu, sonra eli Örümcek’in kolunda kaldı.

“Biliyor musun,” dedi Rosie bir süre sonra, “bunu aptalca bulabilirsin ama annemle karanlıkta beklerken bana yardım ettiğini düşündüm. Sanki hayvanı benden uzakta tutuyordun, öyle hissettim. Yaptığın her ne ise, eğer onu yapmamış olsaydın bizi öldürebilirdi.”

“Ee. Muhtemelen yardım ettim.”

“Gerçekten mi?”

“Bilmiyorum. Sanırım. Benim de başım beladaydı ve seni düşündüm.”

“Çok büyük bir bela mıydı?”

“Evet. Kocaman bir belaydı.”

“Bana bir bardak su verir misin, lütfen?” Örümcek verdi. “Örümcek, sen *ne* yapıyorsun?” dedi kız.

“Nasıl ne yapıyorum?”

“İş olarak yani.”

“Canım neyi çekerse onu.”

“Sanınm,” dedi Rosie, “burada bir süre kalmayı düşünebilirim. Hemşireler bana adada öğretmene çok ihtiyaç olduğunu söylediler. İnsanların hayatında bir fark yaratabileceğimi görmek hoşuma gider.”

“Evet. Eğlenceli olabilir."

“Peki, eğer ben burada kalmaya karar verirsem, sen ne yaparsın?”

“Ha. Şey. Eğer sen burada kalırsan, eminim ben de kendimi meşgul edecek bir şeyler bulabilirim burada.”

Örümcek ile Rosie’nin parmaklan gemici düğümü gibi sıkı sıkı kenetlendi. “Sence bunu yürütebilir miyiz?" diye sordu Rosie.

“Bence yürütürüz,” dedi Örümcek, ciddi bir edayla. “Ve eğer senden sıkılırsam, gider başka bir şey yapanm. Endişelenecek bir şey yok yani.”

“Hı,” dedi Rosie, “endişelenmiyorum zaten.”

Ve gerçekten de endişelenmiyordu. Sesindeki yumuşaklığın altında çelik gibi bir sertlik gizliydi. Annesinin bunu nereden aldığı belliydi.

Charlie Daisy’yi plajda bir şezlongda güneşlenirken buldu. Önce kızın güneş altında uyuduğunu zannetü. Gölgesi kıza değdiğinde kız, “Merhaba Charlie,” dedi. Bunu gözlerini açmadan söylemişti.

“Benim olduğumu nereden bildin?”

“Şapkan puro kokuyor. Bu yakınlarda ondan kurtulmayı düşünüyor musun?”

“Hayır," dedi Charlie. “Sana dedim. Aile yadigân. Ölene kadar takmayı planlıyorum, sonra da çocuklanma bırakacağım. Neyse, emniyet teşkilatında hâlâ bir işin var mı?"

“Bir anlamda,” dedi kız. “Patronum, muzdarip olduğum hastalığın sinir bozukluğu olduğuna karar verdiklerini ve kendimi geri dönecek kadar iyi hissedene dek, hastalık izninde sayıldığımı söyledi.”

“Hım. Peki ne zaman geri döneceksin?”

“Bilmiyorum,” dedi kız. Güneş yağını uzaür mısın?” Charlie’nin cebinde bir kutu vardı. Onu çıkarttı ve şezlongun koluna koydu. “Bir dakika, güneş yağını birazdan veririm. Ee.” Duraksadı. “Biliyorsun, bu şeyin büyük, insanı utandıran cinsini tabanca namlusunun ucunda yaptık zaten." Kutuyu açtı. “Ama bunu sana veriyorum. Şey, aslında onu Rosie bana iade etti. Dilersen değiştirebiliriz. Hoşuna giden başka bir model buluruz. Zaten bu büyük olasılıkla sana olmaz. Ama işte eğer istersen, o artık şenindir. Ve şey. Ben de, tabii.”

Kız kutuya uzandı ve içindeki nişan yüzüğünü çıkarttı. “Hım. Tamam o zaman," dedi. “Ama bunu verdin diye misket limonunu geri istemeyeceksin.”

Kaplan av arıyordu. Mağarasının ağzında yukarı aşağı dolanırken, kuyruğu sinirli bir şekilde sağa sola sallanıyordu. Gözleri gölgelerde yakut meşaleler gibi yanıyordu.

"Bütün dünya ve her şey benimdi," dedi Kaplan. "Ay ve yıldızlar ve güneş ve hikâyeler. Hepsinin sahibi bendim."

"Kendimi bunu daha önce de söylemiş olduğuna dikkat çekmek zorunda hissediyorum," dedi mağaranın arkasından gelen ince bir ses.

Kaplan volta atmayı bıraktı, sonra geri döndü ve mağarasının arkasına doğru yavaş yavaş ilerledi, bu sırada kürkü, sanki hidrolik yaylar üzerine gerilmiş gibi dalgalanıyordu. Sessizce yürüdü ve bir öküz leşine ulaştığında durdu. Sakin bir sesle, "Affedersin, bir şey mi söyledin?" dedi.

Leşin içinden bir tırmalama sesi geldi. Öküzün kaburgalarının arasından küçük bir bumun ucu göründü. "Aslında," dedi minik hayvan, "bir anlamda seni onaylamaktaydım. Buydu yaptığım."

Küçük beyaz eller, iki kaburga arasından kurumuş, ince bir et şeridini kenara çekti ve leşin içinden kirlenmiş kar rengi küçük bir hayvan ortaya çıktı. Albino hastalığından muzdarip bir çöl faresi de olabilirdi, kışlık kürkünü giymiş, epey dalavereci bir sansar da. Bir leş yiyicinin gözleriyle bakıyordu.

"Bütün dünya ve her şey benimdi. Ay ve yıldızlar ve güneş ve hikâyeler. Hepsinin sahibi bendim," dedi Kaplan. Sonra da ilave etti: "Yine benim olabilirlerdi."

Kaplan küçük hayvana tepeden baktı. Sonra ansızın, kocaman bir pati indi, ve Öküzün kaburgalarını kırarak, leşi kötü kokulu parçacıklara ayırdı ve küçük hayvanı mağaranın zeminine sabitledi; hayvan kıvrandı, ama kurtulamadı.

"Burada bulunuyorsan," dedi Kaplan, kocaman kafası solgun hayvanın küçücük kafasıyla burun burunaydı, "sana gösterdiğim müsamaha sayesinde bulunuyorsun. Bunu anlıyor musun? Bir daha beni sinir eden bir şey söylersen, senin kafanı ısırır, kopartırım."

"Mmmff," dedi sansarımsı şey.

“Kafanı ısırarak kopartmam hoşuna gitmez, öyle değil mi?”

“Hayır,”dedi küçük hayvan. Gözleri, iki buz parçası gibi soluk mavi renkteydi ve koca patinin altında huzursuzca kıvranırken pırıldıyorlardı.

“Dolayısıyla, bundan sonra uslu duracağına ve sesini keseceğine dair bana söz vereceksin,” diye gürledi Kaplan. Küçük hayvan konuşsun diye patisini kaldırdı.

“Bittabi,” dedi küçük beyaz şey, son derece kibar bir şekilde. Sonra, sansanmsı bir hareketle dönüverdi ve keskin küçük dişlerini Kaplan’ın patisine geçirdi. Kaplan acıyla inledi, patisini salladı ve küçük hayvanı havaya fırlattı. Hayvan mağaranın tavanına çarptı, oradan bir kaya çıkıntısına düştü ve oradan da, kirli beyaz bir şimşek gibi, mağaranın arkasına doğru kaçtı. Burada tavan alçalarak zeminle birleşiyordu ve küçük bir hayvanın saklanabileceği, büyük bir hayvanın ise sıgamayacağı bir sürü yer vardı.

Kaplan, mağaranın arkasına, rahatça yürüyebildiği son noktaya kadar ilerledi. “Bekleyemem mi zannediyorsun?” diye sordu. “Eninde sonunda oradan çıkacaksın. Benim bir yere gittiğim yok.” Kaplan yere uzandı. Gözlerini kapattı ve çok geçmeden, oldukça inandıncı horlama sesleri çıkarmaya başladı. '

Kaplan yarım saat kadar horladıktan sonra, solgun hayvan kayaların arasından çıktı ve gölgeden gölgeye geçerek, eğer biraz kokuşmuşluk sizi rahatsız etmiyorsa ki onu etmiyordu, üzerinde hâlâ bolca et olan bir kemiğe doğru ilerledi. Ama kemiğe ulaşabilmek için Kaplan’ın yanından geçmesi gerekiyordu. Bir süre gölgelerde gizlendi ve sonra cesaretini toplayıp, küçük ayaklarının sessiz adımlarıyla açığa çıktı.

Uyumakta olan Kaplan’m yanında geçerken bir ön pati kalktı ve bir pençe hayvanı kuyruğundan yere sabitledi. Diğer pati de hayvanı ensesinden bastırdı. Büyük kedi gözlerini açtı.

“Açıkçası,” dedi, “birbirimize mahkum olmuş durumdayız. Senden tek istediğim, biraz çaba sarf etmen. İkimiz de biraz çaba sarf edebiliriz. Günün birinde dost olabileceğimizi hiç zannetmiyorum. Ama hiç değilse birbirimize tahammül etmeyi öğrenebiliriz.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi küçük faremsi şey. “Elimiz mahkum, bir manada.”

“İşte tam da anlatmak istediğim şey bu,” dedi Kaplan. “Çeneni ne zaman kapayacağını öğrenmen gerekiyor.”

“Her işte bir hayır vardır,” dedi hayvan.

“Bak işte yine sinirimi bozuyorsun,” dedi Kaplan. “Diyorum sana, beni kızdırma, ben de senin kafanı ısırıp kopartmayayım."

“Sürekli olarak ‘ısırıp kafamı kopartmak’ deyimini kullanmakta olduğun dikkatimi çekti. Şimdi, ‘ısınp kafamı kopartmak’ dediğinde, bunun aslında bir çeşit metafor olduğunu ve muhtemelen kızgın bir şekilde bağırmak anlamında kullandığım varsayıyorum, doğru mu?”

“Kafam kopartmak anlamında kullanıyorum. Sonra çatır çutur çiğnemek. Sonra da yutmak,” dedi Kaplan. “Anansi’nin oğlu burada olduğumuzu unutana dek ikimiz de buradan çıkamayız. O piç öyle bir düzenek kurdu ki, seni sabahleyin öl-dürsem öğleden sonra bu mağarada yeniden doğarsın. Dolayısıyla beni kızdırma.”

Küçük hayvan, “Eh ne yapalım,” dedi, “vakit-”

“Eğer ‘nakittir’ dersen,” dedi Kaplan, “sinirim bozulur ve bunun senin açından çok vahim sonuçlan olur. Sinirimi bozacak bir şey söyleme. Anlıyor musun?"

Dünyanın sonundaki mağarada kısa bir sessizlik oldu. Sessizliği ince, sansanmsı bir sesin, “Kesinbiki,” demesi bozdu.

“Offf!” demeye de başlamıştı, ama sesi aniden ve etkin bir şekilde kesildi.

Ondan sonra mağarada çatır çutur çiğneme sesinden başka bir şey duyulmadı.

Literatürde tabutlar hakkında hiç anlatılmayan şey, ne kadar rahat olduklarıdır. Doğrusunu isterseniz, bunun bir nedeni, bu bilginin tabut satışlarına pek de bir faydası olmadığının düşünülmesidir.

Bay Nancy, tabutundan son derece hoşnuttu. Artık bütün o heyecanlı olaylar bittikten sonra, tekrar tabutuna geri dönmüş ve rahat rahat

uyuyordu. Arada bir uyanıp nerede olduğunu anımsıyor, sonra dönüp yeniden uykuya dalıyordu.

Daha önce de belirtildiği üzere, mezar güzel ve, tabii söylemeye gerek yok, mahrem bir yerdi ve dolayısıyla bir parça dinlenmek için idealdi. Bir buçuk metre derinliğindeydi ki, mezarın iyisi de böyle olurdu. Bay Nancy bir yirmi yıl sonra filan uyanmayı düşünmeye başlayabilirdi.

Cenaze başladığında bir gözünü açtı. Yukandakilerin seslerini duyabiliyordu. Callyanne Higgler ve o Bustamonte denen kadın ve öteki zayıf kadın ve tabii söylemeye gerek yok ama, küçük bir torun ve torun çocuğu ve torunun torunu ordusu Bayan Dunvviddy için hep birlikte iç çekip, yana yakıla, ahlaya vahlaya ağlıyorlardı.

Bay Nancy topraktan bir elini çıkartıp Callyanne Higgler’m ayak bileğini kavramayı düşündü. Bunu yapmayı, *Carrie* isimli filmi 30 yıl kadar önce, bir açık hava sinemasında izlediğinden beri istiyordu, ama şimdi, tam da fırsat ayağına gelmişken, bu arzuya direnebildiğini fark etti. Doğrusunu söylemek gerekirse, uğraşmak hiç içinden gelmiyordu. Zaten ne olacakü ki? Kadm bağıracak, kalp krizi filan geçirecek ve ölecekti ve sonra kahrolası mezarlık eskisinden de kalabalık olacaktı.

Her halükarda, yorucu bir işti. Toprağın altındaki dünyada görülecek gürel rüyalar vardı. Yirmi *yıl,* diye düşündü. *Belki de* yirmi *beş.* O zamana kadar torunları bile olurdu. Torunların neye benzediğini görmek her zaman ilginç olmuştur.

Callyanne Higgler’ın yukarıda ağlayıp inlediğini duyabiliyordu. Sonra kadın zırlamayı bir süre kesti ve “Yine de güzel ve uzun bir yaşamı oldu; bu kadın bizleri terk ettiğinde yüz üç yaşındaydı dedi.”

Toprağın altındaki bir ses, yanından, “Yüz dört!” diye düzeltti sinirli bir şekilde.

Bay Nancy, cansız kolunu uzatıp yeni tabuta tık tık vurdu. “Sessiz ol, kadın,” diye bağırdı. “Burada uyumaya çalışanlar var.”

Rosie, Örümcek’in sabahleyin uyanıp bir yerlere gitmesini gerektiren, düzenli bir iş bulmasını istediğini açıkça belirtmişti.

Dolayısıyla, Örümcek Rosie'nin hastaneden taburcu edilmesinden bir gün evvel, erkenden uyanıp şehir kütüphanesine gitti. Kütüphanedeki bilgisayardan internete girip Graha-me Coats'un farklı kıtalardaki emniyet teşkilatlarının henüz bulamadıkları hesaplarını özenle temizledi, Arjantin'deki aygır çiftliğini de satışa çıkarttı. Hazır kurulmuş küçük bir şirketi satın alıp, ona para aktardı ve kamu yararına kuruluş statüsü için başvurdu. Sonra da Roger Bronstein imzasıyla bir e-posta yazıp, vakfı yönetmesi için bir avukat tuttu ve eskiden Londra'da oturan, halen Saint Andrews'ta bulunan Bayan Rosie Noah'yı bulup, İyilik Yapmak için işe almasını önerdi.

Rosie işe alındı. İlk işi bir ofis binası bulmaktı. Örümcek bundan sonraki dört günü adayı çepeçevre saran sahilde yürüyerek (ve geceleri de sahilde uyuyarak) geçirdi ve Dawson'in Balık Kulübesi'ni bulana dek yolda karşısına çıkan bütün lokantaların yemeklerini tattı. Dawson'm yerinde de uçan balık kızartması, haşlanmış yeşil inciri, piliç çevirme ve Hindistancevizi turtası tattıktan sonra, mutfağa gidip, aynı zamanda mekânın sahibi de olan ustayı buldu ve ona ortaklık ve yemek pişirme dersleri için yetecek kadar para verdi.

Dawson'm Balık Kulübesi bugün bir restoran ve Bay Dawson da emekli. Örümcek bazen önde serviste, bazen de arkada mutfakta bulunuyor. Oraya gider ve sorarsanız onu siz de görebilirsiniz. Adadaki en iyi yemek de oradadır. Örümcek eskisinden biraz daha şişman, ama pişirdiği her şeyi tatmaya devam ettiği takdirde ulaşacağı kiloya kıyasla hâlâ zayıf sayılır.

Rosie'nin bu durumdan bir şikâyeti olduğu söylenemez.

Rosie, bir miktar öğretmenlik ve epey de bir İyilik Yapıyor ve eğer Londra'yı özlüyorsa bile, bunu pek belli etmiyor. Rosie'nin annesi ise, Londra'yı sürekli olarak ve yüksek sesle özlüyor, ama isterse Londra'ya geri dönebileceği yönündeki her türlü öneriyi, onu henüz doğmamış (ve aslına bakarsanız, ana rahmine de düşmemiş) torunlarından ayırmak için bir komplo olarak yorumluyor.

Bu yazar, sizlere, Rosie'nin annesinin, ölüm gölgesi vadisinden döndükten sonra herkesle iyi geçinen, neşeli, yepyeni bir insana dönüştüğünü, sadece yemeğe değil, yaşama ve onun sunduğu her şeye

yeniden iştah duymaya başladığını söyleyebilmeyi çok isterdi. Ne yazık ki, hakikate saygı mutlak bir dürüstlük gerektiriyor ve hakikat de kadının hastaneden kendisi olarak çıkmış olduğu. Eskisinden biraz daha zayıf ve geceleri ışığı açarak uyumak gibi yeni bir alışkanlık kazanmış olmakla birlikte, Rosie'nin annesi, maalesef hâlâ eskisi kadar kuşkucu ve hoşgörüsüz.

Kadın Londra'daki evini satacağını ve torunlarına yakın olmak için, Örümcek ve Rosie dünya üzerinde nereye yerleşirlerse yerleşsinler, oraya taşınacağını duyurmuş ve zaman geçtikçe de torunlarının olmaması, Örümcek'in spermlerinin sayısı ve canlılığı, Örümcek ile Rosie'nin hangi sıklıkta ve pozisyonda cinsel ilişkiye girdikleri ve tüp bebek yapmanın nispi kolaylığı ve ucuzluğu üzerine imalı yorumlarda bulunmaya başlamıştı; öyle ki, Örümcek bir defasında, sırf Rosie'nin annesine gıcıklık olsun diye, Rosie ile artık yatmamayı bile düşünmüştü. Örümcek bunu bir öğleden sonra, Rosie'nin annesi kendilerine derginin birinde bulduğu bir makalenin fotokopilerini verirken on bir saniyeliğine düşünmüştü. Makale, Rosie'nin seksten sonra yanm saat kadar baş aşağı durmasını öneriyordu. Örümcek bu düşüncesini o gece Rosie'ye anlattı ve Rosie de ona annesinin yatak odalarına girmesinin zaten yasak olduğunu ve hiç kimsenin hatırı için seviştikten sonra yanm saat baş aşağı duramayacağını söyledi.

Bayan Noah'un Williamstown'da, Örümcek ile Rosie'nin erinin yakınlannda bir dairesi var ve Callyanne Higgler'm çok sayıdaki yeğenlerinden biri, haftada iki kez ortalığı süpürmek, cam meyvelerin tozlannı almak (balmumu meyveler adanın sıcağında eriyorlardı, maalesef) ve azıcık bir şeyler pişirip, buzdolabına koymak için geliyor. Rosie'nin annesi ise, buzdo-labmdaki azıcık şeyleri bazen yiyor, bazense yemiyor.

Charlie bugünlerde bir şarkıcı. Köşelerinin yuvarlaklığını büyük ölçüde yitirdi. Artık alametifarikası fötr şapka olan, ince bir adam o. Farklı renklerde birçok fötr şapkası var, ama en sevdiği şapkası yeşil olanı.

Charlie'nin bir oğlu var. Adı Marcus. Sadece küçük çocukların ve dağ gorillerinin becerebildiği türden bir ciddiyete sahip, dört buçuk yaşında bir oğlan.

Artık kimse Charlie'ye "Şişko Charlie" demiyor ama, doğrusunu isterseniz, o arada bir özlüyor bu ismi.

Bir yaz günü, sabahın erken saatleriydi ve gün çoktan doğmuştu. Yandaki odadan sesler gelmeye başlamıştı. Charlie Daisy'yi uyandırmadı. Sessizce yataktan çıktı, bir şort ve tişört aldı ve oğlunun yerde çırılçıplak küçük ahşap trenlerle oynadığım gördü. Birlikte üşörtlerini ve şortlarını ve sandaletlerini giydiler, Charlie başına bir şapka taktı ve baba oğul birlikte sahile gittiler.

"Baba," dedi küçük oğlan. Çenesini kaldırmıştı. Sanki bir şey düşünüyordu.

"Efendim, Marcus?

"En kısa başkan kimdi?"

"Yani boy olarak mı diyorsun?"

"Hayır. Gün olarak. En kısası kimdi?"

"Harrison. Göreve başladığı gün zatürre olmuş ve ölmüş. Sadece kırk küsur gün başkan olarak kalmış ve bu sürenin birçoğunu da görevi başında ölerek geçirmiş."

"Peki. En uzunu kimmiş peki?"

"Franklin Delano Roosevelt. Üç dönem başkanlık yapmış. Dördüncü dönemde, görevi başında ölmüş. Tamam, burada ayakkabılarımızı çıkartabiliriz."

Ayakkabılarını bir kayanın üzerine koydular ve dalgalara doğru yürümeye başladılar. Yürürken ayak parmaklan ıslak kumlara gömülüyordu.

"Başkanlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben çocukken babam onlar hakkında bir şeyler öğrenmemin iyi olacağını düşünmüş."

"Ha."

Suya girdiler ve sadece sular çekildiğinde ortaya çıkan bir kayaya doğru yürümeye başladılar. Bir süre sonra Charlie küçük oğlanı kaldırdı ve

omuzlanna aldı.

“Baba?”

“Efendim, Marcus.”

“Pfunya senin meşhur olduğunu söylüyor.”

“Petunia kim peki?”

“Oyun grubumda. Diyor ki, annesinde senin bütün CD’lerin varmış. Annesi senin şarkı söylemeni çok seviyormuş.”

“Ha.”

“Sen meşhur musun?”

"Pek delilim aslında. Birazcık.” Charlie Marcus’u kayanın ürerine koydu ve kendisi de kayaya tırmandı. “İşte, tamam. Hazır mısın şarkı söylemeye?”

"Evet.”

"Ne söylemek istersin?”

"En sevdiğim şarkımı.”

"Peki o sevecek mi bakalım o şarkıyı?”

"Sevecek.” Marcus dağlar, duvarlar kadar emindi.

“Tamam. Bir, iki, üç...”

Birlikte "Yellow Bird”ü söylediler ki, o hafta Marcus’un en sevdiği şarkı buydu; sonra “Zombie Jamboree”yi söylediler ki Marcus'un ikinci en çok sevdiği şarkı buydu ve “She’ll Be Corning Round the Mountain”ı söylediler ki bu da üçüncü en çok sevdiği şarkıydı. Gözleri Charlie’den daha iyi olan Marcus, onu “She'll Be Coming Round the Mountain”ı bitirirken gördü ve el sallamaya başladı.

“İşte orada, baba.”

“Emin misin?”

Sabah pusu denizi ve gökyüzünü birleştirip, soluk bir beyazlıkla bulanıklaştırıyordu ve Charlie gözlerini kısarak ufka baktı.

“Ben bir şey görmüyorum.”

“Suya daldı. Yakında burada olur.”

Suya vuran bir şeyin sesi duyuldu ve kız hemen altlarında belirdi; biraz uzanıp, biraz dönüp, kıvrılarak kayaya tırmanıp, onlann yanma oturdu. Gümüş rengi kuyruğu Atlantik’e değiyordu ve Atlantik’in sulan kabuklanndan dökülüyordu, lizun, kızılımsı portakal rengi saçlan vardı.

Şimdi adam, çocuk ve denizkızı, hep birlikte şarkı söylüyorlardı. “The Lady is a Tramp”i ve “Yellow Submarine”i, söylediler, sonra da Marcus kıza Çakmaktaşlar’ın şarkısının sözlerim öğretti.

“Bana senin çocukluğunu anımsatıyor,” dedi kız Charlie’ye.

“Beni o zamanlar tanıyor muydun?”

Kız gülümsedi. “Sen ve baban birlikte sahilde yürürdünüz, o zamanlar. Baban müthiş bir centilmendi.” İçini çekti. De-nizkızları herkesten daha iyi iç çekerlerdi. Sonra, “Artık gitmelisiniz,” dedi. “Sular gelmek üzere." Uzun saçlannı arkaya attı ve okyanusa daldı. Başını dalgaların üzerine çıkarttı, parmak uçlarını dudaklarına değdirdi ve suya dalmadan evvel Marcus’a bir öpücük yolladı.

Charlie oğlunu omuzlarına koydu ve suda yürüyerek sahile döndüler. Vardıklarında Marcus Charlie’nin omuzlarından kayarak kuma indi. Charlie fötr şapkasını çıkarttı ve oğlunun başına koydu. Çok büyük geliyordu ama yine de onu gülümsetti.

“Hey,” dedi Charlie, “sana bir şey göstereyim mi?”

“Tamam. Ama kahvaltı da edelim. Krep istiyorum. Hayır, yulaf ezmesi istiyorum. Hayır, hayır, krep istiyorum.”

“Bak seyret.” Charlie, yalın ayakla bir kum dansı yapmaya başladı.

“Ben de yapabilirim,” dedi Marcus.

“Gerçekten mi?”

“İzle beni, baba.”

Gerçekten de yapabiliyordu.

Birlikte kumda dans ederek eve yöneldiler. Yol boyunca uydurdukları bir şarkıyı söylediler ki, bu şarkı kahvaltıdan sonra bile havada asılı kaldı.

TEŞEKKÜRLER

İlk olarak Karayipçe diyalogları dikkatli bir gözle okuyan ve bana sadece neyi düzeltmem gerektiğini değil, nasıl düzeltebileceğimi de söyleyen Nalo Hopkinson’a ve hikâyeyi uydurduğum gün yanımda olan ve yazarken de sesini hep kafamın içinde duyduğum Lenworth Henry'ye (ki kitabın sesli versiyonunu onun okuyacağını duyduğum zaman da bu nedenle çok mutlu oldum) kocaman birer demet çiçek yolluyorum.

Son yetişkin romanım *Amerikan* Tânnian’nda olduğu gibi, bu romanı yazarken de saklanabilecek iki delik buldum. Kitabı Tori’nin İrlanda’daki boş evinde yazmaya başladım ve orada da bitirdim. Tori, tanıdığım en cömert ev sahibi. Ortada bir noktada, kasırgaların izin verdiği ölçüde, Jonathan ve Jane’nin Florida’daki boş evlerinde çalıştım. İnsanın sahip olduğu bedenden çok, evi olan arkadaşlarının olması iyi bir şey, özellikle de bu arkadaşlar evlerini paylaşmaya isteklilerse. Bunların dışındaki zamanlarda ise, çoğunlukla mahallemdeki kafede, umudun deneyimi nasıl yendiğinin acınası bir kanıtım sunar-casına, kötü çay üstüne kötü çay içerek yazdım.

Roger Forsdick ve Graeme Baker polis, dolandırıcılık ve suçluları iade anlaşmalarıyla ilgi sorularımı yanıtlamak için bana zaman ayırdılar; Roger bunun dışında bana hücreleri gezdirdi, yemek ısmarladı ve kitabın son taslağına baktı. Onlara müteşekkirim.

Sharon Stiteler, kitabın kuşlarla ilgili kalite testinden geçmesini gözetti ve kuşlarla ilgili sorularıım yanıtadı.

Pam Noles, kitabın tüm bölümlerini ilk okuyan insandı ve onun yorumlan bana çalışma şevki verdi. Bana gözlerini, zihinlerini, akıllannı ve görüşlerini ödünç veren birçok başka insan da vardı: Bu bağlamda, Olga Nunes, Colin Greenland, Gioıgia Grilli, Anne Bobby, Peter Straub, John M. Ford, Anne Murphy ve Paul Kinkaid, Bill Stiteler, ve Dan ve Michael Johnson’ın adlannı özellikle anmak isterim. Maddi veya fikri hatalar, onlann değil, benimdir.

Ellie Wylie’ye, Thea Gilmore’a, Lakeside’m Hammefen-dileri’ne, çevremde makul bir kız evlada ihtiyacım olduğunu her düşündüğünde

ortaya çıkan Bayan Holly Gaiman’a; Hill House Yayınevi’nin Pete’lerine; Michael Morrison, Lisa Gallagher, Jack Womack ve Juila Bannon’a; ve David McKean’e de teşekkür ederim.

Morrow’daki editörüm Jennifer Brehl, bir sonraki romanımın ne olacağını bilemediğim bir dönemde, ona bir öğle yemeğinde anlattığım öykünün iyi bir roman olabileceği konusunda beni ikna etti ve bir gece onu telefonla arayıp romanın ilk üçte birlik kısmını okuduğumda sabırla oturup beni dinledi. Kendisinin, sırf bu nedenlerle, azizlik mertebesiyle terfi ettirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Headline’daki Jane Morpeth da yazarların uslu olup, tabaklarındaki sebzeyi bitirdiklerinde sahip olmayı umabilecekleri türden bir editör. Writers House’da Merrilee Heifetz ve yardımcısı Ginger Clark, İngiltere’de de Dorie Simmonds benim menajerlerimdir. Onlar benim tarafımda oldukları için kendimi şanslı addediyorum.

Jon Levin, sinema dünyasının benim için çalışmaya devam etmesini sağlıyor. Asistanım Lorraine ise yazmaya devam etmemi sağlıyor ve gerçekten de güzel çaylar yapıyor.

Eğer harika ama utanç verici bir babam ve harika ama benden utanan çocuklarım olmasaydı, Şişko Charlie’yi yazamazdım. Yaşasın aileler.Ve son olarak da, *Amerikan Tannları'nı* yazarken ortada olmayan bir şeye, www.neilgaiman.com’daki günlüğümün okurlarına teşekkür etmek istiyorum. Ne zaman bir şey bilmek istesem hep orada oldular ve görebildiğim kadarıyla, kendi aralarında, dünyada bilinebilecek her şeyi biliyorlar.

-Neil Gaiman, Haziran 2005